

SÀI TUẦN

Tiểu thuyết
Mười tập

"Trong đời là như gói chè, gói
"Trong đời là như gói chè, gói
"Trong đời là như gói chè, gói

MẮT MÈO

Nhà xuất bản Văn Hóa - Thành Phố

Thông tin ebook

Mắt mèo - Sái Tuấn

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Nội dung:

Thượng Hải năm 1936, người dân xôn xao vì vụ án mạng gây chấn động - hung thủ sát hại hàng loạt cô gái trẻ bị phát hiện và phải chịu hình phạt nặng nhất. 66 năm sau những chuyện tương tự lại xảy ra.

Vũ Nhi và Đồng Niên - đôi tình nhân trẻ quyết định trở lại “Ngôi nhà đen” ở Thượng Hải - nơi trước đây từng là nhà của gia đình Đồng Niên. Giữa mùa hè náo nhiệt, thời điểm diễn ra giải bóng đá World Cup 2002, “Ngôi nhà đen” với không khí u ám dường như tách biệt hẳn với bên ngoài. Ngôi nhà quá rộng và bí hiểm với những con mắt mèo được bố trí ngược trên các cánh cửa, những âm thanh kỳ quái giữa đêm khiến cô gái trẻ Vũ Nhi không bao giờ yên giấc. Một con mèo trắng tuyệt đẹp vẫn thường thoát ẩn thoát hiện trong ngôi nhà gây những tò mò cho Vũ Nhi. Nhiều câu hỏi băn khoăn của cô về nơi ở mới với bạn trai là Đồng Niên thường bị anh né tránh.

Cô được Đồng Niên tặng sợi dây chuyền ngọc mắt mèo - một loại ngọc xếp vào hàng quý hiếm và là kỷ vật của gia đình anh. Nhưng sợi dây chuyền đã nhanh chóng gây rắc rối cho cô, một người đàn ông trung tuổi cùng đi trên tàu điện ngầm với Vũ Nhi bỗng trở nên hoảng loạn và nhảy xuống đường ray tự sát khi nhìn thấy sợi dây chuyền mắt mèo trên ngực cô. Diệp Tiêu - viên cảnh sát chịu trách nhiệm điều tra vụ tai nạn tình cờ - chính là chồng người chị đã quá cố của Vũ Nhi.

Kể từ khi họ trở về nơi ở xưa, tại Thượng Hải bắt đầu xảy ra những vụ án bí ẩn. Những cô gái trẻ lần lượt bị giết hại với cách thức hoàn toàn giống nhau: bị thắt cổ cho tới chết. Nghi phạm chỉ là một người. Diệp Tiêu tiếp tục là người tham gia điều tra những vụ án này. Trong quá trình phá án, viên cảnh sát phát hiện ra rằng cách thức gây án của kẻ thủ ác không khác là mấy so với tư liệu còn lưu về vụ án cách đó 66 năm do Đồng Tuyết Thôn - người chủ đầu tiên của “Ngôi nhà đen” gây ra.

Ở Mắt mèo các nhân vật phải đối đầu với nỗi sợ hãi dường như là thường trực nhưng họ không thể dễ dàng tìm cách thoát ra được. Còn người đọc bị lôi cuốn vào những hoang tưởng của nhân vật chính và phát hiện ra rằng tội ác họ gây ra đều xuất phát từ những chấn thương tâm lý khi còn nhỏ. Yếu tố kinh dị trong truyện của Sái Tuấn xuất phát từ những tâm lý phức tạp của con người hơn là những câu chuyện rùng rợn ma quái. Về phần này dường như Sái Tuấn chịu sự ảnh hưởng từ cách xây dựng nhân vật với chứng đa nhân cách của bậc thầy truyện “rợn tóc gáy” Alfred Hitchcock.

Bắt đầu viết truyện kinh dị khi mới 22 tuổi vào năm 2000, Sái Tuấn nhanh chóng trở thành tác giả có tên tuổi ở dòng truyện kinh dị của Trung Quốc. Với 15 đầu sách sau 10 năm vào nghề và 5 triệu bản được bán ra. Mắt mèo được phát hành tại Trung Quốc năm 2002 và nằm trong serie 4 tác

phẩm xuất bản cùng năm của anh gồm: Virus, Lời nguyên, Mắt mèo và Thánh nhi.

Phần Dẫn

Joke Shaphia tỉnh dậy lúc 5h sáng, cảm anh bỗng run rẩy, gần như có thể nghe thấy được tiếng va đập của răng. Anh tham lam hít thở sâu mấy cái như thể vừa mới được vớt từ dưới nước lên, để cho không khí lạnh giá buổi sáng sớm luôn vào cơ thể mình.

Anh từ từ mở mắt, nhìn thấy cửa sổ đang mở, anh cảm thấy vô cùng kỳ lạ, một cơn gió thổi vào cổ anh, khiến anh cảm giác như bị ai đó bóp cổ. Joke nhớ rõ rằng, trước khi đi ngủ, cửa sổ đã được chốt chặt rồi, anh giơ đôi tay hơi run run, đóng cửa sổ lại. Lúc này, bầu trời màu tím nhạt ngoài cửa sổ đã bắt đầu hùng sáng, đêm sắp qua, ánh ban mai sắp sửa chiếu rọi khắp Thượng Hải.

Joke vuốt mái tóc rối bù và ướt sượt, phát hiện ra trên trán mình đầy mồ hôi. Giấc mơ khôn kiếp đó, Joke nhớ lại cơn ác mộng anh vừa phải chịu đựng. Mười mấy ngày nay, cứ đến thời điểm này, giấc mộng giống hệt nhau lại đến thăm viếng linh hồn anh, bám riết lấy anh, nuốt chửng anh. Người đàn ông Trung Quốc trong giấc mơ luôn mang theo nụ cười kỳ quái, nhìn Joke, giơ bàn tay nhợt nhạt dị thường, ngón tay trở chậm rãi chỉ thẳng vào con người mất Joke... Joke vụt giơ hai tay lên bảo vệ con người mất mình, không dám hồi tưởng lại cảnh tượng giấc mơ hãi hùng đó.

Nhưng, hôm nay Joke vẫn phải đi thăm anh bạn Trung Quốc này, bởi người này sẽ bị xử tử hình vào sáng sớm ngày hôm nay. Trong chớp mắt, ngôi nhà màu đỏ lại lướt qua trước mắt Joke.

Anh hơi ngạt thở, lập tức xuống khỏi giường, mặc đồng phục cảnh sát tô giới, bước ra ngoài. Đây là con đường tô giới Pháp ở Thượng Hải năm 1936, trời đã bắt đầu rạng sáng. Joke rùng mình, bước chân lạnh lẽo của anh vang lên trên đường cái tịnh không một bóng người, chỉ có hàng cây ngô đồng hai bên đường nghe thấy những thứ được cất giấu trong bước chân anh.

Trời bỗng đổ mưa lất phất, Joke rảo bước thật nhanh.

Sáu giờ sáng, cảnh sát Joke Shaphia bước vào ngục Tô giới Pháp, đi xuyên qua hành lang ngậm dưới đất âm u dài hun hút, anh đến một gian phòng nhỏ. Trong phòng có mấy người Trung Quốc và người Pháp, họ đều mặc đồng phục, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

Joke hỏi người đồng nghiệp Trung Quốc của anh: “Anh ta tỉnh dậy chưa?”

“Tỉnh rồi, mọi việc đều ổn cả. Bây giờ gọi anh ta ra chứ?”

Joke trầm ngâm một lát, nhẹ nhàng gật đầu.

Vài phút sau, mọi người trong phòng nghe thấy tiếng xích chân, họ đều khá căng thẳng, đặc biệt là Joke. Cửa mở, tiếng kim loại va đập vào nhau rất

chói tai. Cuối cùng, Joke lại gặp anh ta lần nữa.

Người đó vô cùng bình thản, mặc một bộ quần áo sạch tinh, chỉ có còng tay và xích chân nhắc nhở mọi người rằng, đây là một phạm nhân bị xử tử hình. Joke không hề muốn nhìn khuôn mặt đó, bỗng anh ta mỉm cười với Joke. Joke không kìm nổi lùi lại một bước, nhưng anh ta lập tức nhận ra hành động này làm anh ta mất mặt trước đồng liêu. Chính anh ta đã tự tay tổng giam người đứng trước mặt vào ngục, và nhờ vậy anh đã trở thành trưởng mật thám nổi tiếng nhất trong tổ giới.

Người tử tội lên tiếng trước, anh ta mỉm cười, cất lời chào bằng tiếng Pháp thành thực: “Joke, chào buổi sáng.”

Joke cúi đầu tránh ánh mắt thân quen của đối phương, lặng im không nói.

“Là hôm nay phải không?”, tử tội rất ung dung.

Joke ngẩn người, cuối cùng cũng gật đầu.

Đối phương tiếp tục nói: “Tôi biết rồi, chính là hôm nay. Joke, bên ngoài trời mưa à?”

Giọng nói rất dịu dàng, như thể đang tán gẫu chuyện lật vặt trong gia đình. Joke không thể chịu đựng nổi giọng nói này, ho khan mấy tiếng, sau đó dùng khẩu khí nghiêm khắc, quan cách nói: “Anh có muốn ăn gì không?”

Đồng liêu bày một bữa ăn thịnh soạn trước mặt tử tội. Tử tội gật đầu, nói: “Bữa sáng cuối cùng?” Sau đó anh ta giơ đôi tay bị còng lên, nói: “Có thể giúp tôi mở ra được không?”

Joke do dự trong giây lát, thận trọng mở còng tay.

Tử tội khởi động cổ tay một chút, rồi nhẹ nhàng nói: “Cám ơn”. Sau đó, anh ta ngồi xuống ghế, bắt đầu thông thả thưởng thức các món ăn. Sau khi ăn xong, anh ta bình thản nói: “Tôi ăn no rồi, cảm ơn.”

Một cánh cửa khác được mở ra, mấy người mặc đồng phục vây quanh tử tội, dẫn anh ta tới nơi hành hình.

Đây là một căn phòng bí mật, kín mít, trên bức tường lạnh lẽo dường như khắc lên đó thứ gì đó rất kỳ quái. Mỗi lần bước vào căn phòng này để giám sát việc hành hình của phạm nhân, Joke đều nghĩ thấy một mùi vị vô cùng đặc biệt, đó là cảm giác mà các phạm nhân đã để lại, sợ hãi hay vui mừng? Chính giữa phòng đặt một giá treo cổ vừa tầm. Dây thừng đã được thắt xong, treo lên xà ngang, trông giống như con rắn cuộn tròn, lúc nào cũng có thể thè lưỡi nhe răng với bất cứ ai.

Không ai thúc giục, tử tội một mình đi lên giá treo cổ. Anh ta không cần trùm khăn lên che mắt, lặng lẽ nhìn tất cả mọi người trong phòng, sau đó, anh ta thò dây thừng vào cổ mình.

Anh ta chậm rãi nói với Joke: “Có thể bắt đầu được rồi.”

Joke trả lời: “Bắt đầu cũng chính là kết thúc.”

Người tử tội để cổ trong thòng lọng dường như muốn cải chính, lại nói:

“Không, vừa là kết thúc, mà cũng là bắt đầu.”

Hai chữ “bắt đầu” được kéo dài, dư âm ngân nga mãi. Joke không kịp nghĩ ra ý nghĩa của câu nói này, nhưng anh vẫn thoáng run lên. Lúc này, ghế đê chân dưới giá treo đã bị đẩy ra.

Joke bỗng buồn nôn, anh lao ra khỏi phòng, dựa người vào bức tường lạnh giá.

Mười phút sau, các đồng僚 bước từ phòng hành hình ra, nói với Joke, người đó đã chết rồi. Họ hỏi anh có muốn vào xem hay không? Joke lắc đầu, anh không bao giờ muốn phải nhìn thấy khuôn mặt đó nữa. Giờ phút này, anh chợt nảy ra một ý tưởng, đó là rời khỏi đây, rời khỏi thành phố Thượng Hải này, mãi mãi rời xa, không bao giờ quay trở lại nữa. Bởi nơi đây luôn có cơn ác mộng khiến anh sợ hãi, cái người vừa mới trút hơi thở, và cả ngôi nhà màu đen đó nữa.

Một tháng sau, Joke Shaphia bước lên chiếc tàu khách đi đến Mac-xây, khi tàu tiến vào Ấn Độ Dương, ban đêm có người phát hiện ra một người đàn ông da trắng khoảng 30 tuổi lao mình xuống biển, rồi lập tức bị những con sóng đêm nhấn chìm.

Sau khi chiếc tàu cập bến đỗ nơi đến là cảng Mac-xây, trong toàn bộ số hành khách, chỉ có mình anh cảnh sát tô giới Pháp ở Thượng Hải, Joke Shaphia bị mất tích.

Chương 1

Nửa đêm. Cửa sổ bỗng bật mở.

Gió thổi vào phòng, làm tung bay ngọn tóc Vũ Nhi, vuốt ve khuôn mặt cô. Vũ Nhi mở mắt, cả căn phòng tối đen như mực, ngay cả bên ngoài cửa sổ cũng chẳng có mấy ánh sáng. Bất chợt, cô nghe thấy thứ âm thanh nào đó.

Âm thanh đó phát ra từ phía trên đầu Vũ Nhi. Bỗng tim cô đập rộn ràng, âm thanh đó rót vào tai cô rành rọt, giống như một cái đục chạm khảm vào tim cô, khiến trái tim cô vô cùng khó chịu. Đó là âm thanh phát ra từ trên trần nhà, giống như tiếng bước chân, cứ đi qua đi lại mãi, đi từ bên trái trần nhà sang bên phải, từ đằng trước ra đằng sau, và dường như còn theo một quy luật nào đó.

Đây là tầng 7, là tầng cao nhất của tòa nhà này, bên trên trần nhà chính là trần của tòa nhà.

Tần suất âm thanh có vẻ như ngày càng gấp, lọt qua cả mái nhà, và trần nhà, vang vọng khắp căn phòng. Đêm hôm khuya khoắt, ai lại chạy lên trần tòa nhà chứ? Sau lưng Vũ Nhi bỗng toát mồ hôi lạnh.

Đúng lúc này, cô phát hiện ra Đồng Niên nằm cạnh mình đã không còn ở đó. Cô giơ tay ra sờ chỗ nằm bên cạnh, vẫn còn hơi ấm, cô muốn gọi anh, nhưng cổ họng cô khô khốc, không thốt nên lời.

Âm thanh trên mái nhà vẫn tiếp diễn.

Vũ Nhi ngồi dậy, gió đêm ùa đến, cô cẩn thận đóng cửa sổ lại. Vũ Nhi lại ngẩng đầu nhìn trần nhà, tiếng bước chân kỳ quái đó xuyên qua mọi vật cản, xuyên thẳng vào màng nhĩ tai cô.

Cô khoác lên mình chiếc áo ngủ trắng, sau đó bước ra khỏi phòng. Cầu thang tối đen, cô chẳng nhìn thấy gì cả, bên trái là cầu thang đi xuống, bên phải là cầu thang đi thẳng lên trần tòa nhà, cô chọn phía bên phải.

Trần tòa nhà trống không, chỉ có mấy cái tháp nước sừng sững đứng cô độc. Gió thổi mạnh, bốn bề dường như là vực sâu hun hút. Trên đầu là cả bầu trời đầy sao, không rõ định ám thị ra hiệu với Vũ Nhi điều gì. Cô nhờ vào chút ánh sáng phát ra từ biển quảng cáo cúp bóng đá thể giới Hàn-Nhật 2002 sáng suốt đêm của tòa nhà xung quanh để nhìn bốn phía, chẳng thấy gì cả, ngay cả tiếng bước chân kỳ quái cũng biến mất. Gió thổi tung mái tóc cô, khiến cô đứng không vững, lùi lại mấy bước, cô không muốn nán lại nơi này thêm nữa, từ từ quay người.

Chợt có một bàn tay đặt lên vai cô.

Vũ Nhi chợt quay đầu lại, đẩy mạnh bàn tay ra phía sau. Rồi cô nghe thấy một giọng nói thân quen từ phía sau.

“Vũ Nhi, là anh đây”. Đồng Niên bị đẩy ngã xuống đất, chậm rãi đứng dậy.

“Đồng Niên? Sao anh lại lên đây?” Vũ Nhi lúc này mới định thần lại, thở hắt ra.

“Anh không ngủ được, cứ nghĩ mãi một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?”

Trong màn đêm, họ không nhìn thấy rõ mặt nhau, nên dựa sát vào nhau, sát đến độ Đồng Niên có thể ngửi thấy mùi cơ thể của Vũ Nhi. Anh ôm chặt Vũ Nhi, thì thầm bên tai cô: “Chúng ta về nhà đi.”

“Vậy thì mau xuống thôi.” Vũ Nhi thấp giọng nói.

“Không phải”, Đồng Niên lắc đầu, “Anh nói là quay trở về nhà ở Thượng Hải của anh.”

“Nhà ở Thượng Hải?”

“Đúng vậy.”

Vũ Nhi thoáng ngạc nhiên nhìn Đồng Niên, hỏi: “Chẳng phải anh nói anh không có nhà nữa sao?”

“Không, anh có nhà, nhà anh là...” Đồng Niên rời ánh mắt khỏi gương mặt Vũ Nhi, nhìn về nơi xa xăm, chậm rãi nói ba chữ: “Ngôi nhà đen.”

“Ngôi nhà đen?”

Bỗng có cơn gió lạ thổi lướt qua, gió thổi tung chiếc áo ngủ trắng khoác trên người Vũ Nhi như thể một u linh màu trắng lao mình nhảy xuống lầu.

Chương 2

Tàu khách từ từ tiến vào cửa sông, xé tan màn sương mỏng bao trùm trên khắp mặt sông. Vũ Nhi không theo Đồng Niên chen chúc trên bong tàu, mà ngồi ở bên cửa sổ mạn tàu, lặng lẽ nhìn mặt sông bị sương bao phủ và cảnh vật mơ hồ bên sông. Tất cả mọi thứ hiện ra màu đen, như một bức tranh thủy mặc trên sông, gần như đạt đến tả ý thuần túy.

Cô có thể hiểu được vì sao Đồng Niên lại đột ngột quyết định rời khỏi thành phố nhỏ nơi đã sinh sống nhiều năm để trở lại Thượng Hải. Có lẽ do cô và Đồng Niên chỉ trong thời gian một tuần ngắn ngủi đều bị mất việc; có lẽ do ở tại một nơi quá lâu khiến ta nảy sinh cảm giác chán ghét; có lẽ vì ngôi nhà đen của Đồng Niên. Vũ Nhi không muốn nghĩ thêm nữa, cô cũng muốn thay đổi môi trường sống, ít ra cô cũng có thể tìm được một công việc ở Thượng Hải. Nghĩ đến đây, tâm trạng cô khá hơn đôi chút, chính lúc này, cô có thể nhìn thấy những kiến trúc bên bờ sông xuyên qua đám sương mỏng.

Và trong cô xuất hiện cảm giác đặc biệt, nó giống như cảm xúc của những người 70, 80 năm trước đi tàu thủy vừa mới đến thành phố này:

“Em đang nghĩ gì vậy? Sắp đến bến cảng rồi, mau thu dọn hành lý đi.” Đồng Niên đến bên cô, nói.

Mười phút sau, Đồng Niên và Vũ Nhi rời khỏi tàu, đứng trên bến cảng vận chuyển hành khách, hành lý của họ rất ít, chen qua đoàn người đông đúc, họ ra đến được đường cái.

Vũ Nhi hít lấy hít để không khí nơi đây. Nói thực lòng, không khí nơi đây cũng không mấy trong lành. Cô quay đầu, nhìn bờ bên kia sông, mấy chục tòa kiến trúc cao sừng sững, màn sương dày đặc che phủ các tầng cao nhất của tòa kiến trúc cao to đồ sộ. Vũ Nhi không ngờ ấn tượng đầu tiên của mình về Thượng Hải lại là sương mù. Khi cô đang mãi mê ngắm nhìn, Đồng Niên đã kéo cô lên một chiếc taxi.

Chiếc taxi đi lại vòng vèo, rẽ ngoặt rất nhiều lần. Chẳng phải bác tài cố ý, mà là do Đồng Niên không nói rõ được địa chỉ nơi cần đến của mình. Anh gần như đã quên mất ngôi nhà mình nằm trên con phố nào, chỉ nhớ được là “ngôi nhà đen”. Anh mô tả với bác tài như sau: “Một ngôi nhà màu đen, ba tầng, xây kiểu Pháp, có một ống khói xây bằng gạch...”. Vũ Nhi cảm thấy mô tả của Đồng Niên giống như màn sương mù đang hiện hữu, khiến ta không thể nắm bắt được. Cuối cùng cô lấy tấm bản đồ ra, cùng Đồng Niên tìm kiếm trên bản đồ, dần dần từng bước thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

Cuối cùng, chiếc taxi dừng lại bên con đường nhỏ đầy cây cối rậm rạp, Đồng Niên và Vũ Nhi xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên ngôi nhà màu đen đó. Cả hai người đều không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ngôi nhà bị ẩn giấu giữa vùng cây rậm rạp, không nhìn rõ được chính diện ngôi nhà, chỉ có thể nhìn thấy tầng 3 và mái nhà màu đen, và cả cột ống khói đã bị bỏ hoang từ lâu. Tường bao và mái nhà đều là màu đen, mặc dù có vẻ rất chắc chắn, nhưng màu đen cũng thoáng lộ ra không khí u ám mù mịt, giống như sương mù ban nãy. Vũ Nhi ngẩng đầu nhìn mái nhà, đây là kiểu mái Mansart thường thấy trong các kiến trúc theo phong cách Pháp, tức là mái nhà có hai bên dốc, ở giữa dần dần bằng phẳng.

Bất chợt, tim cô đập mạnh một cách khác thường, cô có một dự cảm kỳ lạ, nhưng rốt cuộc là gì thì cô lại không nói rõ ra được. Một trận gió thổi tới, làm tung bay mái tóc cô, Vũ Nhi cúi đầu, dựa người vào người Đồng Niên.

“Vũ Nhi, em sao vậy? Chúng ta đến nhà rồi.”

“Có thể em bị trúng gió lúc trên tàu. Anh đừng lo, em không sao.” Vũ Nhi lại ngẩng đầu, cô bỗng có cảm giác ngôi nhà này có chút gì đó quen thuộc, cô chậm rãi hỏi: “Ngôi nhà đen?”

“Đúng vậy.”

Vũ Nhi ngược nhìn đám ngói màu đen bao phủ mái nhà, hỏi: “Đây là nhà anh sao? Tầng nào vậy?”

“Toàn bộ. Tầng nào cũng là nhà anh.”

“Tất cả các tầng sao? Ý anh là, toàn bộ ngôi nhà này đều là của nhà anh?” Vũ Nhi vô cùng kinh ngạc.

Sự bình tĩnh của Đồng Niên vừa vặn trái ngược với sự kinh ngạc của Vũ

Nhi, anh lạnh lùng trả lời: “Đúng vậy, toàn bộ ngôi nhà này đều là của nhà anh.”

“Thế nhà anh còn những ai?”

“Chẳng còn ai cả, ngôi nhà này đã đóng cửa mười mấy năm rồi. Đừng hỏi nữa, đi theo anh.” Nói xong, Đồng Niên kéo tay Vũ Nhi vẫn còn đang kích động đi vào con ngõ nhỏ bên đường.

Vũ Nhi nhìn thấy giữa đường cái và căn nhà có một khoảng xanh rờn, trong khoảng xanh đó có vô số loại thực vật, dày kín, trông âm u và sâu hun hút. Có nhiều cây thân gỗ có lẽ cũng phải vài chục năm tuổi rồi, chúng che khuất tầng một và tầng hai. Ngõ nhỏ rất sâu, nhưng Đồng Niên đi đến cổng đầu tiên bên cạnh ngõ đã dừng lại. Cánh cổng sắt đó bị hoen gỉ lố chỗ, Đồng Niên vút chùm chìa khóa kiểu cũ từ trong túi ra, nhét vào ổ khóa trên cánh cổng sắt.

“Mong rằng nó vẫn mở được.” Đồng Niên tự nói với mình.

Chiếc chìa khóa xoay đi xoay lại mãi trong ổ khóa mới mở được cửa, phát ra một loạt âm thanh kỳ quái. Đồng Niên nhẹ nhàng đẩy cánh cổng, Vũ Nhi theo sát sau anh, thận trọng bước vào. Bên trong cổng có một cái sân, bên trong sân bốc lên mùi cây lá bị phân hủy tích tụ nhiều năm. Tường vây của sân vòng quanh đúng một vòng ngôi nhà đen. Vũ Nhi phát hiện ra đầu phía bên kia của tường vây bị sụp, hở ra một cái lỗ rộng hơn một mét, nhưng bị đám cây bên ngoài che lấp.

“Vũ Nhi, em đang nhìn gì thế, mau vào đây.” Đồng Niên đã mở được cửa tầng một, bước vào trong.

Vũ Nhi vội vàng theo sau, bước vào ngôi nhà đen. Vừa vào cửa, cô đã ngửi thấy mùi ẩm mốc ngọt ngào, cô lấy tay phẩy mấy cái trước mũi. Đồng Niên vỗ vai cô, nói: “Em đừng sợ, ngôi nhà này đã mười mấy năm không ai ở, nên chắc chắn tích tụ rất nhiều bụi. Vũ Nhi nhìn vào phòng khách, căn phòng rất rộng, bày một số đồ đạc rất đơn giản, bên cạnh tường có một cái lò sưởi, thông thẳng đến cột ống khói trên nóc nhà. Nơi đây âm u lạ thường, khiến khuôn mặt Đồng Niên cứ bị bóng tối che phủ. Cô thận trọng từng bước, nhìn thấy cuối phòng khách là một lối đi nhỏ, bên cạnh lối đi nhỏ hình như cũng có phòng khác. Phía khác của phòng khách còn có một nhà bếp, giờ đây chất đầy những thứ lộn xộn. Trong phòng khách có một cầu thang đi lên tầng 2. Cô nhẹ nhàng hỏi Đồng Niên: “Anh lớn lên ở đây phải không?”

“Đúng vậy, anh sinh ra ở ngôi nhà này. Năm anh lên 10 tuổi mới rời khỏi đây. Từ đó về sau, anh chưa quay lại lần nào, cho đến tận bây giờ.”

“Tại sao trước đây anh không nói với em những điều này?”

Đồng Niên lắc đầu: “Có cần thiết không? Anh không muốn nghĩ về quá khứ, không muốn”.

Vũ Nhi nhận ra vẻ chua xót ẩn chứa trong lời nói của anh, cô nói đầy áy náy: “Xin lỗi anh, Đồng Niên.”

Đồng Niên mỉm cười: “Không sao, anh sẽ từ từ kể cho em nghe sau. Nào, chúng ta lên tầng trên xem xem.”

Vũ Nhi đi theo Đồng Niên bước lên cầu thang, bậc cầu thang gỗ dưới chân lập tức phát ra tiếng cọt két, như thể sập bất cứ lúc nào. Vũ Nhi không dám nắm lấy tay vịn phủ đầy bụi bên cạnh, chỉ thận trọng nhìn xuống dưới chân.

“Đừng sợ, hồi anh còn nhỏ, cái cầu thang đã như vậy rồi, không sao đâu.” Đồng Niên giơ tay ra nắm lấy tay Vũ Nhi.

“Đồng Niên, em chỉ cảm thấy...” Cô không nói hết câu.

“Cảm thấy gì?” Đồng Niên kéo tay cô tiếp tục đi lên.

“Không, không có gì.” Vũ Nhi thoáng thờ dãi.

Họ lên đến tầng ha. Trước mắt hiện lên hành lang âm u, dọc bên hành lang không có cửa sổ, Vũ Nhi không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể dựa vào bàn tay bị Đồng Niên nắm chặt để xác định phương hướng.

Đồng Niên giơ tay sờ soạt hồi lâu trên tường mới bật được công tắc đèn. Ánh đèn nhấp nháy một lúc lâu mới chiếu sáng được hành lang.

Đồng Niên đi dọc theo hành lang, đi đến trước cánh cửa thứ 2, Vũ Nhi bỗng cảm thấy một con mắt đang mở to - mắt mèo, trên cánh cửa đó có lắp một con mắt mèo. Vũ Nhi từ từ thở hắt ra, nhưng cảm giác kỳ lạ đó vẫn tồn tại. Đồng Niên định mở cửa, cô liền nói: “Đợi chút, con mắt mèo này thật lạ. Hình như lắp ngược thì phải?”

“Ừ, lắp ngược đấy.”

Vũ Nhi tỉ mỉ xem lại mắt mèo, nói: “Kỳ lạ, sao lại có kiểu mắt mèo nhìn từ ngoài cửa vào trong chứ?”

“Ai mà biết được? Dù sao, trước khi anh sinh ra đã có những con mắt mèo này rồi.”

“Những con mắt mèo này?”

“Đúng vậy, gần như trên cánh cửa các phòng trong ngôi nhà này đều lắp mắt mèo, và đều lắp ngược từ ngoài nhìn vào trong”. Nói xong, Đồng Niên ghé mắt vào mắt mèo nhìn vào phía trong. Đột nhiên, Vũ Nhi thấy Đồng Niên vụt lùi một bước về phía sau, như thể bị cái gì bắn trúng, nét mặt vô cùng quái lạ.

“Sao vậy anh?” Vũ Nhi kéo anh hỏi.

Đồng Niên đứng ngẩn người vài giây, sau đó lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không, không có gì.”

Vũ Nhi nhìn Đồng Niên đầy nghi hoặc, sau đó, cô cũng tự mình nhìn qua mắt mèo. Cô nhìn thấy một khối mơ hồ, giống như là bị phủ lên một mảnh kính mờ, chẳng nhìn rõ được gì cả.

“Đừng nhìn nữa.” Đồng Niên đẩy cửa bước vào.

Vũ Nhi cẩn thận bước vào trong phòng, cô nhìn kỹ lại một lượt. Căn phòng vẫn tràn ngập mùi cũ kỹ, bụi bặm. Nhưng cô nghĩ, chắc trong các

ngôi nhà cũ đều có loại mùi vị này, đặc biệt là trong ngôi nhà đã bỏ không mười mấy năm. Căn phòng rất rộng, ít nhất cũng phải đến 30 mét vuông, có một dãy cửa sổ gỗ, ánh sáng đan xen chiếu rọi sàn nhà bị phủ lớp bụi dày.

“Trước đây bố mẹ anh ở phòng này.” Đồng Niên chậm rãi nói, anh đi đến trước chiếc giường dây thép, không có chăn ga, dây thép và khung thép lộ ra, giống như một dãy xương sườn. Anh nhìn chiếc giường đó, sau khi dừng lại giây lát, anh nói. “Đây chính là chiếc giường bố mẹ anh đã ngủ.”

“Thế phòng của anh đâu?”

“Cũng ở tầng này, không cần xem nữa đâu, chúng ta sẽ ở phòng này, đủ rộng rồi. Nhà vệ sinh ở đầu bên kia hành lang, rất tiện.”

Vũ Nhi nhìn hành lang, hỏi: “Ngôi nhà này rộng thế, trước đây chỉ mình gia đình anh ở đây thôi sao?”

“Đúng thế, chỉ có anh và bố mẹ anh.”

“Sao anh lại rời khỏi đây?”

Đồng Niên sững người một lát, từ tốn nói: “Bởi vì... anh mất cả bố lẫn mẹ. Được rồi, em đừng hỏi nữa, anh đã nói rồi, anh sẽ từ từ kể cho em biết. Chúng ta mau dọn dẹp căn phòng này, tối nay chúng ta sẽ ở đây.” Anh giơ tay vuốt tóc Vũ Nhi, mỉm cười, nói: “Chúng ta hãy quét dọn căn phòng, để anh xuống tầng dưới xem có dụng cụ không, em ở đây đợi anh một lát.”

Nói xong, Đồng Niên rời khỏi phòng. Vũ Nhi một mình ngồi giữa phòng, cô nghe thấy tiếng Đồng Niên vội vàng chạy xuống tầng dưới. Âm thanh đó bay lượn khắp cả ngôi nhà mãi. Cô thận trọng đi đến cửa sổ, cách một khoảng đất trống nhỏ và tường bao, đối diện là một ngôi nhà ba tầng màu trắng.

Vũ Nhi lại đi một vòng khắp gian phòng, nhìn thấy một bàn phấn trang điểm ở góc phòng, còn có cả một chiếc tủ quần áo, và ngoài cái giường dây thép thì không còn đồ đạc gì nữa cả. Trên bàn phấn còn có một cái gương hình bầu dục, Vũ Nhi đứng trước gương, mặt gương bám đầy bụi, không nhìn rõ khuôn mặt mình. Cô mở tủ quần áo, thấy bên trong treo mấy bộ quần áo phụ nữ, kiểu dáng cổ lỗ và bốc mùi băng phiến nồng nặc. Thoạt tiên, Vũ Nhi ngẩn người, rồi cô không kìm nổi giơ tay vào trong tủ.

“Em làm gì vậy?”

Đằng sau bỗng vang lên giọng nói hỏn hển của Đồng Niên, Vũ Nhi lập tức rút tay lại, hít thở sâu một cái, sau đó lắc đầu nói: “Anh đừng có nói giạt giọng sau lưng người khác như vậy, như thế sẽ làm người ta sợ chết khiếp ấy.”

“Anh xin lỗi. Đó là quần áo của mẹ anh đã mặc trước đây, mười mấy năm rồi, không ai động vào.” Giọng anh khá nặng nề.

“Ừm.” Vũ Nhi không muốn hỏi thêm nữa, từ ngày cô quen Đồng Niên, Đồng Niên chưa bao giờ nhắc đến bố mẹ anh, càng không hề nhắc gì đến ngôi nhà 3 tầng này.

Đồng Niên bước đến, đóng cửa tủ quần áo lại, trong tay anh vẫn đang cầm chổi và cây lau nhà, “Được rồi, chúng ta bắt đầu nào.”

Vũ Nhi không muốn nghĩ ngợi mông lung nữa, cô cười, nói: “Được, em lau kính.”

Chương 3

Khi hoàng hôn buông xuống, Đồng Niên và Vũ Nhi bước ra khỏi ngôi nhà đen. Họ lau dọn mát nửa ngày trời, bận rộn kiệt sức mới dọn sạch được một phòng ngủ và nhà vệ sinh ở tầng 2. Còn những phòng khác, đến cửa phòng còn chưa được mở ra, thậm chí họ còn chưa lên đến tầng 3. Đồng Niên nói, nếu muốn dọn dẹp sạch sẽ hơn mười phòng trong cả ngôi nhà thì ít nhất cũng mất thời gian một tháng. May mà nước, điện, ga đã có sẵn, nhưng sáng mai Đồng Niên phải đến ban quản lý khu vực làm thủ tục. Hai người quét dọn cả ngày, mệt mỏi, hơn nữa cũng không có điều kiện nấu cơm, họ quyết định ra ngoài ăn bữa tối đầu tiên.

Hai bên đường rợp bóng cây, vào lúc hoàng hôn trông càng tĩnh mịch, chẳng có mấy người và xe cộ qua lại. Họ đi qua ngã ba, tìm thấy một tiệm ăn.

Tiệm ăn rất nhỏ, cũng rất vắng khách, nhưng trang trí rất đẹp mắt, có phong cách nghệ thuật, thật chẳng ăn nhập gì với đồ ăn rẻ tiền nơi đây. Đặc biệt là mấy bức tranh phong cảnh sơn dầu treo trên tường đã cuốn hút ánh mắt cô gái tốt nghiệp ngành mỹ thuật Vũ Nhi. Đồng Niên mệt mỏi ngồi xuống, gọi mấy món ăn đơn giản. Trong khi chọn món ăn, Vũ Nhi luôn cảm thấy mọi người chung quanh đều đang chăm chú nhìn họ. Ánh mắt sắc nhọn của họ thật kỳ quái, giống như đang trông chừng trộm cắp vậy. Sau khi chọn món xong, Vũ Nhi thì thầm với Đồng Niên việc này.

Đồng Niên lười biếng nói: “Em hôm nay sao cứ đa nghi sợ sệt thế? Đừng nghĩ lung tung nữa, những người đến đây ăn có lẽ đều là khách quen, còn chúng ta thì mới đến đây lần đầu tiên, nên mới khiến họ chú ý thôi.”

Đúng lúc đó món ăn được đem lên, Đồng Niên cắt ngang dòng suy nghĩ của Vũ Nhi. “Nhìn gì vậy? Mau ăn đi, bận rộn cả ngày, anh đói lắm rồi.”

Đồng Niên ăn ngấu ngiến, xem ra thực sự đói, còn Vũ Nhi thì ăn rất ít, cô cứ luôn nhìn ra con đường cái bên ngoài tiệm ăn. Trời tối dần, mọi người đều rảo bước, không có mặt trời chiều vàng chói, chút gió thổi qua khiến cây cối bên đường đung đưa lay động mãi. Cô bỗng quay sang Đồng Niên chậm rãi nói: “Đồng Niên em thật không ngờ nhà anh lại to đến thế.”

“Nhà to thì có tác dụng gì chứ?”

“Có tác dụng gì ư? Anh thử nghĩ lại những ngày tháng trước đây của chúng ta, em vô cùng hy vọng có một căn nhà ba phòng ngủ, một phòng

khách rộng rãi, sạch sẽ gọn gàng, sáng sủa thuộc về riêng mình, muốn làm gì thì làm.” Vũ Nhi nghĩ đến căn phòng bé như cái ổ trước đây.

“Giờ thì em đã có được rồi, hơn nữa còn vượt xa sự tưởng tượng của em, không phải sao?” Đồng Niên rất bình thản.

“Đúng vậy, vượt xa cả sự tưởng tượng của em. Em chỉ cảm thấy ngôi nhà này đến với em quá bất ngờ, em rất sợ, sợ rằng sẽ bị niềm vui bất ngờ này làm cho ngất xỉu, cần phải biết rằng phần lớn mọi người trong đất nước này đều phải cố gắng cả đời cũng chưa có được một tầng, còn chúng ta bỗng chốc có cả ba tầng.”

Đồng Niên mỉm cười: “Được rồi, Vũ Nhi của anh, em phải được hạnh phúc, anh buộc phải đem hạnh phúc đến cho em, đây chính là sứ mệnh của anh.”

Vũ Nhi cúi đầu, cô không biết nên trả lời thế nào, ít ra đến giờ phút này, cô vẫn chưa biết hạnh phúc là như thế nào, cô chỉ mơ hồ nói: “Cảm ơn anh, Đồng Niên.”

“Đừng nói cảm ơn anh, đối với anh, ngôi nhà này chỉ là một di sản mà thôi. Muốn cảm ơn thì cần phải cảm ơn người đã xây dựng nên ngôi nhà này.”

“Ai đã xây dựng ngôi nhà này?”

“Cụ nội của anh. Được rồi, anh chỉ biết có thế thôi, anh không có hứng thú đối với những chuyện xưa cũ.” Đồng Niên vừa nói vừa dứt thức ăn vào miệng.

”Nhưng tại sao anh lại rời khỏi ngôi nhà khi anh lên mười tuổi?”

Đồng Niên ngừng lại một chút, Vũ Nhi cảm thấy trong mắt anh ẩn chứa một thứ gì đó rất kỳ bí, sau đó Đồng Niên thở dài, từ tốn nói: “Bởi vì trong năm đó, anh mất cả bố lẫn mẹ.”

“Thì ra là thế.” Lúc này Vũ Nhi mới hiểu tại sao Đồng Niên không bao giờ nhắc đến bố mẹ và gia đình anh.

Đồng Niên tiếp tục nói với phong thái rất bình thản: “Năm đó, vào một buổi đêm, mẹ anh mất tích một cách bí hiểm, bố con anh đã tìm kiếm bà khắp nơi, nhưng không có chút tin tức gì. Chẳng bao lâu, bố anh cũng gặp sự cố, trượt chân ngã từ trên mái nhà xuống, và ông qua đời.”

Vũ Nhi hít thở sâu một cái, cô giơ tay vuốt mái tóc Đồng Niên, thì thầm bên tai anh: “Đứa trẻ đáng thương, Đồng Niên, anh là một đứa trẻ đáng thương.” Giọng nói của cô giống như người mẹ đang an ủi về đứa con đang bị tổn thương. Đồng Niên không động đậy, cứ ngồi yên để mặc cô vuốt ve.

Vũ Nhi vẫn đang vuốt tóc anh, bỗng cô cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn họ. Vũ Nhi ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy một cô gái trẻ đứng bên kia đường, đang nhìn cô và Đồng Niên qua cửa sổ kính của tiệm ăn.

Mặc dù trời đã tối, nhưng đèn đường đã bật sáng, soi rõ cô gái trẻ bên kia đường. Cô ta để tóc dài xoăn, mặc một chiếc váy màu hồng phấn, cô rất xinh, làn da trắng ngần, chí ít cũng không kém Vũ Nhi. Ánh mắt cô ta đang nhìn chăm chăm vào Vũ Nhi và Đồng Niên. Khi ánh mắt cô ta và Vũ Nhi giao nhau, trong mắt cô ta thoáng hiện lên một thứ gì đó rất kỳ lạ. Đúng lúc đó, Đồng Niên dường như phát giác ra điều gì, cũng ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, anh cũng nhìn thấy cô gái đó. Người con gái đó lại nhìn thẳng vào Đồng Niên một lúc, khước miệng thoáng mỉm cười, sau đó tiếp tục đi về phía trước, rồi biến mất khỏi tầm nhìn của Vũ Nhi và Đồng Niên.

“Người phụ nữ kỳ lạ. Sao cô ta lại nhìn em chăm chăm thế?” Vũ Nhi thắc mắc.

“Bỏ đi, đừng nghĩ tới cô ta nữa.”

Vũ Nhi bỗng nhấn mạnh giọng: “Cô ta cũng nhìn anh chăm chăm. Hơn nữa, cô ta còn kín đáo mỉm cười với anh.”

Đồng Niên mỉm cười: “Em ghen à?”

Vũ Nhi cũng cười, đấm mấy cái vào ngực Đồng Niên, nói: “Sao anh lại nói linh tinh thế.”

Cả hai người bọn họ cùng cười, Đồng Niên chợt đứng bật dậy nói: “Anh ăn no rồi, em thế nào?”

“Em ăn xong lâu rồi. Chúng ta về nhà thôi”

“Được, về nhà.”

Nghe Đồng Niên nói, Vũ Nhi bỗng cảm thấy hai từ “về nhà” thật hạnh phúc. Họ trả tiền xong, bước ra khỏi tiệm ăn, lại đi về hướng ngôi nhà đen. Sau khi Đồng Niên và Vũ Nhi rời khỏi tiệm ăn, hai vị khách cao tuổi trong tiệm ăn yên lặng hồi lâu rồi mới lớn tiếng nói: “Anh biết không? Vừa rồi tôi nhìn thấy họ bước ra từ ngôi nhà đen đấy.”

“Trời ơi, anh không nhìn nhầm đó chứ? Ngôi nhà đen đã được đóng cửa mười mấy năm rồi.”

“Đương nhiên là không nhìn nhầm được.”

“Ôi, tôi nay lại phải gặp ác mộng mất thôi.”

Họ không nói gì thêm nữa, hai người già trao đổi ánh mắt, họ đã hiểu ý mà không cần đến lời nói, họ giữ im lặng, quán ăn nhỏ cuối cùng lại khôi phục sự tĩnh mịch vốn có.

Chương 4

Phòng vệ sinh rất rộng, mặc dù gạch men và bồn tắm đều là của mười mấy năm trước, nhưng sau một ngày kỳ cọ, nó đã trở nên sáng bóng như mới. Đây là đêm đầu tiên chuyển đến ngôi nhà đen, vẫn chưa kịp lắp bình nóng lạnh, nhưng Vũ Nhi thấy hôm nay ra nhiều mồ hôi, cần phải tắm gội,

nên Đồng Niên phải đun nước nóng cho cô.

Toàn thân Vũ Nhi chìm ngập trong nước ấm, cô hồi tưởng lại toàn bộ sự việc xảy ra trong ngày hôm nay, tất cả mọi thứ đều giống như trong giấc mơ vậy, cô chẳng thể ngờ được rằng giờ đây cô lại có được ngôi nhà 3 tầng rộng lớn này. Cô không hề có sự chuẩn bị tâm lý về việc này. Đôi khi hạnh phúc đến quá bất ngờ chưa hẳn đã là điều đáng mừng. Nhưng cô lại lắc đầu, phủ nhận mọi suy nghĩ vẩn vơ, có lẽ, đây là nỗi sợ hãi mà tất cả mọi phụ nữ đều gặp phải khi vừa chuyển đến nhà mới. Cô nhanh chóng tắm rửa xong, mặc bộ đồ ngủ và bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Phòng vệ sinh nằm ở cuối hành lang, muốn đi đến phòng ngủ ở đầu bên kia phải mất một đoạn đường. Đèn hành lang đã tắt, tối om om, Vũ Nhi mở to đôi mắt cũng chẳng nhìn thấy gì. Tóc cô hãy còn bốc lên hơi nóng, cô hơi run, cô định gọi Đồng Niên, nhưng âm thanh chưa kịp phát ra khỏi miệng đã bị thu lại. Cô nghĩ, nếu giữa đêm khuya, trong căn nhà cô này mà lại phát ra giọng phụ nữ, e rằng sẽ làm cho mọi người sống quanh đây sợ hãi.

Một lát sau, Vũ Nhi cũng mạnh dạn lần sờ theo bờ tường tiến lên phía trước. Cô nhớ, từ đây đến phòng ngủ phải đi qua cửa 3 gian phòng. Cô sờ được tay nắm của cửa thứ nhất, đó là thứ kim loại trơn, cảm giác lạnh lẽo, bên trong cửa là gì vậy nhỉ? Cô biết cửa không khóa, xoay tay nắm là cửa sẽ mở ra ngay, nhưng cô không dám. Vũ Nhi tiếp tục lần sờ đến cánh cửa thứ hai, cảm thấy mỗi bước đi đều có âm thanh dội lại khắp hành lang, cùng kết hợp với tiếng rên của sàn gỗ dưới chân, thêm nữa còn đan xen tiếng thở hổn hển run run của cô.

Đột nhiên Vũ Nhi cảm thấy có một đôi mắt đang nhìn cô.

Cô lập tức đứng sững lại, cô có thể khẳng định rằng đó không phải là mắt Đồng Niên. Cô nhìn bốn phía, trước mắt là một màu đen mênh mông. Nhưng đôi mắt đó vẫn đang nhìn cô chằm chằm, cô chắc chắn như vậy.

“Ai?” Vũ Nhi kêu nhẹ một tiếng.

Không có ai trả lời, tất cả đều im lặng.

Sau phút do dự, cô tiếp tục đi lên phía trước, cô muốn nhanh chóng trở lại bên cạnh Đồng Niên. Vũ Nhi nghĩ, chỉ có anh mới có thể bảo vệ cô. Nhưng mới chỉ dò dẫm được một bước, cô đã cảm thấy có thứ gì đó rơi trúng đầu cô, lông mềm mại, có cả hơi ấm, ở giữa còn có thứ gì đó cứng nhắc. Thậm chí cô còn cảm nhận được vật lông mềm mại đó đang vuốt ve khuôn mặt cô. Cô không thể kìm lòng được nữa, lập tức hét toáng lên. Tiếng phụ nữ kêu thảm thiết đó đã phá vỡ sự yên tĩnh trong cả ngôi nhà đen.

Cửa phòng ngủ bật mở, Đồng Niên lao ra ngoài, rồi bật đèn hành lang. Ánh sáng đèn mờ mờ chiếu lên khuôn mặt Vũ Nhi.

“Vũ Nhi, có chuyện gì vậy?” Đồng Niên lao đến trước mặt Vũ Nhi, cô đang nép mình ở góc tường, anh diu cô đứng dậy.

“Có thứ gì đó, có thứ gì đó trên đầu em.” Vũ Nhi hoảng hốt hét lên.

“Không có gì cả, trên đầu em chẳng có gì, chỉ là tóc rối quá.” Đồng Niên vuốt tóc Vũ Nhi, sau đó ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, cuối cùng, anh cũng nhìn thấy đôi mắt đỏ ở cuối hành lang.

Đó là một đôi mắt mèo thực sự.

Một con mèo, con mèo toàn thân trắng muốt, chỉ có thấy nốt đỏ như đốm lửa ở chòm đuôi. Con mèo đó đang mở to đôi mắt, đứng trên xà ngang cuối hành lang theo dõi Đồng Niên và Vũ Nhi.

Đồng Niên nhìn con mèo, bất giác ngẩn người, anh bắt đầu thoáng run rẩy, miệng há rộng nhưng lại không nói nên lời. Cuối cùng Vũ Nhi cũng ngẩng đầu lên, và cô cũng quay đầu nhìn con mèo đó.

Cô thở dài nhẹ nhõm: “Hóa ra là một con mèo.” Cô lại quay sang nhìn Đồng Niên, nét mặt kinh ngạc của Đồng Niên khiến cô cảm thấy kỳ lạ, cô đẩy nhẹ Đồng Niên: “Anh sao thế? Sao sắc mặt anh xấu thế?”

Đồng Niên vẫn không nói gì như thể bị điện giật. Con mèo vẫn đứng vững trên xà nhà, dáng vẻ nho nhã, nhìn họ từ trên cao xuống, ánh mắt thể hiện sự cao quý đã từng gặp ở đâu đó.

Vũ Nhi chăm chú nhìn con mèo như bị hấp hồn, cô tấm tắc khen: “Nhìn kìa, con mèo đẹp quá, đặc biệt là đôi mắt.”

Bỗng con mèo cất bước nhẹ nhàng, chậm rãi rời khỏi xà nhà, biến mất trong góc tối cuối hành lang.

Đôi mắt mèo đó để lại ấn tượng mạnh mẽ trong lòng Vũ Nhi.

Cuối cùng Đồng Niên cũng lên tiếng: “Được rồi, đừng nói nữa, mau về phòng đi.”

Nói xong, anh kéo Vũ Nhi trở về phòng ngủ, sau đó ngồi xuống ghế, im lặng. Đèn mới lắp trong phòng ngủ tỏa ra ánh sáng êm dịu, chiếu lên trán anh, khiến khuôn mặt anh càng trở nên nhợt nhạt.

Vũ Nhi nhìn bộ dạng anh, thực sự không thể hiểu nổi. Đồng Niên đến cứu cô, nhưng giờ đây chính Đồng Niên lại như có vẻ bị làm cho hoảng sợ vậy, còn cần cô an ủi. Cô thoáng thở dài, dựa vào lưng Đồng Niên, nói: “Đồng Niên, anh giấu em chuyện gì phải không?”

Giọng cô đầy sức lôi cuốn và vô cùng dịu dàng, không có vẻ gì là vừa mới bị hoảng hồn khiếp sợ. Đồng Niên luôn bị ảnh hưởng bởi âm thanh của cô, cuối cùng anh cũng dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, thở dài, kéo tay Vũ Nhi, tự cười buồn một mình, nhẹ nhàng nói: “Anh xin lỗi. Vũ Nhi, khi anh còn nhỏ, chính tại ngôi nhà này, cũng có nuôi một con mèo, con mèo trắng, vô cùng xinh đẹp, giống y như con mèo chúng ta gặp ban nãy.”

“Thật là giống y sao?”

“Đúng, giống y hệt, ngay cả mấy vết chấm đỏ ở đuôi cũng giống y như vậy, cứ như thể được nhân bản từ một khuôn đúc.”

“Mèo nhân bản?” Vũ Nhi không biết tại sao lại xuất hiện ý nghĩ kỳ quặc này.

Đồng Niên bật cười nói: “Em lại nghĩ lung tung rồi. Nhưng quả thật là anh đã vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy con mèo đó, đặc biệt là đôi mắt của nó, anh mãi mãi ghi nhớ đôi mắt đó. Đôi mắt đó khiến anh cảm tưởng rằng, con mèo trắng anh nuôi hồi nhỏ đã quay trở lại.”

“Liệu có đúng là con mèo năm xưa không?” Vũ Nhi vừa nói xong, cô liền nhận ra sai lầm của mình.

“Em thật biết đùa, đã mười mấy năm rồi, con mèo có thọ đến đâu cũng đã trở về với cát bụi rồi. Thực ra, con mèo năm xưa đã...” Đang nói, Đồng Niên bỗng ngừng lại.

“Con mèo đó đã làm sao?”

Đồng Niên trầm ngâm giây lát, rồi lạnh lùng nói: “Đã bị cha anh giết chết.”

“Thật đáng sợ, tại sao vậy?”

“Không tại sao cả.” Đồng Niên dường như không muốn nhắc đến đề tài này thêm nữa, “Được rồi, đừng nói nữa. Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta quay về nhà, lẽ ra phải vui vẻ mới phải chứ.”

“Ừm, phải vui mới phải.” Vũ Nhi gật đầu nhẹ nhàng nói: “Anh mệt rồi, ngủ sớm đi.”

Nói xong, cô đi đến cửa sổ, nói: “Đồng Niên, có lẽ chúng ta cần phải lắp thêm rèm cửa hoặc cửa xếp?”

“Chúng ta không cần rèm cửa.”

“Tại sao?”

“Em hãy nhìn ra bên ngoài xem.”

Vũ Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong ngôi nhà đối diện tối đen như mực, dường như không có ai ở. Đồng Niên nói đúng, quả thực không cần rèm cửa, bởi không có ai nhìn thấy họ được. Cô quay đầu lại, thấy Đồng Niên đã nằm trên giường. Cô đi đến bên giường, mỉm cười nhìn Đồng Niên đang nhắm mắt, cô nhẹ nhàng vuốt ve chăn ga sạch sẽ mới thay ban chiều, rồi tắt đèn.

Ngôi nhà đen lại chìm vào bóng đêm.

Chương 5

Vài luồng ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào phòng, Vũ Nhi từ từ mở mắt, con ngươi bị ánh mặt trời chiếu thẳng, cô lấy tay chắn ánh nắng rồi ngồi dậy. Trông cô vẫn rất mệt mỏi, tóc tai rối bù, xơ tung. Trong phòng chỉ có mình cô, Đồng Niên không biết đã đi đâu rồi, cô nhìn đồng hồ, đã 10h sáng. Cô lập tức xuống giường, ra khỏi phòng, hành lang vẫn tối đen như mực. Cô bật đèn, đi hết đoạn đường tối qua cô không dám đi, đến nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt. Trong nhà vệ sinh có khảm một chiếc gương rất to, có vài chỗ đã bị bong tróc. Cô nhìn hình ảnh mình trong gương, thờ dài.

Vũ Nhi đi xuống cầu thang, nhưng cũng không thấy Đồng Niên đâu. Phòng khách tầng trệt đã được dọn dẹp sạch sẽ, mặc dù vẫn còn những đồ gia dụng cũ, nhưng đều sạch sẽ như mới. Trên bàn tròn là đồ ăn sáng của Vũ Nhi và một cốc sữa đậu nành vẫn còn ấm. Vũ Nhi cầm lấy cốc sữa đậu nành cười, cô biết Đồng Niên đã ra ngoài rồi.

Ăn xong bữa sáng, cô tham quan nhà bếp phía sau phòng khách. Nhà bếp rất rộng, cửa sổ hướng ra bức tường bao, cỏ dại bên ngoài vô cùng rậm rạp, gần như sắp che phủ hết bên cửa sổ. Sau phòng khách là một lối đi, trong lối đi còn có mấy phòng nữa.

Vũ Nhi nhìn thấy trên mỗi cánh cửa đều có mắt mèo, hơn nữa tất thảy đều lắp ngược. Sao lại phải lắp ngược nhỉ? Vũ Nhi nghĩ, có lẽ người thiết kế ngôi nhà này muốn thuận tiện cho việc giám sát tình hình trong các phòng, nhưng như thế chẳng phải chính người chủ cũng bị người khác giám sát hay sao? Cô vẫn không thể hiểu nổi. Cô mở cửa một căn phòng, nhưng bên trong hoàn toàn trống rỗng, không có thứ gì trừ luồng ánh sáng u ám và lớp bụi dưới sàn. Cô không dám bước vào, chỉ đứng ở cửa, lặng lẽ nhìn vào.

Bỗng Vũ Nhi phát hiện ra mấy dòng chữ nhỏ trên góc tường, cô thoáng chút hiếu kỳ, liền đi vào trong, bước chân cô làm lớp bụi dưới sàn nhà bay mù mịt, cô lấy tay phẩy chúng đi, cuối cùng, cô lấy tay bịt mũi lại để bụi không bay vào mũi. Mấy hàng chữ nhỏ được viết ở góc tường, có vẻ như dùng loại mực đen, những chữ đó rất nhỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo trông rất ngộ nghĩnh, vừa nhìn là biết ngay đây là chữ trẻ con.

Vũ Nhi đọc nhầm mấy dòng chữ đó:

“Trương Minh Minh là một tên xấu xa.”

“Trương Minh Minh là một kẻ tình báo.”

“Trương Minh Minh lấy mất hộp bút chì của tôi.”

“Trương Minh Minh giết chết mẹ nó.”

Trương Minh Minh bị tôi giết chết.”

“Đừng nhìn mắt mèo.”

Đọc đến 3 câu cuối cùng, Vũ Nhi bỗng trở nên căng thẳng. Rồi cô lại lắc đầu, có lẽ chỉ là trò đùa của bọn trẻ con, khi còn nhỏ cô cũng thường viết lên tường những câu kiêu này. Nhưng, nhìn những chữ này, Vũ Nhi vẫn có cảm giác kỳ lạ, như thể đứa trẻ đó đang đứng ở góc tường, lấy thứ gì đó để chấm vào mực đen để viết những dòng chữ này. Đặc biệt là dòng cuối cùng, cô đọc lại một lần nữa: “Đừng nhìn mắt mèo.”

Đừng nhìn mắt mèo?

Thế là ý gì nhỉ? Vũ Nhi tự hỏi, khi đọc nhầm câu này, cô có thể cảm nhận được loại cảm giác đặc biệt phát ra từ cổ họng, cứ luôn đi cùng mấy âm tiết đó. Cô nghĩ, kiêu câu này có vẻ như không phải câu để trẻ con viết nguệch ngoạc lên tường. Cô lại nhìn những chữ trên tường, có một số nét lúc rõ lúc không, mấy câu cuối cùng bị mất rất nhiều nét, vô cùng xiêu vẹo, có

mấy nét còn bị biến dạng thành đường cong, có vẻ như chữ viết trong lúc tay đang run rẩy mạnh.

Vũ Nhi càng nghĩ càng sợ hãi, nên không nghĩ nữa, cô vội vã rời khỏi căn phòng, rồi đóng cửa lại.

Cô dựa vào cửa, mấy câu đó luôn lờn vờn quanh đầu, không tài nào xua đi nổi. Đột nhiên, cô quay đầu lại, ghé mắt sát vào mắt mèo, nhìn vào trong phòng. Trong phòng chẳng có gì, chỉ có một lớp bụi bay bay.

Vũ Nhi thở một hơi thật dài, tự cười nhạo sự đa nghi của mình. Cô bước lên cầu thang, bậc cầu thang phát ra âm thanh kỳ quái, nhưng cô đã không còn sợ hãi nữa. Lên đến tầng hai, cô dừng lại, nhìn lên tầng ba dọc theo các bậc thang. Ở đó vẫn bị bóng đêm bao phủ, cô nắm lấy tay vịn cầu thang, cô thận trọng từng bước, cứ mỗi bước lại dừng lại vài giây. Không rõ tại sao, cô có thể nghe rõ nhịp đập con tim mình, cô muốn từ bỏ, nhưng cô không thể không chế được bước chân mình, cho tới tận khi... cô nghe thấy một tiếng mèo kêu thảm thiết.

Con mèo trắng bông xuất hiện ở ngay đầu cầu thang tầng ba. Nhờ vào ánh sáng từ bên dưới hắt lên, Vũ Nhi nhìn khá rõ nó. Nó đang đứng đó, nhìn chằm chằm vào Vũ Nhi. Vũ Nhi cảm thấy trong mắt nó ẩn giấu thứ gì đó đặc biệt khiến ta sợ hãi, nhưng cô phải thừa nhận rằng nó rất đẹp. Bộ lông của nó, bốn chân của nó, đôi tai nó, mắt nó. Sự xinh đẹp của nó khiến nó có một loại mê lực, làm cho con người nảy sinh thứ tình cảm mâu thuẫn, vừa muốn đến gần lại vừa sợ hãi. Chính lúc này Vũ Nhi đang ở trạng thái đó. Cô chợt muốn ôm nó vào lòng mà vuốt ve, nên cô bước tiếp lên trên.

Con mèo lại kêu lên một tiếng. Âm thanh đó vô cùng chói tai, dường như là để cảnh cáo, kèm theo cả ánh mắt sắc lạnh, buộc Vũ Nhi phải dừng bước. Cô lại chăm chú nhìn nó một hồi, rồi sau đó, cô hiểu rằng, con mèo đó không muốn để cô lên. Vũ Nhi nghĩ, có lẽ tầng ba là địa bàn của mèo, cô không được xâm nhập vào lãnh thổ của nó. Cô quay người, đi xuống tầng hai. Khi cô quay đầu lại, nhìn lên, con mèo đã không còn ở đó nữa.

Vũ Nhi quay trở lại phòng ngủ, ngồi trước gương ở bàn trang điểm mà mẹ Đồng Niên đã để lại, ngắm mình trong gương. Mặc dù gương hơi mờ, phát ra ánh sáng phản quang màu xanh, nhưng hình ảnh cô trong gương vẫn rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt cô, đôi mắt đã khiến Đồng Niên mê mẩn.

Từ nhỏ Vũ Nhi đã là cô gái xinh nhất nhà, so với cô, chị Tuyết Nhi có phần thua kém đôi chút. Vũ Nhi nghĩ, giá mà chị gái cũng có thể chia sẻ niềm vui với cô trong ngôi nhà này thì tốt biết bao. Thật đáng tiếc, chị cô mãi mãi không thể nào ở bên cạnh cô được. Tuyết Nhi là một nữ cảnh sát, trong thời gian thực tập xử lý vụ án đã xảy ra sự cố và hy sinh. Đó là việc xảy ra mấy năm về trước nhưng Vũ Nhi không bao giờ có thể quên được hình dáng chị mình. Chị gái thường hay nói gì với cô trong giấc mơ, nhưng cô không tài nào nhớ được. Bỗng Vũ Nhi cảm thấy mệt, liền gục xuống bàn

trang điêm ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm trên giường, Đồng Niên chăm chú nhìn cô. Cô mở to mắt, mơ màng hỏi: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Ba giờ chiều. Anh vừa về đã thấy em ngủ say, có phải là em mệt quá không?” Giọng nói của Đồng Niên đầy vẻ quan tâm.

Vũ Nhi cảm thấy hơi ù tai, cô nghĩ quả thực là mình cần phải nghỉ ngơi.

“Em còn chưa ăn bữa trưa, anh mua đồ Macdonal về cho em đây.” Đồng Niên giơ hộp đồ ăn nhanh của Macdonal lên, “Ăn luôn ở giường đi.”

Vũ Nhi đón lấy hộp đồ ăn, vừa ăn vừa hỏi: “Anh đi đâu mà lâu vậy?”

“Em giận à?”

Cô lắc đầu.

“Anh ra ngoài làm thủ tục cư trú. Còn nữa, anh đã đăng ký mắc điện thoại, ngày mai họ sẽ đến lắp. Bình nóng lạnh cũng đã lắp xong rồi, tối nay em có thể tắm thoải mái.”

“Tốt quá.”

Đồng Niên nói thật đặc ý: “Còn nữa, anh đã đặt mua tivi màu, tủ lạnh, điều hòa, vi tính, máy giặt và lò vi sóng. Sáng mai, chúng ta đã có thể dùng những thứ này được rồi.”

Vũ Nhi cũng cười, nhưng nụ cười nhanh chóng vụt tắt, cô lo lắng hỏi: “Đồng Niên, hôm nay anh tiêu hết tất cả bao nhiêu tiền?”

Đồng Niên nhảm tính, rồi trả lời: “Không đắt, hôm nay trung tâm thương mại đồ điện gia dụng giảm giá, tất cả những thứ này chỉ mất chưa tới hai vạn tệ.”

“Nhưng anh có biết rằng trong sổ tiết kiệm của chúng ta chỉ có hai vạn tệ thôi.”

“Vũ Nhi, đương nhiên là anh biết, anh chỉ muốn em được vui vẻ hơn.”

Vũ Nhi lắc đầu, trịnh trọng nói: “Đồng Niên, bây giờ chúng ta đều không có việc, tiền trong sổ tiết kiệm bị anh tiêu gần hết rồi. Chúng ta không thể nào ngồi ở đây chờ chết đói.”

“Được rồi, anh sẽ đi tìm việc.”

“Ngày mai em cũng sẽ đi tìm việc. Em nghĩ có thể ở đây sẽ có nhiều cơ hội hơn.”

Đồng Niên gật đầu, nhìn ra ngoài cửa, nói: “Nhìn kia, mưa rồi.”

Quả nhiên, từng giọt, từng giọt mưa rơi xuống cánh cửa kính, dần dần làm lu mờ tầm nhìn của họ.

Chương 6

Ngôi nhà đen chìm trong cơn mưa đêm. Lúc này phòng ngủ của Đồng Niên và Vũ Nhi vô cùng yên ắng, chỉ có hơi thở đều đều nhẹ nhàng và tiếng mưa rơi va vào tấm kính cửa sổ. Đồng Niên chợt ngồi bật dậy, làm Vũ Nhi giật mình tỉnh giấc.

Vũ Nhi mở to đôi mắt ngái ngủ, rõ ràng cô đã ngủ rất say, cô nhìn Đồng Niên đang chìm trong bóng tối, cất giọng khàn khàn hỏi anh: “Anh sao vậy?”

Đồng Niên hạ thấp giọng trả lời: “Em nghe xem...”

Vũ Nhi lắng nghe, nhưng không nghe thấy âm thanh gì khác thường, cô lười biếng trả lời: “Chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.”

Đồng Niên lắc đầu, Vũ Nhi có thể nhìn thấy ánh mắt sắc nhọn lạ thường của anh trong đêm tối, trong ánh mắt anh xuất hiện sự căng thẳng, anh tiếp tục hạ giọng, nói: “Không, không phải chỉ mỗi tiếng mưa, em hãy nghe kỹ đi...”

Cả hai đều nín thở, giây lát sau, Vũ Nhi nói: “Chẳng có âm thanh gì cả, anh sao vậy?”

“Không, anh nghe thấy gì đó, chỉ ngay vài giây trước thôi.” Bỗng anh ngẩng đầu, nhìn trần trần lên trần nhà, “Nghe này, lại xuất hiện rồi, âm thanh đó lại xuất hiện rồi, Vũ Nhi, em mau nghe đi.”

“Em chẳng nghe thấy gì.” Vũ Nhi lắc đầu, và ngẩng đầu nhìn trần nhà, nhẹ nhàng hỏi: “Anh nghe thấy gì vậy?”

“Tiếng bước chân, tiếng bước chân rất kỳ lạ, từ trên trần nhà dội xuống.” Tiếng anh trầm xuống và gập gáp, trông vô cùng căng thẳng, rồi giơ tay chỉ lên đỉnh đầu.

“Hay là âm thanh khác, có lẽ là tiếng nước chảy trong đường ống nước? Hay là...con mèo đó?”

“Không thể nào, chính là tiếng bước chân, tiếng bước chân người, anh nghe rất rõ. Nghe này, lại xuất hiện rồi, nghe đi.” Trong giọng nói của anh lộ ra sự kinh hãi, anh nắm chặt tay Vũ Nhi. Cuối cùng, Đồng Niên không chịu đựng nổi nữa, anh xuống giường, mở cửa phòng ngủ.

“Anh định làm gì vậy?” Vũ Nhi hỏi anh.

“Anh lên tầng trên xem thế nào.”

“Không, tầng trên chẳng có gì đâu, anh đừng để em lại một mình.” Vũ Nhi kêu lên.

Đồng Niên không chú ý tới cô, vội vàng chạy ra khỏi cửa. Trong phòng chỉ còn lại mình Vũ Nhi, cô lập tức bật đèn lên, ánh đèn diu diu vuốt ve trán cô. Cô vẫn chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng mưa rơi. Cô ôm lấy đôi vai mình, nghĩ lại những biểu hiện kỳ quái vừa rồi của Đồng Niên. Giờ thì cô chẳng

còn tâm trí đâu mà ngủ nữa, cô quay đầu, nhìn ra cửa sổ tối đen như mực, chẳng thể nhìn thấy thứ gì.

Vũ Nhi lại ngược nhìn trần nhà bằng gỗ, đã rất cũ kỹ rồi, lộ ra một số khe nhỏ. Và cô thoáng sợ hãi.

Đồng Niên quay trở lại, gương mặt anh nhợt nhạt, rồi leo lên giường. Vũ Nhi hỏi anh: “Anh có phát hiện được gì không?”

“Ngôi nhà này có âm hồn.” Anh hạ thấp giọng, nói.

“Anh nói gì cơ?”

“Đừng hỏi nữa, em mau ngủ đi.” Đồng Niên nhắm mắt, không nói gì thêm nữa.

Vũ Nhi tắt đèn, nhưng cô không thể ngủ lại được nữa, đối diện với trần nhà, cô thầm hỏi: rốt cuộc trên đó có gì?

Chương 7

Đôi mắt người chết mở trừng trừng, con ngươi như thể sắp lòi ra khỏi khoang mắt, đồng tử mở to hết cỡ, khước mắt còn rịn ra chút máu. Ai cũng đều nhận ra, trước khi chết, cô đã trải qua nỗi sợ hãi kinh hoàng.

Diệp Tiêu thở dài: “Đúng vậy, lẽ nào còn thứ gì đáng sợ hơn cái chết sao?”

Sự thực đúng như vậy sao? Anh không thể trả lời được câu hỏi này.

Diệp Tiêu chột cúi đầu, cẩn thận hướng về phía đôi mắt người chết, anh nghĩ đến câu nói hoang đường được truyền miệng: trong mắt người chết sẽ hiện lên khuôn mặt hung thủ, bởi vì đó là người cuối cùng họ nhìn thấy trong cuộc đời.

Đương nhiên, là một cảnh sát, Diệp Tiêu không bao giờ tin vào lời nói ngu ngốc đó. Nhưng giờ đây, anh có một thứ cảm giác kỳ lạ, thôi thúc anh lấy chiếc kính hiển vi, đặt đối diện với nhãn cầu người chết. Kết quả đã được khẳng định, anh chẳng thu hoạch được gì. Hình ảnh hiện ra trong nhãn cầu người chết chính là hình ảnh anh.

Anh lắc đầu, lùi vài bước, quan sát toàn bộ dáng vẻ người chết nằm ngang trên ghế sofa, hai chân đã duỗi thẳng, cứng đờ, hai tay giơ ra hai hướng giữa không trung. Dựa vào khoảng cách giữa các ngón tay, có thể phán đoán rằng, có vẻ như cô muốn nắm lấy thứ gì đó. Quần áo vẫn khá hoàn chỉnh, không hề có vết xé, chỉ thấy vết tụ máu hằn trên cổ, trông giống như một sợi dây thừng màu đen quấn quanh cổ cô vậy. Đây là vết thương duy nhất trên toàn bộ cơ thể cô, và cũng là đòn chí mạng.

Miệng người chết há to, lộ ra vòm họng đỏ tươi, như là muốn hét lên, nhưng Diệp Tiêu biết cô không thể hét lên được, bởi khí quản đã bị thít chặt đến độ không thể phát ra bất cứ âm thanh gì nữa.

Diệp Tiêu không nhìn cô ta nữa, anh lại nhìn khắp căn phòng nhỏ một lượt. Trên bàn có mấy bức ảnh người chết chụp lúc còn sống. Thì ra cô ấy rất xinh. Anh nhìn người chết trong ảnh, cô có dáng vẻ yêu kiều thướt tha. Diệp Tiêu lại hướng ánh mắt về phía ghế sofa, đối chiếu với người trong ảnh, thật chẳng giống nhau chút nào, có lẽ ai khi chết cũng khiến cho những người còn sống phải thất vọng.

“Rất lâu rồi không xảy ra vụ án bóp cổ chết như thế này.” Giọng nói nặng nề của người đồng nghiệp bỗng vang lên bên tai Diệp Tiêu.

Thoạt tiên, Diệp Tiêu ngán người, rồi nhẹ nhàng nói: “Kết quả điều tra sơ bộ thế nào?”

“Cửa phòng không bị cạy, rõ ràng người chết đã tự mở cửa cho hung thủ. Trong nhà cũng không tìm thấy bất cứ dấu vết giằng co gì, chắc chắn nạn nhân đã bị hại trong khi không hề có chút đề phòng. Nạn nhân tên là Lý Vân Na, là cô gái trẻ sông độc thân, năm nay 25 tuổi, làm việc tại khu thương mại, mối quan hệ xã hội tương đối đơn giản. Thời gian tử nạn khoảng từ mười một giờ đêm đến một giờ sáng. Tại hiện trường không phát hiện thấy dấu hiệu bị cướp bóc.”

“Cũng không có sự xâm hại ở những bộ phận khác trên người sao?”

“Không có, ngoài vết xiết trên cổ.”

Diệp Tiêu gật đầu, nói với đồng nghiệp: “Đây thực là một vụ hóc búa. Anh có phán đoán gì không?”

“Phán đoán của tôi ư? Trực giác nói với tôi rằng, đây là một kẻ sát nhân máu lạnh.” Người đồng nghiệp lắc đầu.

“Đúng vậy, hẳn ta thật là kẻ máu lạnh.”

Nói xong, Diệp Tiêu bước ra khỏi phòng, anh bước ra khoảng trống bên ngoài căn phòng, hít thở sâu vài hơi. Vừa rồi anh suýt bị nghẹt thở bởi bầu không khí chết chóc trong phòng. Anh ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy mây đen. Bỗng anh có một dự cảm chẳng lành - có lẽ, cơn ác mộng đáng sợ hơn nữa vẫn còn ở phía sau.

Họ không hề biết, đây mới chỉ là vụ án đầu tiên của vụ giết người hàng loạt.

Chương 8

Khi hoàng hôn buông xuống, cuối cùng mưa cũng tạnh. Vũ Nhi cầm ô đi về nhà, trông cô vô cùng mệt mỏi, ngược nhìn ngôi nhà đen dưới bầu trời u ám, thở dài thườn thượt. Cô nhận ra bên ngoài cánh cổng sắt đã lắp chuông cửa. Cô ấn chuông, Đồng Niên ra mở cửa, anh hỏi đầy quan tâm: “Công việc có tiến triển gì không?”

Vũ Nhi không trả lời, đi thẳng vào phòng khách. Cô đồ vật người xuống

bộ ghế sofa mới mua, lặng thinh không nói.

Đồng Niên ngồi xuống cạnh cô, an ủi: “Vũ Nhi, em không phải lo, đã mắc xong vi tính rồi, lát nữa chúng ta lên mạng tìm xem có công ty nào quảng cáo tìm nhân viên, chắc chắn sẽ có cơ hội”.

“Không có gì đâu, em chỉ cảm thấy chúng ta đã quá ngây thơ, cứ nghĩ ở đây sẽ đầy rẫy cơ hội tìm việc làm. Nhưng giờ đây, em nghĩ chúng ta đã nhầm rồi. Hôm nay, ở trung tâm giới thiệu việc làm, em thấy rất nhiều người thất nghiệp, có nhiều người cùng độ tuổi chúng ta, có người nửa năm nay vẫn còn chưa tìm được công việc phù hợp. Có khi chúng ta còn khó khăn hơn bọn họ.”

“Đúng vậy, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi.” Đồng Niên vuốt tóc cô, nói: “Nhìn kìa, em ở ngoài cả ngày, bị thấm mưa ướt hết cả rồi, mau đi tắm nước nóng thôi.”

Vũ Nhi gật đầu, nói: “Cám ơn anh, Đồng Niên. Nhưng anh cũng phải nghĩ cách đi tìm việc nhé?”

“Anh đồng ý, em mau lên gác tắm đi.”

Vũ Nhi lê bước chân mệt mỏi lên bậc cầu thang đi lên tầng hai.

Tắm xong, cô mới thấy thoải mái hơn một chút. Cô mặc đồ ngủ, sắc mặt đã hồng hào hơn nhiều, mái tóc dài hãy còn bốc hơi nóng, cô bước xuống lầu. Đồng Niên đã chuẩn bị sẵn bữa tối trên bàn ăn.

Đồng Niên ngắm nhìn cô, khen ngợi. “Em tắm xong, trông xinh quá, mau ăn cơm nào.”

Vũ Nhi ngồi xuống bàn, mỉm cười và nói: “Được ở cùng anh, em thực sự rất hạnh phúc.”

Đồng Niên mỉm cười, không tiếp lời.

Lúc ăn cơm, Vũ Nhi chợt nói: “Đồng Niên, ở Thượng Hải, chúng ta không có bất cứ họ hàng thân thích nào sao?”

“Em hỏi điều này làm gì?”

“Anh trở về đây sống, cũng cần phải thông báo với họ một tiếng chứ.”

“Không, anh không có họ hàng thân thích. Vũ Nhi, còn em thì sao?”

Vũ Nhi chỉ vào mình, nói: “Em à? Em đương nhiên chẳng có ai, nhưng... ngoài anh rê.”

“Anh rê? Chị gái em chẳng phải đã...”

“Vâng, gọi là anh rê chẳng qua là em gọi bừa mà thôi. Thực ra, anh ấy là bạn trai của chị gái em, vừa là bạn học vừa là đồng nghiệp, tình cảm giữa họ rất sâu sắc, chị gái đã từng dẫn anh ấy về nhà. Ấn tượng của em về anh ấy rất tốt.”

“Anh ấy cũng là cảnh sát?”

“Đúng vậy, hình như sau khi tốt nghiệp, anh ấy được cử đến Thượng Hải. Nhưng đã mấy năm trôi qua rồi, cũng mất liên lạc từ lâu, chẳng lẽ anh thực sự không có lấy một người họ hàng thân thích nào sao?” Vũ Nhi hỏi

Đồng Niên.

“Đúng thế, giờ gia tộc nhà anh chỉ còn lại một mình anh, anh là người thừa kế duy nhất.”

“Nghe anh nói vậy, có vẻ như có một món gia sản kèch sù.”

“Gia sản? Ngoài ngôi nhà này, anh chẳng còn gì nữa cả.”

Vũ Nhi ngạc nhiên. “Nhà anh có thể có được cả ngôi nhà to thế này, lại không có tiền sao?”

“Đúng vậy, thực ra nhà anh không hề giàu có. Hồi anh còn nhỏ, trong nhà có đồ ăn ngon, phần lớn các phòng ở đây đều đóng cửa để không. Cha anh là một nhân viên quản lý hồ sơ bình thường, mẹ anh là giảng viên của Học viện Mỹ thuật, nhưng hồi đó, lương giáo viên rất thấp, chứ không cao như bây giờ.”

“Mẹ anh là giảng viên Mỹ thuật?”

Đồng Niên gật đầu: “Tranh sơn dầu của bà rất đẹp.”

“Có thể nhìn thấy tranh của bà ở đâu?”

“Anh không biết.”

Vũ Nhi ngàng đầu, dường như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ, không biết mẹ anh là một người như thế nào? Đồng Niên, anh nói mẹ anh bị mất tích phải không? Sao bà lại mất tích nhỉ?”

“Em đừng hỏi nữa.”

Vũ Nhi vẫn lăm lăm một mình: “Bà đi đâu được nhỉ? Giờ bà đang ở đâu nhỉ?”

“Chính là ở trong ngôi nhà này.” Đồng Niên lạnh lùng nói.

Vũ Nhi hoảng sợ trước câu nói của Đồng Niên, cô kinh ngạc hỏi: “Anh nói gì cơ? Ở trong ngôi nhà này?”

“Đây chỉ là cảm giác, từ cái buổi tối mẹ anh mất tích, anh đã có cảm giác này, bà vẫn chưa đi, bà vẫn luôn ở bên cạnh anh, chính là ở trong ngôi nhà này.” Đồng Niên đau buồn nói.

“Không thể như vậy được.”

Đồng Niên gật đầu: “Anh biết, anh biết. Có lẽ, khi em mất đi người em yêu quý nhất, em cũng sẽ nghĩ như vậy. Đứa trẻ nào cũng sẽ có cảm giác như vậy khi nó mất đi người mẹ ruột của mình.”

“Em hiểu.”

“Không, em không thể hiểu được.” Đồng Niên thoáng giận dữ, nhưng giọng anh nhanh chóng dịu trở lại. “Anh xin lỗi, Vũ Nhi, chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa. Hôm nay chúng ta ngủ sớm đi, sáng sớm mai anh đi đến trung tâm giới thiệu việc làm.”

Mới hơn chín giờ tối, họ đã đi ngủ, nhưng Vũ Nhi không tài nào ngủ được. Ngoài trời không mưa, căn phòng vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng hơi thở đều đều của hai người.

Vũ Nhi không biết tại sao mình lại như vậy, cô tự đếm thời gian, có lẽ đã rất muộn, nhưng cô vẫn tỉnh. Hơn nữa, mai còn phải dậy sớm, điều này khiến tâm trạng cô càng trở nên rối bời.

Đúng lúc đang cựa mình, cô bỗng nghe thấy thứ âm thanh gì đó, khiến cô nổi da gà - tiếng khóc của trẻ con.

“Trời ơi!” Cô thầm kêu, cầu mong rằng âm thanh đó chỉ là do sự tưởng tượng của cô, hoặc là trong cõi mộng. Thế nhưng, lý trí nói với cô, âm thanh đó thực sự tồn tại, rõ ràng cô nghe thấy tiếng đứa trẻ đang khóc, âm thanh không chói tai, nhưng rất rõ ràng, có lẽ đây là đứa bé gái. Quyết không thể là tiếng mèo kêu, cô chắc chắn mình có thể phân biệt được.

Vũ Nhi lập tức mở to đôi mắt, trong bóng đêm, trần nhà đang đối diện với cô. Tiếng khóc đó phát ra từ trên tầng trên, ngày càng rõ hơn, cứ bám riết lấy cô. Thậm chí cô còn cảm thấy âm thanh này hơi quen, lại càng khiến cô sợ hãi hơn.

Cô rùng mình, khiến Đồng Niên nằm cạnh tỉnh giấc.

“Vũ Nhi, em sao vậy? Em đang run rẩy, người em rất lạnh, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì vậy?” Đồng Niên ôm chặt lấy cô.

“Anh không nghe thấy sao?”

“Nghe thấy gì?” Đồng Niên nín thở nghe ngóng, nhưng chẳng nghe thấy gì. “Không có tiếng bước chân, tiếng bước chân đêm qua không xuất hiện nữa.”

“Không phải là tiếng bước chân, mà là tiếng trẻ con khóc.”

“Tiếng trẻ con khóc? Em đang đùa đấy à? Làm gì có thứ âm thanh này?”

Vũ Nhi cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng khóc đó. Cô nói từng tiếng một: “Anh nghe đi, em không đùa đâu, em đảm bảo em thực sự nghe thấy tiếng khóc của trẻ con, ngay trên đỉnh đầu, trên trần nhà ấy.”

“Anh không muốn lên trên đó lần nữa đâu.”

“Em cũng không muốn anh lên, em chỉ muốn anh ở bên em.” Vũ Nhi buồn bã nói.

“Được rồi, Vũ Nhi, anh mãi mãi ở bên cạnh em, đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, em mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy.”

“Nhưng...”

Cô bỗng nhiên không nói nữa, bởi tiếng khóc đó chợt biến mất. Cô lại ngẩng đầu nhìn lên trần nhà trong bóng tối, cô nhắm mắt lại.

Đồng Niên cũng không nói thêm gì nữa, tiếp tục ngủ. Vũ Nhi cuộn tròn người, trong lòng bồn chồn lo lắng. Cô đóng tai, lắng nghe từng âm thanh phát ra trong phòng, nhưng không phát hiện ra điều gì.

“Lẽ nào thực sự là do tưởng tượng?”

Cô không tài nào trả lời được, cô chìm vào giấc ngủ trong tâm trạng hoảng loạn rối bời.

Chương 9

Vũ Nhi không rõ mình tỉnh dậy khi nào, cô chỉ nhớ, khi cô mở mắt, bên ngoài cửa sổ vẫn truyền lại tiếng mưa rào rào. Đúng lúc đó, cô lại nghe thấy tiếng trẻ em khóc.

Cô không đánh thức Đồng Niên đang say giấc bên cạnh mà tự mình lặng lẽ bước xuống giường, đi lần theo âm thanh đó, mở cửa phòng. Tiếng khóc đó nghe rành rọt trong đêm tối. Nhưng Vũ Nhi biết không thể gọi Đồng Niên dậy, vì nếu anh tỉnh dậy, anh cũng vẫn không nghe thấy gì giống như lần trước. Cô không biết mình lấy dũng khí từ đâu, từ từ đi qua hành lang u tối. Cô đi đến chân cầu thang và nhìn lên tầng trên, nhưng không nhìn thấy con mèo trắng đó. Bỗng có cảm nhận thấy có một bóng người ở sau lưng, cô rùng mình run rẩy, rồi vụt quay đầu lại.

Đó là một bóng người bé nhỏ, có vẻ như rất thấp, có lẽ là một đứa trẻ. Rồi bóng người đó bước xuống cầu thang. Vũ Nhi nhìn theo, cái bóng đó dường như đang vẫy gọi cô. Và Vũ Nhi thận trọng đi xuống tầng dưới. Khi cô đi đến phòng khách, nhờ vào ánh sáng lờ mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, cô mới nhìn thấy khuôn mặt của bóng người đó. Quả đúng là một đứa trẻ, khoảng 10 tuổi, mặc một chiếc áo trắng đã cũ.

Vũ Nhi kinh ngạc hỏi: “Em là ai? Em từ đâu đến?”

Đứa trẻ trả lời: “Em là Trương Minh Minh.”

“Trương Minh Minh?” Vũ Nhi cảm thấy cái tên này khá quen, cô chợt nhớ lại, cô đã nhìn thấy cái tên này trên tường trong gian phòng ở tầng một hôm nào.

“Trương Minh Minh là một kẻ xấu. Trương Minh Minh là một đặc vụ. Trương Minh Minh lấy mất hộp bút chì của tôi. Trương Minh Minh giết mẹ cậu ấy. Trương Minh Minh bị tôi giết chết.”

Vũ Nhi hỏi cậu bằng giọng nói run rẩy: “Em, em giết chết mẹ em sao?”

Đứa trẻ có tên gọi Trương Minh Minh ngẩn người nhìn cô, rồi thoáng gạt đầu. Nước mưa ngoài cửa sổ nhòe nhoẹt, ánh sáng chiếu qua cửa kính ngưng tụ lại trên mặt cậu bé trở nên cong queo biến dạng.

“Em, em cũng bị....” Vũ Nhi không nói tiếp được mấy chữ cuối cùng, cô sợ phải nghe thấy đáp án hãi hùng từ miệng cậu bé này.

Trương Minh Minh bước lại gần cô thêm một bước. Phía sau Vũ Nhi là chiếc bàn nên không thể lùi lại được, nhờ vào chút ánh sáng yếu ớt cô có thể nhìn rõ gương mặt cậu bé. Cô bỗng cảm thấy cậu bé trông rất đáng yêu, đặt biệt là cái mũi hơi héch.

“Đừng, em đừng lại gần chị.” Cuối cùng Vũ Nhi cũng hơi hoảng sợ.

“Em mau về nhà đi, muộn rồi, mẹ em, à không, người nhà em sẽ lo lắng đấy.” Cô chợt nhớ ra đứa bé này không còn mẹ nữa.

Trương Minh Minh bỗng mỉm cười với cô, cậu bé cười trông thật đáng yêu, nó nói với cô bằng giọng nói ngọt ngào. “Chị ơi, chị xinh thật đấy!”

Trước lời khen ngợi, Vũ Nhi không biết nên làm thế nào. Cô dừng lại giây lát rồi nói: “Trương Minh Minh, em cũng rất đáng yêu, chị cũng yêu quý em. Nghe lời chị, mau về nhà đi.”

“Đây là nhà chị, cũng là nhà của em.” Nói xong, Trương Minh Minh không rõ lời từ đâu ra một sợi dây chuyền, trong ánh sáng mờ mờ, mặt dây chuyền phát ra ánh sáng lạ thường. Đứa bé đưa đưa sợi dây chuyền, nói với Vũ Nhi, “Chị ơi, em tặng chị sợi dây chuyền.”

Vũ Nhi kinh ngạc nhìn cậu bé, hỏi: “Vì sao?”

“Vì chị rất xinh, nên chị xứng đáng đeo nó.”

Mặt Vũ Nhi thoáng ửng hồng, cô lắc đầu: “Không, chị không thể tùy tiện nhận quà của người khác.”

“Chị ơi, thực ra sợi dây chuyền này vốn phải thuộc về chị.” Rồi Trương Minh Minh nhét sợi dây chuyền vào tay Vũ Nhi. Vũ Nhi không muốn nhận, cô ngửa người về phía sau, ngã nhào, cái bàn cũng bị lật đổ xuống đất, gương mặt Trương Minh Minh ngày càng sát lại gần cô, cô kêu lên.

Cuối cùng Vũ Nhi cũng tỉnh dậy.

Cô mở mắt, không thấy đứa trẻ đó nữa, trong phòng tối om, chẳng có ai ngoài cô và Đồng Niên. Sóng lưng cô chợt lạnh toát, lắc đầu thật mạnh, cô mới nhận ra, thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ.

“Một giấc mơ kỳ lạ.”

Vũ Nhi tự nói với mình, chẳng có cậu bé Trương Minh Minh kỳ lạ nào cả, có lẽ chỉ là do mấy dòng chữ trong căn phòng ở tầng một đã để lại ấn tượng sâu sắc trong não bộ, ngày nghĩ đêm mơ mà thôi. Bây giờ là 5h30 phút, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã sắp sáng tỏ, giọt mưa vẫn cứ va vào cửa sổ kính. Cô quay đầu lại nhìn Đồng Niên đang say giấc, cô thoáng chút ngưỡng mộ anh.

Bỗng cô thấy tay mình hơi đau. Cô xòe bàn tay phải đang nắm chặt, cô kinh hãi khi cô nhìn thấy một sợi dây chuyền.

Một sợi dây chuyền!

Không nhầm được, trong tay cô đang nắm một sợi dây chuyền, mà cô đã nhìn thấy trong giấc mơ. Trương Minh Minh đã tặng cho cô sợi dây chuyền này. Giờ đây, sợi dây chuyền này đang nằm trong lòng bàn tay cô. Tim Vũ Nhi đập mạnh, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, lẽ nào mình thực sự gặp đứa trẻ đó ư? Hay là trong lúc mình không hay biết đã tìm thấy sợi dây chuyền ở một góc nào đó trong ngôi nhà. Nhưng cô thực sự không nhớ được mình đã tìm thấy sợi dây chuyền này ở đâu, chỉ có giấc mơ ban nãy là cô nhớ rõ mồn một.

Cô nắm sợi dây chuyền trong tay, bước xuống giường, đi đến bên cửa sổ. Mặc dù vẫn còn mưa, nhưng bầu trời ngày càng sáng tỏ. Nhờ vào ánh sáng

bầu trời, cô ngắm nghía sợi dây chuyền, nó không có gì đặc biệt cả, chắc là một sản phẩm mỹ kỹ bình thường, không hề mạ vàng hay bọc vàng. Thứ thực sự khiến cô thích thú chính là mặt của sợi dây chuyền – là một hạt đá quý.

Viên đá quý lấp lánh hiện lên màu mặt ong trong suốt, không nhận ra được là loại nào. Vũ Nhi ngắm nghía thật kỹ, trong lòng có một thứ cảm giác đặc biệt, không rõ là vui mừng hay lo lắng. Nhìn sợi dây chuyền mặt đá quý này, tất cả mọi phụ nữ đều ham muốn được đeo nó. Vũ Nhi bước đến trước bàn nữ trang, soi mình trong gương, trông hơi mờ. Sau đó, cô đeo sợi dây chuyền vào cổ.

Vũ Nhi nhìn mình đang đeo sợi dây chuyền. Mặt đá quý trước ngực trông thật rực rỡ. Cô bỗng cảm giác hình như mình trong gương đã biến thành một người khác, khác hẳn con người cũ của cô. Trước đây, cô chưa bao giờ đeo dây chuyền. Đồng Niên có mua cho cô ít đồ trang sức rẻ tiền, nhưng cô cũng chưa hề động tới, bởi cô luôn cảm thấy đeo những đồ kim loại trên người có gì đó mất tự nhiên. Nhưng lúc này đây, cô chợt cảm thấy mình hơi thích sợi dây chuyền này. Viên đá trước ngực lạnh băng băng, luồng hơi lạnh thấm thấu vào trong ngực.

“Em đang làm gì vậy?” đằng sau bỗng vang lên tiếng nói của Đồng Niên làm Vũ Nhi giật mình, cô hơi hoảng, muốn tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, nhưng đã không kịp nữa, “thật kỳ lạ”, cô tự nói với mình như vậy. Đồng Niên đến phía sau cô, vuốt ve đôi vai cô. Anh nhìn hình Vũ Nhi trong gương và phát hiện ra sợi dây chuyền trên cổ Vũ Nhi.

“Trời ơi, đây là gì vậy?” anh vô cùng kinh ngạc, giơ tay ra cầm lấy mặt đá. Sau đó nhìn thật kỹ, Vũ Nhi nhận thấy dường như anh đang run rẩy, miệng còn lẩm bẩm, rồi anh đặt viên ngọc đó lên môi hôn nhẹ. Một lúc sau, Vũ Nhi mới nghe rõ giọng anh, “Em tìm thấy sợi dây chuyền này ở đâu vậy?”

Vũ Nhi không biết nên trả lời ra sao, cô biết Đồng Niên sẽ không tin vào giấc mơ đó của cô, nhưng cô vẫn kể lại nguyên vẹn giấc mơ đó cho Đồng Niên nghe. Sau khi nghe xong, Đồng Niên ngẩn người hồi lâu. Vũ Nhi chủ động nói: “Đồng Niên, em biết anh sẽ không tin đâu.”

Đồng Niên lắc đầu: “Anh không biết”, rồi anh ngẩng đầu, nói: “Em có biết sợi dây chuyền em đang đeo là của ai không?”

“Anh đã từng nhìn thấy sợi dây chuyền này sao?” Vũ Nhi hỏi.

“Đương nhiên rồi, bởi vì đây là sợi dây chuyền của mẹ anh.” Đồng Niên chậm rãi nói.

“Anh có thể khẳng định được không?”

Đồng Niên gật đầu, nói: “Từ khi anh bắt đầu ghi nhớ được, anh đã nhìn thấy sợi dây chuyền và mặt đá này, nó luôn treo trên cổ mẹ anh, đến khi mẹ anh mất tích, sợi dây chuyền này cũng mất tích theo.”

“Và giờ đây em lại có được nó, thật là một kỳ tích. Có lẽ, khi mẹ anh mất tích đã không đeo nó, mà để lại trong ngôi nhà này.” Vũ Nhi vừa nói vừa vuốt ve ngọc đá, tay cảm giác lạnh lạnh, rất kỳ lạ. Những Vũ Nhi lại tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ.

“Em làm gì vậy?”

“Đây là sợi dây chuyền của mẹ anh, không phải của em, trả lại cho anh.” Vũ Nhi đặt sợi dây chuyền vào lòng bàn tay Đồng Niên.

“Không, bây giờ sợi dây chuyền này thuộc về em. Sợi dây chuyền này là của cụ nội anh để lại, ngoài ngôi nhà này, có lẽ sợi dây chuyền này là di sản duy nhất cụ để lại cho người đời sau. Sợi dây chuyền này là để cho những người phụ nữ được gả vào nhà họ Đồng đeo, ông nội anh tặng nó cho bà nội anh, bố anh tặng nó cho mẹ anh, giờ đây, anh tặng nó cho em. “Nói xong, Đồng Niên đeo lại sợi dây chuyền lên cổ Vũ Nhi.

“Đồng Niên, cảm ơn anh! Nhưng không biết em có đủ tư cách xứng đáng đeo nó hay không.” Vũ Nhi bỗng hơi căng thẳng.

“Đương nhiên là em đủ tư cách, ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết em xứng đáng đeo nó!” Câu nói của Đồng Niên mang đầy ý vị sâu xa.

“Ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy em?”

“Đúng thế, chính giây phút đó, số phận đã nói cho anh biết - em sẽ đeo sợi dây chuyền này. Hãy tin anh, sợi dây chuyền này chỉ thuộc về em!”

Lúc này đây, Vũ Nhi mới cảm thấy hạnh phúc, cô mỉm cười, nâng mặt đá lên và nhìn Đồng Niên.

Đồng Niên nhìn mặt đá nói: “Em biết nó tên là gì không?”

“Mau nói cho em biết đi!”

Đồng Niên nhìn trong giây lát, sau đó thốt ra hai tiếng - “Mắt Mèo.”

“Mắt Mèo?”

“Đúng vậy, đây chính là ngọc đá mắt mèo được nhắc đến trong truyền thuyết.” Nói xong, anh lấy một chiếc đèn pin trong ngăn kéo ra, bật đèn pin, chiếu thẳng vào mặt đá mắt mèo. Dưới ánh đèn, mặt đá mắt mèo lập tức phát ra một luồng ánh sáng phản quang sáng trong và mảnh, lúc này, trông nó giống như một con mắt mèo thật, ánh sáng thân bí đó giống như từ đồng tử mắt mèo vừa dài vừa nhỏ.

“Đẹp quá!” Vũ Nhi thốt lên. Đồng Niên tắt đèn pin, ngọc đá mắt mèo lại trở về màu sắc ban đầu. Vũ Nhi hơi kích động, “Em thật không ngờ ngọc đá mắt mèo vô giá lại được đeo trước ngực mình.”

“Cũng chẳng đến độ vô giá, nhưng quả thực loại mắt mèo vàng lục này rất hiếm. Vũ Nhi, em hãy đeo nó cẩn thận nhé!”

“Em sẽ bảo vệ nó giống như bảo vệ tính mạng của mình vậy!”

Đồng Niên gật đầu, trịnh trọng nói: “Cảm ơn em! Bởi vì đối với anh, giá trị của viên đá mắt mèo này không nằm ở giá trị của bản thân nó, mà là nó

“khiến anh nhớ đến mẹ anh, ngoài điều đó ra, tất cả đều vô nghĩa.”

“Anh yên tâm, em hiểu ý anh.” Vũ Nhi nắm lấy tay anh.

Ngoài trời lúc này đã sáng tỏ, nhưng nước mưa vẫn khiến ta cảm thấy âm u khó chịu. Vũ Nhi chợt nhớ ra điều gì, vội vàng nói: “Em xuống tầng dưới xem đã.”

Cô đi xuống tầng dưới, vào phòng khách, vẫn may, chiếc bàn vẫn còn nguyên vị trí cũ, không bị lật đổ giống như trong giấc mơ, Vũ Nhi hít thở một hơi thật sâu, giờ đây cô muốn được hít thở bầu không khí trong lành, nên cô mở cửa.

Mưa đã không còn nặng hạt như trước, cô chạy ra ngoài sân, ngẩng mặt lên trời để những hạt mưa lất phất rơi xuống mặt cô, làn mưa nhẹ nhàng vuốt ve làn da cô, cảm giác thật tuyệt. Cô cảm thấy không khí bên ngoài dễ chịu hơn hẳn không khí trong ngôi nhà đen, cô tham lam hít thở thật sâu, tinh thần sáng khoái hơn nhiều.

Đúng lúc đó, cô nghe thấy tiếng động ở thùng thư bên ngoài cổng, cô biết lại có người nhét đây các giấy tờ quảng cáo vớ vẩn vào trong thùng thư. Những người đó sáng nào cũng nhét đây mớ giấy lộn vào thùng thư của mọi gia đình, làm cô sáng nào cũng phải dọn dẹp, để chúng khỏi chiếm chỗ trong thùng thư vốn đã chật hẹp.

Vũ Nhi mở cánh cổng sắt, quả nhiên trong hòm thư đã chật kín những thứ quảng cáo linh tinh, cô tiện tay quẳng tất cả vào trong thùng rác. Bất chợt, ánh mắt cô lướt qua mấy chữ “tuyển dụng”, Vũ Nhi lập tức phát hiện ra một tờ quảng cáo trong số những tờ quảng cáo linh tinh đó. Với cô, đây không phải là thứ bỏ đi, cô cầm tờ quảng cáo lên xem, thật không ngờ là nó lại phù hợp với cô.

Tên công ty là “Công ty quảng cáo Đồi Song”, thật là một cái tên kỳ lạ. Quảng cáo tuyển dụng vài người, không giới hạn giới tính, yêu cầu về độ tuổi cũng vừa vặn, cần phải tốt nghiệp Học Viện Mỹ thuật chính quy, có một năm kinh nghiệm trở lên, tất cả những yêu cầu này đều phù hợp với điều kiện của Vũ Nhi. Có khi lại có hy vọng, cô thầm nói với mình, sau đó, cầm tờ quảng cáo này đi vào nhà.

Viên ngọc đá mắt mèo đang đung đưa trước ngực cô.

Chương 10

Hôm nay Vũ Nhi đi dự tuyển. Cô phải ngồi tàu điện ngầm mất nửa tiếng mới đến nơi. Đó là một tòa nhà công sở 30 tầng. Cô bước vào cầu thang máy, đi lên tầng 12. Ở cuối hành lang, cô nhìn thấy logo của công ty quảng cáo Đồi Song: Một cánh cửa sổ phong cách Châu Âu cổ đang mở.

Vũ Nhi chợt cảm thấy hình ảnh này rất quen, nhưng cô không kịp nghĩ

thêm, bởi lúc này cô đang rất căng thẳng, cô không có kinh nghiệm đi phỏng vấn trực tiếp nên vô cùng lo lắng. Cô sắp xếp lại những gì đã chuẩn bị sẵn trong đầu, rồi hít thở sâu vài cái, giơ tay lên vuốt ngực, mặt dây chuyền mắt mèo đang nằm trong áo, vuốt mặt đá mắt mèo qua lớp vải áo khiến cô cảm thấy tự tin hơn, rồi cô chậm rãi bước vào văn phòng công ty.

Nơi đây không rộng rãi như trong tưởng tượng của cô, cũng không có nhiều người, nhưng trông ai cũng bận rộn, ai cũng làm việc căng thẳng. Cô đứng tần ngần ở giữa lối đi, không ai chú ý đến cô, như thể cô không hề tồn tại vậy. Vũ Nhi nhớ đến những tháng ngày làm việc trong công ty quảng cáo Hội Đồ ở Quảng Châu, cô không muốn làm phiền người khác, bèn đi đến góc phòng.

“Cô đến dự tuyển phải không?” đằng sau Vũ Nhi vang lên tiếng một người đàn ông. Cô vội quay đầu lại, nhìn thấy một người đàn ông chừng 30 tuổi, cô lập tức rút tờ quảng cáo tuyển dụng ra, nói: “Vâng ạ!”

Người đàn ông ngắm Vũ Nhi thật kỹ, ánh mắt đó khiến cô mất tự nhiên, nhưng cô đã quen với những ánh nhìn chằm chằm của cánh đàn ông, nên cô tỏ ra bình tĩnh.

“Tôi tên Hứa Văn Minh, là giám đốc ở đây, hãy đi theo tôi.” Anh dẫn Vũ Nhi đến phòng làm việc của giám đốc.

Căn phòng không rộng, thiết kế khá đơn giản, ánh sáng trong phòng cũng không đủ, nhưng có mấy bức tranh treo trên tường cuốn hút ánh mắt cô. Nội dung các bức tranh đều là cửa sổ, đủ các loại cửa sổ, có loại của Trung Quốc, có loại của Châu Âu, có loại cổ điển, có loại hiện đại, còn có cả mọi góc độ, có nhìn thẳng, có nhìn từ dưới lên, có nhìn nghiêng, nhìn chệch. Trong cửa sổ, lại còn có mấy bóng đen mơ hồ, hoặc là mây ánh nền u tối.

“Cô thích mấy bức tranh này không?”

“Tôi xin lỗi.”

“Không, cô thích những bức tranh này, tôi rất vui, bởi vì chúng là các tác phẩm của tôi. Sao lại đứng thế? Mau ngồi đi!”

Vũ Nhi dè dặt ngồi xuống, cô chợt thấy căng thẳng.

“Cô tên gì?”

“Tôi tên là Vũ Nhi.”

“Vũ Nhi? Cái tên hay thật đấy, chắc là sinh vào ngày mưa?” Ánh mắt anh hướng ra ngoài cửa sổ, thành phố bên dưới vẫn đang chìm ngập trong làn mưa, anh thở nhè nhẹ, “Mưa ngẫu!”

Vũ Nhi gật đầu. Cô chợt nhắc Hứa Văn Minh một câu: “Xin lỗi, Giám đốc Hứa, tôi đến để phỏng vấn.”

“Đương nhiên là tôi biết cô đến đây làm gì.” Sau đó anh rút ra từ ngăn kéo ra một tờ giấy có kẻ bảng, đưa cho Vũ Nhi, “Cô hãy điền các thông tin vào đây!”

Nội dung trong tờ giấy rất đơn giản, Vũ Nhi nhanh chóng điền xong rồi

trao lại cho Hứa Văn Minh. Anh liếc nhìn qua một lát, rồi hỏi: “Cô học vẽ từ khi nào?”

“Từ khi học cấp một tôi đã bắt đầu học vẽ rồi!”

“Cô rất yêu thích mỹ thuật?”

“Vâng.”

Hứa Văn Minh gật đầu: “Nhưng, chỗ chúng tôi là công ty quảng cáo, không phải là phòng tranh, hy vọng cô hiểu rõ điều này.”

“Tất nhiên rồi, tôi đã có hai năm kinh nghiệm làm việc trong công ty quảng cáo, tôi đã vẽ rất nhiều tranh quảng cáo.”

“Nhân viên của công ty chúng tôi có hạn, công việc rất nhiều, vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, rất nhiều người đã không thể chịu nổi áp lực công việc ở đây nên đã chuyển đi, còn cô thì sao?” anh lạnh lùng hỏi.

“Tôi thì không vấn đề gì!”

Hứa Văn Minh chột đứng dậy: “Được rồi, bây giờ cô có thể về, đúng 9 giờ sáng mai đến đây làm việc, tôi sẽ phân việc cho cô, nhưng nhớ không được đến muộn đấy, tôi rất ghét đến muộn!”

Vũ Nhi vô cùng vui sướng, nhưng cô vẫn cố gắng kìm nén nỗi vui mừng, cô chỉ đứng dậy một cách nhã nhặn, nói: “Cám ơn Giám đốc Hứa, tôi sẽ cố gắng làm việc.”

“Hy vọng cô sẽ không làm tôi thất vọng.” Hứa Văn Minh lạnh nhạt nói.

Khi Vũ Nhi quay người định bước đi, cô chột quay đầu lại hỏi: “Giám đốc Hứa, còn có một chuyện tôi vẫn chưa hiểu.”

“Hỏi đi!”

“Tại sao lại bỏ tờ quảng cáo tuyên dụng vào trong hộp thư của các gia đình?”

Hứa Văn Minh ngừng trong giây lát, sau đó chậm rãi trả lời, “bởi vì tôi biết trên con đường đó có rất nhiều người học vẽ. Tôi cũng lớn lên từ khu vực đó. Được rồi, cô mau về đi, tôi rất bận!”

Anh không muốn nói thêm nữa. Vũ Nhi vội vàng rời khỏi căn phòng, rời khỏi công ty quảng cáo Đồi Song. Trở về nhà vẫn phải ngồi tàu điện ngầm, hôm nay không đông người lắm. Cô ngồi xuống một ghế trống. Cô tỉ mỉ nhớ lại quá trình phỏng vấn khi nãy, tất cả những thứ cô chuẩn bị sẵn đều không hề dùng đến, cô bỗng cảm thấy mình thật nực cười. Thật không ngờ lại thành công dễ dàng đến như vậy, cô mỉm cười. Có lẽ, đây thực sự là một tín hiệu tốt, cô muốn nhanh chóng về nhà để khoe với Đồng Niên. Bất chột, trước mắt cô lại hiện lên ánh mắt của Hứa Văn Minh, còn cả những cửa sổ trong các bức tranh. Tất cả đều chòng chéo lên nhau, đầu óc cô trở nên hỗn loạn. Cô không chú ý thấy tàu điện ngầm đã đến bến, khi cô vội vàng đứng dậy lao ra ngoài, cánh cửa tàu điện ngầm đã đóng lại.

Vũ Nhi nhắm mắt lại, sờ lên mặt đá mát mẻo trước ngực mình, sau đó dựa vào cửa xe, thở dài, mặc cho tàu điện ngầm lao nhanh xuống bến sau.

Chương 11

“Em đã quyết định rồi sao?”

Vũ Nhi cảm thấy rất lạ, tại sao Đồng Niên lại hỏi câu hỏi như vậy. Cô trả lời: “Đương nhiên là quyết định ngày mai đi làm rồi, tại sao anh lại nói như vậy?”

Đồng Niên lắc đầu nói: “Không có gì.”

Ánh đèn trong phòng ngủ chiếu lên gương mặt anh, sắc mặt anh rõ ràng không được tốt. Bỗng nhiên, chuông điện thoại reo, Đồng Niên nhấc máy. Cuộc trò chuyện chỉ kéo dài chưa đến một phút, Đồng Niên đã gác máy.

“Có phải là kết quả của cuộc phỏng vấn không anh?” Vũ Nhi hỏi đầy quan tâm.

“Anh thất bại rồi, tòa tạp chí đó không tuyển dụng anh.”

Vũ Nhi giơ tay ra, vuốt tóc Đồng Niên, nói: “Không sao đâu, không sao đâu, anh sẽ nhanh chóng tìm được công việc phù hợp với anh. Hay là anh thử đi đến ảnh viện áo cưới xem thế nào?”

“Bảo anh đi chụp loại ảnh cưới sao? Không, không, anh quyết không làm như vậy!” Đồng Niên lớn tiếng nói, sau đó tiếng anh lại chùng xuống, “Vũ Nhi, anh không muốn làm kẻ nô lệ cho đồng tiền.”

“Em hiểu hoài bão của anh, nhưng chúng ta cũng cần phải thực tế chút. Đồng Niên, anh không cần phải nôn nóng, may mà em đã tìm được việc rồi.”

“Bây giờ trong sổ tiết kiệm của chúng ta còn lại bao nhiêu tiền?”

Vũ Nhi nhẹ nhàng nói: “Em không đi kiểm tra, em nghĩ chắc chỉ còn đủ tiêu trong tháng này thôi.”

Đồng Niên không nói thêm gì nữa.

“Đồng Niên, em có một đề nghị. Chúng ta có thể cho thuê tầng dưới, đây là nhà riêng của gia đình anh, không có vấn đề gì đâu. Như vậy, chí ít tiền chi tiêu hàng tháng sẽ ổn cả.”

Đồng Niên lắc đầu: “Ngôi nhà đen không thể để người ngoài vào ở.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả. Nhưng sớm muộn gì thì em cũng sẽ hiểu thôi.”

Vũ Nhi thắc mắc: “Nhưng những phòng để trống như vậy thì có ý nghĩa gì đối với chúng ta?”

“Có ý nghĩa!”

“Vậy anh hãy nói cho em biết!” Vũ Nhi lắc đầu, “Đồng Niên em phát hiện ra giờ đây em ngày càng không thể hiểu nổi anh.”

“Như thế này chẳng phải rất tốt sao?”

“Có lẽ chỉ có con mèo đó có thể nói cho em biết nguyên nhân mà thôi!” Chính Vũ Nhi cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy.

Mặt Đồng Niên biến sắc: “Em nói gì thế?”

Meo...

Bỗng nhiên họ cùng lúc nghe thấy tiếng mèo kêu. Đồng Niên lập tức lo lắng nhìn khắp phòng, nhưng không thấy con mèo đó, Vũ Nhi phát hiện ra cánh cửa tủ quần áo hơi lay động, cô nhẹ nhàng đi đến đó, mở cánh cửa tủ. Bên trong tủ toàn là quần áo của mẹ Đồng Niên để lại từ mười mấy năm trước, bốc lên thứ mùi vị rất đặc biệt. Cuối cùng, Vũ Nhi cũng phát hiện ra con mèo đó bên dưới một chiếc váy trắng.

Đôi mắt mèo mở rất to, nhìn chăm chăm vào Đồng Niên và Vũ Nhi. Đôi mắt này lập tức khiến Vũ Nhi liên tưởng đến viên đá mắt mèo của sợi dây chuyền cô đang đeo trên cổ. Vũ Nhi bỗng cảm thấy con mèo đó rất đẹp, bất giác, cô thò tay về phía con mèo.

“Đừng lại gần nó!” Đồng Niên cảnh cáo cô. Nhưng Vũ Nhi không nghe. Khi ngón tay cô sắp sửa chạm vào con mèo, nó nhanh nhẹ né tránh, Đồng Niên mở cửa phòng, con mèo lao nhanh ra khỏi cửa giống như một luồng điện sáng trắng.

“Tại sao em không nghe lời anh?”

“Em chỉ cảm thấy nó rất đẹp.”

“Càng là thứ đẹp đẽ thì càng đáng sợ.” Đồng Niên lạnh lùng nói.

Vũ Nhi không hiểu ý anh, cô không muốn tranh luận với Đồng Niên thêm nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Trong nhà này có chuột không?”

“Cho đến bây giờ anh vẫn chưa phát hiện ra dấu vết của chuột, em hỏi điều này làm gì?” Đồng Niên hỏi.

“Em chỉ không hiểu con mèo này sinh tồn bằng cách nào trong ngôi nhà này?”

“Chỉ là một con mèo hoang thôi mà, mặc kệ nó.”

“Anh không thích mèo sao? Nhưng chẳng phải anh nói với em, lúc nhỏ anh cũng nuôi một con mèo trắng như thế này sao?”

Đồng Niên cúi đầu, nói nhỏ: “Chính vì vậy, cho nên khi nhìn thấy con mèo này, anh cảm thấy sợ hãi.”

“Nó làm anh nhớ đến những chuyện không vui thuở niên thiếu sao?”

“Không phải như vậy.” Anh lắc đầu.

“Đồng Niên, em nghĩ chúng ta nên đối xử tốt với nó.”

“Tùy em!” Đồng Niên bước đến cửa sổ, nhìn màn đêm đen đặc bên ngoài cửa sổ, thất vọng nói: “Lại là một đêm dài dằng dặc.” Sau đó, anh bước đến bên cạnh Vũ Nhi, ôm lấy đôi vai cô.

“Đồng Niên, anh nghe em, hãy ngủ sớm một chút, sáng sớm mai em còn phải đi làm, ngôi tàu điện ngầm mất nửa tiếng đồng hồ. Em không muốn ngày đầu tiên đi làm đã đến muộn. Giám đốc không thích người đến muộn.”

Đồng Niên gật đầu: “Được rồi, hy vọng đêm nay chúng ta không phải nghe thấy thứ âm thanh kỳ quái gì nữa.”

Nói xong, Đồng Niên và Vũ Nhi cùng lúc hướng ánh mắt lên trần nhà.

Chương 12

Chưa đến 8 giờ sáng, Vũ Nhi đã ra khỏi nhà, ngoài trời mưa bụi bay bay. Ngày đầu tiên đi làm, cô đặc biệt trang điểm khá kỹ lưỡng, nhưng viên đá mắt mèo vẫn được giấu trong áo.

Cô bước vào ga tàu điện ngầm, bị lỡ mất một chuyến, xung quanh cũng có mấy người bị lỡ chuyến vừa rồi như cô. Thế nên cô ngồi xuống ghế lạng lẽ chờ đợi chuyến sau.

Chỉ vài giây sau, một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi ngồi xuống cạnh cô, giở tờ báo trong tay ông ra. Vũ Nhi bỗng cảm thấy hơi hoang mang, không biết vì nguyên nhân gì, đêm qua không nghe thấy âm thanh kỳ lạ, khiến cô được ngủ một giấc ngủ yên tĩnh hiếm hoi, nhưng sao vừa ra khỏi nhà là cô lại cảm thấy mỗi mọt? Cô chìm đắm vào những suy nghĩ bản khoản của mình, không chú ý, làm rơi túi xách trong tay xuống đất.

Vũ Nhi cúi người xuống nhặt túi, khi cô cúi đầu xuống, sợi dây chuyền trong áo bị trượt ra ngoài. Người đàn ông ngồi cạnh liếc nhìn cô một cái, chợt nhìn thấy mặt đá mắt mèo đang đung đưa bên ngoài cổ áo Vũ Nhi.

Mắt mèo đang chăm chăm nhìn ông ta.

Vũ Nhi nhặt túi xách lên, ngồi thẳng người, phát hiện ra người đàn ông bên cạnh đang nhìn trân trân vào mặt đá mắt mèo trước ngực cô. Dáng vẻ kỳ lạ đó giống như bị điện giật vậy, miệng há to, nét mặt kinh hãi, mồ hôi chảy từ trán xuống.

Vũ Nhi nhận ra mặt đá mắt mèo đang ở ngoài áo, cô vội vàng nhét nó vào trong. Thế nhưng, người đàn ông đó vẫn nhìn cô bằng ánh mắt đầy kinh hãi, khiến cô cũng thấy rờn rợn. Cô đứng lên và nói với ông ta: “Xin lỗi, ông đang nhìn gì vậy?”

Người đàn ông không trả lời. Đúng lúc đó, bên tai vang lên tiếng tàu điện ngầm đang lao đến. Người đàn ông đứng dậy, nói bằng thứ âm thanh vô cùng kỳ quái: “Mắt...mèo...”

Vũ Nhi gật đầu.

“Cô...là...” Người đàn ông chưa kịp nói xong, toàn thân ông đã run rẩy, sau đó, ông ta lao thẳng đến bậc thềm.

Đoàn tàu đang rầm rầm lao tới.

Vũ Nhi hét lên: “Ông định làm gì đấy?”

Người đàn ông nhảy xuống đường ray tàu.

Đoàn tàu tiến vào ga.

Máu tươi bắn phụt lên, nhuộm đỏ cả đường ray.

Vũ Nhi kinh ngạc đến đờ đẫn, cô muốn hét thật to, nhưng lại không thể

phát ra âm thanh nào, chỉ thở hên hển. Cô không dám tin, một sinh mạng lại có thể kết thúc kiểu này.

Bạc thềm lập tức chật kín người. Những người ngồi trong tàu điện cũng phát ra tiếng kêu kinh hãi. Nhân viên vội vàng chạy đến. Vũ Nhi đứng ngăn người giữa đám đông, cô bỗng giơ tay lên vuốt mặt đá mắt mèo phía trong áo.

“Xin lỗi, có phải cô là người cuối cùng trò chuyện với ông ta không?” Một người nhân viên vỗ vỗ vai cô, hỏi.

Vũ Nhi còn chưa hết hoảng hốt, cô ngăn người hồi lâu rồi mới gật đầu một cách máy móc.

“Mời cô ở lại một lát, được không?”

Vũ Nhi chợt nhớ ra hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô lập tức trả lời: “Thực sự rất xin lỗi, tôi phải đi làm.”

“Không được, cảnh sát sắp đến rồi, cô là người làm chứng quan trọng nhất.”

“Nhưng...”

“Xin lỗi, cô có nghĩa vụ phải ở lại.”

Vũ Nhi chỉ có thể gật đầu, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng. Cô quay đầu lại, nhìn xuống đường ray tàu một lần nữa. Một số nhân viên đã nhảy xuống đó để giữ nguyên hiện trường. Cô có thể nghe thấy tiếng nhịp đập thành thịch của con tim mình, trước mắt lại hiện lên nét mặt kinh hãi khi nhìn vào viên đá mắt mèo của người đàn ông đã chết dưới đường ray tàu điện ngầm.

Chương 13

Khi Vũ Nhi vội vàng bước ra khỏi sở công an, đã là 10h30' rồi. Cảnh sát hỏi cô rất nhiều câu hỏi, cô đều trả lời hết sức trung thực, cảnh sát không hề nghi ngờ cô có vấn đề gì. Chỉ ghi lại địa chỉ và số chứng minh thư của cô.

Con đường bên ngoài sở công an vắng người qua lại, Vũ Nhi nghĩ sao mình lại xui xẻo đến vậy, vừa khéo trở thành người làm chứng tận mắt chứng kiến vụ tự sát. Có lẽ không giữ được công việc này mất, nhưng cô vẫn gọi một chiếc taxi thẳng đến công ty. Khi cô đi gần như chạy bước vào văn phòng Công ty quảng cáo Đôi Song, chẳng có ai ngẩng đầu lên nhìn cô lấy nửa con mắt. Điều này khiến cô hơi thất vọng, nhưng thế cũng tốt, ít nhất họ không chú ý đến việc cô đến muộn. Bỗng đằng sau vang lên giọng nói của Giám đốc Hứa Văn Minh: “Cô đến muộn rồi!”

Vũ Nhi rùng mình, từ từ quay đầu lại, cô cúi đầu xuống, nói như hét hơi: “Tôi xin lỗi!”

“Hãy đến phòng tôi nói chuyện đã.”

Vũ Nhi cúi đầu bước vào phòng giám đốc, cô vừa ngẩng đầu đã nhìn

thấy mấy bức tranh vẽ cửa sổ.

Hứa Văn Minh nói thẳng: “Tôi đã nói rồi, tôi ghét đến muộn!”

“Tôi xin lỗi!”

“Hơn nữa, hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm.”

Vũ Nhi vội nói: “Giám đốc Hứa, hôm nay, trên đường đi làm, xảy ra sự cố.”

“Sự cố?”

“Trên sân ga tàu điện ngầm, có một người đàn ông nhảy xuống đường ray tự sát.”

“Người đàn ông đó tự sát thì có liên quan gì đến cô?”

“Tôi là người làm chứng quan trọng nhất. Bởi vì câu nói cuối cùng của người đàn ông nói trước khi chết là nói với tôi.” Cô cố ý tránh nhắc đến mắt mèo, cô mơ hồ cảm nhận thấy mắt mèo có thể sẽ gây phiền toái cho người khác và cho cả chính cô.

Hứa Văn Minh hít thở sâu, nói: “Thật hấp dẫn!”

“Giám đốc Hứa, tôi không hề nói dối, vừa rồi tôi đã bị cảnh sát đưa đến sở công an để điều tra sự việc, có lẽ bản tin tối nay trên truyền hình sẽ đưa tin về sự kiện này.”

“Đừng sợ, Vũ Nhi, tôi tin cô là một người không biết nói dối. Tôi chỉ cảm thấy việc cô nói rất giống những tình tiết trong tiểu thuyết kinh dị, thường thì trong tiểu thuyết kinh dị, đây mới chỉ là một sự khởi đầu, điều hải hùng thật sự hãy còn ở phía sau, những người thân kinh yếu sẽ bị suy sụp trong nỗi sợ hãi. Đây có lẽ cũng có thể viết được thành một cuốn tiểu thuyết kinh dị đấy, có thể tôi sẽ bắt tay vào viết thật, cảm ơn cô đã cung cấp đề tài cho tôi.”

Vũ Nhi cảm thấy con người trước mặt mình thật kỳ quái, cô còn định giải thích thêm, nhưng bị Hứa Văn Minh ngắt lời: “Vũ Nhi, người đàn ông tự sát đó đã nói gì với cô?”

“Tôi...tôi không nhớ được nữa!” Cô không muốn lại làm cho Hứa Văn Minh có hứng thú với sự việc này nữa.

“Thật sao?”

“Đúng vậy, lúc đó tôi hoảng sợ quá, đầu óc trống rỗng, quên hết mọi thứ, thực sự rất xin lỗi.”

Hứa Văn Minh lắc đầu: “Thôi, bỏ đi, tôi có thể hiểu được cô. Được rồi, tôi có thể tha thứ cho cô việc này, nhưng lần sau quyết không được tái phạm. Nào, tôi đã bố trí công việc cho cô rồi đây!”

Họ bước ra khỏi phòng giám đốc, Hứa Văn Minh dẫn cô đến bên một chiếc bàn, nói: “Đây là bàn làm việc của cô, chỗ hơi chật một chút, dùng tạm vậy. Cô sẽ nhanh chóng cảm nhận được tiết tấu công việc nơi đây. Cô hãy ngồi xuống đi!”

Vũ Nhi cẩn thận ngồi xuống, mặt cô vừa vặn đối diện với cửa sổ, bên

ngoài là thành phố đang ngập chìm trong mưa.

“Hãy bật vi tính lên!” Hứa Văn Minh nói.

Vũ Nhi làm theo.

Hứa Văn Minh tiếp tục nói: “Công ty của chúng ta chủ yếu là làm về nghiệp vụ kinh doanh quảng cáo trên mặt phẳng, chúng ta không giống với các công ty khác. Điểm nổi bật của chúng ta chính là vẽ thủ công. Tôi cho rằng, những thứ được sáng tạo bằng phương pháp thủ công truyền thống luôn có ý nghĩa sâu sắc hơn những thứ được vi tính tạo nên. Trên thực tế, một số khách hàng thân thiết của tôi rất ghét những thứ do vi tính chế tác, chỉ thích những bình diện vẽ thủ công, chắc là cô hiểu ý tôi rồi chứ?”

“Vâng, thực ra, tôi cũng thích như vậy.” Vũ Nhi trả lời.

“Tốt lắm. Những yêu cầu dành cho cô để ở trong vi tính, cô tự xem đi. Tôi hy vọng cô có thể nhanh chóng hoàn thành, đừng làm tôi thất vọng.”

Vũ Nhi gật đầu.

“Được rồi, cô làm việc đi. Bữa trưa có thể lên nhà ăn ở tầng 6, đồ ăn ở đó không đắt đâu.”

Nói xong, Hứa Văn Minh rời khỏi đó. Vũ Nhi chợt cảm thấy ánh mắt anh có vài phần giống với ánh mắt người đàn ông tự sát ở ga tàu điện ngầm. Cô lắc lắc đầu, cô biết mình lại nghĩ ngợi linh tinh. Cô bật máy vi tính, bên trong ghi rõ nhiệm vụ của cô: vẽ một tờ áp phích biểu diễn cho sân khấu về lịch sử, phải hoàn thành trong vòng ba ngày.

Vũ Nhi nghĩ một lát, sau đó mở ngăn bàn ra, thấy bên trong đã chuẩn bị đủ cho cô tất cả các loại công cụ cần thiết. Cô bắt đầu suy nghĩ để tạo nên ý tưởng, nhưng không thể nào tập trung được. Cô nhìn thẳng ra thành phố bên ngoài cửa sổ, trong làn mưa mờ mịt, nhịp tim cô bỗng dâng cao. Cô lặng lẽ lấy chiếc mặt đá mắt mèo ra khỏi áo, ngắm nghía thật kỹ, trông nó sáng bóng, cô không tài nào giải thích được mọi việc xảy ra trong ga tàu điện ngầm lúc sáng nay.

Cô thở dài, nhét mặt đá mắt mèo trở lại vào trong áo trước ngực, vẫn là cái lạnh thấm vào tận xương cốt.

Chương 14

Vũ Nhi trở về nhà trong trạng thái hoang mang và mệt mỏi, lúc đó đã là 6h30' chiều. Mưa cũng đã dần tạnh, mặt trăng khó khăn lắm mới có thể thoát ra khỏi đám mây. Cô ngẩng đầu, thở dài, lâu lắm rồi không nhìn thấy mặt trăng.

Mở cửa, cô thấy Đồng Niên đã ngồi đợi sẵn từ lâu, Đồng Niên hỏi: “Sao bây giờ em mới về?”

Vũ Nhi xua tay, ngã vật người xuống ghé sofa, nói: “Hôm nay đã xảy ra

một việc vô cùng đáng sợ!”

“Việc vô cùng đáng sợ?”

“Lát nữa xem bản tin thời sự trên tivi, anh sẽ biết ngay thôi!”

Đồng Niên nhìn Vũ Nhi đầy nghi hoặc, sau đó xem đồng hồ, vội nói: “Bản tin thời sự đã chiếu rồi.”

Họ lên phòng ngủ trên tầng, bật tivi. Bản tin thời sự đang đưa tin vụ tự sát tại ga tàu điện ngầm, dưới đường ray là một vũng máu be bét, Đồng Niên nhìn thấy Vũ Nhi giữa đám người đông đúc đang chen lấn.

“Em cũng ở hiện trường sao?”

“Không chỉ là ở hiện trường, mà em còn là người làm chứng quan trọng nhất, tệ hại hơn nữa là, câu nói cuối cùng của người tự sát đó trước khi chết là nói với em.”

“Ông ta nói gì?”

“Mắt mèo.”

Đồng Niên lập tức giật nảy mình, anh dừng lại giây lát, sau đó nói về hạm hực. “Em để sợi dây chuyền ra ngoài à?”

“Không phải, tại túi xách của em rơi xuống đất, khi em đang nhặt túi lên thì sợi dây trượt ra ngoài, đó là do lực hút của trái đất, chẳng liên quan gì đến em cả.”

“Người đó ngồi ngay cạnh em à? Ông ta nhìn thấy mặt đá mắt mèo? Rồi sợ hãi lao xuống đường ray?”

Vũ Nhi gật đầu.

“Chính em đã giết ông ta!” Đồng Niên lạnh lùng nói.

“Anh nói gì cơ?” Vũ Nhi rùng mình.

“Cho dù em không cố ý. Nhưng chính sợi dây chuyền của em đã dẫn đến cái chết của ông ta.”

“Anh nói là mắt mèo sao?”

Đồng Niên gật đầu, nói: “Anh đoán, có lẽ là có người vô cùng miễn cảm đối với loại đá mắt mèo, nếu nhìn thấy sẽ vô cùng sợ hãi, trong lúc hoang mang hoảng sợ, ông ta đã rơi xuống đường ray tàu điện ngầm.”

“Anh nói huyền hoặc quá thì phải.”

“Không, có lẽ trong lòng mỗi người chúng ta đều cất giấu một loại sợ hãi, có người sợ bóng tối, có người sợ máu tươi, có người sợ sự tĩnh mịch, và có người sợ mắt mèo.” Giọng nói của Đồng Niên bỗng hơi lạ.

Vũ Nhi bỗng mạnh dạn nói: “Anh sợ mắt mèo!”

Đồng Niên lập tức cúi đầu: “Không, không, anh không sợ, anh không sợ thứ gì cả.”

“Anh nói dối. Lời nói dối này đến chính anh cũng không thể tin nổi.”

“Đừng nói nữa!” Đồng Niên đứng dậy tắt tivi, rồi lặng lẽ đi đến góc phòng.

Vũ Nhi nhẹ nhàng nói: “Em xin lỗi, có lẽ anh cần được yên tĩnh một

mình. Em đi xuống tầng dưới đây.”

“Em xuống đó làm gì?”

“Làm việc.”

“Ngày mai là thứ bảy mà.”

Vũ Nhi cầm dụng cụ vẽ đi đến cửa, quay đầu lại nói: “Đồng Niên, công việc hiện nay của em rất bận, em buộc phải hoàn thành một áp phích biểu diễn trong thời hạn quy định. Em không muốn nhiệm vụ đầu tiên của mình đã làm giám đốc phải thất vọng, được không anh?”

Vũ Nhi không đợi Đồng Niên trả lời đã đi xuống cầu thang, cô chợt cảm thấy dường như có một đôi mắt đang dõi theo cô, đó là đôi mắt mèo thật, một vết màu trắng lao qua xà nhà.

Chương 15

Anh cảnh sát Diệp Tiêu thong thả bước vào con đường này, bóng cây hai bên đường và sự tĩnh mịch nơi đây khiến anh cảm thấy khoan khoái. Thế nhưng, khi bước đến trước ngôi nhà đen, anh bỗng ngẩn người. Khi ngẩng nhìn tòa kiến trúc của ngôi nhà màu đen, anh bất giác cảm thấy quen thuộc. Trước đây, đã vài lần anh thấy xuất hiện cảm giác này, đó là khi nhìn thấy đồ vật hay ai đó.

Anh bấm chuông cửa bên cạnh cánh cổng sắt. Một lát sau, cánh cổng sắt được mở ra, anh nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

“Anh là...” Vũ Nhi nhìn chằm chằm vào Diệp Tiêu.

Bỗng chốc, cả hai người đều ngẩn người.

“Vũ Nhi?” Diệp Tiêu có phản ứng trước, “Em là Vũ Nhi? Em quên anh rồi sao? Anh là Diệp Tiêu đây mà.”

“Anh rê, anh rê. Em làm sao có thể quên được chứ, anh mau vào đi!”

“Vũ Nhi, đừng gọi anh là anh rê.” Nghe giọng nói của Vũ Nhi, Diệp Tiêu không thể không nhớ đến Tuyết Nhi, con tim anh lại một lần nữa thoáng nhói đau. Anh lại nhìn Vũ Nhi, hồi đó cô vẫn còn là một nữ sinh cấp ba, khi Diệp Tiêu đến nhà Tuyết Nhi, anh không hề cảm thấy Vũ Nhi xinh đẹp, chỉ thấy cô gái này rất đáng yêu. Thế nhưng, giờ đây, vẻ đẹp của cô đã vượt qua cô chị.

Vũ Nhi cũng nhớ đến chị gái, thế nên trầm ngâm không nói. Họ bước vào phòng khách tầng một, Diệp Tiêu nhìn căn phòng, thốt lên: “Rộng thật đấy! Thật không ngờ em ở đây. Vũ Nhi, thực ra hôm nay anh đến đây là vì công việc, anh đến để điều tra vụ tự sát xảy ra trong ga tàu điện ngầm hôm qua. Thật trùng hợp, thì ra em chính là người tận mắt chứng kiến.”

“Nếu không, anh cũng sẽ không tìm đến đây, phải không?”

Diệp Tiêu gật đầu.

“Anh mau ngồi xuống đi. Anh uống gì?”

Diệp Tiêu ngồi xuống, xua tay nói: “Không cần đâu, hôm nay là việc công.” Anh trầm ngâm một lát, lặng lẽ nhìn cô, nói: “Vũ Nhi, em thực sự trưởng thành rồi.”

Vũ Nhi mỉm cười: “Đương nhiên em không còn là trẻ con nữa. Anh cũng không còn là cảnh sát thực tập nữa.” Cô còn định nhắc đến chị gái, nhưng đã ghìm lại được. Cô lắc đầu, không muốn gọi lại ký ức đau buồn. Cô nhìn Diệp Tiêu, thấy anh đã thay đổi rất nhiều, không còn là anh cảnh sát thực tập lóng ngóng năm nào nữa. Ánh mắt anh đã trở nên vô cùng sắc bén, trông anh đã già dặn, chín chắn hơn nhiều. Cô đoán Diệp Tiêu chắc chắn đã trải qua rất nhiều chuyện.

Cô bất chợt hỏi anh: “Hôm qua chẳng phải em đã kể hết mọi chuyện tại

cục công an rồi sao?”

“Thực ra, đây không phải là vụ án do anh phụ trách, nhưng anh vẫn đến xem hiện trường vụ tự sát, và cả lời khai của em nữa. Anh cảm thấy vụ án này rất kỳ lạ, không phải là một vụ tự sát bình thường, nó khiến anh nhớ đến một vụ án xảy ra cách đây hơn một năm. Đó là tét nguyên đán năm ngoái, ngày đầu tiên của năm 2001, một người đàn ông trung niên nhảy xuống đường ray tàu điện ngầm tự sát.”

Vũ Nhi hỏi đầy sợ hãi: “Có liên quan đến vụ việc xảy ra hôm qua sao?”

“Chắc là không có liên quan gì, em có thể tìm đọc cuốn “vi-rút”, trong đó có những miêu tả khá khoa trương về các vụ án. Vũ Nhi, anh nhận ra một chi tiết trong bản khai của em, người đàn ông đó nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền của em, có phải vậy không?”

“Đúng vậy anh ạ!”

“Có thể cho anh xem sợi dây chuyền của em được không?”

Vũ Nhi không từ chối, cô hoàn toàn tin tưởng Diệp Tiêu, cô có nghĩa vụ giúp đỡ công việc của Diệp Tiêu. Cô tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, đưa cho Diệp Tiêu.

“Mắt mèo?” Diệp Tiêu thoáng kêu lên.

“Vâng.”

“Đẹp quá!” Anh lén nhìn Vũ Nhi, rồi nói: “Vũ Nhi, sợi dây chuyền mắt mèo này rất hợp với em.”

“Cám ơn anh.” Sắc mặt Vũ Nhi thoáng ửng hồng.

Diệp Tiêu lại ngắm nghía mặt đá mắt mèo trong giây lát, không phát hiện thấy có gì đặc biệt, sau đó, trả sợi dây chuyền lại cho Vũ Nhi, nói: “Vũ Nhi, đồ vật quý giá như vậy, em cần phải gìn giữ thật kỹ, hơn nữa, khi ở ngoài một mình, không được để lộ cho người khác nhìn thấy, nếu không sẽ có thể khiến kẻ xấu chú ý.”

“Cám ơn anh đã nhắc nhở, còn có việc gì nữa không anh?”

Diệp Tiêu lắc đầu: “Mặc dù anh cảm thấy còn rất nhiều điểm nghi vấn, nhưng hiện thời anh không còn câu hỏi gì nữa.” Sau đó, anh đứng dậy, nhìn khắp căn phòng, “Một mình em ở ngôi nhà to thế này sao?”

“Không ạ, còn có cả Đồng Niên.”

“Đồng Niên? Là...”

Vũ Nhi gật đầu: “Đúng vậy.”

“Hai người ở ngôi nhà rộng thế này, thật đáng kinh ngạc.”

“Em cũng thấy vậy, đây là ngôi nhà cụ nội Đồng Niên để lại, ngoài ngôi nhà và ngọc mắt mèo, gia đình họ chẳng có gì nữa cả. Hôm nay, đúng lúc anh ấy vừa ra ngoài đi chụp ảnh, nếu không, các anh có thể trò chuyện cùng nhau.”

“Cậu ấy là nhà nhiếp ảnh à?”

“Đúng vậy, nhưng hiện nay, anh ấy vẫn chưa tìm được công việc tại

Thượng Hải.”

“Hai người mới đến đây à?”

“Vâng ạ, mới đến thôi, ngôi nhà này đã bị đóng cửa bỏ không mười mấy năm rồi.”

Diệp Tiêu đi lại mấy vòng trong căn phòng, anh cứ cảm thấy kết cấu ngôi nhà này khá quen, anh tỉ mỉ ngắm nhìn từng góc trong phòng, trong đầu đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Anh Diệp Tiêu, anh đang nhìn gì vậy?”

Diệp Tiêu nhíu mày, một lúc sau mới nói: “Anh có thể đi xem căn nhà này được không?”

“Đương nhiên là được.”

Vũ Nhi dẫn anh đi một vòng hành lang, có mấy căn phòng cô còn chưa vào bao giờ. Khắp phòng đều là bụi, còn có vài thứ đồ gia dụng linh tinh. Cô phát hiện ánh mắt của Diệp Tiêu ngày càng kỳ lạ, nên cô thận trọng hỏi anh: “Anh Diệp Tiêu, dáng vẻ anh lúc này giống như đang quan sát hiện trường vụ án?”

Diệp Tiêu không trả lời vào câu hỏi: “Anh xin lỗi, anh có thể lên tầng xem một chút không?”

Vũ Nhi gật đầu, dẫn anh lên tầng. Khi Diệp Tiêu bước lên bậc cầu thang, phát hiện ra những tiếng kêu kỳ quái, thần sắc anh càng lúc càng trở nên kỳ lạ, căng thẳng quan sát từng góc ngách trên dưới trái phải. Lên đến tầng hai, khi Vũ Nhi định bật đèn, Diệp Tiêu liền ngăn cô lại: “Vũ Nhi, đừng bật đèn vội!”

“Tại sao?”

“Xin lỗi, hãy làm theo lời anh!”

Hành lang là cả một mảng tối om, Diệp Tiêu rút đèn pin ra, chiếu xuống hành lang, một vệt sáng hình tròn xuất hiện giữa màn đêm, giống như một con mắt đang mở to. Anh cầm lấy đèn pin đi lên phía trước, Vũ Nhi thận trọng đi theo sau. Tiếng bước chân của họ vang lên từng đọt trong khắp ngôi nhà. Diệp Tiêu giơ tay ra, tìm kiếm cánh cửa của một căn phòng bên cạnh, bỗng anh đẩy mạnh một cánh cửa trong số đó.

Vũ Nhi chưa vào căn phòng đó lần nào, trong phòng có một giá sách lớn và một chiếc bàn viết. Trên chiếc giá sách cao ngang đầu người xếp chặt kín sách, đều tích tụ lớp bụi dày, chắc là thư phòng. Trên chiếc bàn viết con có một cuốn sách đang giở ra. Diệp Tiêu và Vũ Nhi bước đến bên bàn, anh cầm cuốn sách lên. Cuốn sách đã rất rất cũ kỹ và điều quan trọng là cách bố trí trang sách không hề giống các sách mà họ từng nhìn thấy. Nhưng điều khiến họ thực sự kinh ngạc là tên của cuốn sách này: “Mắt mèo”.

“Mắt mèo? Tên của cuốn sách này là “Mắt Mèo”, em chưa bao giờ nghe thấy tên cuốn sách này.” Vũ Nhi nói đầy kinh ngạc, “Nhìn bìa cuốn sách này này!” Bìa sách là một sợi dây chuyền mắt mèo, giống y như sợi dây chuyền

đang đeo trên cổ Vũ Nhi. Vũ Nhi sợ hãi áp tay lên ngực mình.

“Thì ra thực sự là ở đây!” Bỗng Diệp Tiêu thốt lên, anh từ từ thở hắt ra.

Vũ Nhi không hiểu anh nói gì. “Anh đang nói gì vậy?”

“Vũ Nhi, mấy hôm nữa anh sẽ nói rõ cho em biết việc này, em hãy tin anh.” Ánh mắt Diệp Tiêu trông rất chân thành, Vũ Nhi không thể không tin, cô gật đầu. Diệp Tiêu nói tiếp: “Anh có thể cầm cuốn sách này đi được không?”

“Tùy anh!”

Rồi Diệp Tiêu cầm cuốn sách cùng Vũ Nhi đi ra khỏi căn phòng, anh lại dặn Vũ Nhi: “Trước khi anh đến đây lần nữa, em nhớ đừng mở cửa căn phòng này, cứ giữ nguyên thế này nhé, được không?”

“Được ạ.” Vũ Nhi vốn chẳng dám mở những căn phòng đó nữa.

“Vũ Nhi, anh nghĩ đã phát hiện ra một thứ rất quan trọng, anh phải trở về cục ngay, anh sẽ trở lại.”

Khi họ bước đến cầu thang, Diệp Tiêu chột chỉ tay lên tầng 3, hỏi: “Tình hình tầng trên như thế nào?”

“Em chưa lên đó bao giờ.”

Diệp Tiêu gật đầu: “Rất tốt, đừng lên đó!”

Anh vội vàng rời khỏi ngôi nhà đen, Vũ Nhi tiễn anh ra đến tận bên đường, cuối cùng cô cũng không tìm được, lo lắng hỏi: “Anh Diệp Tiêu, anh hãy nói cho em biết, anh đã phát hiện ra điều gì trong ngôi nhà đen này?”

Diệp Tiêu đang định nói, lại ngập ngừng, anh thấp giọng nói: “Anh xin lỗi, lúc này anh chưa thể nói được.” Rồi anh đưa danh thiếp của mình cho Vũ Nhi: “Vũ Nhi, nếu em phát hiện ra điều gì, lập tức gọi điện thoại cho anh, anh sẽ đến ngay. Thế nhé, anh về đây!”

Khi anh quay người định bước đi, đằng sau vang lên tiếng Vũ Nhi: “Anh Diệp Tiêu, có phải là ngôi nhà đen có bí mật gì không?”

Diệp Tiêu dừng lại, nhưng anh không trả lời, vài giây sau, anh tiếp tục bước thẳng về phía trước và dần dần biến mất khỏi tầm nhìn của Vũ Nhi. Vũ Nhi bỗng quay đầu lại, cô cảm thấy bóng đen của ngôi nhà đen đang đè lên cô, cô chột rùng mình.

Chương 16

Khi Diệp Tiêu quay trở lại sở, hầu hết các đồng nghiệp đều đã về, sở công an vang vọng tiếng bước chân của anh. Cuối hành lang ánh lên chút ánh sáng trắng, giống như nơi sâu thẳm trong tim anh vậy, thật mơ hồ, phức tạp, khó nhận biết.

Diệp Tiêu vội vàng đẩy cửa căn phòng, trên bàn sắp xếp đầy những hồ sơ có liên quan đến vụ án bị bóp cổ của Lý Văn Na mà anh đang điều tra. Diệp

Tiêu rút trong túi ra cuốn sách cũ đem từ nhà Vũ Nhi về. Anh chưa giờ ngay cuốn sách ra mà rút từ trong túi quần chiếc chìa khóa, mở ngăn tủ bên dưới bàn làm việc.

Tại tầng dưới cùng của ngăn tủ, có một cuộn băng màu đen, bàn tay Diệp Tiêu hơi run run, nhẹ nhàng đặt cuộn băng đó lên bàn, sau đó, anh nhìn nó hồi lâu. “Cuộn băng này đã nằm im trong ngăn tủ tại cục công an suốt cả một năm, bây giờ, cuối cùng cũng được đánh thức dậy”, Diệp Tiêu tự nói với mình.

Đó chính là một buổi sớm một năm trước, Diệp Tiêu vội vàng lái xe đến hiện trường một vụ án: một bãi đỗ xe dưới tòa lầu công sở. Người đồng nghiệp khám xét hiện trường nói với anh, khoảng vào 3 giờ sáng, một người đàn ông nhảy từ cửa sổ tầng 9 xuống, chết ngay tại chỗ. Diệp Tiêu nhìn thoáng qua thi thể tại hiện trường, một chàng trai trẻ, xương sọ đã bị vỡ vụn, một số xương cốt bị đâm ra ngoài cơ thể, máu me đầm đìa trên mặt đất. Diệp Tiêu đã sớm quen với những cảnh tượng như thế này rồi. Nhưng tạm thời vẫn không thể xác định được là tự sát hay bị sát hại. Diệp Tiêu ngẩng đầu lên và nhìn thấy một cửa sổ trên tầng 9 hoàn toàn vỡ vụn, ngay cả khung cửa cũng bị đứt ra, rõ ràng người chết đâm vỡ cửa kính lao xuống.

Diệp Tiêu vội vàng tiến vào tòa lầu, đi cầu thang máy lên thẳng tầng 9, tầng này là một tòa soạn báo có tên gọi “Họa báo hoa trên biển”. Anh bước vào căn phòng người chết nhảy từ trên đó xuống. Căn phòng rất rộng, là ban biên tập của tòa soạn, cánh cửa không hề có vết tích của việc cạy cửa, người chết đã lấy chìa khóa để mở cửa. Trong phòng cũng không có dấu vết của sự giằng co, dường như đêm xảy ra vụ án, ngoài người chết, chả còn ai khác.

Diệp Tiêu quan sát tỉ mỉ cửa sổ kính bị đâm vỡ, trên những mảnh kính vỡ còn sót lại có dính chút máu, đó là máu khi nạn nhân lao thẳng vào cửa kính để lại. Anh thật khó có thể tưởng tượng nổi lại có người dùng cách này để tự sát, ít ra thì cũng phải mở cửa sổ rồi hãy nhảy lầu chứ? Rất có thể khi nạn nhân vẫn còn chưa rơi xuống đất, chỉ riêng những mảnh kính sắc nhọn này đã đủ lấy đi tính mạng anh ta rồi.

Trên bàn làm việc, Diệp Tiêu phát hiện thấy một chiếc máy quay cầm tay, trong máy hình như vẫn còn để cuộn phim vừa mới quay xong. Anh bỗng dưng cảm thấy điều gì đó, nhìn chăm chăm vào chiếc máy quay màu đen. Anh cũng không biết tại sao mình có dự cảm kỳ lạ này, nhưng là một cảnh sát, anh luôn tin vào trực giác của mình. Trên thực tế, trực giác của anh rất chuẩn.

Nửa tiếng sau, đã điều tra rõ lý lịch của nạn nhân. Anh ta là phóng viên của “Họa báo hoa trên biển”, tên Thành Thiên Vũ, năm nay 25 tuổi. Qua sự xác nhận của đồng nghiệp của Thành Thiên Vũ, chiếc máy quay màu đen này chính là của Thành Thiên Vũ. Thiên Vũ đem theo máy quay này bước ra ngoài. Diệp Tiêu tự mình hỏi rất nhiều người trong tòa soạn, đã cơ bản nắm

được tình hình của nạn nhân Thành Thiên Vũ. Anh ta là người khá vui vẻ, thân thiện, không có thú vui độc hại nào, mối quan hệ xã hội cũng rất bình thường, chủ yếu phụ trách chụp ảnh. Nhưng Thành Thiên Vũ lại thích quay phim hơn, thường xuyên đi quay phim khắp nơi. Theo tìm hiểu, mấy hôm trước, Thành Thiên Vũ có nói với đồng nghiệp rằng mình tham gia một cuộc thi quay phim tài liệu cá nhân do đài truyền hình tổ chức, nhưng cụ thể tình hình ra sao thì không ai rõ.

Tóm lại, ai cũng nói không hiểu tại sao Thành Thiên Vũ đang yên lành lại tự tử. Thế nhưng, kết luận kiểm tra tại hiện trường đã loại bỏ khả năng bị người khác giết. Ánh mắt Diệp Tiêu lại nhìn thẳng vào chiếc máy quay màu đen, một câu hỏi lớn hình thành trong óc anh - rốt cuộc chiếc máy quay phim của nạn nhân đã quay những gì?

Thế nên, anh đưa chiếc máy quay về cục. Hôm đó, anh đã copy nội dung trong máy quay ra một cuộn băng, rồi xem đi xem lại suốt nửa tháng trời. Trong khoảng thời gian nửa tháng này, tối nào Diệp Tiêu cũng ở trong phòng của sở công an. Anh không bao giờ có thể quên được những đêm đó. Thế nhưng số phận của cuộn băng này cuối cùng lại bị nhét xuống đáy ngăn tủ của Diệp Tiêu, ngủ một giấc dài tròn một năm.

Lúc này đây, một năm sau, cuộn băng lại yên lặng nằm trước mặt Diệp Tiêu. Nó sẽ nhanh chóng được thức tỉnh ngay thôi. Tiếp theo, chuyện gì sẽ xảy ra? Có lẽ Diệp Tiêu đã có được chiếc chìa khóa mở cánh cửa bí mật. Nhưng trong cánh cửa ấy là thứ gì đây? Thiên đường hay địa ngục?

Bất kể là thiên đường hay địa ngục, Diệp Tiêu chắc chắn sẽ lao thẳng vào, anh hiểu rõ đây là sứ mệnh không thể thoái thác được của mình. Anh lại một lần nữa đem cuộn băng đến phòng chiếu. Anh hít thở một hơi thật sâu, nhìn bầu trời đêm bên ngoài, sau đó anh kéo cửa sổ màn xuống, từ từ nhét cuộn băng vào trong máy.

Trên màn hình ti vi hiện lên hình ảnh bụi cây trong đêm đen, ống kính máy quay chao đảo mạnh, một số cành cây và lá cây đâm vào ống kính, phía trước ống kính có một luồng ánh sáng, đó chính là ánh đèn chiếu flash của máy quay. Tiếp theo trong ống kính xuất hiện một bức tường, máy quay đi men theo bức tường, và phát ra tiếng hơi thở hỗn hển, cho đến tận khi xuất hiện một lỗ hổng to trên tường. Ánh đèn chiếu thẳng vào lỗ hổng, ánh sáng không chiếu được bao xa, chỉ có thể nhìn thấy thấp thoáng nhìn thấy bên trong dường như là cái bóng đen của một ngôi nhà.

Ống kính máy quay đi qua lỗ hổng, chiếu rọi bốn phía một lượt, sau đó từ từ đi lên phía trước, rẽ một lần, thấy một cánh cửa hiện ra trước ống kính. Đột nhiên xuất hiện một bàn tay, đây rõ ràng là tay của người quay, đẩy mạnh cánh cửa đó. Đèn flash của máy quay chiếu thẳng vào trong phòng, trong màn đêm đen dày đặc bỗng xuất hiện một vầng sáng trắng, khiến ta có cảm giác giống như đoàn khảo cổ gia tiến vào phần mộ cổ Ai Cập. Lúc đó,

ống kính máy quay dừng lại trong giây lát, tiếng hơi thở hỗn hển của người quay lại vang lên, dường như đang do dự. Nhưng cuối cùng, anh vẫn quyết định bước vào trong ngôi nhà.

Trước luồng ánh sáng lờ mờ trước ống kính bỗng dâng lên một màn bụi như là âm hồn làm che khuất tầm nhìn, một bàn tay thò ra, dùng khăn lau sạch bụi bám vào ống kính. Giây lát sau, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy rõ thứ mà đèn flash chiếu vào: tường xám xịt, trần nhà cao và rộng, cửa sổ kính tạo nên phản quang u tối, còn có cả một cái lò sưởi và vài đồ gia dụng đã được ngủ say mười mấy năm. Ống kính bỗng run rẩy, ai cũng có thể cảm nhận được người quay đang sợ hãi. Ống kính lại một lần nữa hướng lên phía trước, dường như tiến vào một lối đi nhỏ, dưới ánh sáng của đèn flash, nó giống như mộ đạo thời cổ đại. Bỗng nhiên anh ta dừng lại, ống kính chuyển sang bên phải, chiếu thẳng vào một cánh cửa, trên cánh cửa có một con mắt mèo. Sau đó ống kính máy quay được hạ xuống, chiếu thẳng vào tường, mấy giây sau, một tiếng kêu thất thanh chột vang lên, đó chính là âm thanh phát ra từ người quay, sự sợ hãi lên đến đỉnh điểm, như thể khiến cho người chết giật mình tỉnh lại. Anh ta lại nhấc ống kính lên, vội vàng chạy trở lại đường cũ. Cả đoạn đường, ống kính lúc thì chiếu thẳng lên trần nhà, lúc thì chiếu thẳng xuống sàn nhà, khiến người xem quay cuồng, như chỉ muốn nôn thốc nôn tháo ra.

Đột nhiên, ống kính dường như hướng lên cao, tiếp theo là nghe thấy âm thanh kỳ quái phát ra từ bậc cầu thang gỗ, anh ta đã chạy lên cầu thang. Ống kính máy quay cuối cùng cũng trở lại bình thường, xem ra đây là tầng hai, thấy ngay một hành lang. Cuối ánh sáng đèn flash bỗng xuất hiện một bóng hình đang cử động, ống kính hướng thẳng lên phía trước, đó là một con mèo. Anh ta bước lên vài bước, cố gắng điều chỉnh cự li để thu trọn con mèo vào trong ống kính. Đó là một con mèo toàn thân trắng muốt, chỉ có vài đốm lông đỏ ở đầu đuôi. Con mèo đó đang nhìn vào ống kính, nó rất bình thản, bước đi từ tốn khoan thai. Đặc biệt là đôi mắt của nó, qua ống kính, trông thực sự rất mê hồn. Ống kính máy quay đuổi theo hướng con mèo, lại một đợt chao đảo, cuối cùng, khi anh ta đến được nơi cần đến, thì con mèo đó đã biến mất. Ống kính lia khắp xung quanh một lượt, bao gồm cả trên đỉnh đầu và dưới sàn, nhưng không còn nhìn thấy chút dấu vết gì của con mèo nữa. Rồi tiếp đến một đợt run rẩy, ống kính nhanh chóng lao nhanh về đường cũ, được nửa đường thì dừng lại, ống kính quành sang phải, lại là một mắt mèo trên cánh cửa. Một bàn tay đẩy cửa phòng. Cả căn phòng tối đen như mực, bụi bám lại một lần nữa tung bay, trong ánh đèn flash xuất hiện một giá sách lớn để chật ních sách. Ống kính quét một lượt khắp căn phòng. Bên cạnh cửa sổ có một cái bàn viết, trên bàn có một cuốn sách đã được giở sẵn. Ống kính chiếu đến chiếc bàn, một bàn tay lật giở trang sách, ánh đèn của máy quay chiếu rọi trang bìa, trên trang bìa cũ kỹ vẽ một sợi dây chuyền, còn tên sách

là “Mắt mèo”. Bàn tay cầm cuốn sách lên lại tạo ra một đợt run rẩy chao đảo, sau đó lập tức đặt cuốn sách lại vị trí ban đầu. Ông kính bắt đầu di chuyển, một loạt tiếng bước chân vang lên, bước ra khỏi phòng. Tiếp đến, ông kính máy quay lại đi đến trước bậc cầu thang, rồi chiếu xuống bên dưới. Đúng lúc đó, tiếng kêu thất thanh vang lên. Đó là tiếng thét của một người phụ nữ, từ tầng trên truyền tới, âm thanh này vô cùng thảm thiết, chói tai, khiến ta rợn tóc gáy. Ông kính lại một lần nữa chao đảo, run rẩy mạnh. Người quay dường như không tìm nổi mình, lao nhanh lên tầng trên. Đến khi anh ta lên đến tầng ba, ông kính máy quay đã hoàn toàn không thể không chế nổi, trời đất quay cuồng, không biết được anh ta quay cái gì, chỉ có ảnh đèn flash của máy quay và bức tường xám xịt lần lượt xuất hiện đối chỗ cho nhau. Đột nhiên, chính người quay cũng thét lên, dường như là bị thứ gì đó dọa cho sợ chết khiếp, nhưng chẳng nhìn thấy gì trong ống kính cả. Tiếng thét của người phụ nữ và người quay hòa quyện vào nhau, cũng vang vọng trong khắp ngôi nhà, khó có thể phân biệt được đâu là giọng của người phụ nữ, đâu là giọng của anh ta. Thế nên hình ảnh bỗng giống như thế giới hỗn độn trong mắt kẻ say khướt. Cuối cùng ông kính bị một màn đen dày đặc bao phủ, không còn có thể nhìn thấy bất cứ hình ảnh gì nữa, ngay cả những âm thanh ghê rợn đó cũng biến mất.

Nội dung của cuộn băng đến đây là hết.

Lúc đó, trên màn hình ti vi không còn gì nữa, cả phòng đều tối mù mịt. Diệp Tiêu ngồi một mình trong bóng đêm, mồ hôi đầm đìa trên trán. Một hồi lâu sau, nhịp tim anh mới trở lại bình thường.

Sau đó, anh tua lùi cuộn băng lại vài phút, lại nhìn thấy đoạn phim đáng sợ quay ở tầng ba, anh ấn nút tua chậm, với tốc độ chậm nhất, từng cảnh được hiện ra, dường như có bóng đen gì đó lọt vào trong ống kính chỉ kéo dài trong vài giây ngắn ngủi, có lẽ đó chỉ là bàn tay của chính người quay vung lên trước ống kính mà thôi. Nhưng, Diệp Tiêu luôn cảm thấy trong giây lát cảnh quay bị tối om, dường như có một con mắt đang nhìn vào ống kính, anh thực muốn thò được tay vào trong ti vi, lôi con mắt đáng sợ trong tương tượng ra ngoài.

Sau đó, Diệp Tiêu lại mở một cái máy phân tích âm thanh trong cuộn băng. Cái máy này có thể tách được các loại âm thanh. Vẫn là phần cuối cùng trong cuộn băng, tiếng thét thất thanh của người phụ nữ đó đã được phân tách rõ ràng, trên màn hình của máy, xuất hiện đường tần số âm thanh. Nhưng đến cuối cùng, âm thanh này cũng không thể phân tách được. Âm thanh lẫn vào nhau, âm điệu không cao cũng không thấp, giống y như giọng của cùng một người. Diệp Tiêu lắc đầu, tắt tất cả các loại máy móc, rút cuộn băng ra khỏi máy, rồi lại ngần ngừ nhìn nó chằm chằm.

Trong nửa tháng của năm ngoái, tối nào anh cũng ở lại căn phòng này để xem cuộn băng này. Anh đã làm đi làm lại vô số lần giống như ban nãy: tua

chậm và phân tích âm thanh. Gần như ngày nào anh cũng thử đến tận đêm khuya, mong muốn tìm thấy được manh mối có ích cho việc phá án, dù chỉ là một chút manh mối mơ hồ. Nhưng đáng tiếc, anh chẳng thu được gì, ngoài việc gặp cơn ác mộng sau khi về nhà.

Cuối cùng, Diệp Tiêu không thể không bỏ cuộc, nếu không, anh mãi mãi sẽ bị cuốn vào trong cuộn băng, không thể làm được việc gì cả. Anh nghĩ, có lẽ mình sẽ bị cuốn băng khôn kiếp này làm cho phát điên lên mất, đây chính là đang tự giết dần giết mòn bản thân.

Thế nhưng, vẫn còn vô số các câu hỏi: Rốt cuộc ngôi nhà đáng sợ đó ở đâu? Đêm đó, tại sao Thành Thiên Vũ lại chạy đến ngôi nhà đó để quay? Động cơ của anh ta là gì? Sao anh ta lại trở lại tòa soạn để nhảy lầu tự sát? Tất cả những điều này đều là câu đố, những câu đố khó giải. Với vai trò là một người cảnh sát, thì cần phải làm người giải câu đố. Diệp Tiêu đã từng dồn bao công sức vào việc này, đi đến Thượng Hải, tìm kiếm rất nhiều các ngôi nhà cổ tương tự, nhưng đều không phải là ngôi nhà trong cuộn băng.

Một năm sau, cuối cùng Diệp Tiêu cũng tìm được ngôi nhà trong cuộn băng: ngôi nhà đen của Đông Niên. Lúc này, khi đối diện với cuộn băng, Diệp Tiêu lại gặp cơn ác mộng cũ, đây là cơn ác mộng vô cùng đáng sợ.

Anh lắc đầu thật mạnh, không muốn ngôi lại đây nữa, anh cầm cuộn băng trở lại phòng mình, đặt lại trong tủ, rồi vội vàng rời khỏi cục.

Nửa tiếng sau, Diệp Tiêu mệt mỏi rã rời trở về căn nhà nhỏ nhỏ của anh. Đã 10 giờ 30 phút, căn phòng của anh chàng sống độc thân trông thật đơn điệu, không có sức sống. Chỉ lát sau, anh đổ vật người xuống giường, nhắm mắt lại, há miệng hít thở thật sâu.

Bất chợt, anh mở to mắt, nhòm dậy, nhìn chiếc bàn bên cạnh giường, trên bàn có một khung ảnh, bên trong là một bức ảnh. Đó là ảnh của một cô gái trẻ - cô ấy là Tuyết Nhi.

Diệp Tiêu giơ tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve bức ảnh, miệng lầm nhảm: "Tuyết Nhi, hôm nay anh gặp em gái em rồi. Cô ấy rất khỏe, anh sẽ bảo vệ cô ấy, em hãy yên tâm."

Cuối cùng, anh đưa bức ảnh đến sát miệng, hôn nhẹ một cái.

Diệp Tiêu nằm xuống ngủ, nhưng anh không tài nào ngủ được, cứ trần trọc mãi, trong óc lúc thì hiện lên hình ảnh Tuyết Nhi, lúc lại là cuộn băng đó, tiếp đến lại là Vũ Nhi và ngôi nhà màu đen. Anh biết, cơn ác mộng lại đến bám riết lấy anh. Có lúc, anh thật sự muốn hét thật to giữa đêm khuya, để phát tiết, trút bỏ tất cả mọi phiền não.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh nhấc máy, đầu bên kia vang lên giọng nói của người đồng sự: "Diệp Tiêu à? Anh đang ở đâu?"

"Tôi đây, tôi đang ngủ. Có việc gì thì nói đi".

"Lại xảy ra vụ án bóp cổ chết. Hiện trường vụ án giống hệt như Lý Vân Na, nạn nhân cũng là một cô gái trẻ độc thân, chết tại nhà. Giờ tôi đang ở

hiện trường, theo tôi quan sát, hai vụ án này đều cùng chung một hung thủ.”

Diệp Tiêu trầm mặc một hồi lâu.

Phía bên kia vang lên giọng nói lo lắng của anh bạn đồng nghiệp: ”Diệp Tiêu, anh nói gì đi chứ?”

“Xin lỗi, tôi hơi mệt.”

“Thế thì thôi vậy, sáng mai anh đến cũng được.”

“Không, không, tôi đi ngay đây, nói mau cho tôi biết địa điểm hiện trường vụ án.” Diệp Tiêu vội vàng nói.

Đêm đen dày đặc bên ngoài cửa sổ, mưa bay lất phất.

Chương 17

Thứ 2, Đồng Niên lại một lần nữa đi phỏng vấn không thành công. Hôm nay là một công ty mạng, chưa đầy ba phút, họ đã nói rõ với Đồng Niên, anh không có hy vọng được tuyển dụng. Đồng Niên lặng lẽ rời khỏi đó, chậm rãi trở về. Trên trời, đám mây đen kéo đến dày đặc, nhưng lại chẳng có gió, không khí oi bức, rất khó chịu. Đồng Niên liếc nhìn xung quanh, cảm giác mọi người đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ, như thể đang nhìn một con quái vật. Đồng Niên biết, đây thực ra chỉ là do anh tự tưởng tượng ra mà thôi, thực tế chẳng có ai chú ý đến anh cả. Anh chỉ là một người trong số hàng vạn người, đến và đi đều lặng lẽ, không để lại chút dấu vết gì.

Cuối cùng cũng về đến ngôi nhà đen, chỉ có nơi đây, anh mới có thể rũ bỏ được mọi phiền não ở bên ngoài, mặc dù anh biết rằng, ở trong ngôi nhà này sẽ có những phiền não mới bám riết lấy anh. Anh mở tủ lạnh, lấy một chai nước ngọt, tu liền một hơi, nước ngọt làm anh cảm thấy dễ chịu hơn. Khi anh đang định ngồi xuống sofa nghỉ chốc lát, tiếng chuông cửa vang lên.

Đồng Niên mở cánh cổng sắt, nhìn thấy một người lạ trẻ tuổi. Anh nhìn đối phương bằng ánh mắt dò xét, sau đó hỏi: “Xin hỏi, anh tìm ai?”

Diệp Tiêu vẫn luôn mặc thường phục, mỉm cười nói: “Chào cậu, chắc cậu là Đồng Niên?”

“Sao anh lại biết tên tôi?” Đồng Niên bỗng trở nên cảnh giác.

“Vũ Nhi nói cho tôi biết. Tôi tên Diệp Tiêu, mấy hôm trước đã đến đây.”

Đồng Niên lập tức nhớ lại, tối hôm kia, Vũ Nhi đã nói với anh về Diệp Tiêu, anh trả lời luôn: “Thì ra anh là Diệp Tiêu à, Vũ Nhi nói anh là cảnh sát, mời anh vào nhà!”

Họ tiến vào phòng khách, Diệp Tiêu hỏi: “Vũ Nhi đi làm rồi à?”

“Đúng vậy.”

“Tốt lắm.” Rồi Diệp Tiêu nói luôn vào chủ đề chính: “Đồng Niên, thực

ra hôm nay tôi đến đây vẫn là vì việc công.”

Đồng Niên ngăn người một lát, rồi nói: “Có việc gì, anh cứ nói! Tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp với bên cảnh sát các anh. Có phải là vì việc tuần trước Vũ Nhi đã gặp tại ga tàu điện ngầm không?”

“Ồ, sự việc đó quả thực rất ly kỳ, e rằng không phải là một vụ tự sát bình thường. Nhưng hôm nay tôi đến đây vì một vụ án còn quan trọng hơn.”

“Vụ án quan trọng hơn?”

Diệp Tiêu gật đầu, sau đó chậm rãi nói: “Về việc này, nói thì rất dài. Một năm trước, tại một tòa soạn tạp chí đã xảy ra một vụ tự sát vô cùng kỳ lạ, nạn nhân là một phóng viên ảnh. Tôi phát hiện ra một máy quay mà nạn nhân đã sử dụng lúc còn sống. Tôi đã sao nội dung quay sang một cuộn băng, phát hiện ra bên trong quay một ngôi nhà cổ bỏ không. Tôi có thể khẳng định nội dung cuộn băng có liên quan mật thiết tới việc tự sát của nạn nhân. Nhưng mãi đến hôm kia tôi mới phát hiện ra, thì ra ngôi nhà cổ mà tôi đã tìm kiếm suốt một năm qua chính là ngôi nhà này.”

“Có việc như vậy sao? Anh có thể khẳng định chắc chắn?” Đồng Niên kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên tôi có thể khẳng định, tôi đã xem cuộn băng đó vô số lần rồi.”

“Nhưng, ngôi nhà này đã đóng cửa bỏ không mười mấy năm rồi, không lâu trước đây, tôi và Vũ Nhi mới chuyển đến. Một năm trước, tôi và Vũ Nhi đều không ở Thượng Hải.” Đồng Niên vội vã đáp lời.

“Đừng lo lắng, việc này không liên quan gì đến cậu và Vũ Nhi, tôi chỉ muốn tìm hiểu về ngôi nhà này.”

“Ai vào nhà này nhỉ? Chắc là chui qua lỗ hổng trên tường bao, tôi vẫn tưởng chỗ đó bị cây cối che lấp, không ai nhìn thấy được. Ngày mai tôi sẽ bịt lỗ hổng đó lại.”

“Được rồi, tôi có thể xem ngôi nhà được không?”

Đồng Niên gật đầu: “Đương nhiên rồi.”

Trước tiên, họ đi hai vòng trong lối đi nhỏ, mở mấy cánh cửa, bên trong toàn là bụi và đồ gia dụng linh tinh. Diệp Tiêu chỉ nhìn qua rồi đi ra. Vừa đi, Đồng Niên vừa hỏi: “Cảnh sát Diệp, xin hỏi, cuộn băng mà anh nói đến, bên trong quay những gì?”

“Việc này...” Diệp Tiêu nghĩ trong giây lát, nói: “Tôi sẽ nói cho cậu biết việc này, nhưng không phải bây giờ.”

“Xin lỗi, có lẽ việc này liên quan đến tình hình vụ án, tôi không nên hỏi linh tinh mới phải.”

“Nhưng cậu có cảm thấy điều gì bất thường trong ngôi nhà này không?”

Đồng Niên ngăn người, nhìn vào trong mắt Diệp Tiêu, sau đó tránh ánh mắt anh, nói: “Bất thường ư? Không, không, không, không có gì bất thường cả, ít ra là từ khi chúng tôi chuyển tới đây, mọi thứ đều rất bình thường.”

Diệp Tiêu để ý hết, anh gật đầu, sau đó bước lên cầu thang, cầu thang lại một lần nữa phát ra thứ âm thanh cổ quái, anh vừa đi vừa nói: “Đồng Niên, cầu thang này cũ quá, cậu nên sửa một chút, tốt nhất là thay mới.”

“Cầu thang? Có lẽ là tôi sẽ thay mới.” Đồng Niên hơi lơ đãnh.

Họ lên đến tầng hai, Đồng Niên hỏi: “Anh có muốn vào phòng ngủ của chúng tôi xem không?”

“Không cần đâu.” Tiếp theo Diệp Tiêu mở cánh cửa lần trước anh đã vào. Vẫn là cái giá sách lớn, một cái bàn viết và vô số cuốn sách.

“Trước đây phòng này là thư phòng phải không?” Diệp Tiêu hỏi.

“Đúng vậy, nhưng tôi nhớ là hồi tôi còn nhỏ, nó rất ít được dùng đến, chỉ có mẹ tôi thỉnh thoảng vào đọc sách.”

Diệp Tiêu gật đầu, đến trước giá sách, lấy một cuốn, bụi bặm bám đầy vào tay anh. Giở vài trang, phát hiện ra cuốn sách này xuất bản vào những năm 30, là câu chuyện phá án của Trình Tiểu Thanh. Anh buột miệng khen: “Thật không ngờ ở đây vẫn còn có loại sách cũ này, nếu đem đến thị trường sưu tập sách cũ thì rất có giá đó. Anh đã đọc chưa?”

Đồng Niên lắc đầu.

Diệp Tiêu nói tiếp: “Tôi còn nhớ trước đây tôi cũng rất thích đọc truyện của Trình Tiểu Thanh, Thượng Hải vào những năm 30, những vụ án hết sức ly kỳ, nói chung là rất tuyệt.”

Họ rời phòng, Diệp Tiêu lại hỏi: “Đồng Niên, cậu quen thuộc hết tất cả các phòng ở đây chứ?”

“Không quen lắm, hồi nhỏ, có rất nhiều phòng ở đây đều đóng cửa bỏ không, bây giờ cũng vẫn như vậy.”

“Sao lại không cho thuê những phòng đó? Tiền thuê phòng cũng sẽ là một khoản thu nhập kha khá đấy.”

Đồng Niên lắc đầu: “Tôi không muốn người khác làm phiền đến cuộc sống của tôi. Ô, cảnh sát Diệp, đương nhiên không phải tôi ám chỉ anh.”

“Cậu nghĩ đi đâu vậy chứ!”

Họ đến thêm cầu thang, bỗng từ phía trên vang lên tiếng mèo kêu. Diệp Tiêu ngẩng đầu, phát hiện ra cầu thang thông lên tầng ba, có một con mèo trắng, nó nhìn họ với ánh mắt đầy cảnh giác. Diệp Tiêu lập tức nhận ra nó, thực ra, anh đã biết con mèo này từ một năm trước qua cuộn băng. Anh hỏi Đồng Niên: “Cậu nuôi con mèo này à?”

“Không, đây là một con mèo hoang, từ khi chuyển về tôi đã thấy nó ở đây rồi.”

“Tôi có thể lên tầng ba tham quan được không?”

Đồng Niên chột ngẩn người, rồi anh vội gật đầu.

Hai người bọn họ bước lên tầng ba.

Chương 18

Vũ Nhi chậm rãi trở về ngôi nhà đen, cô ngẩng đầu nhìn mái nhà màu đen và bầu trời màu xám, một tia nắng ráng chiều xé tan đám mây hương Tây, phát ra ánh sáng màu vàng. Cô đến trước cửa, đang định ấn chuông thì cửa đã tự mở ra, Diệp Tiêu và Đồng Niên bước đến, khiến cô trở tay không kịp, vội lùi lại phía sau.

“Vũ Nhi, chào em!” Diệp Tiêu mỉm cười với cô.

“Chào anh!”

Đồng Niên đứng bên cạnh nói: “Vũ Nhi, em đừng lo, anh Diệp Tiêu đến để điều tra một vụ án cũ, không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta chỉ cần hợp tác với anh ấy là được.”

Vũ Nhi gật đầu nói: “Anh Diệp Tiêu, anh ở lại ăn cơm nhé?”

Diệp Tiêu trả lời: “Không cần đâu, anh còn phải trở về sở.”

“Vậy để em tiễn anh.” Sau đó Vũ Nhi nhìn Đồng Niên.

Đồng Niên không thể hiện điều gì, gật đầu: “Được, Vũ Nhi, em tiễn anh Diệp Tiêu đi.”

“Không cần tiễn đâu, xe của anh đỗ ngay đầu đường. Vũ Nhi, trông em thần sắc có vẻ không được khỏe lắm, có phải là công việc quá bận không? Thôi vào nhà nghỉ ngơi đi! Anh đi đây, tạm biệt!” Nói xong, Diệp Tiêu bước đi.

Vũ Nhi đứng ở cổng, nhìn bóng dáng Diệp Tiêu khuất dần, sau đó hỏi Đồng Niên: “Các anh đã nói những gì?”

“Mình đi vào rồi nói sau.”

Trở vào phòng khách, Đồng Niên nói cho Vũ Nhi biết nguyên nhân cuộc viếng thăm của Diệp Tiêu, anh còn thêm thắt nhiều thứ theo sự tưởng tượng của anh, khiến câu chuyện trở nên thần bí làm cho Vũ Nhi nghe mà sợ hãi đến nổi da gà.

“Được rồi, được rồi. Anh nói nghe sợ quá, em nghĩ, lời nói của anh Diệp Tiêu chắc chắn không phải như vậy. Chẳng trách mà hôm đó, khi anh Diệp Tiêu đến lại nhìn chằm chằm vào ngôi nhà, lúc lên đến tầng hai còn không cho bật đèn. Nhưng cái người tự sát đó, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại chạy đến ngôi nhà đóng cửa bỏ không này để mà quay phim ảnh gì chứ?”

“Em đoán xem anh đã nghĩ ra điều gì?” Đồng Niên nói đầy bí hiểm.

“Anh đừng nói, em sợ lắm.”

Nhưng Đồng Niên vẫn nói. “Dự án phù thủy Blair”

“Anh nói gì cơ?”

“Em vẫn còn nhớ bộ phim lần trước chúng ta xem chứ? Phim Mỹ, tên “Dự án phù thủy Blair.”

“Em nhớ ra rồi, chính là bộ phim điện ảnh kinh dị được quay bằng máy

quay xách tay chứ gì? Máy người thanh niên chạy đến khu rừng sâu để tìm phù thủy Blair trong truyền thuyết, sau đó lạc đường, gặp phải những chuyện vô cùng đáng sợ, khiến tinh thần từng người đều bị suy sụp, cuối cùng họ lao vào một ngôi nhà cũ nát, bộ phim kết thúc trong tiếng kêu thét hãi hùng. Nói thật, em không hiểu rốt cuộc bộ phim đó muốn nói lên điều gì, một bộ phim ngắn với chi phí đầu tư ít ỏi lại có thể thu được lợi nhuận khổng lồ, thật là một điều khó mà tưởng tượng nổi.”

“Em không cảm thấy bộ phim đó và tình hình mà Diệp Tiêu miêu tả có điểm giống nhau sao?”

“Ý anh là người đó vì bị ảnh hưởng bởi bộ phim điện ảnh “Dự án phù thủy Blair” nên mới lao vào ngôi nhà này để quay phim?” Vũ Nhi lắc đầu nói, “Chỉ là tưởng tượng chủ quan của anh mà thôi.”

“Nhưng Diệp Tiêu nói là có thể có khả năng này.”

“Đấy là người ta nê mặt anh đó thôi.” Vũ Nhi thở dài, rồi lại hỏi: “Hôm nay anh Diệp Tiêu đã xem toàn bộ rồi chứ?”

“Em nói là ngôi nhà à? Xem rồi, nhưng chưa xem kỹ.”

“Còn tầng ba thì sao?” Nhắc đến tầng ba, Vũ Nhi cảm thấy thần kinh căng thẳng.

Đông Niên ngán người, sau đó lạnh lùng trả lời: “Tầng ba cũng đã lên xem rồi.”

“Phát hiện thấy gì?” Vũ Nhi hơi sợ hãi.

“Em yên tâm, không phát hiện ra thứ gì đặc biệt cả.”

“Thật không anh?” Giọng nói của Vũ Nhi đầy sự nghi ngờ.

“Em không tin ư? Vậy thì anh sẽ đưa em lên tầng ba xem.”

Nói xong, Đông Niên kéo tay Vũ Nhi định bước lên cầu thang.

Vũ Nhi lập tức vùng thoát ra, cầu khẩn: “Đừng, đừng, em tin!”

Đông Niên không đùa nữa, anh nói với Vũ Nhi: “Em cảm thấy người anh rể này của em thế nào?”

“Anh cũng gọi anh ấy là anh rể? Thôi, đừng gọi thế thì hơn, nếu không lại khiến em gợi nhớ đến chị gái, em lại buồn lòng.” Vũ Nhi cúi đầu.

“Anh xin lỗi, anh chỉ muốn tôn trọng thói quen của em.”

“Xin anh hãy tin em, anh Diệp Tiêu là một người tốt. Chúng ta chẳng có bạn bè thân thích tại Thượng Hải, anh ấy là người duy nhất có thể thực sự giúp đỡ được chúng ta, hơn nữa, anh ấy lại là cảnh sát, có anh ấy giúp, ít ra em cũng cảm thấy được an toàn.”

“Lẽ nào ở bên anh, em không có cảm giác an toàn?”

Vũ Nhi lại thở dài, lắc đầu nói: “Anh biết em không có ý đó, em muốn nói là ngôi nhà này khiến em không có cảm giác an toàn. Ít ra, từ khi nghe được sự việc anh Diệp Tiêu nói đã khiến ta sợ hãi.”

“Được rồi, lần sau chúng ta mời Diệp Tiêu ăn cơm.” Đông Niên vuốt ve mái tóc cô.

Sau bữa tối, họ về phòng ngủ, Đồng Niên bật ti-vi. Vũ Nhi không mấy hứng thú đối với chương trình ti-vi tối nay, nên cô ngồi trước máy vi tính và lên mạng. Cô mở một trang web tìm kiếm, đánh vào đó hai chữ “mắt mèo”, lập tức trên màn hình hiện ra vô số những trang web liên quan đến mắt mèo.

Ánh sáng mờ trong đêm tối - đá quý mắt mèo. Nói một cách nghiêm ngặt, “mắt mèo” không phải là tên của đá quý mà là một hiện tượng quang học được thể hiện trên một số loại đá quý. Ngay cả khi ngọc đá được mài thành hình bán cầu, khi có ánh sáng mạnh chiếu thẳng vào trên bề mặt nó sẽ xuất hiện một luồng ánh sáng phản quang mảnh và sáng, gọi là “luồng sáng mắt mèo”, sau đó căn cứ vào loại đá để đặt tên, ví dụ đá là thạch anh thì đặt tên là “Mắt mèo thạch anh”; nếu là ngọc đá vàng lục thì đặt tên là “Mắt mèo vàng lục”. Có rất nhiều loại đá có thể phát ra luồng sáng mắt mèo, theo thống kê thì có đến hơn 30 loại. Trên thị trường, ngoài loại “Mắt mèo thạch anh” và “Mắt mèo vàng lục” thường thấy, còn có cả “Mắt mèo hải lam”, ... Do mắt mèo vàng lục nổi tiếng nhất và cũng quý giá nhất, nên nó thường được gọi tắt là “mắt mèo”, còn những loại mắt mèo khác thì lại không được gọi như vậy.

Vũ Nhi tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, cầm lấy đèn pin chiếu vào đá mắt mèo, quả nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng phản quang - mảnh và sáng.

Đột nhiên, ánh sáng trong căn phòng tắt lịm, vi tính và ti vi đều tắt. Ánh sáng duy nhất trong phòng phát ra từ chiếc đèn pin và ánh sáng phản quang của mắt mèo.

“Có chuyện gì vậy?” Đồng Niên kêu lên trong bóng tối, rồi anh nhìn thấy ánh sáng tuyệt đẹp phát ra từ mắt mèo mà Vũ Nhi đang cầm trong tay, nhìn thoáng qua trông thực sự giống một con mắt mèo đang mở trừng trừng trong đêm tối. Vũ Nhi cũng giật mình hoảng sợ, nhìn ánh sáng mờ phát ra từ mắt mèo giữa đêm tối, cô bất giác rùng mình, vội vàng đeo sợi dây chuyền lên cổ. Chiếc đèn pin vẫn bật, trở thành nguồn sáng duy nhất trong phòng.

“Có phải mất điện không?” Giọng Vũ Nhi thoáng chút run rẩy.

“Ai mà biết được.”

“Có lẽ do đường dây điện của những ngôi nhà cũ đã bị hỏng.” Đồng Niên đứng dậy: “Đưa đèn pin cho anh, anh đi xuống xem thế nào.”

“Em đi cùng anh!” Cô không muốn phải chịu đựng nỗi sợ hãi ở một mình trong căn phòng.

“Được.” Rồi hai người cùng rời khỏi phòng, hành lang vẫn tối đen như mực, luồng ánh sáng tròn của đèn pin chiếu thẳng về phía trước, tạo nên một vầng sáng trắng hình tròn.

Vũ Nhi chợt nói một câu: “Em nghĩ, chắc một năm trước, cái người lao vào ngôi nhà này cũng nhìn thấy cảnh tượng này?”

“Nhắc đến người chết làm gì?” Giọng Đồng Niên cũng hơi run, anh chậm rãi bước lên phía trước, nói nhỏ: “Mong rằng con mèo đó đừng xuất

hiện.”

Khi họ vừa đi đến thềm cầu thang, phát hiện ra ánh sáng đèn pin ngày càng yếu, Đồng Niên làm bầm: “Chết tiệt.”

“Sao vậy?”

“Sắp hết pin rồi.”

“Phải làm sao đây?” trong màn đêm chỉ nghe thấy hơi thở lo lắng của Vũ Nhi, họ không nhìn rõ được mặt nhau, điều này khiến Vũ Nhi càng sợ hãi hơn.

“Mau đi thay pin.” Nói xong, Đồng Niên kéo tay Vũ Nhi chạy trở lại, khi chạy đến cửa, ánh đèn pin đã tối sầm hẳn. Họ trở lại phòng ngủ, nhưng vẫn là một màn đêm đen đặc, chẳng nhìn thấy gì cả. Vũ Nhi bám chặt lấy Đồng Niên. Đồng Niên chỉ có thể dò dẫm mở ngăn kéo, mò mẫm khắp ngăn kéo, có lẽ do vội vã quá nên mò mẫm hồi lâu vẫn không tìm thấy pin.

“Sao lại không tìm thấy nhỉ?” Vũ Nhi hỏi thúc anh.

“Đừng giục anh, càng sốt ruột càng không tìm thấy.” Nhưng anh cũng vẫn không tìm thấy pin, mà lại sờ thấy một cây nến.

Ánh sáng trắng của nến cuối cùng cũng tỏa sáng.

Vũ Nhi cảm thấy ngọn lửa yếu ớt trước mặt mình giống như một âm hồn đang không ngừng nhảy múa, làm cho bóng của họ in trên tường cũng nhảy nhót theo. Đồng Niên chợt nói: “Nhìn kìa, ánh nến đẹp quá!”

Nhưng khi Đồng Niên nói, trong miệng lại phát ra một luồng hơi, suýt thổi tắt ngọn nến, Vũ Nhi giơ tay ra chặn lại. Cô trách Đồng Niên: “Anh cẩn thận một chút, đem bật lửa theo, nếu có tắt còn châm lại.”

Khi Đồng Niên đang định bước ra, Vũ Nhi hỏi anh: “Đồng Niên, anh có biết về điện không?”

“Anh không biết.” Dưới ánh nến, khuôn mặt Đồng Niên dường như thiếu sinh khí.

“Vậy anh có xuống cũng chẳng được gì.”

“Thì cũng không thể để mất điện suốt một đêm được. Chúng ta còn chưa tắt đây.”

“Chúng ta có thể gọi điện thoại cho công ty quản lý điện nước, bảo họ cử thợ điện đến sửa. Em biết ban quản lý ở gần đây, nghe nói họ phục vụ rất tốt.”

Đồng Niên nghĩ một lát, nhưng không nói gì.

“Anh đừng do dự nữa, chắc anh vẫn lo lắng về việc để người lạ vào ngôi nhà này phải không? Sao anh lại như vậy? Anh không gọi thì em gọi.” Nói xong, Vũ Nhi giở cuốn sổ điện thoại ra.

Đồng Niên không còn do dự nữa: “Được rồi, anh gọi. Mong rằng tối nay họ có người trực.”

Anh ấn số máy của ban quản lý, may mà họ có thợ điện trực ban, người thợ điện ở đầu dây bên kia nói sẽ đến ngay. “Được rồi, chúng ta xuống tầng

một đọi thôi.”

Vũ Nhi gạt đầu, đi theo Đồng Niên bước ra khỏi phòng ngủ. Ánh sáng nền liên tục nhấp nháy, khuôn mặt họ dưới ánh nền trong hơi kỳ quái, Vũ Nhi và Đồng Niên cùng nhìn khuôn mặt nhau, cảm thấy không giống mọi khi.

Họ hết sức cẩn thận đi đến thềm cầu thang. Đồng Niên giơ cây nến ra chiếu xuống tầng dưới, luồng gió từ trong phòng khách dưới tầng một ủa đến, ngọn nến lay động, suýt tắt. Vũ Nhi vội vàng giơ tay ra che trước ngọn nến, giục Đồng Niên mau đi xuống. Bậc cầu thang lại phát ra thứ âm thanh cổ quái, nhưng họ đã quen rồi, từ từ đi xuống tầng dưới. Họ ngồi trên ghế sofa chờ vị khách đến lúc nửa đêm. Đồng Niên cầm chặt cây nến, nhưng ánh nền chỉ có thể chiếu sáng được khoảng 2 mét từ chỗ họ ngồi. Ngoài khu vực đó vẫn là màn đêm đen thàn bí.

Vũ Nhi bỗng thốt lên: “Đồng Niên, em thấy sợ!”

“Em sợ gì?”

“Em sợ cây nến này chẳng bao lâu sẽ tắt, thế thì chúng ta sẽ nguy mất.”

Đồng Niên cười, nói “Em yên tâm, cây nến này dài như thế, ít nhất cũng cháy được hai mươi phút nữa.”

Vũ Nhi gạt đầu, cô nhìn ngọn nến âm u trước mắt, nói nhỏ: “Sao thợ điện vẫn chưa đến nhỉ?”

Chương 19

Bác thợ điện họ Lưu đi vào ngõ nhỏ dẫn đến ngôi nhà đen, trong bóng đêm, từ xa nhìn lên mái nhà của ngôi nhà đen, ông dừng bước, nhìn đăm chiêu hồi lâu.

Vừa rồi chính ông Lưu nghe điện thoại, khi ông nghe thấy cuộc điện thoại được gọi đến từ ngôi nhà đen, ông đã giật nảy mình, lưng toát mồ hôi lạnh. Một hồi sau, ông mới nhớ ra mấy hôm trước có người chuyển đến ở ngôi nhà đen. Lúc nghe điện thoại, ông Lưu đã thoáng do dự, ông nhìn ra ngoài trời, màn đêm đen đặc, nhưng cuối cùng, ông vẫn đồng ý đi.

Ông Lưu chậm rãi đi đến trước cổng sắt của ngôi nhà đen, ấn chuông cửa. Ông nhanh chóng nhìn thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi đang cầm nến ra mở cửa, dưới ánh nền lờ mờ, sắc mặt của người con trai trông thật nhợt nhạt, đặc biệt là ánh mắt anh ta dường như cũng đung đưa theo ngọn nến. Còn khuôn mặt cô gái thì chìm vào bóng tối, thỉnh thoảng khi ánh nền lướt qua trên khuôn mặt cô, có thể nhận ra, cô rất đẹp.

Ông Lưu nhìn hai người trước mặt, không thể nói rõ hơn được là có cảm giác gì, bất giác ông lùi lại một bước rồi ông từ tốn nói: “Sau mười mấy

năm, cuối cùng ngôi nhà đen cũng có người đến ở.”

“Bác là thợ điện phải không ạ? Mời vào, tôi thế này mà vẫn làm phiền bác, thật cảm ơn bác quá!” Vũ Nhi mỉm cười, nói.

Nhưng ông Lưu lại ngăn người, nhìn vào trong, có vẻ hơi sợ hãi.

“Bác à, chắc là đường dây điện cũ quá, hỏng rồi, bác hãy xem giúp cho chúng tôi với, chúng tôi sẽ trả thù lao cho bác”. Đồng Niên nói.

Ông Lưu không tiện từ chối, đành phải đi theo họ vào trong. Vừa đi, ông vừa cẩn trọng nhìn bốn phía xung quanh, nhưng chẳng thấy gì ngoài màn đêm đen kịt, như thể bị rơi vào hang động, âm u, trừ ngọn nến trước mặt.

Cuối cùng, Đồng Niên cũng tìm thấy công tơ điện, anh mở vỏ gỗ bên ngoài, soi nến vào trong, ánh nến soi sáng công tơ và vài cuộn dây. Ông Lưu nhìn qua, rồi nói: “Không có vấn đề gì lớn cả, chỉ là dây cầu chì bị lão hóa thôi, thay cái khác là được.”

Tiếp đến, ông Lưu rút một sợi dây cầu chì mới từ trong túi dụng cụ của ông. Khi tay ông cầm sợi dây cầu chì vừa mới luồn vào trong hộp công tơ điện thì cảm thấy một luồng điện giật truyền từ tay đến tim, đau đớn và tê dại, cả người ông dường như co giật lên, tiếng kêu thảm thiết của ông lập tức vang vọng khắp cả ngôi nhà đen. May mà ông Lưu có kinh nghiệm, lập tức chủ động nhảy bật về phía sau, ngã mạnh xuống đất.

Vũ Nhi cũng bị dọa sợ hết hồn, kêu thét lên, cây nến trong tay Đồng Niên cũng đung đưa mạnh rồi rơi xuống đất. Anh lập tức cúi người, vừa lần tìm dưới đất, vừa hỏi: “Bác không sao chứ?”

Ông Lưu trả lời: “Tôi ở đây”.

Xem ra không có vấn đề gì nghiêm trọng. Họ nhanh chóng tìm được ông Lưu, Đồng Niên đỡ ông đứng dậy, sau đó soi ngọn nến vào ông, chỉ nhìn thấy khuôn mặt ông trắng bệch, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu lăn từ trán xuống, cả người ông run lên bần bật.

“Bác ơi, làm bác phải chịu khổ rồi, chúng cháu thật ái ngại quá. Cháu không ngờ công tơ lại bị hở điện, ngày mai cháu sẽ thay cái mới”. Đồng Niên chỉ biết liên tục xin lỗi.

Ông Lưu không nói gì, chỉ hít thở thật sâu mấy cái để lấy lại hơi thở và nhịp tim như bình thường. Vũ Nhi sợ quá, nói: “Bác ơi, hay là chúng cháu đưa bác đi bệnh viện?”

Ông Lưu xua tay. Một lúc sau ông mới nói nhát gừng: “Ma...ma... gặp ma....”

“Bác nói gì cơ ạ?” Vũ Nhi thắc mắc.

Ông Lưu lại thở hắt ra rồi mới nói tiếp: “Tôi là thợ điện tay nghề cao mười mấy năm nay, thường xuyên thực hiện các thao tác điện như thế này, chưa bao giờ bị điện giật cả. Thật không ngờ, lần đầu tiên trong đời bị điện giật, lại xảy ra ở đây, thật đúng là gặp ma.”

Dưới ánh sáng của ngọn nến. Vũ Nhi nhận ra thái độ của ông Lưu vô cùng ủ dột, thậm chí còn kèm theo cả sự sợ hãi.

Ông Lưu từ từ rút trong túi ra một sợi dây cầu chì, rồi đưa cho Đồng Niên, nói: “Hôm nay tôi không giúp được cậu rồi, lúc này toàn thân tôi mệt mỏi rã rời, không còn chút sức lực nào nữa, sáng mai, cậu hãy tự thay dây sợi cầu chì này nhé, đơn giản lắm.”

“Cảm ơn bác, cháu làm được”. Đồng Niên trả lời.

“Vậy thì tốt, tôi về đây.”

“Xin lỗi bác, thật ngại quá!” Đồng Niên và Vũ Nhi luôn miệng xin lỗi, tiễn ông Lưu ra đến cổng sắt.

Ông Lưu lắc đầu nói: “Các cháu đừng tiễn nữa, mau vào đi, nhìn kìa, nến sắp cháy hết rồi.”

Đồng Niên cúi xuống nhìn, quả nhiên, nến đã sắp chảy vào tay anh. Vũ Nhi gật đầu: “Vậy chúng cháu không tiễn bác nữa, bác đi đường cẩn thận nhé.”

“Tôi sẽ cẩn thận. Nhưng, các cháu còn phải cẩn thận hơn”. Câu cuối cùng, ông Lưu nói nhấn mạnh. Ông gằn như là chạy bước nhỏ, thở dòn rời khỏi đây, rồi nhanh chóng biến mất vào màn đêm.

“Mau vào nhà đi”. Đồng Niên cẩn thận cầm nến trở vào nhà. Họ bước nhanh lên tầng, vào phòng ngủ, vừa vặn trước khi cây nến tắt, lại châm một cây nến mới.

Ngọn lửa sáng hơn khi nãy một chút, chiếu sáng khuôn mặt họ. Vũ Nhi nói đầy sợ hãi: “Thật lạ quá, bác ấy chẳng phải là thợ điện lành nghề mười mấy năm sao? Sao lại bị điện giật nhỉ?”

“Biết đâu chỉ là ông ta tự khoe khoang thế? Có khi ông ta, chẳng phải là thợ điện lành nghề, hơn nữa ánh nến quá tối, xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì là lạ.”

Vũ Nhi lắc đầu: “Em thấy bác ấy không phải loại người khoe khoang khoác lác.”

“Được rồi, đừng nghĩ lung tung. Tối nay sẽ không có điện, chúng ta đi ngủ sớm đi!”

“Anh đi cùng em vào nhà vệ sinh đã”. Vũ Nhi giục anh.

“Được rồi!” Đồng Niên cầm nến đưa cho Vũ Nhi bước ra cửa, đi vào hành lang tối om, bước vào nhà vệ sinh.

Có lẽ do nhà vệ sinh khá nhỏ, nên ánh nến trở nên sáng to hơn; nhưng nguyên nhân chính là do ánh sáng phản quang từ tấm gương trong nhà vệ sinh khiến ánh sáng tăng lên gấp đôi. Vũ Nhi nhìn hình ảnh cô và Đồng Niên trong gương, còn có cả cây nến nữa, phản quang trong gương vô cùng êm dịu, giống như mảnh lụa trắng tự phát quang bị xé tan bay trong không trung rồi rơi xuống người cô. Còn khuôn mặt cô thì được luồng ánh sáng êm dịu bao phủ, cứ nhìn mãi, trong mắt cô lại ánh lên sự thương cảm.

“Em nhìn gì vậy?” Đồng Niên nhẹ nhàng nói bên tai cô.

“Em đang nhìn hình chúng ta trong gương.”

“Em có biết không? Trong phim kinh dị chiếc gương trong màn đêm luôn là nhân tố đáng sợ nhất”. Giọng nói Đồng Niên trầm lắng lạ thường.

“Anh đừng dọa em!” Vũ Nhi đẩy nhẹ anh một cái.

Đồng Niên tiếp tục nói: “Bởi vì trong gương có thể khôi phục lại hình ảnh của em. Và nhiều lúc chúng ta không thể phân biệt được mình là thực hay hình ảnh mình trong gương là thực. Rồi cuộc người nào mới đúng là mình đây?” Anh lấy tay xoa nhẹ cằm Vũ Nhi, ánh sáng ngọn nến thoáng lay động. Nói xong, anh đặt cây nến bên cạnh bồn rửa mặt, sắp nến từ từ nhỏ xuống.

Khi cây nến cháy gần hết, anh đã nghe thấy tiếng thét thất thanh của Vũ Nhi. Anh lập tức lao ra ngoài, phát hiện thấy bên ngoài hành lang tối om, không nhìn thấy gì cả, không biết cây nến đã tắt ở đâu rồi. Anh gọi to, rồi mới nghe thấy tiếng Vũ Nhi trả lời. Anh nhanh chóng lần tìm ra được Vũ Nhi, kéo cô dậy, toàn thân cô lạnh toát và đang run lập cập.

Đồng Niên ôm chặt lấy cô, hỏi bên tai cô: “Vũ Nhi, xảy ra chuyện gì vậy, mau nói cho anh biết.”

“Bóng đen, có một bóng đen.”

“Bóng đen?” Đồng Niên nhìn bốn phía, nhưng anh cũng biết mình sẽ chẳng nhìn thấy được gì.

Vũ Nhi hoảng hốt nói: “Vừa mới đây thôi, ngay ở bậc cầu thang, một bóng đen lơ mơ, là bóng người”.

“Hay là mèo nhỉ?”

“Làm gì có bóng mèo nào to như thế?”

Đồng Niên nghĩ ngợi một lát, rồi nói: “Nếu như khoảng cách giữa mèo và nơi đổ bóng đủ xa thì rất có thể đấy, ví dụ như có lúc chúng ta nhìn thấy bóng mình trên tường vô cùng to lớn.”

Vũ Nhi lắc đầu: “Không thể nào, em thực sự đã nhìn thấy bóng người.”

“Có lẽ do tác dụng tâm lý của em, một mình cầm cây nến đi trong hành lang tối om rất dễ nảy sinh ảo giác, tại anh cả, anh không ở cùng em từng giờ từng phút. Nào, chúng ta trở về phòng ngủ thôi”. Anh dìu Vũ Nhi lần đường về phòng ngủ, anh lại tìm thấy một cây nến khác trong ngăn kéo và thắp nến. Chính anh cũng cảm thấy lạ là sao trong ngăn kéo lại có nhiều nến đến thế.

Ngọn nến một lần nữa lại soi chiếu ánh mắt sợ hãi của Vũ Nhi, cô thở hắt ra, nói: “Đồng Niên, có khi trong nhà chúng ta có trộm?”

“Trộm ư?” Đồng Niên bỗng bật cười. “Tên trộm nào mà to gan, dám chạy vào ngôi nhà đen?”

“Em không đùa với anh đâu. Em nghĩ chúng ta nên đi báo cảnh sát hoặc tìm anh Diệp Tiêu”. Cô nói rất nghiêm túc.

“Có đến mức phải đao to búa lớn thế không?”

Vũ Nhi vẫn muốn tranh luận: “Bởi vì em cảm thấy sống ở đây không an toàn.”

“Không, em rất an toàn, vô cùng an toàn, bởi vì anh luôn ở bên em”. Nói xong, Đồng Niên nhẹ nhàng vuốt ve cô, “Mau ngủ đi, ngày mai tỉnh dậy sẽ không còn cảm thấy sợ hãi nữa.”

Vũ Nhi còn định nói thêm, nhưng lại thôi, cô nhìn ngọn nến đang lay động trước mắt, như ru ngủ, sau đó cô lên giường đi ngủ. Khi Đồng Niên định thổi tắt nến, Vũ Nhi ngăn lại: “Đừng, cứ để nến cháy thêm lúc nữa.”

“Ngủ mà vẫn để nến? Em muốn căn nhà này bị thiêu cháy hết sao?” nói xong, Đồng Niên thổi tắt nến.

Căn phòng lại chìm vào trong bóng đêm, vẫn là sự yên lặng chết người. Vũ Nhi nằm im, nơi khóe mắt từ từ trào ra vài giọt nước mắt, cô thầm cầu nguyện. Mong rằng đêm nay cơn ác mộng đừng đến quấy rầy cô.

Chương 20

Khi Đồng Niên tỉnh giấc, anh phát hiện ra mình đang ở cửa phòng ngủ. Cửa phòng đang mở, đầu anh nằm trên hành lang tối, còn chân anh lại ở trong phòng, ánh sáng ban mai chiếu vào mắt, hơi chói.

“Sao mình lại nằm ở đây nhỉ?” Anh tự hỏi mình. Khi anh định đứng dậy thì nhận ra sàn gỗ lạnh lẽo thúc mạnh vào lưng anh đau điếng, anh dịch chuyển người một lát, rồi mới từ từ đứng dậy.

Vũ Nhi vẫn đang ngủ ngon trên giường, dáng vẻ của cô lúc ngủ rất tuyệt, có lúc Đồng Niên thực sự hy vọng cô mãi sẽ như thế này, nghĩ đến đây, anh chợt liên tưởng đến những điều vô cùng đáng sợ, mãi mãi như thế này – có nghĩa là gì? Và anh lại nghĩ đến mẹ, những năm trước, mẹ Đồng Niên cũng ngủ trên chiếc giường này, bỗng anh có cảm giác rằng mẹ anh không hề đi khỏi đây, mẹ mãi mãi ngủ trên chiếc giường này.

“Đây đúng là ý nghĩ điên rồ.”

Đồng Niên thổi tắt tất cả mọi hoang tưởng của anh, lắc đầu thật mạnh. Anh không muốn đánh thức Vũ Nhi, mà chỉ đi đến mở cửa sổ, hít thở bầu không khí trong lành của sớm mai. Ngôi nhà đối diện không có chút sức sống, anh chưa từng nhìn thấy vết tích sự sống ở đó, cứ tối đến là một màn đêm đen đặc. Đồng Niên rời khỏi cửa sổ và bước ra khỏi phòng, đi thẳng xuống tầng một.

Anh tìm thấy sợi dây cầu chì bác thợ điện để lại cho anh đêm qua, sau đó đi đến trước hộp công-tơ điện. Đây là phía sau phòng khách, nằm ở giữa phòng và hành lang, những đường dây chằng chịt, trần nhà và tường bị hun đen đều cho thấy mức độ lão hóa của cả hệ thống dây điện trong ngôi nhà này.

“Có lẽ thực sự cần phải thay mới rồi?” Đồng Niên tự hỏi mình, sau đó anh mở hộp công-tơ điện, lại một lớp bụi dày. Nhờ vào luồng ánh sáng từ ô cửa sổ phía sau chiếu rọi vào, anh tìm thấy vị trí hộp dây cầu chì. Anh cũng không đến nỗi không hiểu chút gì về điện, hơn nữa, anh cho rằng, thao tác thay dây cầu chì đơn giản này thì đến kẻ đàn độn cũng biết làm, anh khó mà tưởng tượng nổi đêm qua bác thợ điện tự xưng mấy chục năm chưa từng có sơ xuất gì lại có thể bị giật điện. Lẽ nào dòng điện ở đây cũng có linh hồn sao?

Vừa nghĩ, tay anh đã thò vào trong, dứt nhẹ và nhẹ nhàng rút sợi dây cầu chì cũ ra, sau đó anh thay cái mới vào. Tiếp đến, anh bật công tắc đèn bên cạnh để thử, rất tuyệt, có điện rồi, chỉ đơn giản vậy thôi, Đồng Niên lắc đầu.

Anh trở vào phòng khách, thấy Vũ Nhi đã ăn mặc chỉnh tề đi xuống. Cô hỏi Đồng Niên: “Trên tầng đã có điện rồi, có phải anh thay dây cầu chì không?”

Đồng Niên gật đầu.

“Không có vấn đề gì chứ?” Rõ ràng Vũ Nhi vẫn còn rất lo lắng về việc xảy ra với bác thợ điện đêm qua.

“Không có gì, rất đơn giản, vốn là việc vụn vặt.” Đồng Niên cười trả lời, “Vũ Nhi, bây giờ em đi làm à?”

“Vâng, tôi qua em ngủ không ngon lắm. Bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, em không muốn lại đến muộn.” Vũ Nhi chỉ tay vào đồng hồ đeo tay của cô.

“Em không ăn sáng à?”

Vũ Nhi lắc đầu: “Em ăn một chút trên đường thôi. Em đi đây, tạm biệt anh.”

Khi cô vội vàng bước ra đến cửa, Đồng Niên gọi với theo: “Vũ Nhi, em có mang ô không?”

“Hôm nay thời tiết khá đẹp, chắc không mưa đâu.”

Vũ Nhi vội vàng bước ra khỏi cửa, Đồng Niên một mình ngồi trong phòng, bất chợt có chút cảm giác trống trải, ngồi một lát, không có tâm trạng để ăn sáng, anh cũng bước ra khỏi nhà.

Không khí bên ngoài và ngôi nhà đen là hai thế giới khác hẳn nhau. Anh ra sức hít thở bầu không khí trong lành, đem theo chút ẩm ướt. Anh cảm thấy mấy ngày nay dường như sắp nghẹt thở. Đồng Niên bỗng nhớ đến bác thợ điện đêm qua, anh muốn đi thăm, dù sao cũng chỉ vì nửa đêm đến nhà anh sửa điện mà bác ấy bị điện giật. Anh đi xuyên qua ngõ nhỏ tĩnh mịch, hai bên đều là những tòa nhà thấp bé, nơi đây chẳng có mấy người ra vào. Anh nhanh chóng đến được ban quản lý điện nước ở một tòa nhà nhỏ, cửa không đóng, Đồng Niên đi thẳng vào trong. Nơi đây dường như chẳng có ai, vắng vẻ, có thể vẫn chưa đến giờ làm. Anh lại bước đến phòng trực ban, anh nghĩ chắc bác thợ điện ở đây. Anh nhẹ nhàng đẩy cửa phòng trực ban, cuối cùng

cũng tìm thấy bác thợ điện đêm qua.

Bác thợ điện họ Lưu - nằm trên sàn bất động.

Đồng Niên vô cùng kinh hãi, lập tức cúi người, nhìn thật kỹ, đôi mắt bác Lưu nhắm chặt, sắc mặt xạm đen, nét mặt trông vô cùng đau khổ, tay phải giữ chặt ngực. Đồng Niên gọi sát bên tai ông: “Bác sao vậy?”

Ông Lưu vẫn không nhúc nhích, không có tiếng trả lời. Đồng Niên giơ tay ra sờ mặt ông Lưu, lập tức sợ hãi giật nảy mình, toàn thân run rẩy, bởi vì khuôn mặt ông thợ điện Lưu lạnh ngắt - Ông ấy đã chết.

Chương 21

Bên ngoài cửa tầng thứ 20, bỗng chốc mây đen kéo đến đầy trời. Vũ Nhi ngẩn người nhìn bầu trời âm u, tầm nhìn dần dần trở nên mờ ảo.

“Vũ Nhi, Vũ Nhi?”

Vũ Nhi chợt định thần lại, thì ra là Hứa Văn Minh đang gọi cô, cô vội vàng đứng dậy nói: “Tôi xin lỗi.”

“Cô sao vậy? Tôi gọi cô nãy giờ.”

“Có lẽ mấy hôm nay làm việc mệt quá.” Vũ Nhi thận trọng trả lời.

Hứa Văn Minh gật đầu: “Tôi đã xem qua bản tranh phác thảo của cô, tôi rất hài lòng, nói thực, tôi thích loại tranh áp phích như vậy. Thiết kế của cô có ý tưởng và sức sáng tạo, cô sẽ trở thành một nhà thiết kế tranh quảng cáo tài năng. Vũ Nhi, tôi thấy hôm nay tinh thần cô không được tốt, có phải ngoài công việc ra, còn có nguyên nhân nào khác?”

Vũ Nhi thoáng do dự, cô không biết nên trả lời ra sao.

“Được rồi, tôi biết cô có lý do của cô, cô có thể không nói, tôi không phải là người thích dòm ngó vào chuyện riêng tư của người khác. Bây giờ có một khách hàng của công ty đến, cô ấy đang ở văn phòng tôi, cô ấy yêu cầu muốn gặp nhân viên thiết kế quảng cáo của chúng ta nói chuyện, tôi muốn cô đến nghe.”

“Vâng, không vấn đề gì”.

Vũ Nhi đi theo Hứa Văn Minh, bước vào văn phòng giám đốc, nhìn thấy một người phụ nữ quần áo chỉnh tề đang ngồi ngay ngắn. Hứa Văn Minh giới thiệu Vũ Nhi như một nhân viên cốt cán của công ty với cô ta. Vũ Nhi mỉm cười, sau đó tỉ mỉ quan sát cô ta. Đó là người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, nhưng rõ ràng có thể nhận thấy cô ta chăm sóc bản thân khá kỹ lưỡng, dù là quần áo hay trang điểm đều rất đoan trang, rất có khí chất.

“Vũ Nhi? Cái tên hay lắm”. Người phụ nữ mỉm cười, sau đó trao danh thiếp cho Vũ Nhi. Trên danh thiếp ghi: “Trung tâm tâm lý Nhược Lan: Mễ Nhược Lan.”

“Mễ Nhược Lan”. Vũ Nhi thoáng đọc tên này, cô cảm thấy cái tên này mới thực sự đặc biệt.

“Vũ Nhi, bác sĩ Mễ Lan là khách hàng quen thuộc của chúng ta, cô phải làm theo yêu cầu của bác sĩ Mễ.”

“Được ạ.”

Mễ Nhược Lan nói: “Vũ Nhi, thực ra yêu cầu của tôi cũng không cao, chỉ là mấy bức tranh quảng cáo, có thể thể hiện được tâm trạng lo lắng đau buồn và tuyệt vọng của con người. Cô có thích tranh của Pi-cát-sô không?”

“Thẳng thắn mà nói, tôi không thích lắm”, Vũ Nhi thật thà trả lời.

“Ừ, tôi thích người thành thật, tôi không thích những người rõ ràng

không thích nhưng vì muốn lấy lòng tôi lại nói rằng vô cùng ngưỡng mộ sùng bái Pi-cat-sô.” Mễ Nhược Lan cười, lộ hàm răng trắng sáng, sau đó cô lấy từ trong túi ra một số bức ảnh, tỉ mỉ giơ ra cho Vũ Nhi xem. Một tiếng đồng hồ trôi qua, Hứa Văn Minh đã ra khỏi phòng từ lâu, để họ nói chuyện với nhau. Khi Mễ Nhược Lan thu lại toàn bộ tài liệu và rất hài lòng đối với biểu hiện của Vũ Nhi, Vũ Nhi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những hạt mưa to bằng hạt đậu đang liên tục gõ vào cửa kính.

“Mưa rồi”. Mễ Nhược Lan nói nhỏ, cô đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn cả thành phố đang bị bao phủ trong làn mưa.

Vũ Nhi bất giác cảm thấy căng thẳng.

Mễ Nhược Lan tiếp tục nói: “Cô không thích trời mưa à? Nhưng cô tên Vũ Nhi, chắc là sinh vào ngày mưa?”

Vũ Nhi gật đầu.

Mễ Nhược Lan nhìn đồng hồ, nói: “Không còn sớm nữa, cũng đến lúc cô tan ca rồi. Tôi hy vọng cô có thể hoàn thành tốt công việc này.”

“Tôi sẽ làm được”. Vũ Nhi gật đầu, rời khỏi căn phòng. Phần lớn các đồng nghiệp đều đã về, cô không nhìn thấy Hứa Văn Minh. Sau đó cô thu dọn đồ, bước ra khỏi công ty.

Khi cô bước đến quây tiếp tân ở tầng một, phát hiện ra mưa càng lúc càng to, cả đất trời đều bị bao phủ trong cơn mưa xối xả, những người đi đường cầm chặt ô, vội vàng băng qua đường. Một luồng gió mang theo mưa thổi tới, làm ướt mặt Vũ Nhi, cô vội vàng lùi lại, nhìn làn mưa mênh mang. Cô bắt đầu hối hận vì lúc sáng không nghe lời Đồng Niên. Mấy hôm rồi ngày nào cô cũng cầm ô đi làm, nhưng hôm nay lại không, cô cứ tưởng thời tiết hôm nay rất đẹp, lại một giọt mưa bắn vào tóc cô. Cô lùi vào tận cửa đại sảnh.

Không biết phải đợi đến bao giờ, Vũ Nhi nhìn cơn mưa tầm tã trước mắt, dường như không hề có dấu hiệu ngưng lại. Nhìn mọi người xung quanh đều lần lượt cầm ô bước ra ngoài, cô thấy nóng ruột.

Đột nhiên, cô cảm thấy có một bàn tay nắm lấy vai cô, khiến cô run rẩy, quay người lại, suýt hét toáng lên, nhưng cô đã kịp nhìn thấy một khuôn mặt thân quen.

“Đồng Niên? Sao anh lại đến đây?”

Đồng Niên mỉm cười với cô, giơ chiếc ô đang cầm trong tay, nói: “Ai bảo em không chịu nghe lời anh?”

“Thì ra anh mang ô đến cho em. Cảm ơn anh!” hành động của anh khiến cô vô cùng xúc động, nhất là trong lúc mưa gió thế này.

“Chẳng phải chúng ta đã giao hẹn rồi sao? Giữa chúng ta thì không cần phải nói cảm ơn.”

“Vâng” Vũ Nhi cười, lúc này cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Đồng Niên giương ô ra: “Chúng ta mau về thôi!”

Vũ Nhi gật đầu, vừa quay người thì nhìn thấy Hứa Văn Minh và Mễ Nhược Lan bước ra khỏi tòa lầu công sở. Dường như quan hệ của hai người rất thân thiết, nhìn thấy Vũ Nhi và Đồng Niên, họ chào ngay.

Vũ Nhi liền giới thiệu với Đồng Niên: “Đồng Niên, đây là anh Hứa Văn Minh, là giám đốc công ty em, còn đây là chị Mễ Nhược Lan, là khách hàng của em.”

Mễ Nhược Lan mỉm cười: “Hôm nay chúng tôi vừa mới làm quen với nhau.”

“Giám đốc Hứa, anh ấy là Đồng Niên”. Vũ Nhi nắm tay Đồng Niên giới thiệu.

“Đồng Niên, lại là một cái tên mang đậm chất thơ”. Hứa Văn Minh gật đầu.

Vũ Nhi chợt nhận ra Mễ Nhược Lan đang nhìn Đồng Niên rất chăm chú, hơn nữa ánh mắt rất lạ lùng, khiến Vũ Nhi bỗng thấy không được tự nhiên, ánh mắt của họ bỗng gặp nhau, Vũ Nhi hơi cúi đầu.

Mễ Nhược Lan vội lên tiếng: “Vũ Nhi, hình như dạo này tâm trạng của Đồng Niên không được tốt lắm có phải không?”

Câu nói khiến Đồng Niên giật mình, lắc đầu nói: “Không, không đâu, tâm trạng tôi rất tốt.”

Mễ Nhược Lan cười, nhìn thẳng vào mắt Đồng Niên, nói: “Cậu là người không biết nói dối, tôi có thể nhìn thấy điều đó trong mắt cậu.”

“Bác sĩ Mễ, chị nói đúng lắm”. Vũ Nhi thuận tay giựt giựt mép áo Đồng Niên.

“Vũ Nhi, tôi có đề nghị thế này, cô nên đưa Đồng Niên đến phòng khám của tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cậu ấy”

“Cảm ơn chị.”

Cuối cùng Đồng Niên cũng lên tiếng: “Xin lỗi, muộn quá rồi, chúng tôi xin phép về trước.”

Hứa Văn Minh gật đầu: “Không làm lỡ thời gian của hai bạn nữa, hai bạn về nhé!”

Sau khi chào tạm biệt, Đồng Niên cảm ô, đưa Vũ Nhi rời khỏi đó, họ nhanh chóng hòa mình vào làn mưa giăng giăng. Mưa xối xả, từng hạt mưa nặng nề trút xuống chiếc ô, làm ướt hết quần áo của hai người. Vừa đi, Đồng Niên vừa nói khẽ: “Giám đốc của em đối xử với em có tốt không?”

“Thời gian đầu em thấy anh ấy hơi có chút kỳ quặc, nhưng bây giờ thì em thấy anh ấy đối xử với em khá tốt.”

“Chỉ cần anh ta đừng đối xử tốt quá là được rồi”. Câu nói của Đồng Niên mang một hàm ý khác.

“Anh lại thế rồi”. Vũ Nhi véo nhẹ anh một cái.

Đồng Niên cười cười nói: “Anh chỉ đùa thôi mà, em không nhận ra mối quan hệ của anh ta với bác sĩ Mễ rất đặc biệt hay sao?”

“Có vẻ là như vậy. Mà bác sĩ Mễ khuyên nên đưa anh đến phòng khám của chị ấy một lần, em cũng cảm thấy đây là một ý kiến rất hay.”

“Thế có nghĩa là em muốn nói thần kinh của anh có vấn đề? Anh mắc bệnh thần kinh?”

“Từ khi chúng ta đến sống ở ngôi nhà đen, em cảm thấy anh có gì đó thay đổi, em nghĩ có lẽ do môi trường sống thay đổi nên khiến cho anh như vậy. Thực ra, chúng ta ai mà chẳng có vấn đề về tâm lý, có điều chúng ta không nhận ra mà thôi.” Vũ Nhi nhẹ nhàng nói.

Đồng Niên trầm ngâm một lúc, đến ga tàu điện ngầm, anh gập ô lại, họ chậm rãi bước đi, vào đến sân ga, Đồng Niên nói: “Nói thật là, hôm nay tâm trạng của anh không được tốt lắm.”

“Có vấn đề gì vậy anh?”

“Sáng hôm nay, anh đã đến ban quản lý khu vực.”

“Anh đến đó làm gì?”

“Anh muốn qua đó thăm người thợ điện tôi qua bị điện giật ở nhà mình. Nhưng khi anh đến nơi, ông ấy đã là một cái xác lạnh ngắt rồi.”

“Á!” Vũ Nhi bỗng run lên cầm cập, đánh rơi cả túi xuống đất.

Đồng Niên vội cúi xuống nhặt túi lên, ghì chặt lấy đôi vai đang run rẩy của cô. Tàu đã vào đến sân ga, người lên người xuống rất đông, Đồng Niên ôm chặt lấy Vũ Nhi chen lên toa chật ních người, đứng vào một góc. Khi tàu chuyển bánh, lướt qua đường ray dài tít tắp, Đồng Niên tiếp tục nói nhỏ vào tai Vũ Nhi: “Sau khi phát hiện ra xác của người thợ điện, anh cũng sợ hết hồn, lập tức báo cho cảnh sát. Sau đó cảnh sát đã hỏi cung anh rất lâu, anh đã tường thuật lại tất cả những gì anh biết. Hiện nay, theo điều tra ban đầu của cảnh sát, người thợ điện đó chết vì bệnh tim. Tuy là ông ấy không có tiền sử về bệnh tim, nhưng qua khám nghiệm tử thi thì không phải chết do bị điện giật.”

“Nhưng trước khi chết không lâu thì ông ấy đã bị điện giật ở nhà mình, có lẽ, có lẽ chúng ta là người cuối cùng nói chuyện với ông ấy”. Vừa nói, Vũ Nhi vừa có cảm giác lạnh lạnh ở sống lưng, cô nhớ lại người đàn ông đã nhảy xuống đường ray tàu, cô cũng là người cuối cùng nói chuyện với người đàn ông đó.

“Vũ Nhi, em đừng sợ. Việc này chẳng liên quan gì đến chúng ta, anh cũng chỉ là nhân chứng phát hiện ra xác chết, có vậy thôi.”

“Không biết có phải ông ấy bị điện giật ở nhà mình mà hoảng sợ quá, rồi dẫn đến bệnh tim không?”

Đồng Niên gật đầu: “Có khả năng là như vậy.”

“Thế thì cũng có liên quan đến chúng ta còn gì!” Giọng nói của Vũ Nhi càng lúc càng to, khiến cho mọi người xung quanh đều quay lại nhìn, thấy vậy hai người vội im lặng. Một lúc sau, họ hoàn toàn im lặng, cho đến khi đi ra khỏi ga tàu điện ngầm.

Mưa đã ngớt, Vũ Nhi vẫn sợ hãi dựa vào vai Đồng Niên, chậm chậm bước về ngôi nhà của họ - Ngôi nhà đen.

Chương 22

Trước khi ra khỏi nhà, La Tư đã mơ một giấc mơ rất kỳ lạ. Cô đã mơ đến bà nội mình, trong ngôi nhà cũ, nhìn bàn vẫn giống như trước đây, tinh thần phơi phới, bà kể cho cô cháu nội đáng yêu của mình những câu chuyện khiến cho người ta sờn tóc gáy. Nhưng La Tư lại không nghe thấy bà nói gì hết, mặc dù cô nhìn thấy bà đang nói. Bà vẫn giống như trước đây, lấy việc kể các câu chuyện xảy ra trong quá khứ cho cô cháu nội nghe làm niềm vui. La Tư ngồi nhìn bà nội kể càng hăng say, cô lại càng cảm thấy nóng ruột, cô biết rằng bà muốn nói một chuyện rất quan trọng với cô, mà mỗi lần như thế, thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cuối cùng, La Tư không chịu nổi nữa, cô kêu to lên: “Bà ơi, bà muốn nói gì với cháu?”

Cô bừng tỉnh.

Trước mặt cô lúc này không phải là bà nội, mà là một bức tường trắng. La Tư thở dài, lau mồ hôi trên trán, đã rất lâu, rất lâu, cô không mơ thấy bà nội. Bà cô mất đã được 7 năm, nhưng La Tư vẫn nhớ rõ hình dáng của bà, đặc biệt là những chuyện mà bà đã từng kể với cô, những chuyện mà bà kể cho cô nghe dường như là một sức mạnh về sự sống rất đặc biệt, nó tồn tại trong người cô, như không bao giờ bị dập tắt, hơn nữa ngày càng lớn mạnh.

Đã ba năm La Tư chưa đi thăm mộ bà, bây giờ, cô quyết định, giữa tháng bảy năm nay cô nhất định sẽ đi tảo mộ bà. Nhìn đồng hồ, mới chỉ 5 giờ sáng, nhưng cô vẫn vội vàng thức dậy, chỉnh trang lại quần áo, rồi ra khỏi nhà.

Nửa tiếng sau, cô đã có mặt ở nhà của Sảnh Sảnh. Cầu thang tối om, mỗi lần tới đây không hiểu sao La Tư luôn có cảm giác sợ hãi, nhưng Sảnh Sảnh thì luôn nhún vai cười lạnh lạnh với cô, tiếng cười này giống như tiếng cười ở trong một không gian kín rồi vọng lại, không ngừng vang dội ở cầu thang, mỗi lần nghe thấy tiếng vọng lại, đều khiến cho La Tư sợ run lên. Cô thường khuyên Sảnh Sảnh rời khỏi nơi này, chuyển đến chỗ cô, nếu sống ở đây thì sớm hay muộn cũng khiến cho người ta bị điên, nhưng mỗi lúc như vậy, Sảnh Sảnh thường cười và nói: “Mình rất thích cái cầu thang tối om này, nó khiến cho mình nhớ lại giây phút lúc mình mới chào đời.”

Bây giờ, chỉ có một mình La Tư đi ở cầu thang, cô luôn phải cẩn thận để tránh dẫm phải rác vớt bừa bãi trên bậc thang, cuối cùng cũng đã đi hết các bậc thang, cô nhìn ra bên ngoài qua cửa sổ cầu thang, trời đã sáng hơn, nhưng mưa vẫn rơi và gió vẫn tiếp tục thổi trong không trung, gió thổi mưa bay tạt vào cửa sổ, tạt cả vào mặt cô. Cô đến trước cửa nhà Sảnh Sảnh, ấn

chuông, nhưng không ai ra mở cửa.

La Tư nhìn cánh cửa đóng chặt, tự nói một mình: “Chẳng phải đã hẹn với nhau là 5 giờ 30 phút sáng nay sẽ xuất phát đi Tùng Giang để sưu tầm dân ca sao? Chắc lại quên rồi.”

Cô ấn chuông lần nữa, nhưng vẫn không có ai mở cửa. Cô đưa tay đẩy cửa, thì cửa đột nhiên bật mở, “Tại sao lại không đóng cửa thế này? Đúng là cái tật quên trước quên sau.” Nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó hơi lạ, nên cô dè dặt bước vào.

Trong phòng rèm kéo kín mít, không lọt một chút ánh sáng nào, cả gian phòng tối om chẳng nhìn thấy gì. Có điều, La Tư vẫn ngửi thấy mùi gì đó lạ, mùi này khiến cho con tim cô đập nhanh hơn. Bỗng nhiên, cô có cảm giác mình vừa dẫm phải cái gì đó, mềm mềm, suýt nữa làm cô ngã, cô vội chạy đến bên cửa sổ, kéo rèm ra. Thế là, những tia sáng chói lòa như gươm chiếu rọi vào căn phòng, chiếu sáng thân thể Sảnh Sảnh đang nằm sõng soài trên sàn nhà.

Trong khoảnh khắc, La Tư hồn bay phách lạc. Sảnh Sảnh há miệng, hai hàm răng trắng muốt được phản chiếu lại qua tia nắng của sáng sớm. Mắt trắng như bị lòi ra khỏi hốc mắt, một dòng máu nhỏ chảy ra từ khóe mắt. Mắt đã phù ra, khiến cho La Tư suýt nữa không nhận ra được, mà lúc vừa rồi cô dẫm phải thứ mềm mềm đó chính là chân của Sảnh Sảnh. Điều đáng chú ý hơn là - La Tư phát hiện trên cổ của Sảnh Sảnh, có một vết màu đen sẫm, giống như một con rắn độc màu đen siết chặt lấy con mồi.

Chương 23

Mấy tiếng sau, Diệp Tiêu từ hiện trường vụ án đi ra, anh lặng lẽ cởi cúc áo ngực, đưa tay lên cổ, thở dài một tiếng. Anh nhìn cầu thang tối om về phía trước, hình dung lại xem hàng ngày nạn nhân đã đi đi về về một mình thế nào. Có lẽ cô ấy là một người dũng cảm, nhưng vẫn không thoát khỏi cái chết. Diệp Tiêu hít một hơi thật sâu, đột nhiên vung nắm đấm về phía tường, đấm một đấm nặng nề lên đó, tiếng của cú đấm vang dội trong cầu thang.

“Anh bực mình lắm à?” Một đồng nghiệp đến đứng sau anh.

Diệp Tiêu cúi đầu nói: “Xin lỗi, mấy ngày nay trong lòng tôi không được vui.”

“Đó là do vụ án này?”

“Không hoàn toàn như vậy, còn do một số nguyên nhân khác.” Diệp Tiêu quay đầu lại, nhìn người đồng nghiệp đang đứng trong bóng tối, anh từ từ nói: “Bất kể thế nào, thì đây cũng là vụ án thứ ba bị bóp cổ chết trong hai tuần nay rồi.”

“Từ tất cả những chứng cứ mà hiện nay chúng ta có được, cả ba vụ án

này đều do một hung thủ gây ra, đây là án mạng giết người liên tiếp. Ai mà biết được, nạn nhân tiếp theo của hung thủ sẽ à ai? Hắn không phải giết người để cướp của, cũng không phải hãm hiếp, cũng không giống với giết người để báo thù, cả ba nạn nhân đều là những cô gái trẻ sống độc thân, giữa ba người bọn họ chẳng có bất cứ một mối liên hệ nào, ba người hoàn toàn không quen biết nhau, nhưng lại bị cùng một hung thủ giết hại.”

“Có lẽ hung thủ bị bệnh thần kinh.”

“Cũng có thể, hắn mắc bệnh thần kinh. Cũng có thể, hắn rất thông minh.”

Diệp Tiêu không trả lời, lại một nắm đấm nặng nề vung lên tường.

Đồng nghiệp giữ tay anh lại nói: “Diệp Tiêu, anh làm sao thế? Từ trước đến nay anh luôn là một người rất bình tĩnh cơ mà, anh hãy lý trí lên.” Người đồng nghiệp phát hiện ra tay của Diệp Tiêu đã bị chảy máu, vội nói với anh: “Anh mau về trụ sở đi, rồi băng tay lại. Còn nữa, nhân chứng chứng kiến tận mắt vụ việc vẫn còn ở trụ sở, anh có thể hỏi cô ấy chi tiết hơn.”

Nghe đồng nghiệp nói xong, Diệp Tiêu không nói gì nữa, vội vàng đi xuống, tiếng bước chân của anh vang dội trong cầu thang, phát ra một âm thanh buồn thảm. Nửa tiếng sau, Diệp Tiêu đã về đến trụ sở, trong đại sảnh, anh nhìn thấy nhân chứng chứng kiến tận mắt sự việc - La Tư. Có người đang lấy lời khai của cô, Diệp Tiêu cũng không nói gì, chỉ đứng yên lặng bên cạnh quan sát. Bỗng nhiên anh cảm thấy La Tư có nét gì đó rất quen, hình như đã gặp ở đâu, cô là một cô gái xinh đẹp, nét mặt dường như vẫn còn nỗi sợ hãi. Cô mặc quần áo và trang điểm như đang chuẩn bị đi đâu xa, giống như đang chuẩn bị đi du lịch.

Diệp Tiêu xem đi xem lại các ghi chép vừa rồi - Tên: La Tư. 25 tuổi. Nghề nghiệp: Phóng viên. Đơn vị công tác: tòa soạn báo “Họa báo Hoa trên biển”.

“Họa báo Hoa trên biển?” Diệp Tiêu đọc khẽ, anh nhớ lại một năm trước, vụ án mà Thành Thiên Vũ tự sát tại tòa soạn “Họa báo Hoa trên biển” đã làm cho anh mất ăn mất ngủ trong khoảng thời gian dài. Đột nhiên, anh nhớ ra người phụ nữ đang đứng trước mặt anh, chính tại hiện trường tòa soạn “Họa báo Hoa trên biển” một năm trước đây, anh đã từng lấy lời khai của người phụ nữ này, chính cô đã xác nhận máy quay của Thành Thiên Vũ, và còn cho anh biết thêm một số chi tiết về Thành Thiên Vũ. Anh vẫn còn nhớ về mặt thất kinh và hoảng sợ của La Tư sau khi nghe tin về cái chết của Thành Thiên Vũ.

Sau khi kết thúc việc lấy lời khai của La Tư, còn có người hướng dẫn cô cách làm thủ tục. Sau đó, La Tư có thể về, Diệp Tiêu lặng lẽ đi sau cô, đúng lúc cô chuẩn bị ra khỏi cửa của trụ sở công an, Diệp Tiêu gọi với theo.

“Tôi đã khai hết rồi, còn vấn đề gì nữa không?” La Tư nói với vẻ vô cùng mệt mỏi.

Diệp Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô, rồi nói: “Cô hãy nhìn vào mắt tôi.”

Ánh mắt của La Tư lúc đó như lơ lửng trên trời mây, cô không dám nhìn, cô lắc lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi rất mệt. Hôm nay xảy ra sự việc đáng sợ thế này, mong anh hiểu cho.”

“Vâng, tôi rất hiểu tâm trạng cô lúc này. Cô còn nhớ tôi chứ?”

La Tư nhìn Diệp Tiêu với ánh mắt kỳ lạ, một lúc lâu sau, cô mới nhớ ra: “Anh chính là anh cảnh sát mà một năm trước đây đã lấy lời khai của tôi ở tòa soạn báo.”

“Đúng vậy.” Diệp Tiêu gật gật đầu, sau đó lạnh lùng nói với cô: “Cô và nạn nhân có quan hệ với nhau thế nào?”

“Ý anh nói là Sảnh Sảnh? Không phải tôi đã nói hết rồi sao, tôi và cô ấy là bạn thân, gần đây cô ấy làm phóng viên chụp ảnh ở tòa soạn của chúng tôi, vốn là chúng tôi đã hẹn nhau sáng sớm hôm nay sẽ đi Tùng Gang sưu tập dân ca.”

“Sưu tập dân ca?”

“Anh chẳng đã biết tôi là phóng viên của “Họa báo Hoa trên biển”? Có điều, nói là đi sưu tập dân ca, nhưng thực ra là chúng tôi đi chơi, chúng tôi muốn đến đó để ngắm cảnh ở vùng ngoại ô, để hít thở không khí trong lành.”

“Ngắm cảnh? Trời mưa thế này còn đi ngắm cảnh?”

La Tư bực mình nói: “Tại sao từ nãy tới giờ anh lại toàn nói với tôi với giọng nghi ngờ như thế? Tôi là người thích ngắm cảnh trong lúc mưa, chẳng lẽ anh không biết được cảnh vật trong lúc mưa đẹp đến thế nào sao? Đáng tiếc, Sảnh Sảnh sẽ không bao giờ được ngắm cảnh mưa trên thế gian này nữa. Tôi thật không hiểu nổi, tại sao tên thần kinh đó lại muốn giết chết Sảnh Sảnh, cô ấy là một cô gái tốt.”

“Cô dựa vào đâu mà bảo hung thủ giết Sảnh Sảnh mắc bệnh thần kinh?”

“Vì quả thực tôi không tìm ra được động cơ giết người nào của hung thủ, nên tôi đoán đó chắc phải là một tên bị bệnh thần kinh. Anh nhất định phải tóm được hắn, để linh hồn Sảnh Sảnh được yên nghỉ.”

Diệp Tiêu lạnh lùng nói: “Tôi hy vọng là cô sẽ khai báo hết đầu đuôi sự tình với chúng tôi.”

“Tôi đã khai báo rồi còn gì.”

Diệp Tiêu đưa cho cô danh thiếp, nói: “Có vấn đề gì thì gọi điện thoại cho tôi, còn nữa, cô cũng muốn sống một mình à?”

“Đúng vậy.”

“Buổi tối về nhà sớm một chút, đừng có đi lang thang bên ngoài, nếu có người lạ gọi cửa, thì nhất định không được mở. Đây là lời khuyên chân thành của cảnh sát đối với cô, tôi cũng không muốn nhìn thấy trên cổ cô có một vết màu đen.”

“Hừ, hừ, anh nói đen đủi vừa thôi chứ, cứ như là muốn tôi gặp phải rủi ro

vậy”. Chỉ trong nháy mắt, La Tư đã trở lại trạng thái bình thường, “Xin lỗi, tôi cũng biết là anh lo lắng cho tôi, tôi sẽ làm giống như anh nói. Anh nói cho tôi biết, Sảnh Sảnh không phải là nạn nhân bị hại đầu tiên đúng không, có phải là còn người khác cũng bị hại tương tự như vậy?”

“Điều này, tôi không thể nói được.”

“Anh đúng là cứng nhắc, bây giờ thì tôi đi được chưa?”

Diệp Tiêu im lặng một lúc rồi nói: “Còn một điều cuối cùng tôi muốn hỏi cô, một năm trước, cô đã kể với tôi tất cả những gì cô biết rồi chứ?”

“Anh nói như vậy là có ý gì?” Ánh mắt của La Tư như đang lẩn trốn.

Diệp Tiêu quan sát cô, qua nét mặt cô anh đã nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên, anh hắng giọng hỏi: “Cô đã nghe nói đến ngôi nhà đen bao giờ chưa?”

“Ngôi nhà đen?” Bỗng nhiên La Tư lặc giọng không nói được, cô ngo ngẩn nhìn Diệp Tiêu, không nói thêm bất cứ cái gì nữa.

Diệp Tiêu đã hiểu, anh nói khẽ: “Cô về đi, có lẽ tôi sẽ còn đến tìm cô.”

La Tư vẫn thẫn mặt đứng trơ ra ở chỗ đó.

Diệp Tiêu quay đầu lại nói: “Vẫn chưa về, cô định ăn cơm trưa ở nhà ăn của trụ sở công an sao?”

La Tư lắc đầu, cô gằn như chạy bước nhỏ để rời khỏi nơi này.

Chương 24

Bên ngoài mưa đã tạnh.

Đông Niên nghe rất rõ âm thanh của tiếng mưa rơi đã lắng dần xuống, đến lúc không còn một tiếng gì nữa. Anh không hiểu tại sao đêm nay tai anh lại thính đến thế, ngay cả một tiếng động nhỏ mà anh cũng nghe thấy, đặc biệt là những âm thanh của tự nhiên, như tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Bây giờ, mưa đã tạnh. Như vậy càng yên tĩnh để Vũ Nhi ngủ, hơi thở của cô đều đều, giống như một chú cá trong lòng sâu của đại dương, đang ẩn mình trong những khóm rong và rêu để nghỉ. Đông Niên không dám làm phiền giấc ngủ của cô, anh cũng chỉ mong rằng mình sớm được chìm trong những giấc mơ, không bị những âm thanh từ một góc nào đó quấy nhiễu. Nhưng, có lẽ tai anh đã không còn theo sự kiểm soát của bản thân nữa, dường như tai anh có sự sống riêng, tham lam đến nỗi như muốn thâu tóm hết những sóng âm mà nó bắt được.

“Đông Niên – Đông Niên – Đông Niên.”

Có người đang gọi anh. Anh không dám tin vào tai mình nữa, nhưng rõ ràng là anh nghe thấy tiếng gọi, trong phòng chỉ có anh và Vũ Nhi, Vũ Nhi thì đã ngủ say, vậy thì tiếng gọi đó là của ai? Tim anh đập nhanh hơn, hơi thở gấp, đến nỗi anh phải mở mắt. Không nhìn thấy ai cả, chỉ có tai anh vẫn

nghe thấy tiếng gọi: “Đồng Niên – Đồng Niên – Đồng Niên”.

Là ai đang gọi anh cơ chứ? Anh sắp điên lên mất, trước mặt anh là một màu đen kịt, nhưng tai anh lại nghe rất rõ, anh cảm tưởng mình giống như một người mù, không nhìn thấy gì cả, nhưng cái gì cũng nghe thấy. Cuối cùng không chịu được nổi nên anh ngồi bật dậy, anh cẩn thận để không chạm phải Vũ Nhi đang nằm bên cạnh, anh nhẹ nhàng để cô không bị đánh thức. Sau đó, anh mở cửa phòng ngủ và ra ngoài hành lang.

“Đồng Niên – Đồng Niên – Đồng Niên.”

Tiếng gọi đó vẫn tiếp tục vang lên, anh bước đi theo hướng phát ra âm thanh, đến chiếu nghỉ, sau đó, anh chậm chậm bước lên cầu thang dẫn lên tầng ba. Anh không biết mình đang trong giấc mơ hay đã tỉnh, có lẽ, âm thanh đó chỉ là ảo giác, chứ không phải do anh nghe thấy, chỉ là âm thanh từ não anh phát ra. Sau đó, thậm chí anh còn không phân biệt được những gì anh đang nghĩ có phải là thật nữa hay không, có lẽ, cuộc sống cũng giống như một giấc mơ.

Cuối cùng Đồng Niên lên đến tầng ba, nhưng vẫn không nhìn thấy gì cả, anh thấy mình giống như một người khiếm thị, phải sờ vào tường để dò dẫm bước đi từng bước về phía trước, những bức tường dường như cũng có sự sống, nó kể với anh một số việc từ rất lâu rồi. Bỗng nhiên, anh sờ thấy một tay nắm cửa, anh thỏa thích xoa lên khắp cánh cửa gỗ lạnh ngắt, giống như khi anh sờ soạng lên khắp người Vũ Nhi khi cách qua lớp vải quần áo. Cuối cùng, anh sờ thấy một lỗ hồng nhẵn bóng, đó là mắt mèo.

Đồng Niên biết rõ, tất cả các mắt mèo trong ngôi nhà đen đều nhìn từ ngoài vào trong. Thế nên, anh liền ghé mắt mình vào mắt mèo.

Qua mắt mèo, qua đồng tử, phản chiếu ánh nến trong căn phòng tối om.

Anh nhìn thấy gì vậy?

Chương 25

Đêm nay, Vũ Nhi có một giấc mơ rất kỳ lạ, cô mơ thấy một người phụ nữ, ngồi trước bàn trang điểm, lưng quay về phía Vũ Nhi, người phụ nữ đó tay cầm một chiếc lược gỗ, nhẹ nhàng chải mái tóc dài đen nhánh. Qua phản chiếu của tấm gương, Vũ Nhi chỉ nhìn thấy mái tóc dài buông thõng, mái tóc đã che mất một nửa khuôn mặt, qua kẽ hở của tóc lộ ra đôi mắt đẹp tuyệt trần đang chăm chú nhìn Vũ Nhi qua gương. Vũ Nhi vội đứng dậy, tiến về phía người phụ nữ đó, bỗng nhiên, người phụ nữ quay mặt lại, Vũ Nhi phát hiện - đó chính là khuôn mặt của cô.

Sau khi cô bừng tỉnh khỏi giấc mơ, trời vẫn chưa sáng hẳn, lưng cô đầm đìa mồ hôi, theo thói quen cô đưa tay quờ sang phía Đồng Niên nằm bên cạnh, thì phát hiện ra bên cạnh là khoảng trống. Cô vội ngồi dậy, nhìn căn

phòng tối om, chiếc gương của bàn trang điểm phản chiếu bộ mặt trắng bệch của cô. Trong phòng chỉ có một mình cô, cô vội mở cửa sổ, nhìn trời đang sáng dần, trong lòng cô thoáng lo sợ.

Đồng Niên đi đâu rồi? Vũ Nhi mở cửa, đứng ở hành lang gọi to: “Đồng Niên? Đồng Niên?”

Không có ai trả lời, tiếng gọi của cô ở hành lang từ từ vọng lại, khiến cô cảm thấy sợ hãi. Vũ Nhi vội xuống cầu thang, cô đứng ở tầng một gọi Đồng Niên, nhưng vẫn không tìm thấy anh. Vũ Nhi lại đi lên tầng hai tìm một vòng nữa, và cuối cùng, cô dừng chân ở chiếu nghỉ dẫn lên tầng ba. Nhưng, ở cầu thang dẫn lên tầng ba, cô phát hiện ra một con mèo trắng, con mèo nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt nó có chút hàm ý đe dọa Vũ Nhi. Ánh mắt đó khiến cô cảm thấy có điềm báo chẳng lành. Lưỡng lự hồi lâu, cô quyết định chỉ dừng ở chiếu nghỉ gọi tên Đồng Niên, nhưng cho đến khi con mèo trắng đó biến mất, cô cũng không nghe thấy tiếng Đồng Niên trả lời. Vũ Nhi đành từ bỏ ý định tìm Đồng Niên, cô vội vàng đánh răng rửa mặt, chẳng có tâm trí đâu mà ăn sáng, cô nằm cuộn tròn trên ghế sofa một lúc. Cuối cùng, cô đoán chắc lúc nửa đêm Đồng Niên đã đi ra ngoài, nhưng anh đi đâu mới được cơ chứ? Vũ Nhi không dám nghĩ nhiều nữa, cô viết một tờ giấy nhắn lại, bảo với Đồng Niên cô đi làm, và cô rất nhớ anh.

Vũ Nhi vội vàng ra khỏi nhà, khi ra đến đường, cô không dám ngoảnh lại nhìn ngôi nhà đen nữa, cô cố bước đi thật nhanh để rời khỏi nơi này.

Tại sân ga tàu điện ngầm, cô đã bỏ lỡ một chuyến tàu. Cô ngồi trên một băng ghế dài, bỗng nhiên, cô chợt nhận ra đây chính là chỗ mà lần đầu tiên đi làm cô đã ngồi. Đột nhiên, trong đầu cô hiện lại hình ảnh người đàn ông mà sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền của cô đã hoảng sợ và nhảy xuống đường ray tàu. Cô sợ hãi đứng dậy, đi xa khỏi chỗ đang ngồi, đi sang đầu bên kia của sân ga, cho đến lúc chuyến tàu tiếp lao vụt đến, cô vội chen lên toa, trốn vào một góc tối, qua lớp áo, cô nhẹ nhàng vuốt mặt sợi dây chuyền mắt mèo đeo ở trước ngực.

Cô cũng không hiểu làm thế nào mà cô đến được công ty, có điều cũng may là không đến muộn, cô chậm rãi đến ngồi vào bàn làm việc của mình, một lúc lâu sau cũng chưa mở máy tính lên. Hứa Văn Minh đến dừng ngay sau lưng cô, vờ ho lên một tiếng, khiến cho Vũ Nhi giật mình, vội quay đầu lại: “Giám đốc Hứa, có việc gì không ạ?”

“Hôm nay cô có tâm sự gì đấy?”

“Không, không có việc gì ạ?” Vũ Nhi vội lắc đầu.

“Cũng mong là cô không vì việc tư mà ảnh hưởng đến việc công. Còn nữa, về tờ áp phích quảng cáo phòng khám của bác sĩ Mễ, bây giờ có thể bắt tay vào làm được rồi đấy, cô ấy đặt rất nhiều kỳ vọng vào cô, đừng để cho khách hàng của chúng ta thất vọng nhé.” Nói xong, Hứa Văn Minh đi luôn.

Vũ Nhi không thể nán ná làm biếng được nữa, cô bắt đầu mở những tài

liệu mà hôm nọ Mễ Nhược Lan đưa cho cô, nhớ lại những yêu cầu mà hôm đó Mễ Nhược Lan đã nói. Mễ Nhược Lan đã nói phòng khám của cô ấy được mở là để phục vụ tâm hồn của con người, các bác sĩ ở bệnh viện chữa bệnh là chữa về thể xác, còn là một người bác sĩ tâm lý như cô ấy thì chữa về tâm hồn của con người. Quảng cáo cho phòng khám thì phải cố gắng hết sức để nói lên được những áp lực trong cuộc sống xã hội đã ảnh hưởng rất lớn đến tâm tư tình cảm của con người, còn đối với việc biểu đạt nỗi đau khổ trong tâm hồn của con người thì lại vừa phải cụ thể lại vừa phải trừu tượng.

Mễ Nhược Lan còn nói: “Gọi là cụ thể vì những người có vấn đề về tâm lý thì trong xã hội ở bất cứ nơi nào chúng ta cũng có thể bắt gặp, nói theo nghĩa rộng, nhìn bên ngoài thì những người mà tưởng như có tinh thần khỏe mạnh, bình thường thì đều có ẩn chứa vấn đề về tâm lý”, có điều, Vũ Nhi vẫn chưa đọc qua sách của Freud Sigmund (Sigmund Schlomo Freud (6/5/1856 – 23/9/1939) nguyên là một bác sĩ về thần kinh và tâm lý người Áo. Ông được công nhận là người đặt nền móng và phát triển lĩnh vực nghiên cứu về phân tâm học), do đó, cô không có cảm hứng mấy. Còn nói về trừu tượng thì lại càng phức tạp, thậm chí hôm đó Mễ Nhược Lan còn nói với cô về mối quan hệ giữa “Kinh Thánh” và con người, lúc đó Vũ Nhi không tài nào mà hiểu nổi. Cái mà Vũ Nhi thích nhất chính là hội họa, đó là công việc bắt buộc cô phải hoàn thành, còn những công việc khác thì cô để lại cho Hứa Văn Minh và Mễ Nhược Lan đánh giá.

Nhưng mãi mà Vũ Nhi không nối kết được các ý nghĩ lại với nhau, có lúc cô nhớ lại những lời nói của Mễ Nhược Lan, có lúc trong đầu cô lại xuất hiện hình ảnh của ngôi nhà đen, tiếp đến là khuôn mặt của Đồng Niên không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, cuối cùng, lại là Diệp Tiêu. Vũ Nhi đã trải qua nửa ngày với tâm trạng rối bời, đến tầm giữa chiều, cô đoán có lẽ Đồng Niên đã về, thế nên, cô liền gọi điện về nhà. Chuông điện thoại đổ một hồi lâu mà không có người nhắc máy, khiến cho Vũ Nhi sốt ruột, lúc cô định gác máy, bỗng nhiên, đầu dây bên kia có người nhắc máy.

“A lô, anh Đồng Niên.”

Đầu dây bên kia không có ai trả lời, nhưng âm thanh của loa điện thoại rất tốt, nên đến tiếng động rất nhỏ cô cũng có thể nghe thấy được. Vũ Nhi bắt đầu lo lắng: “A lô, Đồng Niên, là anh đúng không? Em là Vũ Nhi đây.”

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu.

“Đồng Niên, sao anh không nói gì thế? Xảy ra chuyện gì rồi? Anh mau nói đi!”

Đầu dây bên kia bỗng nhiên dập máy.

Một âm thanh tút...tút...tút... kéo dài hồi lâu, Vũ Nhi thần người ngồi cầm điện thoại một lúc, không biết phải làm sao, đồng nghiệp đều cảm thấy hôm nay cô rất lạ, nên đều nhìn cô với ánh mắt rất đặc biệt, lúc đó Vũ Nhi mới bỏ điện thoại xuống. Liền ngay sau đó, cô lại gọi về nhà một lần nữa,

lần này thì không có ai nhắc máy. Cả buổi chiều, cứ 20 phút cô lại gọi về nhà một lần, nhưng cảm tưởng như mãi mãi không có ai nhắc máy. Hết giờ làm, cô là người đầu tiên ra khỏi công ty.

Chương 26

Diệp Tiêu ngồi một mình ở văn phòng làm việc. Cuộc họp bàn về vụ án giết người hàng loạt vừa mới kết thúc, vẫn chưa có manh mối rõ ràng, thậm chí đến việc thu thập dấu vân tay cũng gặp phải khó khăn, sở cũng đang thảo luận xem có nên thông qua các phương tiện truyền thông để ngấm ngấm thông báo với nhân dân hay không: buổi tối ở nhà một mình phải nâng cao cảnh giác, không được mở cửa cho người lạ, đặc biệt là những cô gái trẻ sống độc thân.

Nhưng cũng có ý kiến cho rằng, làm như vậy thì sẽ khiến cho nhiều người cảm thấy hoang mang, lo sợ, giống như “Vụ án chặt đầu” đã xảy ra ở trong thành phố mấy năm trước dẫn đến bao nhiêu lời đồn thổi, khiến cho tâm lý của người dân hoang mang. Vẫn may, “Vụ án chặt đầu” đó cuối cùng đã được phá, đã vạch mặt được hung thủ, hung thủ không phải là một tên sát nhân biến thái điên cuồng như những gì mọi người đồn thổi.

Thế nhưng, mấy vụ án liên tiếp lần này, có vẻ sẽ phức tạp hơn vụ án lần trước rất nhiều. Trên tường của văn phòng làm việc treo một tấm bản đồ của Thượng Hải, trên bản đồ có đánh dấu và ghi rõ thời gian cũng như địa điểm hung thủ gây án. Có người đã dùng bút để nối địa điểm xảy ra ba vụ án mạng lại với nhau, tạo ra một hình tam giác có góc tù rất đặc biệt, thế nên người đó cho rằng trước khi ra tay hung thủ đã lên kế hoạch sẵn trên bản đồ, sau đó dựa theo các vị trí trên bản đồ để gây án? Đối với nhận định có sức tương tượng hết sức phong phú thế này, Diệp Tiêu chỉ còn cách cười đau khổ.

Bây giờ, mọi người đã tan sở, trong phòng làm việc chỉ còn lại một mình anh. Anh lặng lẽ nhìn tấm bản đồ trước mặt, cố gắng nắm bắt một thông tin từ đó. Có lúc, công việc phá án cũng giống như một nhà thơ đang sáng tác một tập thơ, cần phải có linh cảm, bây giờ thứ mà Diệp Tiêu cần chính là thứ này. Nhưng anh luôn có một tình cảm đặc biệt đối với linh cảm, linh cảm trong anh lại rất phũ phàng. Anh nhắm mắt, dường như anh đang nhớ lại quãng thời gian một năm trước đây, anh không thể không thừa nhận, cơn ác mộng đã quay trở lại.

Bên ngoài trời tối dần, mưa bắt đầu rơi, mưa tạt hồi hải vào kính cửa sổ. Diệp Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn mưa bên ngoài cửa sổ, trước mặt anh hiện lên hình dáng của Vũ Nhi. Đột nhiên, anh như nhớ ra được điều gì, lập tức bật máy tính lên, tìm trong đống hồ sơ lưu nội bộ, tìm lại tập hồ sơ về vụ án tự sát tại sân ga tàu điện ngầm trong thời gian trước, mà nhân chứng chứng kiến tận mắt vụ án lại chính là Vũ Nhi.

Hồ sơ lưu ghi rõ: nạn nhân tên là Kim Văn Dung, 40 tuổi, ông chủ một cửa hàng nhỏ, ngày hôm xảy ra vụ việc là ngày nạn nhân chuẩn bị bắt tàu đi thương lượng một số việc có liên quan đến việc thuê cửa hàng. Qua điều tra

của cảnh sát, mối quan hệ xã hội của nạn nhân rất tốt, cuộc sống gia đình cũng bình thường, hoàn toàn không có dấu hiệu của việc tự sát, hầu hết những người quen biết với Kim Văn Dung đều cảm thấy bất ngờ trước cái chết của ông, vợ của nạn nhân tuyệt đối không tin là chồng mình tự sát, cho rằng đó là một điều hoàn toàn phi lý, có lẽ do ông ấy bị trượt chân ngã xuống đường ray tàu.

Diệp Tiêu lại điều tra tiếp về lý lịch trước đây của Kim Văn Dung, ông ta sinh ra trong một gia đình trung lưu, khi còn nhỏ sống ở khu lều tạm, năm 1970 đã từng chuyển nhà một lần. Đột nhiên, Diệp Tiêu thấy trong máy tính hiện lên: lần chuyển nhà năm 1970, ông ta chuyển đến sống ở ngôi nhà đen. Bỗng nhiên, Diệp Tiêu đờ ra, anh cẩn thận nhìn lại màn hình máy tính, xác định lại địa chỉ, rõ ràng không có gì sai, đó là số nhà của ngôi nhà đen, chính là ngôi nhà mà bây giờ Đồng Niên và Vũ Nhi đang sống.

Anh cố gắng không chế nhịp đập của tim, cố gắng giữ cho tâm trạng được bình tĩnh, tiếp tục xem: Kim Văn Dung sống ở đó 5 năm, cho đến năm 1975, ông ta mới chuyển đi nơi khác. Nhưng Diệp Tiêu không hiểu nổi, tại sao năm 1970 gia đình họ lại chuyển đến sống ở ngôi nhà đen? Đó chẳng phải là nhà của gia đình họ Đồng sao?

Nhưng rất nhanh, Diệp Tiêu đã hiểu ra, đó là những năm tháng vô cùng đặc biệt, “xưa nay chưa từng có trong lịch sử”, thời kỳ “Cách mạng văn hóa” việc cướp nhà của người khác thì anh không hề lạ gì, thời kỳ đó, ở thành phố này có rất nhiều bất động sản giống như ngôi nhà đen. Chủ của các căn nhà này hầu hết đều bị quy giai cấp tư sản của chế độ cũ còn sót lại, các đối tượng bị coi là chuyên chính, thì những căn nhà rộng rãi, thoáng mát, dễ chịu của bọn họ hầu hết đều bị những người thuộc tầng lớp công nhân chiếm dụng. Nhưng từ sau năm 1978, theo một số chính sách kế hoạch mới, hầu hết những người chủ của các ngôi nhà đó đều được trả lại nhà. Có điều, cho đến tận ngày hôm nay, có nhiều khu nhà đẹp có vườn tược năm đó, vẫn do mười mấy hộ dân tầng lớp trung lưu sở hữu, vị chủ cũ của các ngôi nhà đó đã mất từ lâu hoặc không có người thừa kế.

Nhưng tại sao năm 1975 gia đình Kim Văn Dung, lại chuyển đi? Thời gian đó vẫn là trong thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, họ hoàn toàn không có lý do nào phải rời đi. Diệp Tiêu lại điều tra thêm về những tư liệu có liên quan đến bố mẹ của Kim Văn Dung, kết quả khiến cho ta phải giật mình: ngày 25 tháng 11 năm 1975 tại ngôi nhà đen, mẹ của Kim Văn Dung đã dùng dao cắt rau chém chết chồng mình, sau đó còn chém bị thương con trai mình, cuối cùng, thất cổ tự vẫn, động cơ giết người của bà ta không rõ ràng.

Diệp Tiêu chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, nội dung hiện lên trên màn hình chính là những tư liệu này, nếu muốn điều tra rõ tình hình thì phải đến phòng lưu trữ hồ sơ điều tra về hồ sơ năm đó. Bây giờ đã quá rõ ràng rồi, Kim Văn Dung đã từng sống trong ngôi nhà đen vào thời kỳ “Cách

mạng văn hóa”, sống ở đó trong suốt thời niên thiếu, vào năm 1975, khi ông ta vẫn là một học sinh cấp 2, mẹ ông ta đã giết chết bố ông ta, rồi còn đâm ông bị thương, cuối cùng thì tự sát, Kim Văn Dung đã mất cả bố lẫn mẹ, nên đã chuyển khỏi ngôi nhà đen. Chính vào ngày cuối cùng của cuộc đời ông, ông đã nhìn thấy sợi dây chuyền mắt mèo mà Vũ Nhi đã lơ đễnh để lộ ra, nên ông ta đã nhảy xuống đường ray tàu điện ngầm, kết thúc cuộc đời mình.

Trước kia, Diệp Tiêu có rất nhiều điều khó lý giải đối với việc tự sát của nạn nhân, thế nhưng bây giờ thì anh đã hiểu, ngôi nhà đen chính là mối liên hệ giữa hai người. Có lẽ, đây chính là chiếc chìa khóa để mở ra chân tướng sự việc, Diệp Tiêu có thể giải đáp những câu đố này không? Tự anh cũng khó mà đưa ra được câu trả lời.

Diệp Tiêu thở dài, mở ngăn kéo, từ trong ngăn kéo, anh lôi ra quyển sách đã lấy từ ngôi nhà đen. Anh xem quyển sách cũ với phiên bản cũ rích, bìa ngoài của cuốn sách là một sợi dây chuyền mắt mèo rất rõ nét. Tên của cuốn sách này thì anh đã quá quen thuộc - “Mắt mèo.”

Anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, anh từ từ lật trang đầu của cuốn sách “Mắt mèo.” Giấy của cuốn sách trông rất giòn, đã ngả màu vàng, có thể nhận ra rằng cuốn sách viết bằng chữ phồn thể đã không còn được xuất bản từ lâu, trang thứ hai, Diệp Tiêu phát hiện ra một hàng chữ viết tay bằng mực tàu đen:

“Chê đôi miếng gỗ ta tất sẽ xuất hiện, di chuyển phiến đá người tất sẽ tìm thấy ta.”

Chương 27

Ngoài cửa sổ, mưa rơi xối xả, hàng cây xây bao quanh bức tường của ngôi nhà rít lên khe khẽ, bóng cây như in trên mặt Vũ Nhi, cô nhìn đồng hồ, đã tám giờ tối rồi mà Đồng Niên vẫn chưa về nhà. Cô ngồi một mình trên chiếc ghế sa lông ở tầng một chờ Đồng Niên trở về, cô đã ngồi đây chờ anh hơn hai tiếng đồng hồ. Thức ăn tối bày trên bàn đã nguội lạnh từ lâu, cô đứng lên, để thức ăn vào lò vi sóng hâm nóng lại. Vũ Nhi không muốn ăn gì cả, vì cơn đói đã qua từ lâu, có điều, cô vẫn gắng gượng ngồi ăn một mình. Cô chỉ ăn nửa chừng thì bỏ dở, sau khi dọn dẹp xong, cô lại ngồi trên ghế sa lông, không biết mình còn phải chờ bao lâu nữa.

Lần đầu tiên cô quen Đồng Niên là mấy năm trước, hồi đó cô vẫn là một nữ sinh của trường học viện mỹ thuật, cô thường mang theo giá kẹp vẽ đến trước một nhà thờ của đạo Tin lành để vẽ vật thực. Ở đó, cô đã nhìn thấy Đồng Niên với chiếc máy ảnh trên tay, lần đầu tiên thấy Đồng Niên, cô cảm thấy ánh mắt của anh rất kỳ lạ, anh nhìn cô chăm chú giống như đang ngắm

một tác phẩm. Ánh mắt đó của Đồng Niên khiến cho cô không thể không chú ý, cô càng cố lẩn tránh ánh mắt của anh, ánh mắt đó lại càng dồn về phía cô.

Sau này, mỗi lần Vũ Nhi đến để vẽ, đều gặp Đồng Niên với chiếc máy ảnh trên tay, cô không muốn nhìn anh, nên chỉ có cách nhìn chăm chú vào đỉnh tháp tròn giống như ở các cung đình của nhà thờ trên nền trời xanh thẳm. Còn ống kính của Đồng Niên, lúc đầu chỉ tập trung vào đỉnh tháp của nhà thờ, nhưng đến cuối cùng, anh lại đưa ống kính quay về phía Vũ Nhi.

Thế nên, Vũ Nhi cảm thấy rất khó chịu, cuối cùng cô đã phải hét lên tiếng: “Tại sao anh lại cứ chĩa ống kính về phía tôi?”

Đồng Niên vội đáp lại: “Vi em còn hấp dẫn hơn cả đỉnh tháp tròn giống như trong cung điện kia.”

Hồi đó Vũ Nhi mới bước vào tuổi 20, giọng nói của Đồng Niên dường như có một sức lôi cuốn kỳ lạ, cô không thể không công nhận rằng, giọng nói của anh chàng đang chĩa ống kính máy ảnh trước mặt cô đây càng có sức hấp dẫn. Từ đó, Vũ Nhi đã đồng ý kết bạn với Đồng Niên, cô đã phát hiện được rất nhiều ưu điểm của anh, mà đặc điểm lớn nhất của anh đó chính là sự quan tâm, chăm sóc người khác. Chính sự ân cần, và hòa quyện những ưu điểm nhỏ nhỏ đó đã khiến cho cô bị mê hoặc. Chỉ có điều, mãi mà Vũ Nhi vẫn không thể lý giải nổi ánh mắt mà lần đầu Đồng Niên nhìn thấy cô, ánh mắt đó khiến cô có cảm giác như trước đây hai người đã quen biết nhau, giống như một tấm phim đã được cất giữ rất lâu, và bây giờ được mang ra để rửa.

Trong lúc Vũ Nhi đang hồi tưởng lại những ký ức cũ, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, cô lập tức chạy ra ngoài sân, cũng không thèm để ý trời đang mưa, vội vàng mở cánh cổng sát nặng nề: “Đồng Niên, anh đi đâu thế?”

Cổng vừa mở, Vũ Nhi đã vội vàng hỏi, nhưng ngay lập tức, cô phát hiện ra mình đã nhầm, người đứng ngoài cổng không phải Đồng Niên của cô, mà là một người phụ nữ lạ mặt.

“Chị tìm ai?” Vẻ mặt của Vũ Nhi tỏ ra rất khó chịu, cô dùng một giọng nói sắc lạnh để hỏi.

Người phụ nữ lạ mặt tay cầm chiếc ô, ngó vào trong nhà, sau đó mỉm cười và nhẹ nhàng hỏi: “Xin hỏi Đồng Niên có ở nhà không?”

“Anh ấy không có ở nhà.” Vũ Nhi cảm thấy rất lạ, tại sao cô ta lại quen với Đồng Niên?

“Xin lỗi, tôi có thể vào trong ngồi một lát được không?”

Vũ Nhi nhìn trời mưa, cho người ta vào trong nhà ngồi trú mưa một lát cũng là chuyện thường tình, cô miễn cưỡng cười rồi nói: “Mời vào.”

Họ cùng bước vào nhà, người phụ nữ lạ mặt bỏ ô xuống, phui phui những hạt mưa dính trên bộ váy màu hồng nhạt cô đang mặc trên người, trên tóc cô vẫn còn dính những hạt nước mưa lóng lánh, cả người cô như tỏa ra

mùi thơm của hương sen. Vũ Nhi ngắm cô một lúc, bỗng nhiên nhớ ra, ngày đầu tiên chuyển đến ngôi nhà đen, cô và Đồng Niên đã ăn cơm ở một tiệm cơm nhỏ đầu phố, qua kính của tiệm ăn, cô phát hiện có một cô gái trẻ xinh đẹp nhìn Đồng Niên chăm chú. Bây giờ, cô gái đó đang đứng trước mặt cô.

“Hình như tôi đã gặp chị ở đâu đó thì phải?” Vũ Nhi hỏi trước.

“Có lẽ là như thế, tôi tên là La Tư, cảm ơn cô cho tôi vào ngôi trú mưa, rất vui được làm quen với cô.” La Tư cười cười, trả lời rất tự nhiên.

“Còn tôi là Vũ Nhi. Mời ngồi.”

La Tư ngồi xuống rất thoải mái, cô vừa đưa mắt nhìn qua một vòng phòng khách rộng rãi, vừa hỏi: “Cách bài trí của căn phòng bây giờ với hồi tôi còn nhỏ không giống nhau một chút nào.”

“Khi chị còn nhỏ?”

“Đúng vậy, khi tôi còn nhỏ, tôi sống ở phía bên kia đường, nên thường xuyên sang đây chơi. Tôi vẫn còn nhớ hồi đó, Đồng Niên là một cậu con trai với vẻ mặt buồn thảm, nhát gan, hầu như không bao giờ ra khỏi nhà, thỉnh thoảng ra khỏi nhà thì đều bị mấy đứa trẻ khác bắt nạt, lần nào cũng là tôi đứng ra bảo vệ cho cậu ấy, nếu không cậu ấy đã bị nhừ đòn rồi.” La Tư nói một cách hãnh diện, rồi cô lại trùng giọng xuống: “Nói cho cô một bí mật - Cứ mỗi lần mà gặp trời mưa là Đồng Niên lại khóc.”

Bỗng nhiên, bên ngoài vang lên tiếng sét nặng nề, khiến cho Vũ Nhi giật mình, tim đập nhanh.

“Đừng sợ, dự báo thời tiết nói tối và đêm nay sẽ có mưa và sấm.”

Vũ Nhi nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời đen kịt, mưa mỗi lúc một to. Đột nhiên cô hỏi La Tư: “La Tư, nếu nói như vậy thì chị và anh Đồng Niên là bạn thanh mai trúc mã sao?”

“Cũng không hẳn như vậy, vì hồi đó Đồng Niên rất nhát gan, cậu ấy không phải túp con trai có sức lôi cuốn. Hơn nữa, đó là những việc của mười mấy năm về trước rồi, hồi đó chúng tôi đều là trẻ con. Vừa xong, tôi tình cờ đi qua đây, nghe nói Đồng Niên đã chuyển về nhà, hơn nữa trời lại mưa to, nên cũng muốn ghé vào thăm, tôi không làm phiền cô chứ?” Ánh mắt của La Tư nhìn về phía Vũ Nhi, lại vẫn là ánh mắt như cô đã gặp ở đâu đó, rất giống với ánh mắt mà lần đầu tiên Đồng Niên nhìn thấy cô.

Vũ Nhi ái ngại: “Không, chị đến chơi thế này tôi rất vui. La Tư, tôi có một việc muốn hỏi chị.”

“Cô hỏi đi.”

Cuối cùng Vũ Nhi cũng đã lấy đủ dũng khí để hỏi một vấn đề khiến cho cô thắc mắc bấy lâu: “Tại sao hai người lại đều nhìn tôi với một ánh mắt kỳ lạ như vậy?”

La Tư ngó ra một hồi lâu, im lặng một lúc rồi mới trả lời: “Vấn đề này thì sớm muộn gì cô cũng biết.”

Vũ Nhi không nói gì, hai người cùng im lặng một lúc, không khí trong

căn phòng có chút ngột ngạt, một lúc lâu sau, lại là La Tư lên tiếng trước: “Vũ Nhi, Đồng Niên đi đâu rồi? Tôi và cậu ấy đã mười mấy năm không gặp nhau, không hiểu bây giờ cậu ấy còn nhát gan như hồi bé không?”

“Đồng Niên? À - Anh ấy ra ngoài chụp ảnh rồi.” Vũ Nhi không muốn để người khác biết đến việc Đồng Niên mất tích, nên đành phải bịa ra một chuyện để nói.

“Chụp ảnh? Cậu ấy thích chụp ảnh?”

“Thực ra, anh ấy là một thợ chụp ảnh. Có điều, hiện nay anh ấy vẫn chưa tìm được việc. Có lẽ do trời mưa to quá, nên anh ấy đã trú mưa ở một nơi nào đó.”

“Hóa ra là như vậy.” La Tư gật gật đầu, lấy từ trong túi ra tấm danh thiếp đưa cho Vũ Nhi: “Vũ Nhi, nhờ cô chuyển giúp tấm danh thiếp của tôi cho Đồng Niên, bảo cậu ấy gọi điện thoại cho tôi được không?”

Vũ Nhi cầm lấy danh thiếp và nói: “Được, tôi sẽ nhắc lại với anh ấy. La Tư, chị có thể nói cho tôi biết về căn nhà này trước đây được không?”

“Trước đây?” La Tư có chút do dự, nhưng cô vẫn nói: “Trước đây căn nhà này rất âm u, đồ đạc trong nhà toàn đồ cũ, khi đi trên sàn nhà phát ra tiếng kêu rất kỳ lạ. Nói tóm lại, hồi đó không khí trong căn nhà này rất ngột ngạt, hầu như rất ít người đến đây chơi, trừ tôi ra, vì mẹ Đồng Niên rất quý tôi.”

“Mẹ Đồng Niên? Có thể nói một chút về bác ấy không?”

“Bác ấy là một người phụ nữ rất xinh đẹp, có điều, đã nhiều năm rồi, hơn nữa hồi đó tôi vẫn còn nhỏ, nên hình dáng cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ còn nhớ là bác ấy rất yêu quý Đồng Niên, rất hay thơm cậu ấy, có lúc, thấy bác ấy thơm Đồng Niên khiến cho tôi cảm thấy đố kỵ, thế nên, bác ấy cũng thơm tôi một cái. Hồi đó được bác ấy thơm như thế, là niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi.” Nhìn cử chỉ và cảm xúc của La Tư khi cô nói giống như cô đang được trở về với những năm tháng đã qua.

“Đúng vậy, đúng là rất hạnh phúc.” Vũ Nhi gật gật đầu.

“Còn nữa, mẹ của Đồng Niên còn có một sợi dây chuyền rất đẹp, mặt dây chuyền là một viên ngọc khảm nạm hình mắt mèo, khi bác ấy đeo trên cổ, nhìn bác ấy trông càng đẹp và quyến rũ hơn. Đáng tiếc là về sau bác ấy đã mất tích, không ai biết được bác ấy đi đâu? Không biết là bây giờ sợi dây chuyền đó có còn không?”

“Có phải là sợi dây chuyền này không?” Vũ Nhi đã quên mất những lời dặn dò của Diệp Tiêu, cô liền lôi sợi dây chuyền đang đeo trên cổ ở sau lớp áo ra.

“Trời ạ!” La Tư không cầm lòng được than lên một tiếng. “Đúng, chính là sợi dây chuyền có mặt ngọc mắt mèo này, tôi nhớ rất rõ”. Cô chăm chú ngắm nhìn mặt đá của sợi dây chuyền, ánh mắt cô toát lên vẻ ngưỡng mộ.

Vũ Nhi cẩn thận cất sợi dây chuyền vào trong áo.

“Làm sao mà cô có được sợi dây chuyền này? Đồng Niên tặng cô à?”

Vũ Nhi không biết phải trả lời thế nào, nên đành vội vàng gật đầu.

La Tư khen ngợi: “Cô thật là hạnh phúc.”

Vũ Nhi cúi đầu, không nói gì.

Bỗng nhiên, La Tư nhìn Vũ Nhi với một ánh mắt rất kỳ quái và nói: “Vũ Nhi, có việc này tôi muốn hỏi cô, sau khi đeo sợi dây chuyền này, cô có cảm giác đặc biệt nào không?”

“Có, có một cảm giác khá là đặc biệt.” Đột nhiên, Vũ Nhi có chút cảnh giác, cô không nói thêm gì nữa. Bây giờ, cô muốn chuyển đề tài cuộc nói chuyện, nên liền nói với La Tư: “Chị còn có ấn tượng gì về bố của Đồng Niên không?”

La Tư lắc lắc đầu: “Ấn tượng của tôi về ông ấy rất mờ nhạt, hầu như là quên hết rồi, xin lỗi.”

“La Tư, khi chị còn nhỏ, thì tầng trên của căn nhà này như thế nào?”

“Tầng trên? Từ trước tới giờ tôi chưa lên tầng trên bao giờ, vì mỗi khi tôi bước lên cầu thang, thì có một âm thanh đing tai nhức óc, hồi đó tôi rất sợ cầu thang này bị sập xuống, thế nên không bao giờ dám lên tầng trên.”

“Chưa lên một lần nào?”

“Ừ, chưa lên một lần nào.” La Tư như nhớ lại điều gì: “Tôi vẫn nhớ, hồi đó nhà Đồng Niên có nuôi một con mèo, một con mèo trắng, đuôi nó có mấy đốm màu đỏ, con mèo đó rất đẹp, đẹp vô cùng. Tôi rất thích nó, đã từng xin mẹ Đồng Niên con mèo này, những bác ấy không đồng ý, bác nói bác cũng rất yêu quý con mèo, bác ấy không nỡ rời xa nó.”

Vũ Nhi lập tức nghĩ đến ngay con mèo trắng từ đâu ra ở trên lầu, cô vội hỏi: “Con mèo thực sự đáng yêu đến thế sao?”

“Đương nhiên, nó rất hiền, mỗi lần tôi đến đây, nó đều trèo lên vai, rồi còn thè lưỡi liếm vào mặt tôi, chính vì thích nó, nên tôi mới thường xuyên đến đây, nếu không thì, chẳng con nhà ai dám đến ngôi nhà đen.”

“Chị nói gì cơ?” Câu nói cuối cùng của La Tư khiến cho Vũ Nhi thoáng sợ hãi.

“Không, không gì cả.” Cô cười, sau đó đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã nhỏ, cô quay đầu lại nói với Vũ Nhi: “Cũng muộn rồi, tôi phải về đây, làm phiền cô thế này, tôi ngại quá.”

“Nhưng chị còn chưa uống ngụm trà nào cả!”

“Thôi, không cần, Vũ Nhi, tôi về đây, cho tôi gửi lời hỏi thăm Đồng Niên.” Nói xong, La Tư cầm ô bước ra cửa, trước khi đi, cô còn ngoái đầu lại nhìn lên tầng trên của ngôi nhà đen, đột nhiên ánh mắt cô có chút sợ hãi.

Vũ Nhi cũng nhận ra điều này, cô cũng vội vàng ngược lên nhìn, nhưng không thấy gì hết. Cô nghi ngờ hỏi: “Chị nhìn gì thế?”

“Không, không có gì.” La Tư lắc lắc đầu, mặt trắng bệch, một lúc sau bình tĩnh lại, cô mới nở được nụ cười: “Vũ Nhi, tôi về đây!”

Vũ Nhi giúp cô mở cánh cổng sắt nặng nề. La Tur vẫy vẫy tay, cười nói: “Không cần tiền đâu, Đồng Niên được sống cùng cô là niềm hạnh phúc lớn nhất của cậu ấy. Thế nhé, tôi về đây, cô đi ngủ sớm đi.”

“Tạm biệt.”

La Tur mở ô, một lúc sau thì bóng cô khuất dần sau làn mưa mịt mù. Vũ Nhi vào nhà, trong đầu cô lại hiện lên ánh mắt mà La Tur nhìn cô, đầu cô rối tung, vừa muốn nghĩ đến việc này, trong lòng lại sợ hãi. Từ trong không trung truyền đến tiếng sét nặng nề, có lẽ còn có chớp, nhưng cô không dám nhìn ra ngoài cửa sổ. Phòng khách rất rộng, cả căn phòng rộng như thế chỉ có một mình cô, một mình trong không gian rộng lớn càng dễ khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, bây giờ Vũ Nhi đang ở trong hoàn cảnh đó. Cô cuộn tròn người, nằm gọn trên chiếc ghế sofa. Tiếng mưa ngày càng khiến cho cô trở nên tê dại, Vũ Nhi cảm thấy mỗi lúc một mệt mỏi, gần như ngủ thiếp đi.

Cô nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi đêm rồi, cô thở dài và bước lên cầu thang. Đánh răng rửa mặt xong, Vũ Nhi nằm ngủ một mình trên giường. Mưa không ngừng tấp vào kính cửa sổ, tạo ra một thứ âm thanh nhíp nhàng, như có tác dụng ru ngủ. Thế rồi, trong căn phòng tối om, trong lòng Vũ Nhi lại như bị bao phủ bởi một vật gì đó rất đặc biệt, cô tưởng tượng rằng vào nửa đêm Đồng Niên sẽ nhẹ nhàng trở về bên cạnh cô, sáng ngày hôm sau, khi cô thức dậy, cô lại được nhìn thấy Đồng Niên với khuôn mặt và nụ cười rạng ngời đang nằm cạnh cô giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng, anh sẽ trở về chứ?

Đột nhiên, Vũ Nhi lại nghĩ đến mẹ của Đồng Niên, Đồng Niên cũng nói năm đó mẹ anh mất tích một cách bí ẩn, không bao giờ xuất hiện nữa, tim Vũ Nhi đập loạn xạ, cô không dám nghĩ tiếp nữa. Một lát sau, cô cảm thấy sợi dây chuyền mắt mèo ở trước ngực cô ngày càng lạnh, dần dần đưa cô vào trong những ký ức.

Từ sau khi cô và Đồng Niên chung sống với nhau, Vũ Nhi không phải ngủ một mình nữa. Cô nằm nghiêng người, quay mặt về hướng mà Đồng Niên vẫn hay nằm, cô đưa ngón tay vẽ nhẹ nhẹ lên gối, đầu ngón tay có cảm giác ngứa ngứa, buồn buồn. Cô nghĩ lại trước đây, khi Tuyết Nhi, chị gái cô vẫn còn sống, nếu khi nào chị ở nhà, thì thế nào hai chị em cũng ngủ cùng nhau. Chị Tuyết Nhi thường cười Vũ Nhi mãi mà không lớn, vẫn giống một đứa trẻ con, Vũ Nhi liền bảo đó là do cô sợ ngủ một mình. Hồi đó, cô cảm thấy rất hạnh phúc khi được ngủ cùng chị gái, thậm chí hơi thở của chị phả vào mặt cô thì cô cũng cảm thấy nó nhẹ nhàng thơm mát giống như mùi của hoa lan mới nở. Chỉ cần có chị nằm bên cạnh, thì cô không còn mơ thấy ác mộng nữa, và cũng không nhớ lại những việc làm cô đau buồn khi cô còn bé, những việc đó cứ bám theo cô, có khi theo cô đến suốt cuộc đời. Sau đó, chị Tuyết Nhi mất, không bao giờ cô được ngủ cùng chị nữa. Những ngày tháng

đó, Vũ Nhi đã khóc rất nhiều, đặc biệt là vào buổi tối, hầu như đêm nào cô cũng mất ngủ, cô nhớ chị, hơn nữa trong lòng cô đầy nỗi sợ hãi. Cho đến khi cô quen với Đồng Niên, cảm giác này mới dần biến mất.

Bây giờ chỉ có tiếng sấm sét và tiếng mưa đang văng vẳng bên tai, khó khăn lắm cô mới chìm được vào giấc ngủ. Cũng không biết bao lâu sau, các ý thức từ trong sâu thẳm, lại dần dần hiện ra. Trong ý thức hỗn độn đó, cô cảm giác như có một đốm sáng đặc biệt đang vẫy gọi cô, không, không phải một mà hai đốm sáng, hai đốm với ánh sáng rất u uất, đó chính là một đôi mắt. Có một đôi mắt đang nhìn cô. Vũ Nhi khẳng định như vậy. Cô nhất định phải xem, nhất định. Thế là, cô vội mở mắt, ánh sáng trong màn mưa đêm tối tăm đã xuyên qua tấm kính của cửa sổ chiếu vào đồng tử của cô. Vũ Nhi vội nhìn ra bên ngoài, cô phát hiện ra, sát với tấm kính cửa sổ, có một con mèo đang nhìn cô chăm chăm. Chắc chắn, có một con mèo trắng đang ngồi bên ngoài bậu cửa sổ, mở to mắt nhìn Vũ Nhi. Vũ Nhi biết rõ rằng không phải cô đang nằm mơ, nhưng cô không hiểu nổi tại sao con mèo lại trèo ra bên ngoài cửa sổ làm gì? Do có một khoảng cách, nên Vũ Nhi không nhìn rõ được mọi chi tiết, nhưng cô vẫn có thể nhìn rõ mắt con mèo, ánh sáng thăm thẳm của mắt mèo le lói trong đêm tối.

Đôi mắt đó có một sức lôi cuốn kỳ lạ. Vũ Nhi không khống chế được, cô chòang dậy khỏi giường, đi đến bên cửa sổ, cô dán mắt lên tấm kính cửa sổ. Con mèo đó không hề động đậy, vẫn với tư thế và ánh mắt lúc này nhìn cô chăm chú. Bây giờ thì Vũ Nhi đã nhìn thấy rõ nó, do bị ngăn cách bởi tấm kính cửa sổ, nên có lẽ mắt cô và mắt con mèo chỉ cách nhau khoảng 10cm. Mắt của nó giống như hai quả hạch đào càng giống viên ngọc, giống như viên ngọc mắt mèo mà cô đang đeo ở trước ngực.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa to âm thanh nặng nề của tiếng sấm từ xa vọng lại, từ trong không trung đôi điện, dội vào tai Vũ Nhi. Cô thấy con mèo đang co quắp bộ lông trắng đẹp đẽ của nó đã bị mưa làm ướt. Vũ Nhi có chút thương hại nó, cô không cảm lòng được khi nhìn thấy con vật nuôi được nhiều người yêu thích đang run lên cầm cập trong tiếng gào rú của gió bão ở ngay trước mắt mình, cô nghĩ, có thể nó sẽ bị cảm lạnh vì nước mưa, nó sẽ ốm, thân thể nhỏ nhắn xinh xinh của nó sẽ không chống lại được với bệnh tật, nói như vậy có nghĩa là, có thể nó sẽ chết.

Không, Vũ Nhi không muốn nhìn thấy một kết cục bi thảm như vậy, thế nên, cô đã xúc động, cô muốn cứu con mèo. Cuối cùng cô quyết định mở cửa sổ, mưa hắt cả vào trong phòng, làm ướt trán cô. Cô không để tâm đến mưa rơi ướt người nên cô đưa tay ra ngoài, đúng lúc tay cô chuẩn bị với được tới đầu của con mèo, nó liền trợn mắt lên, nhìn cô với ánh mắt hung dữ, Vũ Nhi hơi sợ hãi, nhưng cô cũng không kháng cự lại được bản thân mình, và cô cũng không kháng cự được vẻ đẹp mê hồn của đôi mắt đó. Cô ôm con mèo vào lòng, bộ lông bị mưa làm ướt của nó thấm vào tay cô, khiến

cô càng cảm thấy thương con vật đáng yêu này. Cô ôm nó vào phòng, đóng cửa sổ lại.

Bây giờ, con mèo đang nằm gọn trong tay cô, lúc này đây trông nó thật hiền, thật ngoan, thật đáng yêu, cô vẫn cảm nhận được sự run rẩy của nó, chắc là do nước mưa đã làm nó bị cảm lạnh. Vũ Nhi cũng không muốn bật đèn lên, cô nghĩ rằng chỉ có trong bóng tối thế này mới có thể làm cho con mèo không hoảng sợ. Trong bóng tối, cô quờ được một chiếc khăn bông bên cạnh giường, cô dùng chiếc khăn quấn chặt con mèo không còn kẽ hở, rồi ôm nó vào lòng, cô không còn cảm giác sợ hãi gì nữa, mà chỉ có cảm giác thương con vật bé nhỏ này. Cô cẩn thận ôm nó, rồi nằm lên giường, giờ đây, cô cảm thấy mình không còn cô đơn nữa, có một sinh mệnh bé nhỏ đáng yêu đang ở bên cạnh cô.

Cô dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho nó, trong bóng tối, cô vẫn cảm nhận được đôi mắt của nó đang nhìn cô, từ đôi mắt đó phát ra một ánh hào quang chói lọi trong đêm tối. “Mày đến đây là để chia sẻ cùng tao đúng không?” Vũ Nhi như thì thầm vào tai con mèo, theo tự nhiên, con mèo sẽ không thể dùng tiếng người để trả lời cô, Vũ Nhi lại nói tiếp “Đúng vậy, mày đến đây là để chia sẻ cùng tao, cảm ơn mày!” Con mèo chớp chớp mắt, rồi đưa chiếc lưỡi xinh xắn liếm nhẹ vào mặt Vũ Nhi. Vũ Nhi cười cười, nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

Chương 28

Mưa đã tạnh. Sáng sớm, ánh nắng ban mai dịu dàng chiếu vào phòng, chiếu sáng Vũ Nhi đang ngủ vùi trong chăn. Khi tỉnh lại, cô có cảm giác trên mũi mình có gì đó ướt ướt, hơi dính dính, cô cũng không biết là cái gì. Cô mở mắt, bên cạnh cô là một khoảng trống, con mèo đã biến mất, có điều cô chắc chắn rằng tối qua con mèo đó đã ở đây, vì chiếc gối bên cạnh cô vẫn còn mùi của nó. Cô đưa tay, sờ khắp giường, nhưng cũng không sờ thấy người nào hay con mèo nào, cô có cảm giác hơi nóng nóng.

Cô bất giác thở dài, bỗng nhiên, lại có một chất lỏng gì đó rơi vào mũi cô, dường như còn có mùi tanh tanh. Vũ Nhi đưa tay sờ lên mũi. Sau đó, cô phát hiện cả tay cô dính đầy thứ chất lỏng màu đỏ, chất lỏng này có mùi tanh như mùi máu, khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn. Tim cô bỗng đập nhanh, người run run, cô ngược nhìn lên trần nhà. Cô nhìn lên khe hở của trần nhà phía trên đầu cô, cô thấy có một chất dịch màu đỏ đang từ từ nhỏ xuống. Lại một giọt nữa, từ khe hở của trần nhà rơi xuống, rơi trúng đầu cô.

Cuối cùng, Vũ Nhi dường như muốn kêu lên, vì cô phát hiện, những chất lỏng rơi xuống mặt cô, chính là máu. Cô lập tức nhảy ra khỏi giường, tiện tay vợ lấy mấy cái khăn, rồi ra sức lau sạch mặt. Cô không dám soi gương

của bàn trang điểm, nhưng cô có thể hình dung ra được gương mặt cô đầm đìa máu me. Máu từ khe hở trên trần nhà tiếp tục nhỏ xuống giường, từng giọt, từng giọt, thấm vào ga trải giường, giống như bông hoa mai đang nở rộ. Vũ Nhi ngẩng đầu, sợ hãi nhìn những giọt máu đang chảy ra từ khe hở trên trần nhà, sau đó, cô vội mở cửa phòng ngủ, lao ra hành lang tối om.

Lúc này, cô không còn để tâm đến gì nữa, cô không còn đắn đo mà lao lên luôn cầu thang, dẫn lên tầng ba, cùng với âm thanh cọt két phát ra từ cầu thang, cuối cùng cô cũng lên đến tầng ba. Bỗng nhiên, cô cảm thấy có một luồng ánh sáng đang chiếu rọi vào trán cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy phía bên trên hành lang của tầng ba, có một giếng trời, ánh sáng ban mai qua đó chiếu rọi xuống.

Nhờ ánh sáng chiếu qua giếng trời, Vũ Nhi có thể nhìn rõ được đường đi của hành lang tầng ba. Đi trên hành lang, phảng phất ngửi thấy mùi tanh tanh của máu, cô nhanh chóng tìm ra được căn phòng phía trên phòng ngủ của cô. Sau đó, cô chưa mở cửa vội, mà cô nhìn vào mắt mèo trên cánh cửa, qua mắt mèo, cô nhìn thấy ánh sáng của buổi bình minh đã chiếu rọi khắp căn phòng, có một người đang nằm trên sàn.

Hai tay Vũ Nhi vẫn đang run run, nhưng cô vẫn lấy hết can đảm mở cửa ra, bước vào phòng. Kết cấu của căn phòng này cũng giống như phòng ngủ ở dưới lầu của cô, cũng có một chiếc giường và một chiếc bàn, còn có thêm một số đồ đạc nhưng đã cũ, chỉ có điều không khí của căn phòng này rất ngột ngạt khiến cô khó thở. Vũ Nhi vội đến bên cạnh người đang nằm sấp trên sàn nhà, cẩn thận ngồi xuống bên cạnh, dùng đôi bàn tay đang run rẩy của cô, gắng hết sức kéo người đó ngửa người ra. Chính là Đồng Niên.

Không thể nhầm được, đó chính là Đồng Niên. Vũ Nhi nhìn Đồng Niên, không cảm được nước mắt, khóc nức lên, Đồng Niên với vẻ mặt sợ hãi, mắt nhắm nghiền, trên mặt còn dính máu.

May mắn, Đồng Niên vẫn còn thở, người vẫn ấm, Vũ Nhi ôm đầu anh vào lòng, lúc này đây cô cũng không để ý đến máu trên mặt anh, cô hôn lên môi anh. Vũ Nhi gọi tên Đồng Niên, nhưng Đồng Niên không có phản ứng gì, nước mắt cô rơi xuống mặt anh, những giọt nước mắt nóng hổi đã hòa tan đi những vết máu trên mặt anh. Cô đưa tay quàng vào nách anh, đỡ cơ thể nặng nề của anh dậy, sau đó, dường như cô kéo Đồng Niên ra khỏi phòng.

Vũ Nhi cố gắng hết sức, kéo Đồng Niên ra đến chiếu nghỉ, cô nghiêng rặng nghiêng lợi dìu anh xuống cầu thang, tất cả các bậc thang đều phát ra âm thanh kẽ cọt, giống như sấp bị hai cơ thể nặng nề làm cho gãy. Khi tất cả trọng lượng cơ thể của Đồng Niên đang dồn lên người Vũ Nhi, cô cũng không hiểu được sức lực mà cô đang có lấy từ đâu ra, dáng vẻ mảnh mai của cô từ lúc sinh ra dường như đã cắt duyên với sức khỏe. Thế nhưng giờ đây, cô thấy mình có thể khiêng Đồng Niên với cơ thể nặng đến nhường này, có lẽ do có một động lực mạnh mẽ đang thúc đẩy cô.

Cuối cùng, cô cũng đến được tầng hai, nước mắt cô lại trào ra, cô cũng không lau nước mắt, mà vẫn tiếp tục đi xuống tầng dưới. Lúc này, chắc chẳng có ai tin nổi, một cô gái yếu ớt, mỏng manh như cô lại đang khiêng một cậu con trai đang hôn mê bất tỉnh xuống cầu thang. Khi xuống được đến tầng một, cô cảm tưởng như mình không còn chút sức lực nào nữa, cô chỉ còn cách kéo Đồng Niên ra khỏi phòng.

Sau đó, cô lại đỡ anh dậy, lúc này, cô cảm tưởng chân tay không còn là của mình nữa, mà hoàn toàn là của một người khác đang cố gắng hoàn thành nốt những động tác dường như không thể tưởng tượng được. Cuối cùng Vũ Nhi cũng đưa được Đồng Niên ra khỏi cánh cổng sắt, cô đặt anh dựa vào cổng, rồi với đôi chân đã mềm nhũn, cô cố gắng chạy ra ngoài đường, gọi một chiếc xe taxi. Lái xe cũng là người khá tốt, đã giúp Vũ Nhi đưa Đồng Niên lên xe, rồi sau đó đưa hai người đến bệnh viện.

Chương 29

Trong hầu hết các bệnh viện đều có một mùi rất đặc biệt, trước đây Vũ Nhi không thích mùi này, và bây giờ cũng vậy. Cô lặng lẽ ngồi bên cạnh Đồng Niên, cho đến khi anh tỉnh lại.

“Anh tỉnh lại rồi à.”

Trong mắt Đồng Niên như đang chứa một cái gì đó rất viên vông hào huyền, đích nhìn của anh là một nơi xa xăm nào đó, một lúc lâu sau anh mới nhìn về phía Vũ Nhi, nhưng nhìn một cách thờ ơ.

“Đồng Niên, anh làm sao thế?” Vũ Nhi sờ nhẹ lên trán anh.

Đồng Niên chớp chớp mắt một cách thờ ơ, anh mở miệng nhưng lại không nói gì, từ trong cổ họng anh phát ra một âm thanh rất kỳ lạ, Vũ Nhi nghe nhưng không hiểu, một lúc lâu sau, anh thở dài, rồi lạnh lùng nói: “Cô là ai?”

Vũ Nhi giật mình, cô không thể ngờ được Đồng Niên lại có thể hỏi cô một câu hỏi ngớ ngẩn đến như thế, cô lắc đầu anh và nói: “Đồng Niên, nhìn em đi, anh hãy nhìn vào mắt em, chẳng nhẽ anh lại không nhớ em là ai sao?”

Ánh mắt của Đồng Niên vẫn mơ hồ như thế.

“Đồng Niên, em là Vũ Nhi đây mà.”

“Vũ Nhi? Vũ Nhi nào?”

Nước mắt của Vũ Nhi như sắp trào ra, cô đau khổ nói: “Sao anh lại nói với em như thế?”

Đồng Niên hỏi: “Tôi là ai? Tôi là Đồng Niên sao?”

Vũ Nhi gật gật đầu: “Đương nhiên anh tên là Đồng Niên.”

“Cô tên là Vũ Nhi? Đúng không?”

“Em là Vũ Nhi, em mãi mãi là Vũ Nhi của anh.”

Cuối cùng Đồng Niên cũng gật đầu, anh chậm rãi nói: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Nhi nghĩ là có lẽ bây giờ Đồng Niên đã hồi phục trí nhớ, vừa rồi chắc là anh vừa mới từ trong hôn mê tỉnh lại, nên đầu óc vẫn chưa bình thường. Cô trả lời: “Đồng Niên, câu này phải là em hỏi anh mới đúng.”

“Em hỏi anh là đã xảy ra chuyện gì?” Đồng Niên lắc lắc đầu: “Không, anh không nhớ gì cả, anh không biết, anh không biết đã xảy ra chuyện gì.” Anh nói nhưng vẻ mặt anh dường như rất đau khổ.

Vũ Nhi lau nước mắt, rồi vuốt tóc Đồng Niên, nói: “Đồng Niên, sáng sớm ngày hôm qua em phát hiện ra anh không nói lời nào với em mà tự dưng biến mất, em cho rằng có thể anh đã ra ngoài, anh không biết là em đã lo lắng thế nào đâu, em nghĩ rằng sớm hay muộn thì anh cũng trở về. Tối hôm qua em chờ anh suốt cả tối, trời thì mưa gió, sấm chớp, một mình em nằm trên giường, em rất sợ.” Vũ Nhi kể sơ qua về việc La Tư đến chơi và việc con mèo tối hôm qua, sau đó cô kể chi tiết những việc quan trọng: “Sáng hôm nay, tự dưng em phát hiện ra có máu tươi rỏ từ trên khe hở của trần nhà xuống, em lập tức chạy ngay lên tầng ba, vừa mở cửa phòng phía trên phòng ngủ của mình ra, thì thấy anh đang nằm bất động trên sàn nhà. Sau đó, em vội đưa anh đến bệnh viện, bây giờ anh đã nhớ ra chưa?”

Đồng Niên lại chớp chớp mắt, nói mơ hồ: “Tầng ba? Căn phòng? Máu?” Anh lắc đầu, “Anh không hiểu.”

“Đồng Niên, em biết là anh cần phải nghỉ ngơi, chờ đến khi anh hồi phục hoàn toàn, anh sẽ nhớ ra.” Vũ Nhi không muốn hỏi anh nữa, cô nhẹ nhàng nói: “Nhưng, có một việc rất lạ là, lúc đó em thấy trên mặt anh có rất nhiều máu. Nhưng khi em đưa anh đến bệnh viện, bác sĩ lại không tìm ra được bất cứ vết thương nào ở trên người anh cả, sau khi bác sĩ tiến hành kiểm tra toàn diện, trên người anh không có một vết thương tích nào rõ ràng, chỉ có một vài vết bầm tím và vết trầy xước. Nói như vậy có nghĩa là máu trên mặt anh không phải là của anh.”

“Thật không? Thật là lạ, trên thế giới này quả thực có quá nhiều chuyện kỳ lạ.” Đồng Niên hờ hững nói.

“Nhưng, thế máu đó là từ đâu mà ra?” Bất giác Vũ Nhi đưa tay lên sờ mũi, nơi mà máu đã rơi trúng, đột nhiên cô nghĩ đến một tình huống thật rùng rợn.

Đồng Niên không để ý đến cô, tự nhiên anh nắm lấy tay Vũ Nhi, nói với giọng khàn khàn: “Anh không muốn ở đây nữa, chúng ta về nhà đi. Anh ra viện được chưa?”

Vũ Nhi gật đầu, cười với anh và nói: “Bác sĩ nói anh có thể ra viện bất cứ lúc nào.”

Chương 30

Vũ Nhi và Đồng Niên ngồi taxi về nhà, xem ra Đồng Niên đã hoàn toàn hồi phục, anh không cần Vũ Nhi phải dìu nữa, anh tự đi vào nhà. Khi lên đến phòng ngủ, trên ga trải giường vẫn còn những vết máu như hình những bông hoa, có điều đã khô từ lâu. Nhìn thấy những vết máu này, Vũ Nhi có cảm giác buồn nôn, cô vội lột ga giường, thay toàn bộ chăn và vỏ gối.

“Anh hơi mệt.” Đồng Niên nói với cô.

“Anh nên nghỉ ngơi một lát, chờ anh khỏe lại, thì anh sẽ nhớ ra mọi chuyện.” Vũ Nhi gật đầu nói.

Đồng Niên không nói gì thêm nữa, anh lên giường, quay lưng về phía cô, nhắm mắt lại.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, nghe thấy âm thanh này khiến Vũ Nhi hoảng sợ, điện thoại kêu một lúc lâu sau cô mới nhắc máy, đầu dây bên kia là giọng nói của Hứa Văn Minh: “Vũ Nhi, sao cô không đi làm?”

Qua điện thoại, cô cũng có thể nhận ra Hứa Văn Minh đang rất bức mình, cô không biết phải trả lời thế nào, cô chỉ có thể dùng giọng run run nói khẽ: “Tôi rất xin lỗi, giám đốc Hứa, sáng hôm nay gia đình tôi có một số việc gấp, nên tôi chưa kịp gọi điện thoại cho anh.”

“Từ sáng tới giờ tôi gọi cho cô liên tục, cô đi đâu thế?”

“Xin lỗi, tôi ở bệnh viện.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó Hứa Văn Minh nói: “Được rồi, lần trước, cái lần đầu tiên đi làm, cô đã đến muộn, lần này, tôi cũng tin cô. Có điều, tôi không mong là sẽ có lần thứ ba nữa, nếu không, cô sẽ bị buộc thôi việc. Cô cứ suy nghĩ cho kỹ, đến lúc đó đừng trách tôi không nể mặt cô.”

“Tôi nhớ rồi, tôi sẽ không để xảy ra sự việc như thế này nữa.” Cô dè dặt trả lời.

Đầu dây bên kia đã dập máy.

Vũ Nhi ngồi thừ một lúc, trong lòng cô rối bời, cô thực sự không muốn mất đi công việc này. Sau đó, cô đưa mắt nhìn Đồng Niên, hình như anh đã ngủ say, cô không muốn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh, cô mệt mỏi thở dài, ra khỏi phòng ngủ.

Cô lại lên tầng ba một lần nữa, lần này, cô bước đi rất chậm, cô cẩn thận nhìn cầu thang và sàn hành lang, còn cả những mảng tường đã bong tróc ra thành từng mảng, giống như một thám tử đang điều tra đầu mối. Cô từ từ mở cánh cửa phòng trên phòng ngủ của cô, không khí của căn phòng khiến cô có cảm giác khó thở, cô dè dặt bước đến bên cửa sổ, mở cánh cửa đang đóng chặt, ngó ra ngoài hít một hơi thật sâu, như vậy mới khiến cô cảm thấy dễ chịu.

Cô quay đầu lại nhìn, bỗng nhiên cô phát hiện trên sàn có vết máu, vết máu đỏ chính là vết ở đúng vị trí giường của cô ở tầng dưới. Rõ ràng là, những giọt máu rỏ vào mặt cô qua khe hở của trần nhà sáng nay xuất phát từ đây. Vũ Nhi run lên, cẩn thận bước đến vị trí có vết máu. Vết máu đã khô, nên có màu đỏ thẫm, gần giống với màu đen.

Vũ Nhi bỗng nhớ ra khi vẽ cô thường rất thích sử dụng tông màu này, nghĩ đến đây, cô thoáng chút sợ hãi. Đồng Niên không bị thương, nên vết máu này chắc chắn không phải do Đồng Niên để lại, thế thì nó là của ai? Chẳng lẽ, đó là của con mèo? Trong đầu cô bỗng hình dung lại đôi mắt mèo trong suốt tối qua cô bất giác sờ lên mặt mình, con mèo đó đã liếm lên mặt cô. Đồng Niên đã giết chết con mèo?

Trong đầu Vũ Nhi nghĩ ra ngay khả năng này, đột nhiên, cô nghe có tiếng mèo kêu rất nhỏ. Cô ngẩng đầu lên nhìn thấy con mèo đang đứng trên xà nhà ngay vị trí trên đầu cô. Cô giật cả mình, cả người run rẩy, cô vội lùi lại phía sau vài bước. Nhưng ngay sau đó, cô thấy con mèo trước mặt không có biểu hiện gì bị thương, nhìn nó rất khỏe mạnh, cả người nó không có một vết thương nào, vẫn giống như khi nó ở trong lòng cô tối hôm qua.

Nó bước nhẹ nhàng, trên bộ lông trắng như tuyết của nó không có một vết gì, chiếc đuôi với vài đốm đỏ nhỏ đang chuyển động. Đôi mắt long lanh của nó đang nhìn cô, dường như nhìn cô với ánh mắt biết ơn. Tiếp đó, nó nhảy một bước dài từ trên xuống, chạy nhanh ra khỏi phòng, thoát cái đã không thấy bóng dáng nó đâu.

Vũ Nhi lắc lắc đầu, xem ra, vết máu trên sàn kia tuyệt đối không phải của con mèo. Cô không nghĩ tiếp được nữa, có lẽ phải đi tìm Diệp Tiêu, nhưng cô không biết giải thích tại sao ở đây lại có vết máu, có thể Đồng Niên cũng không biết giải thích thế nào. Rốt cuộc là ở căn phòng này đã xảy ra chuyện đáng sợ gì mà lại có máu?

Vũ Nhi phát điên lên, cô không thể kể chuyện này cho ai biết được, cô nghĩ, có thể vết máu không rõ từ đâu này sẽ khiến cho cảnh sát nghi ngờ cô và Đồng Niên đã làm một việc gì phạm pháp. Trong mắt của những người cảnh sát đó, ở căn nhà cũ này chuyện gì cũng có thể xảy ra. Cuối cùng, Vũ Nhi chọn giải pháp xóa sạch vết máu này.

Cô chạy nhanh xuống tầng dưới, rồi mang lên một chậu đựng đầy nước, và giẻ, và cả nước cọ sàn. Cô quỳ trên sàn nhà, dùng giẻ đã thấm nước và nước cọ sàn cố cọ sạch vết máu. Tuy là mở cửa sổ, nhưng cô vẫn có thể ngửi thấy mùi tanh tanh của máu, cô quay mặt đi nơi khác, nhìn ra hướng cửa sổ, tay cô không ngừng chà đi chà lại. Vết máu đó rất khó chà, dường như nó đã ngấm sâu vào sàn nhà, cô phải mất rất nhiều thời gian mới có thể cọ sạch được nó.

Cho đến khi Vũ Nhi mệt đến nỗi cả người đầm đìa mồ hôi, dường như sắp kiệt sức, mới hoàn thành xong công việc đáng sợ đó. Vũ Nhi đã dùng nốt

chút sức lực cuối cùng, thực ra, sáng sớm này khi khiêng Đồng Niêng xuống lầu cô đã mệt lử không còn sức nữa rồi, cơ thể vừa được hồi phục một chút thì vừa xong lại dùng hết. Cô ngồi trên sàn, chậm rãi đưa mắt nhìn khắp gian phòng, hình như trước đây căn phòng này cũng là phòng ngủ. Nhưng chiếc giường thì không có vẻ như là chiếc giường cũ đã để từ lâu, vì trên giường vẫn trải một tấm ga khá sạch sẽ, giống như là có người sống ở đây, chẳng lẽ tối hôm qua Đồng Niêng đã nằm ngủ ở đây?

Cô lại đưa mắt nhìn về chiếc bàn, trên bàn còn sót lại vết của một cây nến đã đốt hết. Cô lắc đầu, cô không dám động đến bất cứ đồ đạc gì trong phòng nữa, khi cô vừa định bước ra khỏi phòng, thì tự nhiên cô chú ý đến bức tường ở bên cạnh nó. Đây là một bức tường màu trắng, nhưng lại không giống với ba bức tường còn lại của căn phòng, màu trắng của bức tường này khác với ba bức còn lại, chỉ khi cô vẽ xương người chết cô mới dùng đến tông màu này.

“Vũ...Nhi...”

Bỗng nhiên, cô cảm giác như ai đó đang gọi tên cô, khiến cô giật mình, quay đầu lại, phát hiện đằng sau chẳng có gì, cô ngó ra ngoài gọi to: “Ai đấy? Ai gọi tôi đấy?”

Nhưng không có ai trả lời. Cả tầng ba, bất kể là ở hành lang hay ở trong phòng, đều đang chìm đắm trong không gian tĩnh lặng, trừ đôi mắt hoảng sợ của cô. Cuối cùng, cô nhìn thẳng vào bức tường màu trắng đó. Chẳng lẽ âm thanh phát ra từ đây?

Người cô run lên. Ánh mắt cô đang từ bức tường chuyển vội sang phía chiếc bàn, vết nến đốt còn sót lại trên bàn thật rõ. Sau đó, ánh mắt cô lại chuyển hướng về phía vết máu đã được cọ sạch trên sàn nhà. Đột nhiên, có mấy con ruồi bay vào, đậu trên vết máu đỏ, ruồi là loài rất nhạy với mùi máu., chúng sẽ biết máu được cất ở đâu. Đây là lần đầu tiên Vũ Nhi nhìn thấy ruồi ở ngôi nhà đen, cô không muốn nhìn loại côn trùng xấu xí đang bay lượn kia, nên ánh mắt cô lại hướng về phía bức tường. Trong vài giây ngắn ngủi, mắt cô không ngừng nhìn hết chỗ này đến chỗ khác, từ tường đến bàn, từ bàn đến sàn nhà, lại từ sàn nhà đến tường, căn phòng này dường như đang thôn tính linh hồn cô, khiến cô hồn bay phách lạc. Cuối cùng, những con ruồi đang đậu trên vết máu mà cô đã dọn sạch trên sàn nhà lại bay về phía cô, làm cô sợ hãi vội vàng lao ra khỏi cửa, mang theo chậu nước và giẻ lau như bay ra khỏi căn phòng. Không bao giờ cô dám lên tầng ba nữa.

Chương 31

Giữa đêm khuya.

Vũ Nhi nhẹ nhàng nhìn Đồng Niên, từ lúc về nhà đến giờ, anh cứ ngủ liên miên, vẫn với một tư thế, không ăn uống gì cả, thậm chí đến nước cũng không uống. Ánh đèn dìu dịu soi sáng khuôn mặt anh, bỗng nhiên Vũ Nhi phát hiện ra, nước mắt từ dưới mi mắt anh đang từ từ chuyển động. Cô biết, khi ngủ mà chảy nước mắt thì có nghĩa là đang mơ, nếu như lúc này mà cô gọi anh dậy, thì anh sẽ nhớ hết được giấc mơ của anh. Không hiểu Đồng Niên đang mơ cái gì? Vũ Nhi lại ngẩng đầu lên, nhìn vào khe hở trên trần nhà, cô không dám tưởng tượng giấc mơ của Đồng Niên lúc này nữa. Bỗng nhiên, Đồng Niên mở mắt.

“Đồng Niên, cuối cùng anh cũng dậy, anh mơ thấy gì thế?” Vũ Nhi thì thầm hỏi nhẹ bên tai anh.

Đồng Niên nhìn cô thờ ơ, rồi với giọng khản đặc, anh nói từng chữ một: “Anh không mơ.”

Không, rõ ràng vừa rồi anh ấy đã mơ, Vũ Nhi tự nói thầm với mình, cô có thể khẳng định, nhưng cô không muốn truy hỏi anh nữa, có lẽ anh đã mệt rồi.

“Đói.”

Từ cổ họng Đồng Niên phát ra một âm tiết, giọng nói trầm đặc này khiến cho Vũ Nhi có một cảm giác như một bàn tay thò ra từ giếng sâu. Vũ Nhi vội hỏi anh: “Anh đói rồi à? Đúng, là em không tốt, đáng nhẽ ngay từ đầu em phải nghĩ ra, anh đã nhịn đói một ngày rồi. Đồng Niên, anh chịu khó đợi một lát, em sẽ lên ngay.”

Vũ Nhi vội vàng ra khỏi phòng, chạy qua hành lang và cầu thang tối om, lấy từ tủ lạnh ra một nồi cơm và một ít thức ăn. Cô mang lên phòng ngủ cơm, thức ăn và bát đũa để trước mặt Đồng Niên. Đồng Niên vừa bê bát cơm lên thì và luôn, hầu như anh không gắp thức ăn, Vũ Nhi hỏi anh có cần hâm nóng thức ăn không, Đồng Niên không trả lời cô, Vũ Nhi nghĩ có thể do trời oi bức, nên anh thích ăn thức ăn nguội. Chỉ trong chớp mắt, Đồng Niên đã ăn hết một bát cơm, Vũ Nhi lại nghe thấy anh nói: “Đói.”

Vũ Nhi vội vàng xới thêm cho anh một bát cơm, rất nhanh, Đồng Niên lại ăn hết, anh vẫn không ăn thức ăn, chỉ ăn cơm không, Vũ Nhi đoán có lẽ anh đói lắm, có khi anh phải ăn cho đủ ba bữa của ngày hôm qua. Tiếp đó, lại bát thứ ba, lần này, Vũ Nhi chỉ xới nửa bát, vì trong nồi đã hết cơm. Từ trước đến nay, chưa bao giờ cô thấy Đồng Niên ăn nhiều cơm như thế, làm sao mà dạ dày của Đồng Niên lại chứa được một lượng cơm nhiều đến như vậy? Cô lo lắng hỏi anh: “Đồng Niên, anh sao thế? Anh bị đau dạ dày à?”

Đồng Niên ngẩng đầu lên, mắt anh đờ đẫn nhìn cô, sau đó lắc lắc đầu, ăn

nốt miêng com cuối cùng. Bát của anh sạch bong, không còn dính một hạt com. Chờ Vũ Nhi thu dọn xong bát đĩa, khi cô quay lại phòng, cô thấy anh lại đang nằm trên giường. Vũ Nhi bỗng nhớ ra việc La Tư đến chơi, rồi cô vội tìm danh thiếp của La Tư, nói vào bên tai anh: “Đồng Niên, tôi qua một mình em ở nhà, La Tư, bạn hồi nhỏ của anh đã đến tìm anh, chị ấy đưa em tấm danh thiếp, bảo đưa lại cho anh.”

Nói xong, cô để tấm danh thiếp vào tay Đồng Niên, Đồng Niên vẫn chưa ngủ, anh cầm lấy tấm danh thiếp, rồi để vào túi áo ngực.

“Đồng Niên, cả đêm qua em đã chờ anh, em nghĩ là anh đã ra ngoài, không ngờ được rằng anh lại ở trên tầng ba. Nói cho em biết, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, những vết máu đó là của ai?”

Vũ Nhi thao thao bất tuyệt bên tai Đồng Niên, cô không quan tâm là Đồng Niên có nghe hay không, nhưng cô vẫn nói. Thà cô kể cho Đồng Niên nghe, còn hơn là cô tự nói một mình, bây giờ, cô không cần anh phải nghe, mà chỉ cần anh trả lời. Nước mắt cô không cầm được lại trào ra, cô lại nhỏ nhẹ nói, dường như là cầu xin: “Xin anh đừng rời xa em, em rất sợ, em thực sự rất sợ, anh nhất định phải bình phục, anh sẽ trở lại là Đồng Niên như trước đây, mãi mãi là như thế. Khi em phát hiện ra anh nằm bất động trên căn phòng tầng ba đó, cả người anh toàn là máu, anh có biết là em sợ đến thế nào không? Em sợ là em sẽ mất anh mãi mãi.”

Rồi cô nghe thấy tiếng ngáy của anh. Vũ Nhi không còn cách nào đành lác đầu, cô cuộn tròn người nằm cạnh Đồng Niên rồi ngủ thiếp đi.

Chương 32

Khi Vũ Nhi ra khỏi nhà, Đồng Niên vẫn đang ngủ, mặt cô buồn rầu và mệt mỏi. Lúc đến ga tàu điện ngầm, cô lại để lỡ một chuyến tàu, cô tìm một chỗ để ngồi. Bỗng nhiên, có một người đàn ông trạc tuổi trung niên đến ngồi cạnh cô, Vũ Nhi lập tức cảnh giác, cô nhớ lại sự việc đáng sợ xảy ra tại sân ga này vào đúng ngày đầu tiên đi làm, thế nên cô hoảng sợ đứng bật dậy, đứng sang bên cạnh và lùi lại đằng sau mấy bước. Người đàn ông đó cũng nhận ra hành động khác thường của cô, nên ngẩng đầu nhìn về phía cô, Vũ Nhi cảm thấy ông ta nhìn cô với ánh mắt như nhìn một bệnh nhân tâm thần đang chạy trốn. Cũng may, tàu điện đã đến, Vũ Nhi cúi gằm mặt chen lên tàu, đứng vào một góc, cô thở dài nhẹ nhõm, vừa xong tim cô đập loạn xạ. Vừa rồi chỉ là cô thần hồn nát thần tính, người đàn ông đó chẳng qua cũng chỉ là một người khách đi tàu bình thường, cũng giống như cô tìm một chỗ trống để ngồi chờ tàu, thế mà cô lại tưởng tượng thành đó là một người có ý định tự sát không bình thường.

Đến công ty, Vũ Nhi định vào chào Hứa Văn Minh, cô muốn nói rõ mọi

việc ngày hôm qua, khi cô đến căn phòng làm việc của giám đốc, cô thấy Mễ Nhược Lan cũng đang ngồi trong đó. Vũ Nhi cảm thấy lúc này mà vào thì không tiện, khi cô định nói xin lỗi và đóng cửa lại, Mễ Nhược Lan vội nói: “Vũ Nhi, cô vào đi, mời ngồi, tôi muốn nói chuyện với cô một lát.”

Nghe Mễ Nhược Lan nói vậy, Vũ Nhi mới dám vào, cô nói với Hứa Văn Minh: “Giám đốc Hứa, tôi thành thực xin lỗi về việc hôm qua, quả thực là tôi có việc rất quan trọng nên không đi làm được, mong giám đốc thông cảm, tôi hứa là sẽ không có lần thứ hai như thế nữa.”

Hứa Văn Minh xua xua tay, lạnh lùng nói: “Tôi không thích nghe người khác giải thích.”

“Tôi xin lỗi.”

Mễ Nhược Lan nói: “Vũ Nhi, tôi thấy sắc mặt cô không tốt. Có thể trên đường cô đi làm đã xảy ra một việc gì đó khiến cô hoảng sợ, nhưng có lẽ nguyên nhân chính lại là do đã xảy ra việc gì đó một hai ngày trước đây.”

Vũ Nhi rất ngạc nhiên, sự việc xảy ra ở nhà ga sáng nay đã bị Mễ Nhược Lan cảm nhận thấy, cô vội lắc đầu: “Cám ơn bác sĩ Mễ quan tâm, có thể do mấy ngày hôm nay tôi ngủ không được ngon giấc.”

“Không, nhất định đã xảy ra việc gì đó khiến cô rất buồn và lo lắng, đúng không?”

Vũ Nhi bỗng ngớ ra, cô muốn òa khóc, nhưng đã kìm lại được, cô không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Mễ Nhược Lan tỏ ra rất hứng thú với việc này, nhìn sát vào mặt Vũ Nhi, rồi chăm chú nhìn vào mắt cô, sau đó nói giọng rất bí hiểm: “Vũ Nhi, sở thích của tôi chính là nghiên cứu và tìm tòi về tâm hồn con người. Trong tâm hồn mỗi con người, luôn luôn ẩn chứa một thế giới lớn hơn con người rất nhiều, mà thế giới này được che giấu rất kỹ, lúc tỉnh lúc mơ, tôi muốn mở thế giới này để tìm hiểu khu vườn bí mật này bên trong con người cô. Bây giờ, cô nên nói hết với tôi về suy nghĩ của cô.”

“Không, chẳng có khu vườn bí mật nào hết, chỉ có ngôi nhà đen.” Vũ Nhi lạnh lùng nói, cô đứng dậy, ra khỏi phòng.

Hứa Văn Minh nôi câu, nhưng Mễ Nhược Lan đã ngăn lại, cô nhẹ nhàng nói: “Tại sao anh lại không hiểu cho cô ấy? Cô ấy cần được hiểu và thông cảm.”

“Thế em có hiểu cô ấy không?” Hứa Văn Minh hỏi.

“Em đang cố.”

Nói xong, Mễ Nhược Lan quay đầu, ngắm nhìn Thượng Hải bên ngoài cửa sổ đang ẩn mình trong những tòa nhà cao tầng, ánh sáng mặt trời xuyên qua những đám mây u ám, chiếu vào những bức tường của các tòa nhà thương mại cao ngất ở đằng xa, phản chiếu những tia sáng chói mắt, rồi cô lạnh lùng nói: “Em không thích Thượng Hải như thế này.”

“Anh cũng vậy.”

Đột nhiên Mễ Nhược Lan nhớ lại câu nói cuối cùng của Vũ Nhi, vội quay sang hỏi Hứa Văn Minh: “Vừa rồi cô ấy có nhắc đến “Ngôi nhà đen”, đó là nơi nào thế, anh có biết không?”

Hứa Văn Minh quay mặt đi, nói khê: “Em không cần phải biết.”

Chương 33

Trước khi về nhà, Vũ Nhi còn tạt qua siêu thị, mua rất nhiều thứ mà Đồng Niên thích ăn. Khi cô xách những đồ này về nhà, thấy Đồng Niên đang ngồi ở phòng khách, nhìn thấy Vũ Nhi nhưng anh lại tỏ ra thờ ơ. Nhưng Vũ Nhi lại cảm thấy rất vui, cô nói: “Đồng Niên, anh dậy khi nào thế? Cả ngày hôm nay đi làm, nhưng em chẳng có tâm trạng nào hết, em lo anh vẫn tiếp tục ngủ cả ngày.”

Đồng Niên tỏ ra rất mệt mỏi, thừ mặt một lúc mới trả lời: “Anh dậy từ sáng.”

Vũ Nhi lắc lắc hai túi đồ đang xách trên tay nói: “Anh cần phải được bổ sung chất dinh dưỡng, bữa tối hôm nay em sẽ nấu những món anh thích.”

“Không cần đâu, anh đã nấu xong hết rồi.” Nói xong, Đồng Niên liền bê bao nhiêu là thức ăn từ trong bếp ra đặt lên bàn.

Vũ Nhi không dám tin vào mắt mình, cô ngạc nhiên nói: “Anh tự đi mua đấy à?”

“Ừ, em mau ăn đi, anh nấu cho em đây.”

Đồng Niên nói không có biểu cảm gì, tuy Vũ Nhi cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng nhìn một bàn đầy ắp thức ăn, nóng hôi hổi thế này, cô rất vui sướng và nở một nụ cười.

Vũ Nhi lo Đồng Niên sẽ ăn nhiều như tối hôm qua, nhưng sự lo lắng của cô là hơi thừa, nhịp điệu ăn uống của Đồng Niên đã trở lại bình thường.

Cô nghĩ, nếu việc ăn uống của Đồng Niên đã trở lại trạng thái bình thường, thế thì trí nhớ của anh cũng phải hồi phục, nên cô hỏi Đồng Niên: “Đồng Niên, rốt cuộc đêm hôm trước ở trên tầng ba đã xảy ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?” Từ trong cổ họng Đồng Niên lại phát ra thứ âm thanh kỳ quái, âm thanh kỳ quái, âm thanh này từ trước đến nay Vũ Nhi chưa nghe thấy bao giờ, giống như được phát ra từ một người khác, khiến Vũ Nhi cảm thấy lạnh sống lưng.

“Đồng Niên, em hỏi anh là đã xảy ra chuyện gì?” Vũ Nhi hỏi lại một lần nữa.

Đồng Niên nhìn vào mắt Vũ Nhi, cô phát hiện đồng tử của anh hơi to ra, bóng của gương mặt cô đang phản chiếu trong con ngươi anh. Sau đó, anh từ từ ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, lông mày cũng nheo lại, giống như anh đang cố gắng nhớ lại cái gì đó, hơi thở của anh ngày càng mạnh và gấp. Ngực anh

cũng phập phồng, vai anh run lên, từ trong cổ họng anh anh phát ra âm thanh kỳ quái đó, đột nhiên, Đồng Niên đứng bật dậy, lùi lại đằng sau mấy bước, cho đến khi lùi sát vào lò sưởi.

Anh hét to: “Không, anh không nhớ, anh không nhớ gì cả. Vũ Nhi, em đừng ép anh, đừng có ép anh.” Giọng nói của anh đau khổ, giống như lời cầu xin của một người sắp chết, giọng nói này khiến Vũ Nhi chua xót, cô không muốn ép anh nữa, cô lại gần anh, vuốt nhẹ lên tóc anh. Giờ đây Vũ Nhi cảm thấy Đồng Niên giống như một đứa trẻ mất mẹ, lúc này đây, cái mà anh cần là sự yêu thương và an ủi của người mẹ.

Thế nên, Vũ Nhi giống như một người mẹ, ôm ấp anh, còn anh giống như một đứa trẻ lạc đường đang trốn đằng sau mẹ, Vũ Nhi dịu dàng nói: “Không sao cả, em không ép anh nữa. Chúng mình hãy quên những việc đáng sợ đó đi anh nhé, sẽ không bao giờ nhớ lại nữa, không bao giờ, chúng ta hãy bắt đầu một cuộc sống mới.”

Đồng Niên gật gật đầu. Bỗng nhiên Vũ Nhi thấy anh hơi nhếch mép cười, cô không hiểu như vậy là có ý gì, nhưng cô cũng mỉm cười lại với anh. Hai người ngồi lại vào bàn, Đồng Niên đã bình tĩnh lại, anh nói khẽ: “Anh đã tìm được việc rồi.”

“Thật không anh?” Vũ Nhi cảm thấy bất ngờ quá chưa kịp phản ứng.

“Thật, hôm nay anh gọi điện cho La Tư.”

“Hóa ra là chị ấy.” Giọng nói của Vũ Nhi có gì đó không vui.

Đồng Niên từ từ nói: “Cô ấy nói tòa soạn “Họa báo Hoa trên biển” chỗ cô ấy đang làm thiếu một phóng viên chụp ảnh, mong rằng anh có thể đến đó làm việc, em thấy thế nào?”

Vũ Nhi trầm ngâm một lúc, rồi cười nói: “Em thấy rất tốt, một cơ hội tốt như vậy anh hãy cố gắng nắm lấy nó, đây chẳng phải là công việc anh vẫn luôn mong ước từ trước đến giờ sao?”

Đồng Niên gật đầu, sau đó lưỡng lự nói: “Có điều, có việc anh phải nói với em.”

“Anh nói đi.” Cô cảm thấy có gì không ổn.

“Trên điện thoại La Tư đã nói với anh, tòa tạp chí của bọn họ thiếu phóng viên chụp ảnh, nguyên nhân là do người phóng viên chụp ảnh trước đây, cô ấy tên Sảnh Sảnh, mới mất cách đây mấy ngày.”

“Chết rồi?” Tim Vũ Nhi đập liên hồi.

“Bị sát hại.” Đồng Niên lạnh lùng nói.

Vai Vũ Nhi run lên, cô cúi đầu: “Anh đừng nói nữa, em sợ.”

“Thế em nói xem, anh có nên đến đó làm không?”

Cô ngẩng đầu, nhìn vào mắt Đồng Niên, cô nhìn một hồi lâu rồi nói: “Tất nhiên là nên đi rồi, việc người phóng viên đó bị sát hại thì liên quan gì đến anh?”

“Anh không biết.”

Đồng Niên lắc đầu, đột nhiên, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Chương 34

Diệp Tiêu lái xe ra khỏi đường cao tốc, đường một chiều ở đây lại đang tắc đường, cuối tuần nào cũng vậy, sau khi chờ đợi và hít thở không khí ngột ngạt, mười mấy phút, anh mới rẽ sang được một con đường nhỏ yên tĩnh. Không khí ở đây rất tốt, những hàng cây xanh bên đường khiến tâm trạng mệt mỏi của anh dễ chịu hơn rất nhiều, cuối cùng, anh cũng nhìn thấy ống khói cao cao của ngôi nhà đen. Đang định dừng xe, thì nghe thấy tiếng điện thoại. Anh cầm di động lên, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói rất dịu dàng: “Anh Diệp Tiêu phải không?”

“Tôi đây. Xin hỏi ai đấy?”

“Em là Vũ Nhi.”

Diệp Tiêu ngạc nhiên, sau đó ngó đầu ra ngoài cửa ô tô, nhìn ngôi nhà đen lấp ló sau hàng cây xanh, anh nói: “Vũ Nhi, anh đang ở trước cửa nhà em.”

Đầu dây bên kia Vũ Nhi cũng có chút ngạc nhiên: “Thật không may, bây giờ em đang ở ngoài. Em có một số việc muốn nói chuyện với anh được không?”

“Tất nhiên là được, thế em đang ở đâu?”

“Anh có biết quán Tiên Tung Lâm ở trên đường Giang Hải không?”

“Anh biết, bây giờ anh sẽ qua đó, lát nữa gặp.”

Cúp điện thoại, Diệp Tiêu nhìn lại ngôi nhà đen một lần nữa, rồi quay đầu xe đi. Hai mươi phút sau, anh đến chỗ hẹn, cuối tuần nên đường Giang Hải rất đông người, có mấy cô gái vừa đi vừa cười đùa lướt qua anh. Diệp Tiêu quay lại nhìn bóng dáng vui vẻ của mấy cô, đột nhiên nghĩ lại mấy cô gái bị sát hại trong án mạng giết người hàng loạt, mấy người họ cũng giống mấy cô gái này, đáng nhẽ họ cũng đang vui vẻ đi chơi cùng các bạn trên phố, nhưng giờ đây, họ lại đang yên nghỉ ở một nơi rất lạnh lẽo, trên cỏ vẫn còn vệt màu đen. Nghĩ đến đây, anh bất giác sờ lên cổ mình, thời tiết rất oi bức, khiến anh cảm thấy khó thở, anh đưa chân rảo bước vào quán trà Tiên Tung Lâm.

Ở một góc quán, anh nhìn thấy Vũ Nhi, anh tiến đến ngồi đối diện với cô, nói khẽ: “Vũ Nhi, xin lỗi đã để em chờ lâu.”

“Có gì đâu, là em làm phiền anh đấy chứ.”

Diệp Tiêu không nói gì, anh quan sát Vũ Nhi, hôm nay cô ăn mặc rất đơn giản, không bắt mắt một chút nào, hơn nữa sắc mặt cô không được tốt, có vẻ rất mệt mỏi, mặt mũi nhợt nhạt không trang điểm, tạo một khác biệt rõ ràng với các cô gái xung quanh. Có điều, Diệp Tiêu vẫn cảm thấy cô là cô gái đẹp

nhất, chẳng qua cô chỉ đang cố gắng che đậy bản thân.

“Tại sao anh lại nhìn em như thế?”

“Không sao cả.” Diệp Tiêu thấy mình hơi bất lịch sự.

Vũ Nhi vừa uống nước vừa nói: “Anh Diệp Tiêu, anh hãy nói cho em biết, lần trước đến nhà em, anh đã phát hiện ra cái gì ở tầng ba?”

“Không có gì, phòng ở trên tầng ba đóng cửa, Đồng Niên không tài nào mà mở được, chỉ có thể nhìn vào bên trong qua mắt mèo lắp ngược trên cửa, đồ đạc ở trong phòng đều đã cũ, không thấy có gì đặc biệt”

“Thật không?”

“Anh là một cảnh sát, anh nói dối em làm gì.” Diệp Tiêu nói rất nghiêm túc.

“Nhưng, tất cả các phòng ở ngôi nhà đen đều không khóa.”

Diệp Tiêu có thể nhìn rõ những ý nghĩ của Vũ Nhi qua ánh mắt cô, anh sát lại gần cô, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Vũ Nhi, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Vũ Nhi cũng nhìn thẳng vào mắt Diệp Tiêu, im lặng một hồi lâu.

“Vũ Nhi, hãy tin tưởng anh.”

Vũ Nhi cũng gật đầu, nhìn thẳng vào mắt Diệp Tiêu, tiếng lòng của cô chợt vỡ òa, không ngăn được nước mắt trào ra, những giọt nước mắt lăn trên má cô như những hạt ngọc trai, cô nhẹ nhàng lau nước mắt, bắt đầu cất giọng nói: “Mấy hôm trước, tự dưng em không thấy Đồng Niên đâu, lúc đầu em chỉ nghĩ là anh ấy đi ra ngoài, nhưng suốt cả đêm mà không thấy anh ấy trở về. Sáng sớm ngày hôm sau, tự nhiên có máu tươi chảy từ khe trên trần nhà rơi vào mặt em. Em vội chạy lên tầng ba, trong phòng ngay trên phòng ngủ của em, phát hiện thấy Đồng Niên đang nằm trên sàn, mặt anh ấy đầy máu. Sau đó, em vội đưa anh ấy đi bệnh viện. Nhưng, bác sĩ kiểm tra thì trên người anh ấy không có một vết thương nào, nên rõ ràng là anh ấy không bị chảy máu.”

“Có thể cậu ấy nôn ra máu?”

“Khả năng này em cũng đã hỏi bác sĩ, nhưng bác sĩ nói không phát hiện ra hiện tượng chảy máu ở trong nội tạng, thực tế thì sức khỏe Đồng Niên không có vấn đề gì, từ trước đến giờ anh ấy rất khỏe mạnh, lúc đó chỉ bị ngất đi mà thôi.”

“Nói như thế, thì máu đó là của ai?” Diệp Tiêu bắt đắ dĩ thờ dài một tiếng, thói quen nghề nghiệp khiến anh nghĩ đến ngay những sự việc đáng sợ.

Vũ Nhi lắc đầu: “Em cũng không biết. Sau khi Đồng Niên tỉnh lại, thì quên hết mọi việc xảy ra vào tối hôm đó, anh ấy không tài nào mà nhớ lại được. Hơn nữa em thấy Đồng Niên có gì đó khác với trước đây, nhưng khác thế nào thì em cũng không nói rõ được, chỉ là cảm thấy như trở thành người khác vậy.”

“Trở thành một người khác? Trí tưởng tượng của em thật phong phú.” Diệp Tiêu nghĩ lại những việc đã xảy ra trước đây, mọi người sẽ không bao giờ tin chuyện này là có thật, sẽ cho rằng nó chỉ có trong tiểu thuyết, nhưng thực ra, có một số chuyện lại xảy ra ngay bên cạnh chúng ta.

“Diệp Tiêu, có lẽ em cần sự giúp đỡ của anh.”

“Tại sao lúc đó em không báo cảnh sát?”

Vũ Nhi do dự một lúc rồi nói: “Em sợ có một số việc em không giải thích rõ được, ví dụ như nguồn gốc của vết máu đó.”

“Em lo cảnh sát sẽ nghi ngờ em và Đồng Niên chứ gì?” Diệp Tiêu lắc đầu nói: “Cảnh sát không kém như em tưởng đâu. Vũ Nhi, những vết máu đó còn không?”

“Xin lỗi, em đã lau đi rồi.” Vũ Nhi vừa nói vừa tỏ ra hối lỗi.

“Em có biết việc làm đó của em có nghĩa là gì không? Em đã xóa dấu vết hiện trường.”

“Tại em sợ quá. Diệp Tiêu, anh có cần đến kiểm tra hiện trường không?”

“Kiểm tra hiện trường?” Lúc đầu Diệp Tiêu cũng định làm như vậy, nhưng đột nhiên anh nghĩ đến cái gì đó, ý nghĩ này đã khiến anh thay đổi ý định của mình, anh do dự một hồi lâu rồi nói: “Không, không cần nữa đâu, anh nghĩ bây giờ không cần thiết nữa. Có điều, Vũ Nhi, em cứ yên tâm, nhất định anh sẽ giúp em.”

“Diệp Tiêu, đương nhiên là em rất tin tưởng anh, nếu không thì em hẹn anh đến đây làm gì.” Vũ Nhi nhìn anh đầy tin cậy, giống như trước đây cô tin cậy chị cô vậy.

“Bây giờ Đồng Niên thế nào rồi? Vừa rồi anh cũng đến ngôi nhà đen, muốn đến thăm em, nhưng chưa xuống xe thì nhận được điện thoại của em, nên anh vội quay lại.”

“Cám ơn anh quan tâm, anh ấy đã tìm được việc rồi, hôm nay là ngày đầu tiên anh ấy đi làm.”

“Chẳng phải hôm nay là cuối tuần sao?” Diệp Tiêu nhìn ra dòng người đông đúc bên ngoài.

“Anh ấy làm phóng viên chụp ảnh của một tòa soạn báo, gọi là tòa soạn ‘Họa báo Hoa trên biển’, cô chưa nói hết câu, Diệp Tiêu đang uống nước bỗng khựng lại, nên làm rơi vỡ cả cốc, màu đỏ của đồ uống tràn đầy ra bàn, còn chảy cả vào quần anh. Anh thấy ngại, nhả nhó cười với Vũ Nhi, không chờ phục vụ tới, anh lấy luôn khăn mùi xoa lau sạch bàn.

“Anh sao thế?” Vũ Nhi cảm thấy anh có gì đó hơi lạ.

Diệp Tiêu bình tĩnh lại, nói với Vũ Nhi: “Vừa rồi em nói, bây giờ Đồng Niên làm việc ở tòa soạn ‘Họa báo Hoa trên biển’?”

“Vâng, anh ấy làm phóng viên chụp ảnh, đây là chuyên môn của anh ấy, có gì không được sao?”

“Lại là ‘Họa báo Hoa trên biển’. Diệp Tiêu tự lẩm bầm, trong đầu anh

lại hiện ra hình ảnh của Thành Thiên Vũ ở tầng một của tòa soạn một năm trước đây, và cả vụ Sảnh Sảnh bị sát hại một thời gian trước, anh vẫn còn nhớ cô gái tên là Sảnh Sảnh đó cũng làm phóng viên chụp ảnh của “Họa báo Hoa trên biển”.

“Tòa soạn báo này có vấn đề gì đúng không? Anh Diệp Tiêu, mau nói cho em biết.”

Diệp Tiêu lắc đầu nói: “Không, Vũ Nhi, em đừng suy diễn linh tinh, có một số việc em không nên biết, như vậy sẽ tốt cho em hơn.”

“Tại sao?”

“Đừng hỏi nữa, anh chỉ có thể nhắc em. Sau khi tan làm thì cố gắng về nhà luôn, nếu ở nhà một mình thì không được mở cửa cho người lạ mặt.”

“Vâng, em sẽ nhớ lời anh dặn.”

Diệp Tiêu lại ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Còn Đồng Niên, anh tin rằng cậu ấy là một người đàn ông tốt, em nên tin tưởng cậu ấy.”

“Em muốn giúp anh ấy.”

“Vũ Nhi, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để giúp cậu ấy.” Diệp Tiêu nhìn Vũ Nhi, cảm tưởng như được nhìn thấy Tuyết Nhi, bỗng nhiên anh cảm thấy tình cảm của mình như đang trào dâng, nhưng anh đã kìm nén được, anh nhẹ nhàng nói: “Vũ Nhi, anh đã từng mất Tuyết Nhi, em cũng đã mất chị gái. Cho nên bây giờ, anh cũng không muốn nhìn thấy em mất đi Đồng Niên.”

“Cám ơn anh, Diệp Tiêu.” Vũ Nhi đưa tay ra, nắm lấy tay Diệp Tiêu mà không cảm thấy ngại ngùng gì, còn Diệp Tiêu thì phản ứng theo bản năng, rút ngay tay lại, nói khẽ: “Xin lỗi.”

Vũ Nhi cúi gằm mặt xuống, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy xấu hổ trước một người đàn ông.

Thái độ của Diệp Tiêu lại trở về với cung cách nghiêm túc bình thường, nói với giọng trầm trầm: “Vũ Nhi, có việc này anh phải nói với em. Sau khi gặp phải sự việc đáng sợ ở sân ga tàu điện ngầm lần trước, anh đã điều tra hồ sơ về người đàn ông nhảy xuống sân ga tự tử đó.”

“Anh nói cho em biết, người đàn ông đó đã có ý định tự tử sẵn rồi đúng không?”

Sắc mặt Diệp Tiêu u ám và lắc đầu: “Anh không rõ. Kết quả mà anh điều tra được là, người đàn ông nhảy khỏi sân ga tự tử đó tên là Kim Văn Dung, lúc nhỏ đã từng sống ở ngôi nhà đen, năm 1975, mẹ của ông ấy đã dùng dao đâm chết bố ông ấy, sau đó cũng đâm ông ấy, cuối cùng, bà ấy tự tử.”

Vũ Nhi trầm ngâm một lúc, sau đó hoảng sợ nói: “Tất cả những sự việc này đều xảy ra ở ngôi nhà đen?”

“Thật không may, điều đó là sự thật.”

“Tất cả những sự việc này như một cơn ác mộng, nhưng chẳng phải ngôi nhà đen là nhà riêng của họ Đồng sao? Tại sao lại có người khác đến ở?”

“Đó là thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, tất cả đều có thể.” Diệp Tiêu nhìn

Vũ Nhi bâng quơ.

Vũ Nhi không nói gì, cô để tay lên ngực sờ mặt ngọc của sợi dây chuyền qua lớp áo. Hai người lặng lẽ ngồi nhìn nhau. Sau vài phút, họ rời Tiên Tùng Lâm, cùng đi bộ một đoạn trên đường Giang Hải, trước cửa Tân Hoa Liên đang có biểu diễn thời trang, Vũ Nhi cũng đứng ở vòng ngoài xem một lát, Diệp Tiêu chỉ có thể đứng đằng sau chờ cô. Từng đôi nam nữ đi qua, dừng lại để xem, Diệp Tiêu và Vũ Nhi cũng giống như bọn họ, thế nên cũng bị mọi người xem như một đôi yêu. Diệp Tiêu cảm thấy tình thế rất khó xử, nên lặng lẽ lùi lại đằng sau đám đông, thấy vậy nên Vũ Nhi cũng theo anh đi ra.

Diệp Tiêu lên xe, hỏi Vũ Nhi có cần anh cho đi nhờ một đoạn không, cô lắc đầu, ý muốn nói cô muốn đi một mình, Diệp Tiêu hiểu cô, chào tạm biệt và lái xe đi. Diệp Tiêu nhìn qua gương, thấy Vũ Nhi đang đứng ở ngã ba đường chăm chú nhìn theo hướng anh đi.

Chương 35

Đường phố vào lúc chiều tà, bị kẹp giữa những tòa cao ốc cũ kỹ, chẳng khác nào hang sâu trong rừng, qua một con đường nhỏ, Đồng Niên nhìn thấy bãi ngoài của con sông. “Đã rất lâu rồi mình không tới đây.” Anh cầm máy ảnh, tự nói với mình.

“Nhìn bãi ngoài từ đằng sau thì có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn. Cậu có biết không? Trước đây, mình thường gọi nơi này là cái mông của bãi ngoài.” La Tư đứng đằng sau anh nói khẽ.

“Mông của bãi ngoài? Đây là một cách so sánh rất sát nghĩa.” Đồng Niên lại nhìn khắp nơi, những kiến trúc được xây dựng từ những phiến đá thô ráp khoảng 70 – 80 năm trước đây giống như bị yếm bởi một phép thuật ma quái đứng sừng sững ở đó, nó như đang chuyển động một cách chậm chạp trong cảnh màn đêm sắp buông xuống. Những kiến trúc giống như những chiếc thuyền tụ họp về cảng, khiến cho đường phố ở nơi này ngoằn ngoèo góc ngách như trong mê cung. Bỗng nhiên Đồng Niên cảm thấy thành phố này giống như một mê cung, đi vào được, nhưng lại không ra được, chỉ cần bước vào đây, coi như trở thành tù binh của nơi này, cho nên, anh không còn chỗ nương thân nữa, ngoài ngôi nhà đen.

Đang nghĩ, đột nhiên Đồng Niên cầm máy ảnh lên, chĩa ống kính vào đúng bức tường đá giống như một pháo đài cổ của Anh thời trung cổ, một tia sáng phát ra, khoảnh khắc của thời gian như được ghi lại trong cuộn phim.

“Hôm nay cậu chụp thế là được rồi, đủ để nộp bài cho tạp chí rồi.”

“Mình không thích nơi này, nhưng bây giờ mình lại không muốn về.”

La Tư im lặng một hồi lâu, nhìn từ bên cạnh vào mắt Đồng Niên và nói: “Đồng Niên, không phải là cậu đã quên hết những việc hồi còn nhỏ rồi đấy

chứ?”

Đồng Niên vẫn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước ngắm bãi ngoài và tháp truyền hình cao ngất ở bên kia bờ sông nói: “Mình không biết, có lẽ mình đã quên rồi. La Tư, cậu nói xem, quên đi thì tốt hơn, hay nhớ trong lòng thì tốt hơn?”

“Có một số việc không nên quên, giống như chiếc máy ảnh của cậu, mỗi lần cậu chụp hình là cậu đang lưu lại trong máy tất cả những sự việc xảy ra mà cậu đã nhìn thấy, như vậy thì mãi mãi không bao giờ bị lãng quên cả.”

“Thật không? Thế cậu đã quên chưa?”

La Tư đi về phía trước mặt anh: “Không, không bao giờ mình quên, mình nhớ rất rõ ràng khuôn mặt mẹ cậu.”

“Không, còn mình đã quên rồi, mình đã quên hình dáng của mẹ mình như thế nào, cậu đừng nhắc đến mẹ mình nữa.” Đồng Niên tiến lên phía trước mấy bước.

La Tư lắc đầu nói: “Không, cậu không quên, không bao giờ cậu quên được.”

Đồng Niên không biết trả lời thế nào, anh không bước lên trước nữa, mà rẽ vào một hẻm nhỏ, người qua lại ở đây rất ít, so với con đường của bãi ngoài chỉ cách đây có một tòa nhà thì quả thật như hai thế giới. Ở đây bị kẹp chặt giữa những tòa nhà màu đen cũ kỹ, là một góc mà không bao giờ ánh sáng mặt trời chiếu rọi tới được.

“Cậu thích những nơi tối tăm thế này đúng không?” La Tư nói bên cạnh tai anh.

“Nếu biết được khi màn đêm buông xuống, bóng tối trở thành nhân vật chính của màn đêm, nó đã lên sân khấu để biểu diễn.” Bỗng nhiên Đồng Niên mỉm cười, nét mặt anh có gì đó hơi lạ, anh nói nhỏ: “La Tư, dường như mình đã quên hình dáng của cậu hồi còn nhỏ rồi.”

“Nhưng mình lại không quên hình dáng của cậu, một con quỷ thò lò nước mũi,” La Tư vừa nói vừa cười.

“Thế mình bây giờ thì sao?”

“Bây giờ?” La Tư nhìn thẳng mặt anh một lúc: “Bây giờ mình nhìn không rõ cậu nữa rồi.”

“Không nhìn rõ là như thế nào? Chẳng lẽ mình đã trở thành người tàng hình trong mắt cậu?”

“Người tàng hình? Thực ra mình thấy cậu có trí tưởng tượng rất phong phú, tưởng tượng trong bóng tối. Chúng ta về thôi?” Nói xong, cô đi ra ngoài phố, vừa đi vừa nói: “Đồng Niên, cậu không cảm thấy cậu rất hạnh phúc sao?”

“Mình cũng không biết hạnh phúc là thế nào, cậu có thể nói cho mình biết định nghĩa của hạnh phúc không?” Đồng Niên cất máy ảnh.

La Tư ngừng một lúc rồi nói: “Cậu có Vũ Nhi bên cạnh là hạnh phúc lớn

nhất của cậu.”

“Nhưng hai người mới chỉ gặp nhau có một lần.”

“Một lần là quá đủ, có người cho dù cậu chung sống với họ cả đời, nhưng chưa chắc cậu đã thực sự hiểu được con người họ, mà có người cậu chỉ cần nhìn là đã biết cậu có thể tin tưởng họ.”

“Thế mình thuộc loại người phía trước hay phía sau?”

La Tư lại trầm ngâm một lúc, nhìn thẳng vào mắt anh nói: “Mình đoán, bây giờ mình đã biết. Nhưng mình không nói cho cậu biết đâu.” Sau đó cô cười ranh mãnh.

Đồng Niên cũng cười, họ đi khỏi con hẻm nhỏ, đi dọc theo con đường cái quay lại để nhìn bãi ngoài, bây giờ ở đó đèn đuốc đã sáng trưng, tháp truyền hình thẳng đứng trong màn đêm, anh cảm thấy có chút gì đó chói mắt.

“Mình biết là cậu không thích những nơi như thế.” La Tư đã nói ra những điều mà anh muốn nói.

“Đúng vậy.”

“Thế cậu mau về đi, mình nghĩ Vũ Nhi đang chờ cậu đấy. Đồng Niên, cậu phải đối xử tốt với cô ấy, cậu phải làm như vậy, nhất định phải làm thế.”

Đồng Niên gật gật đầu, rồi lên taxi.

Chương 36

Khi Đồng Niên về đến ngôi nhà đen, Vũ Nhi đang ngồi ngủ gật ở sofa tầng một. Anh không muốn đánh thức cô, nên nhẹ nhàng đi vòng sang bên cạnh, nhưng Vũ Nhi đã tỉnh giấc.

Vũ Nhi mở mắt, mệt mỏi nói: “Cơm và thức ăn em để trong tủ lạnh, để em lấy cho anh.”

“Không cần đâu, anh đã ăn ở ngoài rồi.”

“Hôm nay là ngày đầu tiên anh đi làm, anh thấy thế nào?” Vũ Nhi ngồi thẳng dậy.

“Hôm nay anh đến móng của bãi ngoài chụp ảnh.”

Vũ Nhi không hiểu anh đang nói gì: “Anh nói gì cơ?”

“Chính là bãi ngoài, phía đằng sau những tòa nhà cao tầng”

“À” Vũ Nhi nhìn màn đêm đã buông xuống bên ngoài cửa sổ, rồi dụi mắt nói: “Đồng Niên, không hiểu tại sao, hôm nay em rất mệt.”

Đồng Niên thờ ơ nói: “Em nên đi nghỉ đi, em đi ngủ trước đi, anh ngồi một lát.”

Vũ Nhi gật đầu: “Anh cũng đi ngủ sớm nhé.” Sau đó cô mệt mỏi bước lên cầu thang không ngừng phát ra những tiếng kêu cọt két.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Đồng Niên, anh rót một cốc nước, rồi uống một hơi hết sạch, một ít nước từ khe miệng anh chảy ra, làm ướt cả áo. Tự nhiên anh cảm thấy một luồng gió lạnh, quay đầu lại, thấy cửa sổ đằng sau phòng khách đang mở, một làn gió mát lạnh thổi vào phòng.

Đồng Niên bước đến bên cửa sổ, đang định đóng cửa lại, con mèo trắng lại nhảy lên vào đúng tầm mắt anh. Con mèo trốn trong những lùm cây bên ngoài cửa sổ, một màu trắng tinh khiết trong màn đêm khiến anh càng chú ý. Anh không biết nên xử lý thế nào, nhìn mắt nó giống như con vật đã được con người thuần hóa, nhìn vào đó, bất cứ ai cũng muốn vuốt ve.

Anh hơi run, đột nhiên anh lùi lại mấy bước, mở tủ lạnh, lấy chỗ cá hôm qua ăn còn thừa để lên bệ cửa sổ. Con mèo vẫn giữ nguyên tư thế như lúc trước, nhưng trong giây lát, nó nhẹ nhàng giơ một chân trước lên, sau đó bước thăm dò lên phía trước mấy bước. Tiếp đó, nó nhảy vọt lên, Đồng Niên hết sức ngạc nhiên với sức bật khá cao của nó, anh nhìn nó nhảy lên bệ cửa sổ, và ăn hết chỗ cá. Mèo không hề cảm thấy sợ hãi khi có mặt Đồng Niên, nó ăn bữa tối rất tự nhiên như là bên cạnh không có ai, giống như tất cả con mèo được nuôi trong nhà vậy. Trong đầu Đồng Niên bỗng thoáng qua một ý nghĩ: chắc chắn có người đang nuôi nó, thậm chí trước khi họ đến ngôi nhà đen, nếu không nó đã không dám ăn trước mặt con người như thế này. Nghĩ đến đây, người anh run lên.

Con mèo như nhận ra sự thay đổi của Đồng Niên, nó nhanh nhẹn ngược

lên nhìn anh, Đồng Niên không dám nhìn nó, anh lùi lại vài bước. Lúc này, con mèo đã ăn hết chỗ cá, trên bệ cửa sổ chỉ còn sót lại một ít xương. Nó nhìn một lúc, rồi nhảy ngay xuống sàn phòng khách, chạy vọt vào hành lang của phòng khách. Đồng Niên đuổi theo nó, nhưng chỉ chạy được vài bước, thì con mèo đã biến mất trong hành lang tối om.

Đồng Niên nhìn vào hành lang tối om, không nhìn thấy gì hết, sau đó, anh đi vào trong, cho đến cuối hành lang, đó là một bức tường.

Anh đưa hai tay sờ lên bức tường lạnh buốt, bỗng nhiên giống như có một luồng điện truyền từ tay anh lên khắp cơ thể đến từng lỗ chân lông. Anh vội lùi lại, suýt ngã. Anh bình tĩnh lại, sau đó nhìn lên một góc tối om. Bỗng nhiên anh quay người lại chạy đến trước cửa một căn phòng, nhìn vào mắt mèo lấp ngược trên cánh cửa, anh cảm thấy nó đang lạnh lùng nhìn anh, dường như đang cười mỉa mai hình dạng anh bây giờ.

Đồng Niên lắc đầu, nhìn vào mắt mèo trên cánh cửa, chậm rãi nói từng chữ: “Tao không nhát gan như mày tưởng đâu.” Anh nhìn mắt mèo thăm dò và ghé sát vào cánh cửa, ánh mắt anh đầy vẻ bức dọc.

Đồng Niên nhìn vào bên trong qua mắt mèo.

Lúc này, bóng tối bao trùm lấy Đồng Niên, vô số những con mắt trên cánh cửa của hai hành lang lẩn trốn trong bóng tối đang lạnh lùng nhìn anh. Mấy giây sau, trong ngôi nhà đen phát ra một tiếng kêu than vô cùng thảm thương, trong thoáng chốc, nó đã phá vỡ sự im lặng của màn đêm. Vào đúng lúc đó, có rất nhiều cửa sổ xung quanh ngôi nhà đen lại sáng ánh đèn, có một số người tuổi trung niên bị đánh thức bởi tiếng kêu thê lương phát ra từ ngôi nhà đen, trong phút chốc lại nhớ lại đêm đáng sợ của mười mấy năm trước. Đêm nay, những người dân sống ở xung quanh ngôi nhà đen lại phải trải qua một đêm dài với những cơn ác mộng.

Đồng Niên vẫn sống.

Anh thở dồn dập, người run lên, gần như vừa lặn vừa bò lao ra khỏi hành lang tối om, chạy vội lên lầu, cùng lúc nở với Vũ Nhi đã bị đánh thức bởi tiếng kêu thất thanh và những âm thanh phát ra từ các bậc thang.

Chương 37

Một tia nắng chiếu vào mặt Vũ Nhi, cô mở mắt, theo thói quen đưa tay quờ sang phía Đồng Niên, nhưng cô chỉ sờ thấy một khoảng không, Đồng Niên không có ở đây. Vũ Nhi ngồi bật dậy, hoảng hốt nhìn khắp căn phòng, cô lo sợ Đồng Niên lại giống như lần trước chẳng nói lời nào mà đi mất. Cô sờ lên ngực, cố gắng trấn tĩnh lại. Và nhìn thấy một tờ giấy trên bàn trang điểm.

Trên tờ giấy đó là nét chữ quen thuộc của Đồng Niên: Vũ Nhi, anh ra

ngoài mua một ít đồ, tối anh về, em đừng lo lắng gì.

Đọc xong lời nhắn của Đồng Niên, Vũ Nhi mới cảm thấy yên tâm. Cô nhìn đồng hồ, không ngờ đã gần trưa rồi, từ trước tới giờ chưa bao giờ cô thức dậy muộn như vậy. Cô làm vài động tác cổ, đưa tay lên vuốt vuốt tóc, cô cũng không biết tối hôm qua cô đã ngủ từ lúc nào, nói tóm lại là sau khi bị đánh thức bởi tiếng kêu thảm thiết và tiếng nước nở của Đồng Niên, thì cô không tài nào mà ngủ được, cô trần trọc cả đêm, mãi đến lúc tờ mờ sáng cô mới dần dần thiếp đi.

Vũ Nhi ngẩng đầu, soi mình qua gương của bàn trang điểm, cô thấy vầng mắt mình thâm quầng và trũng hơn trước đây, khuôn mặt gầy hơn và nhợt nhạt. Cô lại nghiêng mặt sang một bên, thấy rằng với khuôn mặt thế này cũng có một nét gì đó khá độc đáo, cũng giống như có người đặc biệt thích cắt tỉa những quả mai bị hỏng, có người lại rất thích những phụ nữ gầy gò, có khuôn mặt nhợt nhạt.

Nhưng Vũ Nhi lại không thích hình dáng mình bây giờ. Cô thích mình giống như trước đây với khuôn mặt hồng hào, thân thể vừa vặn, hơn nữa còn rất đáng yêu, chiều tối nào cũng chạy mấy trăm mét ở xung quanh hồ của thành phố, để tiêu hao bớt đi năng lượng tưởng chừng như không bao giờ bị cạn kiệt. Nhưng bây giờ, cô thấy mình đang bị giam cầm trong một căn phòng giống như một chú chim đang bị nhốt trong lồng, hàng ngày chỉ có bóng đêm và những bóng hình mờ ảo làm bạn với mình. Cô lại bất giác đưa tay lên sờ cổ, cô đang mặc một chiếc váy ngủ rộng cổ, sợi dây chuyền mắt mèo không phát ra một thứ ánh sáng hào quang rực rỡ như buổi tối, nhưng chỉ cần đeo sợi dây chuyền này trên cổ, Vũ Nhi luôn cảm thấy có một khí chất đặc biệt.

Vũ Nhi lặng lẽ ngắm mình vào mắt mèo trong gương, cô cảm thấy mình đeo sợi dây chuyền này rất hợp, có lúc cô còn cảm thấy mắt ngọc mắt mèo này không chỉ là món đồ trang sức, mà nó giống như một phần của cơ thể cô, giống như đôi mắt của cô. Cô nghĩ, nhiều năm trước đây, có lẽ mẹ Đồng Niên cũng đã đeo sợi dây chuyền này ngồi trước gương ngắm mình mà xót thương cho số phận mình.

Bỗng nhiên cô cảm thấy, mỗi lần cô ngồi trước bàn trang điểm, dòng chảy thời gian dường như đang quay ngược lại, từ trong ký ức sâu thẳm, những người phụ nữ đã từng ngồi soi trước tấm gương này dường như đang sống lại, lại xuất hiện trên một góc độ nào đó của tấm gương, hoặc đang dùng chiếc lược gỗ chải mái tóc đã đen mượt, hoặc hát thầm một bài hát thịnh hành thời đó, hoặc... đưa tay lên sờ mặt sợi dây chuyền mắt mèo đang đeo trước ngực.

Vũ Nhi trở lại bên cửa sổ, ánh nắng hiếm hoi của ngôi nhà đen đang chiếu rọi vào bệ cửa sổ, phát ra những tia sáng chói lòa, cô để ánh nắng chiếu vào mắt mèo của sợi dây chuyền. Bỗng nhiên từ mặt sợi dây chuyền

phản lại một tia sáng trắng giống như mắt mèo trong nắng, rất thần bí khó hiểu. Tia sáng phản quang từ mắt mèo chiếu vào mắt cô, khiến cô chói mắt, đến nỗi chân cô như đứng không vững, cô như mất đi thăng bằng và sắp ngã về phía trước, may mà cô bám được vào thành cửa sổ mới không bị ngã xuống dưới. Nhưng nửa người cô đã bị nhào ra bên ngoài cửa sổ, giờ đây cô chỉ nhìn thấy những đám cỏ mờ mờ dưới những gốc cây, bức tường bao quanh đổ nát, và cả tia sáng mờ mờ phản chiếu lại từ mắt mèo. Vũ Nhi không chịu nổi, đưa tay lên che ánh sáng phản quang đó, cô đu người trở vào bên trong cửa sổ.

Lung cô đầm đìa mồ hôi, Vũ Nhi ra khỏi chỗ đang đứng. Cô không hề cảm thấy đói, nên cũng không xuống tầng trệt để ăn, mà cô đi vào hành lang tối om, mở cửa phòng bên cạnh. Cô lại nhìn thấy một tủ sách rất to và một bàn viết, trong căn phòng toát ra một mùi ẩm mốc, khiến Vũ Nhi không thở được, cô vội mở cửa sổ hít thở không khí bên ngoài, mới cảm thấy dễ chịu hơn. Tủ sách xếp từng hàng sách cũ, cô lấy một quyển sách xếp bên ngoài, đó là cuốn sách xuất bản những năm 80, từ những trang giấy tỏa ra mùi mốc meo, tên sách là “Những cuộc đấu tranh của quan Địch - Tứ bất bình”, tác giả là Robert Hans ven Gulik.

Vũ Nhi đã từng nghe đến Robert Hans ven Gulik, ông là người Hà Lan, đã từng làm đại sứ tại Trung Quốc, là một hán học giả nổi tiếng. Vào những năm 50, 60 ông đã viết một loạt các truyện trinh thám về những cuộc điều tra của quan Địch bằng tiếng Anh, viết về các câu truyện trinh thám của minh thần Địch Nhân Kiệt thời Nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên đời Đường, bộ truyện này đã từng được người phương Tây gọi là bộ truyện trinh thám Sherlock Holmes của Trung Quốc.

Bỗng nhiên Vũ Nhi nhớ lại một bộ phim trong nước sản xuất trước đây cô đã xem gọi là “Những vết máu trên bình phong”, bộ phim này được xây dựng dựa theo “Tứ bất bình” trong tập truyện Những cuộc điều tra của quan Địch của Robert Hans ven Gulik, Vũ Nhi vẫn nhớ rõ những hình ảnh trong đoạn cuối cùng của bộ phim, Địch Nhân Kiệt đã vạch trần một vở kịch rất ly kỳ và ghê rợn mà chủ mưu là Đẳng huyện lệnh, phơi bày một linh hồn xấu xa tội lỗi đã được giữ kín từ lâu, hóa ra đằng sau một hung án, ngoài sự cố còn tiềm ẩn một kế hoạch mưu sát ghê sợ hơn rất nhiều. Nghĩ đến đây, cô bất giác đưa tay lên xoa ngực, cô không tưởng tượng được tác giả người Hà Lan Robert Hans ven Gulik làm thế nào mà viết được một câu chuyện về đời Đường khiến người ta phải rùng mình, đọc xong rồi nghĩ lại vẫn cảm thấy sợ.

Cô lại lục lọi tủ sách, và tìm được hơn chục quyển truyện khác của tập truyện Những cuộc điều tra của quan Địch, như “Hồ ly đen”, “Hồng Cúc Tử”, “Triều Vân Quan”, “Vụ án quanh hồ”, “Vụ án mê cung”..., trong đó có nhiều quyển có lớp bụi dày đặc, nhưng có những trang sách lại vô cùng sạch

sẽ, giống như có ai đó thường xuyên giở những trang sách này ra để xem, Vũ Nhi sợ, rõ ràng là ngôi nhà đen đã bị bỏ hoang mười mấy năm, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Trước mắt cô chỉ là một phần nhỏ trong bộ truyện “Những cuộc điều tra của quan Địch” phiên bản tiếng Trung được xuất bản vào đầu những năm 80 được cất giữ trong tủ sách. Hầu hết sách trong tủ đều là những quyển được viết bằng chữ phồn thể được xuất bản vào những năm 30 trong đó có một tập truyện “Tập truyện trinh thám Hoắc Tang” của Trinh Tiều Thanh. Vũ Nhi cũng không hiểu nổi làm thế nào mà những bộ truyện này được lưu giữ đến tận bây giờ, có lẽ khi ngôi nhà đen mới vừa xây dựng xong, những bộ truyện này đã được đưa đến cất giữ ở phòng sách này, nó vẫn được lưu giữ qua cả thời kỳ “Cách mạng văn hóa” thì quả là một kỳ tích, ngày nay có lẽ những cuốn sách, cuốn truyện này đã trở thành báu vật của những nhà sưu tầm. Vũ Nhi còn tìm thấy một số quyển sách bán rất chạy thời kỳ đó, như là tiểu thuyết của Trương Hận Thúy, tập thơ của Từ Chí Ma, hay là phiên bản tiếng Trung sớm nhất của tập truyện “Bộ truyện trinh thám của Sherlock Holmes”. Tầng trên cùng của tủ sách còn có các sách đóng bằng chì được bọc gờ cẩn thận, hầu hết là các tiểu thuyết trinh thám đời nhà Minh, nhà Thanh.

Sau bữa cơm trưa, Vũ Nhi quay lại thư phòng, cô đọc cuốn “Những cuộc điều tra của quan Địch”. Cho đến khi trời chập choạng tối, Vũ Nhi mới gấp sách lại, cô không dám ở lại trong căn phòng này vào buổi tối, ngồi một mình dưới ánh trăng cùng với tủ sách cổ. Lúc này, cô nghe thấy tiếng bước chân nặng nề từ ngoài hành lang vọng vào. Tiếng bước chân khiến tim Vũ Nhi vừa đập nhanh lại vừa hoảng loạn, cô rón rén ra mở cửa, nhìn thấy một bóng người đang đi về phía cô.

“Ai đấy?”

“Là anh đây.” Đồng Niên lên tiếng, rồi tiếp tục bước tiếp về phía cô, mở cửa thư phòng. Vũ Nhi đi sau anh, nhìn anh xách một cái túi rất nặng. Đồng Niên nhìn tủ sách và bàn viết, lạnh lùng nói: “Em đã đọc sách ở đây rồi à?”

“Vâng, không được sao anh?”

“Đương nhiên là được rồi.”

Đồng Niên không nói thêm gì nữa, anh lấy từ trong túi ra một chiếc máy quay camera, rồi đứng lên bàn viết lắp máy quay lên tường, anh còn lấy ra vài sợi dây điện, một đầu cắm vào máy quay, một đầu cắm vào ổ điện. Vũ Nhi quan sát hành động của Đồng Niên, cảm thấy rất khó hiểu, cuối cùng cô không chịu thêm được nữa vội lên tiếng hỏi: “Đồng Niên, anh đang làm gì thế?”

“Anh đang lắp máy camera theo dõi.”

“Thế hóa ra cả ngày hôm nay anh đi ra ngoài là để mua những thứ này sao?”

“Không phải mua mà là thuê. Hôm nay anh đã đến công ty bảo đảm an

ninh, và tổng cộng là anh đã thuê 20 cái camera.”

“Cái gì?” Vũ Nhi há hốc mồm: “Anh lắp đặt nhiều máy camera thế để làm gì?”

Đồng Niên vừa tiếp tục đứng trên bàn viết làm công việc của anh vừa nói: “Vũ Nhi, rồi em sẽ hiểu.”

Vũ Nhi lắc đầu, đi ra khỏi phòng, cô đến phòng ngủ, chỗ góc tường và trần nhà cô cũng phát hiện thấy một máy camera. Máy camera đó giống như một đôi mắt vô cảm cứ trợn trừng dõi theo cô, cô vội vàng lùi lại vài bước, nhìn kỹ nó, rồi bất giác đưa tay lên che mặt và chạy ra khỏi phòng. Cô xuống tầng một, ở góc tường phòng khách cô cũng thấy có máy quay, rồi đến phòng bếp, lúi đi, cô mở hết cửa của các phòng tầng một và phát hiện phòng nào cũng bị lắp camera. Trong một căn phòng để trống, còn để một thiết bị theo dõi và điều khiển mới tinh. Vũ Nhi không dám tin vào mắt mình nữa, cô lại chạy lên tầng hai, vừa đúng lúc Đồng Niên đang từ trong thư phòng bước ra, đi về hướng mấy phòng cuối hành lang, cô đuổi theo đằng sau anh, hỏi: “Đồng Niên, đầu óc anh có vấn đề phải không?”

Đồng Niên không trả lời, anh mở cửa phòng, rồi bật đèn, đây là một căn phòng trống, không có bất cứ một đồ đạc gì, cửa sổ mở toang, một làn gió từ ngoài thổi vào, làm rối tung tóc Vũ Nhi. Đồng Niên quay đầu lại, nhìn cô với một ánh mắt rất kỳ quặc, từ từ nói: “Vũ Nhi, anh làm như vậy là vì sự an toàn của chúng ta.”

“An toàn?” Vũ Nhi không hiểu nổi anh đang nói gì, cô lắc đầu rồi nói: “Anh nên đến khám bác sĩ tâm lý, ngày mai em sẽ gọi điện cho bác sĩ Mễ.”

“Tùy em thôi.” Đồng Niên nói điem nhiên như không, tiếp đến, anh lấy từ trong túi xách ra thêm một máy camera nữa, và lại tiếp tục công việc của mình.

Vũ Nhi không muốn ở đó nữa, cô quay trở lại phòng ngủ, nhìn máy camera với vẻ mặt đầy bức tức, đột nhiên cô cảm thấy hình ảnh cô dưới ống kính của máy quay này, giống như đang không mặc quần áo. Vũ Nhi không nhìn nó nữa, cô nằm vật ra giường khóc thảm.

Chương 38

Thang máy dừng ở tầng thứ 9, Diệp Tiêu ra khỏi thang máy, anh chợt nhận ra nơi này đã thay đổi khá nhiều so với một năm trước đây, có lẽ do trước kia nơi này đã có người từng tự sát, nên họ đã sửa chữa và thay đổi cách bài trí để xua đi ám khí. Anh gõ lên cánh cửa của tòa soạn “Họa báo hoa trên biển”, người mở cửa chính là La Tư.

La Tư mở cửa, nhìn thấy Diệp Tiêu khiến cô ngẩn người ra một lúc, cô vẫn chưa định thần lại. Diệp Tiêu đã tự bước vào phòng. Trong phòng chỉ có

mỗi anh và cô, anh nhìn kỹ cánh cửa sổ, một năm trước, Thành Thiên Vũ đã nhảy từ đây xuống, đương nhiên là bây giờ không còn thấy bất cứ một dấu vết nào nữa.

“Xin lỗi cảnh sát Diệp, anh tìm tôi có việc gì vậy?” La Tư đã lấy lại được trạng thái ban đầu.

Diệp Tiêu quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Sao cô biết là tôi đến tìm cô?”

“Chẳng lẽ không phải vậy sao?”

“Đương nhiên là không phải rồi, tôi đến để tìm Đồng Niên.”

La Tư hơi bất ngờ, nỗi sợ hãi hiện trên mặt cô đã bị Diệp Tiêu nhận ra, nhưng cô vẫn bình tĩnh đáp lại: “Anh cũng quen Đồng Niên à?”

“Đúng vậy.”

“Có quen lắm không?” La Tư vừa cười vừa hỏi.

Diệp Tiêu cũng không biết nên trả lời cô thế nào, anh dừng lại một lúc rồi nói: “Sao ở đây lại chỉ có một mình cô? Đồng Niên đâu rồi?”

“Cậu ấy là phóng viên ảnh nên phần lớn thời gian đều ở ngoài, rất ít khi đến văn phòng. Tòa soạn của chúng tôi lại rất nhỏ, chỉ có mấy người thôi, hầu hết thời gian mọi người toàn ở ngoài đi thu thập tin tức. Anh còn muốn hỏi vấn đề gì nữa không?”

“Đồng Niên bắt đầu đến đây làm từ khi nào?”

“Mấy ngày gần đây.”

“Làm sao cậu ấy lại xin được vào đây? Hay ai giới thiệu cho cậu ấy đến đây làm?” Diệp Tiêu đã biết câu trả lời.

La Tư gật đầu trả lời: “Chắc anh đoán là chính tôi giới thiệu cậu ấy đến đây làm đúng không, anh đoán không sai đâu, là tôi đấy. Vì trước đây chúng tôi là hàng xóm của nhau, khi còn nhỏ chúng tôi thường chơi với nhau. Sau sự việc của Sảnh Sảnh, tòa soạn cần tìm người để thay thế vị trí của cô ấy, tôi đã nghĩ ngay đến Đồng Niên, vì tôi nghe nói cậu ấy là một nhiếp ảnh gia.”

“Nhưng tại sao cô lại biết cậu ấy là một nhiếp ảnh gia?”

“Vũ Nhi nói cho tôi biết, à chắc anh không biết Vũ Nhi là ai đâu nhỉ?”

“Nhưng tôi lại biết rất rõ về Vũ Nhi.” Diệp Tiêu ngắt lời cô: “Làm sao mà cô biết được Đồng Niên đã trở lại Thượng Hải?”

“Là do những người hàng xóm trước đây đã báo cho tôi biết.”

“Có phải là cô nói đến - Ngôi nhà đen?” Diệp Tiêu cố nhấn mạnh từng chữ.

La Tư vừa nghe nhắc đến ngôi nhà đen, thì hơi giật mình, rồi cô nói: “Đúng vậy, hồi nhỏ, tôi sống ở đối diện ngôi nhà đen, nhưng tôi đã chuyển đi từ lâu rồi. Anh cũng đã từng đến ngôi nhà đen đúng không?”

“Tôi nghĩ chắc cô rất quen thuộc với nơi đó?”

“Đó là khi tôi còn nhỏ, anh có cho rằng nơi đó và những vụ án mà anh

đang điều tra có liên quan tới nhau không?” La Tur hơi cảnh giác, xem ra như cô đang dò hỏi Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu không cảm thấy khó chịu với câu hỏi đó, mà trái lại anh còn cười với cô, điều này khiến cho La Tur càng khó hiểu, cô vốn nghĩ câu hỏi của cô sẽ khiến cho Diệp Tiêu rất tức giận, nhưng không ngờ được rằng thái độ của anh lại hoàn toàn ngược lại với những gì cô suy đoán. Diệp Tiêu vẫn giữ nguyên sắc mặt nhìn cô, rồi nhẹ nhàng hỏi: “La Tur, cô có biết mắt mèo là gì không?”

“Mắt mèo?” Câu hỏi này khiến La Tur hoàn toàn hoảng hốt, cô đưa tay đặt lên trước ngực trả lời: “Tôi không biết, có lẽ mắt mèo là tên của một loại ngọc quý.”

“Còn gì nữa không?”

“Còn nữa? Mắt mèo còn được lắp trên cánh cửa, dùng để nhìn ra bên ngoài.”

“Có thể là dùng để nhìn vào bên trong.” Diệp Tiêu nói bằng quơ, “có điều, còn có...”

La Tur lắc lắc đầu: “Còn gì nữa? Thế thì tôi thực tình không nghĩ ra được.”

“Có thể, là tên của một quyển sách.”

“Tên của một cuốn sách? Gọi là “Mắt mèo” sao? Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ nghe thấy tên một quyển sách như vậy.”

Diệp Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô, chậm rãi nói: “Cám ơn các câu trả lời của cô, có thể tôi còn đến tìm cô, còn nữa, nhờ cô nói hộ với Đồng Niên, nói là tôi đến tìm cậu ấy, và cho tôi gửi lời hỏi thăm cậu ấy.”

Nói xong, anh đi về phía cửa, trước khi ra khỏi phòng, anh còn quay đầu lại nói với cô: “La Tur, bỗng nhiên tôi lại nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì vậy?” La Tur hỏi đầy hoài nghi.

“Một năm trước đây, về vụ tự sát của Thành Thiên Vũ, cô có giấu tôi chuyện gì không? Tôi biết là sớm hay muộn cô cũng sẽ kể với tôi.” Ánh mắt của Diệp Tiêu nhìn cô chờ đợi.

La Tur vội cúi đầu, bỗng nhiên tim cô đập thình thịch, khi cô ngẩng đầu lên định nói, thì phát hiện Diệp Tiêu không còn ở đó nữa. Cô vội đẩy cửa chạy ào ra ngoài hành lang cũng không có ai, cánh cửa cầu thang máy đang chậm rãi khép lại, cô chạy nhào về phía thang máy, qua khe cửa cô chỉ kịp nhìn thấy đôi mắt của Diệp Tiêu.

Cánh cửa thang máy đã khép lại, nhanh chóng lao xuống dưới. La Tur đứng đắn đứng lại trên hành lang vắng lặng, một cơn gió nhẹ thổi qua chiếc cửa sổ ở phía cuối hành lang vắng, mới khiến cô bừng tỉnh.

Chương 39

Phòng khám của Mễ Nhược Lan cũng không cách xa ngôi nhà đen là mấy, Vũ Nhi và Đồng Niên chỉ cần đi bộ khoảng 20 phút là đến nơi. Hai người đẩy nhẹ cửa bước vào, nhìn thấy trên bức tường ở ngay phòng chờ treo rất nhiều tranh, những bức tranh này rất lạ, đều là những bức tranh trừu tượng, trong số đó Vũ Nhi có biết một bức, đó là bức tranh do Hứa Văn Minh vẽ.

Cô lễ tân chủ động hỏi hai người, Vũ Nhi nói với cô, cô đã gọi điện liên lạc trước với Mễ Nhược Lan, cô lễ tân trả lời: “Cô là Vũ Nhi phải không ạ? Bác sĩ Mễ đang chờ hai người ở bên trong.”

Cô lễ tân đưa hai người đến phòng của Mễ Nhược Lan, vừa bước vào phòng, Vũ Nhi nhìn thấy bác sĩ Mễ đang ngồi trên một chiếc ghế bành, nhìn ra khu vườn ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó.

“Vũ Nhi, hai người đến rồi à.” Mễ Nhược Lan vừa quay đầu lại thì thấy hai người.

“Bác sĩ Mễ, hôm nay chúng tôi đến làm phiền bác sĩ.”

Mễ Nhược Lan nhìn Đồng Niên, anh không có một chút biểu cảm nào, đứng đần người một chỗ, giống như Vũ Nhi đang nói đến một người khác chứ không phải anh. Mễ Nhược Lan cười với anh, rồi nói với Vũ Nhi: “Vũ Nhi, cô ra ngoài chờ một lát nhé, tôi muốn nói chuyện riêng với Đồng Niên.”

Vũ Nhi hiểu ý của Mễ Nhược Lan, gật gật đầu, rồi nói với Đồng Niên: “Đồng Niên, anh phải nghe theo hướng dẫn của bác sĩ Mễ nhé.” Cách cô nói với anh giống như một người mẹ chăm sóc và lo lắng cho con, bảo con khi tiêm thì không phải sợ.

Nhưng nét mặt của Đồng Niên vẫn không có một chút biểu cảm nào hết. Vũ Nhi ra khỏi phòng, ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài, tuy cô hơi mệt, nhưng cô vẫn lấy từ trong túi ra một số tài liệu đem từ công ty đến, tranh thủ ngồi vẽ phác thảo, cô phải tranh thủ từng phút để hoàn thành công việc.

Trong phòng Mễ Nhược Lan, ánh sáng êm dịu chiếu rọi lên từng đường nét của chiếc áo khoác màu trắng cô đang mặc. Cô nhẹ nhàng cất tiếng nói: “Đồng Niên, cậu ngồi xuống đi.”

Đồng Niên ngoan ngoãn ngồi đối diện với cô, nhìn anh lúc này trông thật ngoan ngoãn, giống như chú mèo trắng của anh hồi anh còn nhỏ.

“Đồng Niên, hôm nay tôi không muốn hỏi cậu bất cứ điều gì cả, vì đối với cậu bây giờ, hỏi điều gì cũng bằng không. Tôi chỉ muốn nghe những gì cậu đang nghĩ, những gì từ đáy lòng cậu, được không?”

Đồng Niên trầm ngâm một lúc, rồi cất tiếng với giọng khàn khàn: “Được”. Nghe giọng anh giống như anh đã không nói trong một khoảng thời gian rất lâu rồi.

Mễ Nhược Lan gật gật đầu, ra hiệu cho anh tiếp tục nói.

Đồng Niên cảm thấy đôi mắt của bác sĩ Mễ giống như hai cánh cửa sổ,

qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, có thể phát hiện ra một thế giới mới, bây giờ, thế giới này đang là thính giả của anh, đang chờ đợi anh nói. Mỗi anh hơi khô, nên anh đưa lưỡi liếm môi, rồi từ từ nói: “Tôi muốn nói về một giấc mơ của tôi. Giấc mơ này vừa như có thật, lại vừa hư ảo; vừa mỹ lệ, lại vừa tàn khốc. Như là hôm qua mà cũng là của ngày mai.”

“Hay quá, tôi rất muốn nghe giấc mơ đó của cậu.” Âm thanh giọng nói như mê hoặc của Mễ Nhược Lan như liên hồi đập vào màng nhĩ anh.

Giấc mơ, đang bập bênh trong phòng cô.

Một tiếng sau, Đồng Niên bước ra khỏi phòng, tinh thần anh đã khá hơn, Vũ Nhi vội nắm chặt lấy tay anh và hỏi: “Thế nào rồi anh?”

“Chúng ta về nhà thôi!” Anh vui vẻ trả lời.

Vũ Nhi không nói gì với anh nữa, vội đi vào phòng của Mễ Nhược Lan, thấy Mễ Nhược Lan vẫn đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, Vũ Nhi vội hỏi: “Bác sĩ Mễ, có phải Đồng Niên bị bệnh thật không?” Cô đưa tay lên chỉ lên đầu.

“Bệnh? Mới vậy mà cô đã vội vã kết luận đó là bệnh sao?” Mễ Nhược Lan lắc đầu nói: “Nếu mới như vậy mà đã coi là bệnh, thế thì tất cả chúng ta ai cũng có bệnh, hơn nữa bệnh tình đã ở giai đoạn hết sức nguy kịch rồi. Vũ Nhi, cô nói xem?”

“Tôi không hiểu.”

“Đúng vậy, vì thế cô không hiểu Đồng Niên. Cô tự cho rằng cô rất hiểu cậu ấy, nhưng thực ra, cô đã nhầm, cô không hề hiểu cậu ấy, nếu thực sự hiểu một người thì quả thực là khó vô cùng.”

Vũ Nhi lo lắng hỏi: “Bác sĩ Mễ, thế vừa rồi Đồng Niên đã nói gì với bác sĩ?”

“Đồng Niên hầu như không nói gì, cậu ấy chỉ kể lại một giấc mơ, một giấc mơ hết sức hoang đường và hư ảo, giống như đồng hoang tàn hình tròn của Jorge Luis Borges (Jorge Francisco Isidoro Luis Borges 24/8/1899-14/6/1986 người Argentina, là một trong những nhà văn lớn nhất và có ảnh hưởng nhất thế giới của thế kỷ 20. Ông được coi là cha đẻ của chủ nghĩa hiện thực huyền ảo Mỹ Latinh).

“Nói như vậy, buổi khám bệnh hôm nay đã không thu được kết quả gì?” Vũ Nhi có chút thất vọng.

Mễ Nhược Lan cười và nói với ý vị sâu xa: “Không, không, không, hôm nay đã thu được kết quả rất lớn, đó là sự thực, nếu không tin thì cô có thể hỏi Đồng Niên.”

Vũ Nhi lắc lắc đầu: “Cám ơn bác sĩ Mễ, đã đến lúc tôi phải về rồi, chào bác sĩ.”

Cô vội vã bước ra khỏi phòng, không thấy Đồng Niên đâu nữa, Vũ Nhi lo lắng chạy vội ra phòng chờ hỏi, nhưng cô lẽ tẫn lại bảo từ lúc này tới giờ không thấy ai đi ra cả.

Chắc chắn là anh ấy vẫn còn ở đây, Vũ Nhi tự khẳng định như vậy, cô quay đầu lại nhìn khắp nơi. Rồi cô đi về phía một hành lang, ở đây rất yên tĩnh, được quét dọn sạch sẽ, cô vốn định cất tiếng gọi tên Đông Niên nhưng khi chuẩn bị cất tiếng thì cô lại thôi, cô không muốn phá vỡ sự yên tĩnh của nơi này. Cô đi một mạch đến cuối hành lang, đến một ngã rẽ, cô nhìn thấy bóng của một người đàn ông.

“Đông Niên”. Cô cất tiếng gọi.

Người đàn ông đó quay đầu lại, Vũ Nhi phát hiện ra, đó không phải là Đông Niên mà là cấp trên của cô, Hứa Văn Minh.

Mặt Vũ Nhi bỗng nhiên biến sắc, trắng bệch, cô không hiểu nổi tại sao Hứa Văn Minh lại ở đây, cô cũng không dám hỏi nguyên nhân, mà vội vàng nói: “Hứa... giám đốc Hứa, xin lỗi anh, tôi nhận nhầm người.”

Lúc cô định quay lưng đi, giám đốc Hứa gọi với theo: “Vũ Nhi, sao lại vội vàng thế? Cô đang đi tìm Đông Niên hả?”

Vũ Nhi vội vàng gật đầu.

“Lúc này tôi nhìn thấy cậu ấy, chính ở chỗ này, cậu ấy đang xem bức tranh này”. Giám đốc Hứa vừa nói vừa chỉ lên bức tranh treo trên tường.

Trên tường treo một bức tranh sơn dầu, bức tranh là một con mèo trắng, chính xác hơn, nổi bật hơn cả là mặt của con mèo, đôi mắt của con mèo nằm chính giữa bức tranh, ánh lên ánh mắt thăm thẳm huyền bí. Vũ Nhi ngắm bức tranh, và cô có một cảm giác mà không nói ra được, bỗng nhiên cô nhận ra rằng bức tranh con mèo này rất giống với con mèo trắng ở ngôi nhà đen, đặc biệt là đôi mắt của nó. Cô bất giác bước lùi lại phía sau, lưng chạm vào bức tường sau lưng, nhưng miệng lại không thốt ra được lời nào.

“Vũ Nhi, cô làm sao thế?” Hứa Văn Minh hỏi.

“Không, không có gì cả, tôi chỉ, tôi thấy bức tranh này đẹp quá, bất kể là bút pháp của cấu trúc hay màu sắc đều rất điêu luyện, đặc biệt là các chi tiết nhỏ, như râu mèo, mồm, tai...”

“Còn cả mắt mèo nữa.” Hứa Văn Minh bổ sung thêm.

Nghe đến đây, cả người Vũ Nhi bỗng run lên, cô nói khẽ: “Đúng thế”. Bức tranh trước mặt cô toát lên một vẻ đẹp mê hồn, hơn nữa, từ đôi mắt mèo, cô cảm nhận được ánh mắt thần bí và ghê sợ. Cô không dám nhìn nữa, vội quay sang nói với Hứa Văn Minh: “Giám đốc Hứa, anh nhìn thấy Đông Niên đi về hướng nào ạ?”

“À, vừa rồi cậu ấy đứng ngắm bức tranh này rất lâu, hình như là cậu ấy rất thích bức tranh này, rồi sau đó, cậu ấy ra ngoài bằng cửa sau.”

“Cửa sau?” Lúc này Vũ Nhi mới phát hiện ra, chỗ góc rẽ có một cánh cửa, màu sắc của cửa và tường giống hệt nhau, phải nhìn thật kỹ mới nhận ra.

Vũ Nhi cảm ơn giám đốc Hứa, rồi vội vàng đi ra đằng cửa sau. Cô phát hiện ra phía bên ngoài là một vườn hoa nhỏ, đang là lúc giao mùa giữa mùa

xuân và mùa hạ, vườn hoa vừa có vẻ âm đạm của tiết trời cuối xuân, lại vừa mang ánh hào quang của đầu mùa hạ, dường như sự sống và cái chết cùng đang hiện hữu tại nơi đây, vì vậy vườn hoa trông rất sặc sỡ yêu kiều. Nhìn quanh vườn hoa nhưng không thấy bóng dáng của Đồng Niên đâu, đến đầu chân trên đất cũng không thấy. Vũ Nhi thất vọng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ nhìn thấy mặt bên hông của một mái nhà gần giống với ngôi nhà đen, cô bỗng có một cảm giác như bị mái nhà đó đè đến ngạt thở.

Chẳng lẽ Đồng Niên lại bị bốt hơi trong không khí?

Chương 40

Diệp Tiêu lại nhìn thấy ống khói và mái nhà của ngôi nhà đen, trời đã xâm xâm tối. Anh lặng lẽ bước đi trên những đám cây dâu mọc khắp nơi, đi qua một ngõ hẻm bên cạnh ngôi nhà đen, anh không bấm chuông, mà hình bóng anh khuất dần trong ngõ hẻm. Đến trước ngôi nhà đằng sau ngôi nhà đen, anh đứng lại, sau đó, anh quay đầu nhìn lại đằng sau, ngược lên nhìn cửa sổ tầng 2 và tầng 3 im ắng của ngôi nhà đen. Anh lấy ra một chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa này là anh phải dựa trên danh nghĩa điều tra vụ án để lấy từ ban quản lý của khu vực, anh còn dặn dò ban quản lý không được tiết lộ thông tin này. Anh lấy chìa khóa mở cửa của ngôi nhà trắng trước mặt. Đây cũng là một ngôi nhà bị bỏ hoang có điều xem ra thời gian bị bỏ hoang cũng không phải lâu lắm, tầng một được chia thành mấy gian, rất bừa bộn bộ cục của căn phòng cũng không theo một trật tự nào hết, giống như trước kia ở đây đã từng có rất nhiều người thuê trọ. Diệp Tiêu chậm rãi bước lên chiếc cầu thang ọp ẹp, tầng hai cũng bừa bãi và lộn xộn giống y như tầng một, anh không xem kỹ mà lên luôn tầng ba. Bài trí của tầng 3 hầu như vẫn còn được giữ nguyên anh lần lượt mở hết các cửa ở tầng ba, anh đứng dựa vào thành cửa sổ, nhìn sang bên cửa sổ của ngôi nhà đen đối diện, cho đến khi anh tìm được địa điểm quan sát tốt nhất.

Căn phòng trên tầng ba này trống không, chỉ có một chiếc bàn và vài chiếc ghế, trên tường có treo khung ảnh, anh nhìn qua các bức ảnh treo trên tường, hầu hết là những bức ảnh của các gia đình đã từng sống ở đây. Ánh sáng của căn phòng này tương đối tốt, tuy là đã xế chiều, nhưng vẫn còn nhìn rõ mọi thứ. Diệp Tiêu đi về phía trước cửa sổ dựa người trên khung gỗ của thành cửa sổ, nhìn về phía cửa sổ tầng hai và tầng ba của ngôi nhà đen, không có một chút nghi ngờ gì cả đây là vị trí thích hợp nhất để có thể nhìn thấy nhất cử nhất động trong ngôi nhà đen. Từ cửa sổ này Diệp Tiêu có thể dễ dàng quan sát phòng ngủ của Vũ Nhi ở ngôi nhà đen đối diện, một nửa chiếc giường đã lọt vào tầm ngắm của anh, cả chiếc bàn trang điểm của cô nữa. Anh còn nhìn thấy một phần chiếc tủ sách và bàn làm việc ở bên cạnh

cửa sổ của phòng ngủ. Diệp Tiêu chăm chú nhìn vào quyển sách đặt trên bàn làm việc cạnh cửa sổ do nhìn từ xa nên không thấy rõ tên quyển sách. Ở cửa sổ thứ ba, anh nhìn thấy trong đó đặt một chiếc ti vi và một bộ thiết bị gì đó, căn phòng này trông không, Diệp Tiêu cũng không hiểu nổi trong căn phòng này đặt những đồ đó để làm gì. Còn những căn phòng khác, tuy là cửa sổ mở to, nhưng hầu như trong phòng chẳng có đồ đạc gì.

Anh chuyển hướng nhìn lên cửa sổ trên tầng ba. Ở căn phòng ngay trên phòng ngủ của Vũ Nhi, cũng bài trí giống với căn phòng ở tầng dưới có một chiếc giường ở ngay sát cửa sổ. Diệp Tiêu lại chuyển hướng quan sát sang cửa sổ bên cạnh, bên đó là một màu đen kịt, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Anh ngẩng đầu nhìn lên trời màn đêm đã buông xuống, dường như ngôi nhà đen đôi diện cũng đã bị bao phủ bởi màn đêm, đến lúc này anh không còn nhìn thấy bất cứ gì ở phía trong cửa sổ nữa.

Đột nhiên đèn trong một căn phòng bật sáng.

Chương 41

Đồng Niên mở cửa phòng, anh cảm thấy hơi đói, nhưng vẫn cố nhịn. Trong căn phòng trống không này đặt một chiếc ti vi và một bộ thiết bị theo dõi giám sát và điều khiển, sáng nay anh đã bê những thứ này từ tầng một lên đây, khiến cả người anh đầm đìa mồ hôi. Màn đêm bên ngoài đã bao trùm khắp nơi, anh cảm thấy lúc này là thời gian thích hợp nhất, thế nên, anh mở bộ thiết bị theo dõi lên, trên ti vi hiện lên tất cả những cảnh mà máy camera đã quay và chụp lại. Đầu tiên là phòng khách, những hình ảnh mà máy camera quay lại toàn là màu đen, có những góc nhìn giống như mắt mèo, hầu như toàn bộ phòng khách đã được quay lại. Bỗng nhiên, anh nhìn thấy cửa phòng khách bật mở, Vũ Nhi bước vào, nhìn cô rất mệt, đầu tiên là cô ngồi nghỉ trên sofa, rồi tự rót cho mình một cốc nước mát. Đồng Niên lại chuyển sang cảnh quay của máy camera ở hành lang của tầng một, hành lang tối đen như mực, không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Tiếp sau đó, là các cảnh quay ở các phòng, đều không có gì bất thường. Rồi chuyển sang cảnh quay ở phòng ngủ, thư phòng, rồi tiếp đến là căn phòng anh đang ngồi, trong cảnh quay đen trắng hiện rõ mặt Đồng Niên. Anh ngẩng đầu, nhìn lên máy camera trên góc cửa, trong ti vi hiện lên hình ảnh anh đang tự nhìn mình, đột nhiên hình quay bị mờ đi, nhưng đôi mắt vẫn hiện lên rất rõ ràng. Đồng Niên thay một đoạn băng khác, anh muốn xem lại một lần nữa các cảnh quay tối qua. Anh ấn nút tua nhanh, chỉ trong vòng mười phút tất cả động tĩnh trong phòng khách lúc đêm đã hiện lên hết, tiếp đó là đến phòng bếp, hành lang, cầu thang, nhà vệ sinh. Lúc đến cảnh quay nhà vệ sinh, anh thấy Vũ Nhi, Đồng Niên lập tức ấn nút để các cảnh quay trở lại trạng thái bình thường, qua cảnh quay anh nhìn thấy rõ Vũ Nhi với vẻ mặt khó chịu khi nhìn vào thiết bị theo dõi, cô lấy khăn mặt, ngồi lên bồn cầu, cô vắt khăn mặt lên máy quay. Cảnh quay lúc này chỉ còn là một màu đen, Đồng Niên lại ấn nút tua nhanh, cho đến khi Vũ Nhi đang quấn khăn tắm, cô đang mặc một chiếc váy ngủ, lộ vai, nhìn rất gợi cảm. Đúng vào lúc này, cánh cửa đằng sau Đồng Niên đột nhiên mở ra, Vũ Nhi xông vào, nhìn cô vô cùng mệt mỏi, và có gì đó tức giận. Khi cô nhìn thấy trên màn hình ti vi đang hiện lên hình cô, cơn thịnh nộ càng tăng lên. Cô lắc đầu và nói: “Đồng Niên, anh có sở thích này từ khi nào vậy?”

“Xin lỗi, không phải là anh muốn quay trộm em.”

“Thế anh định quay cái gì? Anh muốn quay ma quỷ trong ngôi nhà đen này sao?”

Đồng Niên gật đầu nói: “Có lẽ là như vậy.”

“Thật không hiểu nổi anh nữa, chiều nay khi chúng ta đến phòng khám của bác sĩ Mễ, lúc khám xong anh đi đâu? Anh có biết là em đã tìm anh cả

chiều nay không?”

Đồng Niên thờ ơ nói: “Xin lỗi anh chỉ muốn hít thở không khí một lát, vườn hoa phía đằng sau rất đẹp.”

“Em không muốn nghe anh giải thích.” Vũ Nhi lại lắc đầu.

“Vũ Nhi, em để anh lại một mình một lát được không?”

Vũ Nhi lại nhìn lên màn hình ti vi, hình trắng đen trên màn hình ti vi vẫn tiếp tục chạy, cô không muốn cãi nhau với Đồng Niên nữa, cô hạ giọng: “Cơm tối em đã bày sẵn trên bàn ăn dưới tầng một, anh ăn sớm rồi nghỉ đi.”

Nói xong cô đi thẳng ra cửa, không ngoảnh lại một lần và đóng sầm cửa.

Đồng Niên nhìn Vũ Nhi đi mà không biết làm thế nào, sau đó, anh lại tiếp tục theo dõi màn hình ti vi, tiếp tục chuyển vị trí ống kính và các cảnh quay. Cuối cùng, anh chuyển sang ống kính hành lang tầng ba, cả hành lang là một màu đen kịt, qua các cảnh quay đều không phát hiện thấy bất cứ thứ gì hết, chỉ có thể tua nhanh, cho đến khi anh phát hiện có một cánh cửa bị mở. Qua cánh cửa mở phát ra một ánh sáng yếu, qua ống kính, một bàn tay xuất hiện. Đồng Niên vội ấn nút dừng đoạn quay này, trong lòng anh có chút sợ hãi, trước tiên anh xem đoạn băng đó được quay vào lúc mấy giờ: 01 giờ 25 phút sáng. Rồi anh quan sát kỹ bàn tay xuất hiện trên thiết bị theo dõi, tiếc là ánh sáng yếu quá, nhìn không rõ. Anh dè dặt ấn nút tua chậm, căng mắt để nhìn tất cả những diễn biến xảy ra mà camera đã quay lại được, cánh cửa ngày càng được mở rộng hơn, diện tích chiếu rọi của ánh sáng lọt qua cánh cửa cũng ngày càng lớn hơn. Cuối cùng Đồng Niên có thể nhìn thấy rõ một bóng người, người đó đang mở cửa, và từ từ quay người lại, mặt người đó (hoặc là?) xuất hiện.

Đồng Niên hoảng sợ ngã nhào xuống sàn gỗ lạnh giá, lùi lại đằng sau, cho đến tận chân tường, anh đưa tay lên xoa ngực, vội vàng ấn điều khiển từ xa, anh ấn nút tua chậm nhất.

Bỗng nhiên màn hình vụt lóe sáng, chính vào lúc người đó quay mặt lại, các cảnh quay ngày càng mờ dần, các đường nhiễu trên vô tuyến cũng xuất hiện ngày càng nhiều, các hình ảnh hiện lên như bị bóp méo đi, cho đến khi không nhìn thấy bất cứ cái gì nữa. Đồng Niên vội vàng ấn các nút trên điều khiển từ xa, chỉnh các hình hiện rõ hơn, nhưng không giải quyết được vấn đề gì, mấy giây sau, tất cả các hình ảnh đều biến mất. Đồng Niên không thay băng khác, mà vẫn để cuộn băng đó chạy tiếp. Khoảng nửa tiếng sau, trên màn hình lại xuất hiện các hình ảnh, máy quay hiện lên thời gian lúc đó là 1 giờ 55 phút sáng. Hành lang vẫn là một màu tối om, giống như chưa hề xảy ra chuyện gì, Đồng Niên lại cho tua nhanh, cho đến sáng sớm, một ánh sáng yếu chiếu vào cửa sổ, hành lang trống không. Anh không muốn xem tiếp nữa, anh tắt ti vi và thiết bị theo dõi, rõ ràng đoạn quan trọng nhất đã bị xóa, nhưng ai xóa mới được? Anh có chút sợ hãi nhìn chiếc máy theo dõi và điều khiển, trong đầu anh lại hiện lên hình bóng của người kỳ bí ở hành lang tầng

ba trong đêm. Lúc này, màn đêm đã bao trùm toàn bộ căn phòng, khuôn mặt của Đồng Niên như đang lẩn trốn trong màn đêm, rồi anh có cảm giác muốn hít thở không khí trong lành, thế nên, anh ngó đầu ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên, anh nhìn thấy một ánh sáng âm u. Chính là trên tầng ba của ngôi nhà luôn luôn đóng cửa đối diện, một ánh sáng phát ra từ cửa sổ, Đồng Niên cảm nhận đó là một ánh sáng âm u, đang chiếu rọi vào mắt anh. Nhưng chỉ trong phút chốc, căn phòng lại chìm vào trong bóng tối, không còn bất cứ chút ánh sáng nào nữa, nó lại chìm vào giấc ngủ giống như mọi ngày. Đồng Niên nhòai người ngó ra bên ngoài, anh chăm chú quan sát ngôi nhà đối diện, tuy trời đã tối, nhưng dưới ánh trăng xem ra mọi thứ vẫn bình thường, hầu như không có hoạt động của con người. Anh lại nhìn lên cửa sổ tầng ba của ngôi nhà, trong lòng anh có chút lo lắng rất khó diễn tả, chẳng lẽ anh lại nhìn nhầm? Không thể nào, anh phủ định suy nghĩ vừa rồi.

Sau đó, Đồng Niên vội rời khỏi căn phòng này, anh xuống cầu thang. Chạy ra ngoài, anh chạy vội đến trước ngôi nhà đằng sau ngôi nhà đen, rồi đẩy mạnh cửa, cửa chính vẫn bị khóa, không đẩy được, anh lại gõ mạnh mấy cái vào cửa, trong nhà không có bất cứ động tĩnh gì. Anh lắc đầu, chẳng lẽ anh đã nhìn nhầm thật? Hoặc đó chỉ là ảo giác?

Đồng Niên rời khỏi ngôi nhà với rất nhiều thắc mắc, anh trở về phòng khách của ngôi nhà đen. Nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, anh cảm thấy đói cồn cào, anh ăn ngẫu nhiên như bị bỏ đói đã lâu.

Chương 42

Đồng Niên bừng tỉnh.

Cửa sổ mở, một cơn gió thổi vào làm tóc anh rối tung, xuyên qua tai anh, tiếng gió rít liên hồi lọt qua tai, càng ngày càng to, cho đến khi anh tỉnh lại. Đồng Niên vẫn nằm trên giường, anh bất giác đưa tay sờ soạng bên cạnh, bên cạnh trống không. Anh thận trọng mở mắt. Trong phòng tối om, không nhìn thấy gì hết, chỉ cảm thấy chiếc giường anh đang nằm không được thoải mái lắm, hình như nó hơi nhỏ, anh lại sờ sang bên cạnh, đúng là Vũ Nhi không nằm cạnh anh. Vũ Nhi đi đâu mới được chứ? Đồng Niên cất tiếng gọi Vũ Nhi, không có ai đáp lại, chỉ có những âm thanh ghê sợ từ trên trần nhà phản xuống, lại dội mạnh vào tai anh. Chẳng lẽ Vũ Nhi lại đi ra ngoài? Đồng Niên có chút nghi ngờ và bước xuống giường như thế nào thì anh cũng không rõ lắm. Anh cảm thấy không khí trong phòng hơi ngột ngạt, nên anh vội đi về phía cửa sổ, nhìn ra màn đêm phía bên ngoài, anh nhìn ngắm mặt trăng và hiểu rằng bây giờ là nửa đêm. Anh đang nghĩ cái gì, anh nhìn về phía tầng ba của ngôi nhà đối diện, sau cánh cửa sổ của căn phòng trên gác ba vẫn là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì hết. Đột nhiên Đồng Niên cảm

thấy có gì đó không đúng, do mắt anh nhìn không đúng, anh vẫn còn nhớ lúc anh xem băng, anh phải hơi ngược cổ lên nhìn cửa sổ tầng ba của ngôi nhà đối diện; nhưng bây giờ anh chỉ cần nhìn thẳng sang. Anh đang nghi ngờ không biết có phải do mình nhìn nhầm không? Trừ phi, đây là tầng ba. Đồng Niên sợ hãi, anh lùi lại vài bước, nhìn quanh căn phòng, bây giờ mắt anh đã thích ứng với việc nhìn trong bóng tối. Quả nhiên, đây không phải phòng ngủ của anh, căn phòng này không có bàn trang điểm, không có tủ quần áo, không có ti vi và máy tính, ngay đến cả chiếc giường trước mặt anh cũng không phải chiếc giường anh và Vũ Nhi vẫn nằm. Bây giờ thì anh có thể khẳng định, đây là căn phòng trên tầng ba, anh cũng không hiểu nổi tại sao anh lại ngủ ở đây? Anh còn nhớ rất rõ sau khi ăn tối xong, anh lên phòng ngủ trên tầng hai và nằm cạnh Vũ Nhi, Vũ Nhi còn nói vài câu âu yếm với anh.

Lúc này, chắc là Vũ Nhi vẫn đang ngon giấc trong phòng ngủ dưới tầng hai, còn anh, đang sợ hãi đứng ngòai không yên trong căn phòng này. Anh ngẩng đầu, nhìn thấy ống kính của máy quay được giấu kỹ trong góc cửa. Đồng Niên đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng anh cũng đến bên cạnh giường và ngồi xuống, gió tiếp tục thổi tóc anh, chẳng những không khiến anh lấy lại được bình tĩnh, mà còn làm cho anh thêm buồn ngủ. Anh nằm xuống giường, trong đầu anh trống không, không nghĩ đến bất cứ thứ gì nữa, anh nhắm mắt, rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Bỗng nhiên, lại có một ánh sáng yếu phát ra từ cửa sổ đối diện.

Chương 43

Sáng sớm, Vũ Nhi lại phát hiện Đồng Niên mất tích, lần này cô không còn hoảng hốt lo sợ nữa, cô nghĩ ngay đến tầng ba. Cô cẩn thận bước lên cầu thang dẫn lên tầng ba, đến hành lang một ánh sáng chiếu qua cửa sổ phía trên đầu, cô ngẩng đầu lên nhìn, hình dung ra hình ảnh từng hàng ngói trên mái nhà được ánh sáng buổi sớm chiếu rọi. Vũ Nhi đẩy cửa căn phòng trên tầng ba. Quả nhiên, cô thấy Đồng Niên đang nằm ngủ trên giường. Đột nhiên cô nhớ lại, đêm hôm qua, cô nghe tiếng bước chân phát ra từ tầng ba, tiếng bước chân cứ liên tục, bây giờ, cô đã hiểu ai là người phát ra âm thanh đó. Vũ Nhi không vội vàng vào phòng, mà cô nhẹ nhàng, rón rén đến ngồi cạnh Đồng Niên. Cô nhìn Đồng Niên, anh đang ngủ rất ngon, có lẽ còn say. Vũ Nhi thực sự không hiểu nổi anh, cô nhìn khắp căn phòng, cảm thấy nơi này đã có hơi người hơn lần trước cô vào. Nhưng, cô bất giác nhìn xuống sàn nhà, trên sàn nhà này đã từng có vết máu không rõ từ đâu ra, vết máu khiến cô cảm thấy kinh hãi. Nhưng bây giờ không còn nhìn thấy bất cứ vết tích nào nữa, thế nhưng, Vũ Nhi vẫn hơi run run.

Đột nhiên, Đồng Niên tỉnh dậy.

Anh từ từ mở mắt, hình ảnh mà anh đầu tiên nhìn thấy là Vũ Nhi dưới ánh sáng chiếu rọi của buổi sớm đang run rẩy. Bất giác anh như có ảo giác, anh cảm thấy người ngồi trước mặt anh không phải Vũ Nhi, mà là một người khác, cũng có một khuôn mặt đẹp như thế, có một bờ vai và vòng eo hút hồn người khác. Thế nên, tim anh bỗng nhiên đập nhanh hơn, lồng ngực anh phập phồng, thực sự là anh không còn khống chế được bản thân nữa. Anh không khống chế được tay mình, anh đưa tay ra ôm lấy eo Vũ Nhi.

Người Vũ Nhi vịn vẹo hết bên này đến bên khác, cô không muốn Đồng Niên ôm cô như thế, cô kháng cự lại, nhưng có lẽ cô càng kháng cự Đồng Niên lại càng cảm thấy hưng phấn. Cảm giác tay anh lúc này như đang tóm được vào phần đuôi của một con cá sống đang quẫy đạp, vây cá trơn bóng làm chói mắt, rất nhanh những vây cá này cũng bị ngư ông tham lam chuốt sạch.

Cuối cùng Vũ Nhi không còn đủ sức mạnh để kháng cự nữa. Đồng Niên lại càng tăng thêm sức mạnh, hơi thở hỗn hển gấp gáp. Bây giờ con cá to đã nằm gọn trong lưới, ngư ông đã chuẩn bị sẵn dao thớt, lửa cũng đã được nhóm, con cá to và đẹp kia sẽ bị nấu chín, và trở thành một bữa ăn ngon lành.

Đúng lúc đó, đối diện với căn phòng này, ở cửa sổ cách đó khoảng mười mấy mét, đang ẩn dấu một đôi mắt đã nhắm lại.

Chương 44

Đêm thứ hai, Đồng Niên quyết định ngủ ở căn phòng trên tầng ba.

Anh nói với Vũ Nhi: “Anh đã quyết định rồi, anh sẽ chuyển lên phòng tầng ba.”

“Tại sao phải làm như vậy chứ? Anh nói rõ lý do của anh xem nào!” Vũ Nhi không thể hiểu nổi Đồng Niên.

“Chẳng có lý do gì cả. Anh chỉ có thể nói, anh buộc phải ngủ trong căn phòng đó.”

Vũ Nhi nói gần như tuyệt vọng: “Đồng Niên, anh muốn rời xa em sao?”

“Không, Vũ Nhi, em đừng sợ, anh không bao giờ rời xa em, anh xin thề, anh mãi mãi sẽ không bao giờ rời xa em.” Khi nói những câu này, nét mặt Đồng Niên vô cùng kiên quyết, khiến Vũ Nhi không thể không tin.

“Thế còn em thì sao? Anh để em ngủ một mình ở đây ư?” Vũ Nhi chỉ tay về phía giường trong phòng ngủ.

Đồng Niên lắc đầu nói: “Em có thể lựa chọn cùng lên tầng ba với anh.”

Vũ Nhi mở to mắt, sau đó lùi một bước, nói: “Không, em không làm được, em không dám bước vào căn phòng đó, em sợ, em sợ cả cái tầng ba.”

Nói xong, cô ngẩng đầu ngược nhìn trần nhà.

“Rốt cuộc là em sợ gì chứ? Hãy nhìn đằng kia...” Anh lấy tay chỉ vào máy quay camera ở góc cửa.

“Đủ rồi, em chán ghét cái thứ đó!”

“Nhưng, nó có thể nói cho chúng ta biết chân tướng, chân tướng của ngôi nhà này.”

“Em không tin!” Vũ Nhi quay người lại nói: “Đồng Niên, em xin anh đấy, anh hãy ở lại đây đi!”

Nét mặt Đồng Niên bỗng trở nên kỳ quái, nói: “Có phải em sợ hãi những việc xảy ra trong phòng tầng trên lúc sáng sớm hôm nay không?”

Nghe câu nói này, Vũ Nhi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, cô nhẹ nhàng nói: “Tại anh cả đấy.”

“Anh xin lỗi, tại anh cả. Nhưng chẳng phải em cũng thế sao?”

Mặt Vũ Nhi càng nóng bừng hơn, cô cúi đầu, không nói gì thêm.

“Lẽ nào không phải sao? Điều này chứng tỏ chúng ta ở trên căn phòng trên gác vẫn có thể đạt được niềm khoái lạc. Được rồi, anh lên đó ngủ đây, em cứ suy nghĩ đi.” Nói xong, Đồng Niên chỉ đem theo một cái chăn dạ, bước ra khỏi cửa.

Anh lên đến phòng tầng ba, rồi lại nhìn sang cửa sổ bên nhà đối diện, cửa sổ đối diện vẫn là một màn đêm mênh mông. Đồng Niên lắc đầu, ngẩng mặt lên và ngả người lên giường. Anh thầm nói với mình: mong rằng trên mái nhà không còn xuất hiện tiếng bước chân.

Đồng Niên nhanh chóng bị màn đêm bao quanh, lúc đầu anh hơi khó chịu, cứ trở đi trở lại trên giường, dù sao căn phòng này đã từng khiến anh sợ hãi. Thế nhưng, sáng sớm hôm nay anh đã đạt được sự khoái lạc tại chính nơi đây. Rồi anh ngủ thiếp đi.

Anh không ngờ mình lại ngủ ngon đến vậy, còn không nằm mơ thấy bất cứ giấc mơ nào. Đến tận quá nửa đêm, anh cảm thấy bên cạnh dường như hơi ấm, lẽ nào là Vũ Nhi lên đây ngủ?

Đồng Niên sờ sang bên cạnh, không sờ thấy làn da trơn mượt của Vũ Nhi, mà lại sờ thấy một mảng lông mịn màng.

Anh sợ hãi suýt nhảy bật dậy, lúc này mới nhận ra có con mèo đang nằm cạnh mình.

Đó là con mèo trắng.

Trăng bên ngoài cửa sổ vẫn treo lơ lửng trên cao, con mèo đó đang nằm yên cuộn tròn, giống như là một đám tuyết trắng giữa đêm hè, rất kỳ dị và nhức mắt.

Nhìn con vật du ngoạn giữa địa ngục và chốn nhân gian, Đồng Niên lại có thể quên đi nỗi sợ hãi, trong lòng thoáng chút cảm động. Anh tiếp tục vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, ngón tay thoáng run rẩy, dường như nó chính là người yêu cũ của mình, được gặp lại sau nhiều năm xa cách.

Đó là tình yêu?

Hay lời tiên đoán của địa ngục?

Đồng Niên lại chìm đắm vào giấc ngủ, ôm con mèo trắng trong lòng đến tận khi ánh nắng ban mai chiếu rọi vào mắt anh. Anh từ từ mở mắt, theo thói quen, anh sờ sang bên cạnh, có điều, lần này anh không sờ Vũ Nhi, mà là con mèo đó.

Nó không còn ở đó nữa.

Đồng Niên nhìn khắp phòng, sau đó anh đứng dậy, vịn người vào bậu cửa sổ hít thở thật sâu, anh bỗng cảm thấy tất cả mọi việc xảy ra đều giống như một giấc mơ.

Chương 45

Lại một đêm nữa.

Lúc này Vũ Nhi đang nằm cô đơn một mình trên giường. Tối qua cô ngủ không ngon, một mình nằm trên giường, cứ trở đi trở lại, cô luôn nghe thấy âm thanh kỳ quái từ tầng trên vọng xuống, không giống tiếng bước chân như tối hôm nào, mà là thứ âm thanh khác, giống như là tiếng nói chuyện. Thế nên, sáng nay cô lại dậy muộn, vội vàng chạy xuống tầng dưới, nhìn thấy Đồng Niên đang từ tốn ăn sáng, hơn nữa còn chuẩn bị sẵn phần của cô. Cô cảm thấy dường như Đồng Niên cũng ngủ không ngon, nhưng xem ra tâm trạng của anh cũng khá, còn Vũ Nhi lại không có tâm trạng tốt như vậy, cô hơi bồn chồn lo lắng, chỉ ăn chút ít rồi bước nhanh ra khỏi cửa. Vẫn may, không bị đến muộn, chỉ đến trước đúng nửa phút, khiến cô sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Trong công ty, Hứa Văn Minh dường như không quan tâm chú ý gì lắm đến Vũ Nhi, chỉ yêu cầu cô nhanh chóng hoàn thành quảng cáo của Mễ Nhược Lan. Vũ Nhi cứ luôn cảm thấy ánh mắt anh khi nhìn cô có gì đó khác lạ, như thể muốn né tránh cô, nhưng như vậy càng khiến cô vui, ít ra không phải lúc nào cũng nằm trong tầm ngắm của Hứa Văn Minh.

Công việc hôm nay vô cùng bận rộn và mệt mỏi khiến toàn thân Vũ Nhi gằn như rụng rời, đợi đến khi về nhà, cô nhìn thấy Đồng Niên đã chuẩn bị xong bữa tối. Đồng Niên tốt với cô một cách khác thường, thậm chí anh còn muốn gọi điện thoại cho Hứa Văn Minh, hy vọng có thể giao cho Vũ Nhi công việc nhẹ nhàng hơn một chút. Vũ Nhi hỏi anh tại sao, câu trả lời khiến Vũ Nhi hét sức kinh ngạc. Đồng Niên nói, thực ra Hứa Văn Minh chỉ nghe lời Mễ Nhược Lan, mà Mễ Nhược Lan thì lại nghe lời Đồng Niên, bởi vì Mễ Nhược Lan thích nghe anh kể chuyện. Khi Vũ Nhi hỏi Đồng Niên đã kể chuyện gì với Mễ Nhược Lan, anh lại nói đã quên mất rồi.

Sau khi ăn xong bữa tối, Đồng Niên liền đi lên tầng ba. Vũ Nhi gằn như

àng ập nước mắt cầu xin anh đừng lên đó, nhưng Đồng Niên không chút động lòng, từ ánh mắt anh có thể nhận ra, giờ đây trong lòng anh luôn hướng tới tầng ba.

Khi anh bước lên cầu thang, như thể không phải anh tự bước đi, mà như là có một sức mạnh vô hình đang kêu gọi anh bước đi, kéo anh lên đó. Vũ Nhi cảm thấy đáng vẻ anh bước lên trên bậc cầu thang cứ như là Đơn Đông bước lên trên đoạn đầu đài, khiến cô hoảng sợ không dám nhìn anh nữa. Cô trốn vào trong phòng ngủ, toàn thân mệt mỏi rã rời, nằm vật xuống giường.

Lúc này đây, Vũ Nhi lại nghe thấy thứ âm thanh đó. Không chỉ có tiếng nói chuyện mà hình như còn có cả tiếng loạt xoạt giở sách, điều này khiến Vũ Nhi nổi da gà, bởi cô cảm thấy thứ âm thanh này không phải dội từ trên tầng trên xuống mà là từ thư phòng bên cạnh. Vũ Nhi cuộn tròn người lại, gằn như không dám thở, âm thanh chỉ cách một bức tường khiến cô vô cùng sợ hãi. Cuối cùng, cô mở mắt, nhìn chằm chằm vào bức tường sát vách với thư phòng, có thể điều đáng sợ đang ở ngay sau bức tường. Liệu nó có xuyên qua bức tường sang đây không? Nghĩ đến đây, Vũ Nhi lại rùng mình, cô không dám nghĩ xa hơn, vội vàng bước xuống giường. Cô bước thật nhanh ra khỏi phòng, ra đến hành lang, sau đó cô dường như không thể không chế nổi bước chân của mình đi đến trước cửa thư phòng.

Một con mắt đang nhìn cô.

Đó chính là mắt mèo trên cánh cửa.

Cô cũng muốn nhìn vào mắt mèo, đúng thế, cô không thể nào không chế được mình, thế là cô ghé mắt vào mắt mèo.

Tầm nhìn xuyên qua mắt mèo, trên bàn trong phòng vẫn lấp lánh ánh nến lờ mờ, còn có cả một cuốn sách đang giở.

Đột nhiên, trước mắt mèo bỗng tối thui, như có một bàn tay hay một vật gì đó che mắt mèo phía trong cửa. Phía sau cánh cửa, rốt cuộc ẩn giấu điều gì đây?

Vũ Nhi dường như sắp phát điên, cô lập tức quay người bỏ chạy, sờ lên ngực mình, hoảng loạn, thật không ngờ cô lại chạy lên tầng ba. Cô đẩy mạnh cánh cửa phòng tầng ba, làm Đồng Niên đang say giấc chợt bừng tỉnh.

Trong bóng đêm, mặc dù đang hoảng hốt, cô vẫn có thể nhìn rõ được đôi mắt Đồng Niên đang nhấp nháy, trông giống như ánh nến ở tầng dưới khi cô nhìn vào trong mắt mèo.

“Vũ Nhi, cuối cùng em cũng chịu lên.” Đồng Niên mỉm cười, nói.

Vũ Nhi lao ngay vào lòng Đồng Niên, nỗi hoảng sợ khiến cô không thốt nên lời, chỉ có nước mắt chảy ròng ròng trên mặt. Những ngón tay ấm áp của Đồng Niên nhẹ nhàng lau khô nước mắt cô, anh nói dịu dàng bên tai cô: “Em đừng sợ, Vũ Nhi của anh, chỉ cần anh ở bên em, sẽ không có ai có thể làm tổn thương em được.”

Vũ Nhi gật đầu, toàn thân run rẩy. Mặc dù giường hơi nhỏ, nhưng vẫn

tạm đủ chỗ cho Đông Niên và Vũ Nhi, họ cùng ôm chặt nhau, dùng nhiệt độ cơ thể để xua đuổi nỗi sợ hãi mà ngôi nhà đen đã gây ra.

Đêm dài dằng dặc.

Chương 46

Vũ Nhi dậy rất muộn, đầu cô gối lên cánh tay của Đồng Niên, nhìn ra ngoài bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ. Đồng Niên bỗng trở mình, nói nhỏ bên tai cô: “Bây giờ em còn sợ nữa không?”

Cô không biết nên trả lời ra sao, đành nhắm mắt lại.

“Vũ Nhi, anh biết em sợ nhất gian phòng này, thế nên chúng ta cần phải ngủ ở đây, bởi vì chỉ có ở chính nơi sợ hãi nhất mới có thể thực sự khắc phục được nỗi sợ hãi.”

“Không, chúng ta mãi mãi không thể nào khắc phục được sự sợ hãi mà ngôi nhà đen đã gây ra.” Vũ Nhi nhắm chặt mắt nói, cô vẫn không dám nhìn vào căn phòng này, cô sợ sẽ phát hiện ra thứ gì đó thật sự đáng sợ trong một góc nào đó trong căn phòng, cô tiếp tục nói: “Tối qua, em nghe thấy một số âm thanh kỳ quái, điều khiến em sợ hãi chính là những âm thanh đó phát ra từ thư phòng, ngay sát cạnh phòng ngủ của chúng ta. Sau đó, em nhìn vào trong thư phòng qua mắt mèo, em nhìn thấy trong thư phòng lấp lánh ánh nến, em sợ hãi hồn bay phách lạc, chỉ có thể chạy lên đây.”

Đồng Niên không nói gì nữa, sắc mặt anh trở nên vô cùng nặng nề, dường như đã nhìn thấy ánh nến lơ mờ đó. Sau giây lát, anh bật dậy, ra khỏi giường, mở cửa phòng.

“Anh đi đâu đấy? Có phải anh đi xem máy camera không?” Cô hơi hoảng sợ, không biết tối qua trong máy quay được những gì?

“Không, anh chợt nhớ ra, hôm nay anh đã hứa với La Tư, anh phải đi chụp ảnh phố Đông Lục Gia Thủy cho tòa soạn.” Anh vội mặc quần áo, vừa vội vàng nói.

“Bây giờ anh đi luôn sao?” Vũ Nhi vẫn muốn giữ anh lại.

“Đúng vậy, giờ đã muộn mất rồi, anh buộc phải nhanh chóng đến đó. Hôm nay là thứ bảy, em hãy ngủ tiếp đi, trong tủ lạnh có bữa sáng và bữa trưa đấy. Được rồi, anh phải đi đây.”

Vũ Nhi đành bất lực gật đầu, dõi theo bước chân Đồng Niên, đi ra ngoài. Một mình cô ngồi trên giường, cuối cùng cũng bạo gan nhìn khắp căn phòng, mặc dù cửa sổ đang mở, có gió thoảng thổi vào, nhưng cô vẫn cảm thấy có mùi vị gì rất đặc biệt trong căn phòng này.

Cô lắc lắc đầu, nghĩ bụng, có lẽ đây là tác dụng của cảm giác đầu tiên. Lần đầu tiên khi cô bước vào căn phòng này và phát hiện ra Đồng Niên đang nằm trên sàn, cô cảm thấy nghẹt thở và buồn nôn. Mà thứ cảm giác đầu tiên luôn giữ lại rất lâu, thực sự đúng như vậy không? Vũ Nhi tự hỏi mình, khi ánh mắt cô dừng lại ở bức tường, cô lại lắc đầu.

Vẫn là bức tường màu trắng đó.

Ba bức tường khác nhau đều dán giấy hoa văn màu xanh, mặc dù những

giấy dán tường ấy đều đã bong tróc gần hết, nhưng nó vẫn ánh lên màu xanh ngọc. Còn bức tường trước mặt Vũ Nhi lại trông trơn, chỉ quét vôi trắng, ngoài ra chẳng còn gì, giống như một tờ giấy trắng đang chờ được vẽ màu lên đó.

Bức tường này khiến cô nghẹt thở.

Hơi thở của Vũ Nhi ngày càng gấp, cô sờ lên ngực mình. Cô vội xuống khỏi giường, bước đến trước bức tường đó, cô luôn có cảm giác bức tường đó dường như có linh hồn, đang nhìn cô.

Cô giơ tay ra, đầu ngón tay chạm vào bức tường, cảm giác lạnh buốt tới tận xương tủy, cô thụt lùi lại một bước, như thể bị điện giật vậy. Cô sờ ngón tay mình, đầu ngón tay tê cứng, như là không thuộc về cô nữa.

Vũ Nhi không nhìn bức tường đó nữa, cô cảm thấy khó thở, vội vàng vươn người ra ngoài cửa sổ hít thở bầu không khí trong lành. Cô chống 2 tay lên bậu cửa sổ, ngửa mặt nhìn bầu trời, lúc này đây, cô chỉ khao khát tự do. Bỗng cô thấy dưới cánh tay trái của mình hơi gợn, cô nhấc tay lên, nhìn thấy ở góc khuất của bậu cửa sổ có mấy vết khắc nho nhỏ.

Vũ Nhi lấy tay lau, phát hiện ra đó là vết khắc hai chữ cái “J.S.” đằng sau chữ cái còn có một dấu chấm nhỏ, có vẻ như là tên người viết tắt.

Cô lại đọc thầm một lượt “J.S.” Đây là tên gì nhỉ? Ai lại khắc lên đây nhỉ? Vũ Nhi thở dài, cô thoáng sợ hãi, như thể trong hai chữ cái này còn ẩn giấu những tình tiết khó có thể nói được thành lời.

Rồi cô nhanh chóng chạy ra được khỏi phòng. Phía bên trên hành lang tầng ba có một cái giếng trời, chút ánh sáng yếu ớt giống như nguồn nước khoáng trong lành, chiếu xuống hành lang, giúp cô nhìn rõ nơi đây. Hành lang tầng ba trông có vẻ ngắn hơn hành lang tầng hai, có thể do phong cách thiết kế mái kiểu Pháp dốc hai bên, tạo thành chóp nhọn, làm cho không gian trên đỉnh mái càng trở nên chật chội.

Cô thận trọng đi một vòng hành lang, trên tầng ba chỉ có cả thảy ba phòng. Cô đi đến trước cửa phòng thứ hai, một con mắt mèo trên cánh cửa đang lạnh lùng nhìn cô. Vũ Nhi ghé sát mắt vào con mắt mèo lấp ngược, nhìn vào trong phòng.

Một vệt bóng đen vụt lướt qua xuất hiện trong mắt mèo.

Vũ Nhi lùi lại một bước, nhịp tim đập điên cuồng, cô sờ tay lên ngực mình, rồi lại nhìn lên giếng trời trên đầu, cô quyết định phải vào xem. Cô hít thở một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Trong phòng không có ai.

Lúc này, Vũ Nhi mới thở phào, cô nhận thấy lớp bụi trong phòng không dày như trong tưởng tượng của cô, ánh sáng chan hòa, chiếu rọi từng góc ngách trong gian phòng. Đồng thời ánh sáng dịu dàng cũng chiếu sáng tấm gương và những bức tranh treo trên tường.

Cô nhận ra trên tường treo khá nhiều bức tranh sơn dầu. Ngoài ra trên

tường còn có một gương lớn chạm tới tận sàn, đang phản chiếu ánh sáng. Vũ Nhi cảm thấy ánh sáng phản quang của chiếc gương này hơi chói mắt. Các bức tranh này có kích thước trung bình, dường như đều bị bao phủ bởi một lớp bụi mỏng, màu sắc của chúng cũng bị phai nhạt theo năm tháng. Vũ Nhi thoáng run rẩy, cô lại ngẩng đầu nhìn bốn góc phòng, không nhìn thấy máy quay, chứng tỏ Đồng Niên cũng chưa từng bước vào căn phòng này. Sau đó, cô bước tới bức tranh gần mình nhất, cô không quan tâm nó bám đầy bụi, giơ tay ra nhẹ nhàng phủi lớp bụi đang che phủ bức tranh.

“Ngôi nhà đen”

Cô chợt thốt lên, bức tranh đầu tiên chính là ngôi nhà đen. Phong cách toát ra từ toàn bộ bức tranh là sự âm u, màu sắc thiên về gam màu trầm, lạnh, bầu trời có chút màu đỏ tía, chắc là vẽ cảnh bên ngoài ngôi nhà đen vào lúc hoàng hôn. Bút pháp của họa sĩ rất tinh tế, thể hiện mọi chi tiết của ngôi nhà đen quan sát được ở góc độ đó. Một cột ống khói cao cao, từ trong ống khói nhả ra những đám khói đen dày đặc. Vũ Nhi còn chưa từng sử dụng đèn bếp lò ở phòng khách dưới tầng một. Lúc này, nhìn thấy ngôi nhà đen và khói đen của cột ống khói trong bức tranh, cô bất giác nảy sinh ra những liên tưởng hãi hùng.

Vũ Nhi đứng trước bức tranh thứ hai, cũng rất nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi. Cô nhận ra, bức tranh này vẽ chính là vẽ căn phòng này, giữa bức tranh là cửa sổ căn phòng này, từ trong cửa sổ có thể nhìn thấy cửa sổ tầng ba của căn nhà đối diện. Vũ Nhi nhìn bức tranh, điều chỉnh vị trí đứng của mình, đến tận khi khung cảnh hiện ra trước mắt cô trùng hợp với toàn bộ nội dung trong bức tranh. Đúng vậy, chính là chỗ này, họa sĩ đã ngồi ở chính vị trí này để vẽ, cửa sổ đối diện được vẽ rất tỉ mỉ, rõ nét, cả bức tranh tạo cho ta cảm giác giống như một khung cảnh nhỏ được lồng trong khung cảnh lớn.

Tiếp đến, Vũ Nhi lau bức tranh thứ ba, cô kinh ngạc nhận ra, nội dung bức tranh chính là thư phòng của tầng hai. Bức tranh này vẽ cảnh ban đêm, bên ngoài cửa sổ thư phòng là một màn đêm dày đặc, trên bàn viết có thắp một cây nến, tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo hiu hắt, chiếu sáng được giá sách và một cuốn sách đang để trên bàn. Cuốn sách đã được giở ra, dường như có thể nhìn thấy cả số trang, bị ánh nến chiếu lên màu đỏ rực. Cô lập tức nhớ lại cảnh tượng cô nhìn thấy qua mắt mèo trong thư phòng tối qua, lập tức lùi lại, rồi chuyển sang bức tranh thứ tư.

Cô vẫn cẩn thận phủi bụi, cô nhận ra bức tranh thứ tư là phía sau của một người phụ nữ. Người phụ nữ nằm dưới sàn, để tấm lưng trần, mái tóc dài đen nhánh cũng phủ lên sàn, cơ thể hơi cuộn lại, nhưng vẫn có thể nhìn rõ chính thể, một người phụ nữ có thân hình hoàn mỹ, chỉ có điều quay lưng lại với Vũ Nhi, không thể nhìn được mặt cô ta. Nhưng điều thực sự khiến Vũ Nhi sửng sốt chính là trên tấm lưng trần của người phụ nữ này có rất nhiều vết thương. Đúng vậy, những vết thương này chẳng chịt giống như những con

rắn độc màu tím tái, đang cuộn chặt lấy cơ thể của cô, dường như là bị đánh đập bởi những vật cứng. Vũ Nhi không dám nhìn những vết thương này nữa, cô bước đến nhìn bức tranh thứ năm.

Vũ Nhi có cảm giác bức tranh này giống như một tấm gương, cô lập tức giơ tay ra lau bề mặt bức tranh, quả nhiên, trong bức tranh là một tấm gương, trong gương vẽ ảnh toàn thân của một người phụ nữ.

Vũ Nhi lại nhìn sang tấm gương bên cạnh bức tranh này, đúng là tấm gương này, người vẽ tranh chính là nhìn thẳng vào gương mà vẽ, tức là đây là một bức tranh tự họa. Người phụ nữ trong tranh mặc một bộ váy màu trắng, khuôn ngực đầy đặn, cánh tay trắng ngần, trước ngực người phụ nữ đeo một sợi dây chuyền, và mặt sợi dây chuyền trong tranh chính là mặt đá mà Vũ Nhi quá quen thuộc, đó chính là sợi dây chuyền đang đeo trước ngực Vũ Nhi. Cô cúi đầu, nhìn mặt đá mắt mèo trước ngực mình, rồi lại nhìn vào mặt đá trong bức tranh, không thể nào nhầm lẫn được, chính là nó, cùng một mặt đá mắt mèo. Vũ Nhi hơi run run, dường như mặt đá trước ngực mình bỗng chốc chui vào bức tranh, cô lấy tay sờ sờ nó, đồng thời cũng sờ thấy nhịp tim đập loạn xạ của mình.

Ánh mắt Vũ Nhi chuyển dời từ cái cổ thon thả, trắng ngần của người phụ nữ trong tranh lên phía trên, nhưng cô chột khựng lại, vì khuôn mặt người phụ nữ trong tranh đã bị xóa bởi mực tàu đen, nói một cách chính xác hơn, có lẽ đã bị che khuất. Cả khuôn mặt đều trở thành một khối đen sì, không biết ai đã bôi lên đó màu mực đen, chiếm cả toàn bộ vị trí khuôn mặt, khiến cho người phụ nữ trong tranh giống như một nữ đạo tặc trùm mặt vải đen, thậm chí giống một xác chết nữ không đầu.

Ngắm nhìn bức tranh này, hơi thở Vũ Nhi ngày càng gấp, cô lùi lại, đứng trước tấm gương chạm tới tận sàn nhà ở bên cạnh, có thể, những năm trước, người phụ nữ trong tranh cũng đứng trước gương như Vũ Nhi lúc này để vẽ tranh tự họa.

Vũ Nhi nhìn mình trong tấm gương lớn, bây giờ cô mới để ý và nhận ra mình cũng mặc một bộ váy trắng, giống y như người phụ nữ trong tranh, đặc biệt là sợi dây chuyền mắt mèo trước ngực, chỉ cần lấy một vật màu đen che trước mặt cô, thì chính là bản sao của bức tranh cô vừa xem.

Ánh sáng phản quang của tấm gương càng lúc càng nhức mắt, Vũ Nhi không dám nhìn mình trong gương nữa, lập tức tránh sang một bên, và trước mắt cô xuất hiện bức tranh thứ sáu. Chính là bức tranh cuối cùng - mắt mèo.

Cô kinh ngạc nhận ra, bức tranh trước mắt cô giống y hệt bức tranh cô nhìn thấy tại phòng khám của Mễ Nhược Lan mấy hôm trước. Đặc tả khuôn mặt của một con mèo trắng, đôi mắt mê hồn của nó toát ra tia nhìn thần bí, cứ nhìn chăm chăm vào mắt Vũ Nhi.

Cô lùi lại mấy bước, rồi quay đầu nhìn năm bức tranh khác trong phòng, những bức tranh này đều khiến cô sợ hãi tột cùng.

Bỗng cô nghe thấy tiếng mèo kêu ở phía sau, cô suýt hét toáng lên, sợ hãi quay đầu lại, cô nhìn thấy một con mèo trắng tuyết đẹp đẽ đang đứng trong phòng.

Con mèo nhìn Vũ Nhi với ánh mắt rất kỳ lạ. Cô không dám nhìn nữa, mà quay đầu nhìn bức tranh cuối cùng, giống y như lúc này đây, ánh mắt của con mèo đang đứng trên sàn và con mèo trong tranh không có bất cứ sự khác biệt nào, bức tranh cuối cùng cứ như thể vẽ chính con mèo đang đứng dưới sàn lúc này.

Cuối cùng, Vũ Nhi không chịu đựng được thêm nữa, cô vòng qua con mèo, vội vàng hoảng hốt chạy ra ngoài, chạy một mạch xuống phòng khách ở tầng trệt rồi bắt đầu thở dốc.

Chương 47

Diệp Tiêu nhìn thấy Vũ Nhi lao ra khỏi phòng tranh ở tầng 3 của ngôi nhà đen. Anh cầm kính viễn vọng, ngồi ở một góc bên hậu cửa sổ, thận trọng quan sát nhất cử nhất động trong ngôi nhà đen đối diện. Từ vị trí này, anh có thể nhìn thấy mọi việc xảy ra trong ngôi nhà đen qua cửa sổ để ngỏ ở tầng ba của ngôi nhà đen, chỉ có những bức tranh đó, bởi vì không trực diện với cửa sổ, nên có chút ánh sáng phản quang, không nhìn được rõ.

Anh đã ở đây theo dõi ba đêm liền, nhưng đáng tiếc là ngoài việc phát hiện ra tội nào Đồng Niên cũng lên tầng ba ngủ thì chẳng thu hoạch được gì. Điều khiến anh ngại ngùng hơn là sáng sớm ngày hôm kia, anh còn tận mắt chứng kiến chuyện riêng tư nhất của Đồng Niên và Vũ Nhi, mặc dù anh đã nhắm mắt lại, nhưng vẫn nhìn thấy mọi bộ phận trên thân thể Vũ Nhi.

Buổi sáng sớm hôm đó, anh bỗng cảm thấy mình có tội, anh nhớ đến Tuyết Nhi, anh đã hứa với Tuyết Nhi nhất định phải bảo vệ em gái của cô, thế mà giờ đây, anh lại trở thành một kẻ nhìn trộm thân thể Vũ Nhi, thế nên anh cảm thấy có lỗi với Tuyết Nhi.

Diệp Tiêu chợt cảm thấy những việc mình làm ở đây có gì đó thật bản thủ, dù anh đã báo cáo với lãnh đạo, đồng thời được sự chấp thuận của lãnh đạo mới đến đây canh phòng theo dõi ngôi nhà đen, bởi vì anh tin chắc vụ tự sát của Thành Thiên Vũ một năm trước có quan hệ mật thiết với ngôi nhà đen. Thế nên, anh bắt buộc phải dùng đến phương án này sao? Anh không chỉ theo dõi ngôi nhà đen đối diện, mà cả hai con người sinh sống trong ngôi nhà, anh theo dõi từng nhất cử nhất động của đôi nam nữ, thậm chí cả chuyện riêng tư nhất cũng bị anh tận mắt chứng kiến.

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, điện thoại di động của anh chợt vang lên.

“Alo, anh Diệp Tiêu à?” Giọng nói của Vũ Nhi vang lên.

“Anh đây, có chuyện gì vậy em?” Anh lập tức nhìn về hướng tầng hai của ngôi nhà đen, nhưng không nhìn thấy Vũ Nhi, anh đoán chắc là Vũ Nhi đang gọi điện thoại ở tầng trệt, một ý nghĩ bỗng lướt qua đầu anh. Lẽ nào Vũ Nhi đã phát hiện ra mình.

Nhưng anh đã nhanh chóng loại bỏ khả năng này, Vũ Nhi nói trong điện thoại: “Anh Diệp Tiêu, anh đang ở đâu?”

Diệp Tiêu suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh đang ở đảo Sùng Minh, có chuyện gì không em?”

“Sùng Minh, xa quá, vậy thì thôi. Em chỉ, em chỉ định nói chuyện với anh thôi mà.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy? Nếu em cần, anh sẽ đến ngay.”

“Không, không cần đâu anh ạ.”

“Vũ Nhi, em đừng sợ, hãy tin anh, anh luôn bảo vệ em” Diệp Tiêu nhìn ngôi nhà đen đối diện và nói.

“Cám ơn anh, tạm biệt anh.” Vũ Nhi gác máy.

Mấy phút sau, Diệp Tiêu nhìn thấy Vũ Nhi bước vào thư phòng ở tầng hai. Trông bộ dạng cô hết sức cảnh giác, tỉ mỉ quan sát tất cả mọi thứ trong phòng, đặc biệt là cái bàn viết. Hình như cô không phát hiện ra điều gì, sau đó ngồi xuống bàn. Mặt cô bỗng chuyển hướng ra phía ngoài cửa sổ, nhìn đúng hướng của Diệp Tiêu, Diệp Tiêu vội vàng trốn vào bức tường cạnh cửa sổ.

Vài phút trôi qua, lúc Diệp Tiêu thò đầu ra ngoài bệ cửa sổ nhìn về phía ngôi nhà đen, phát hiện ra Vũ Nhi đã ngủ gục dưới bàn viết trong thư phòng tầng hai.

Mái tóc Vũ Nhi xõa ra, phủ lên bàn viết.

Bất giác, Diệp Tiêu có cảm giác muốn được vuốt ve mái tóc của Vũ Nhi.

Chương 48

Cơn mưa ngẫu thực sự cuối cùng cũng đã đến.

Ban đêm nước mưa ào ào va vào cửa sổ kính, phát ra thứ âm thanh kỳ lạ, trong vườn hoa nhỏ bên ngoài cửa sổ có rơi rụng nhiều. Thế nhưng, Mễ Nhược Lan dường như chẳng bận tâm đến điều đó. Một tờ giấy trải ra trên bàn, chiếc bút vẽ trong tay cô đang vẽ những đường kẻ kỳ quái, người trợ lý của cô trước khi ra về đã hỏi cô những đường kẻ và hình ảnh này là gì, cô trả lời: “Tôi đang vẽ giấc mơ của Đồng Niên.”

Đồng hồ chỉ đến số 11, chuông điện thoại bỗng vang lên. Cô đặt chiếc bút vẽ trong tay xuống, nhắc điện thoại, trong điện thoại vang lên giọng nói trầm đục của Hứa Văn Minh: “Nhược Lan, em đang ở đâu?”

“Em đang ở phòng khám, anh sao vậy?” Cô lập tức nhận ra giọng nói

của Hứa Văn Minh có gì đó khác thường, trong giọng nói của anh có sự run rẩy sợ hãi chưa từng có.

“Em, em, ở chỗ em không sao chứ?” Anh nói lắp bắp.

“Đương nhiên là không sao, mọi việc đều bình thường.”

“Thực sự không sao chứ? Ừ, không sao là tốt rồi.”

“Muộn thế này, anh gọi để hỏi điều này à? Hãy nói cho em biết, anh đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đề đến mai nói sau, tạm biệt em!” Hứa Văn Minh gác máy.

Mễ Nhược Lan nhìn ống nghe đang phát ra tiếng tút...tút...tút...tút, chột nghĩ ra điều gì, cô vội cầm bút, viết lên giấy một hàng chữ: Lần đầu tiên anh ấy sợ hãi như vậy.

Khi cô vừa mới đặt điện thoại xuống, tiếng chuông lại vang lên.

Mễ Nhược Lan lắc đầu, vừa cầm điện thoại lên đã nói: “Hứa Văn Minh, anh lại định hỏi chuyện gì vậy? Anh mau nói cho em biết rốt cuộc là có chuyện gì?”

Đầu dây bên kia là một khoảng im lặng rợn người.

Cô nhận ra ngay mình đã nhầm, đây không phải là cuộc điện thoại Hứa Văn Minh gọi đến, cô lập tức đính chính lại: “Xin lỗi, đây là phòng khám tâm lý của Mễ Nhược Lan, xin hỏi ai đấy ạ?”

Đầu dây bên kia vẫn im lặng, bỗng từ trong điện thoại phát ra tiếng mưa rơi xuống nền đất, trong tiếng mưa hỗn loạn đó còn kèm theo hơi thở nhẹ nhẹ, âm thanh kỳ quái này truyền qua điện thoại truyền tới tai Mễ Nhược Lan, khiến cô nảy sinh ảo giác cứ tưởng miệng của người đó đang áp sát thì thầm bên tai cô.

“Alo, ai đấy? Có nghe tôi nói không?” Cô tiếp tục nói vào máy điện thoại.

Phía đầu dây bên kia vẫn giữ im lặng, đến tận khi Mễ Nhược Lan chuẩn bị gác máy, cô chột nghe tiếng trong điện thoại: “Bác sĩ Mễ, chào chị.”

“Chào anh, anh muốn nói với tôi chuyện gì?” Cô dịu dàng trả lời. Cô thường nhận được những cuộc gọi buổi đêm như thế này, thường thì, những người này cần được tâm sự, mà cô lại là đối tượng tốt nhất để tâm sự. Mễ Nhược Lan thấy rằng mình là một bác sĩ tâm lý thì phải có trách nhiệm lắng nghe tiếng lòng của mọi người.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, cuối cùng chậm rãi nói: “Tôi tận mắt chứng kiến một vụ mưu sát.”

Bàn tay cầm điện thoại của Mễ Nhược Lan thoáng run rẩy, sau đó lại nắm chặt cô bình tĩnh trả lời: “Tôi sẵn sàng nghe.”

Lúc này mưa đêm ngoài cửa sổ vẫn đang gào thét, không biết trong vườn hoa nhỏ, bao cánh hoa đã rụng rơi.

Chương 49

Vụ án bóp cổ thứ tư.

Sáng sớm trời đổ mưa rào. Diệp Tiêu lái xe đến hiện trường vụ án gần Từ Gia Hội. Đây là một tòa kiến trúc cao tầng, đi cầu thang máy lên tầng 22, từ cửa sổ hành lang nhìn ra bên ngoài, anh nhìn thấy cả thành phố đều chìm ngập trong mưa, mấy tòa nhà ở tít đằng xa cũng bị mây mù dày đặc bao vây, như là ảo ảnh, vài hạt mưa bay vào làm ướt tóc Diệp Tiêu.

Anh lặng lẽ bước vào hiện trường vụ án.

So với ba vụ án trước, hiện trường vụ án lần này trông hơi lộn xộn, có thể là bởi căn phòng này khá rộng. Đây là căn hộ có một phòng khách và ba phòng ngủ, diện tích xây dựng khoảng 120m², còn nạn nhân lại là một cô gái trẻ sống độc thân. Diệp Tiêu tỉ mỉ quan sát căn hộ rộng rãi, được trang trí lộng lẫy này, bỗng anh nhớ đến hai nạn nhân của các vụ án bóp cổ trong hai căn phòng chật chội, thế giới này đúng là không công bằng, anh nói thầm với mình.

“Cuối cùng anh cũng đã đến, mấy hôm mai phục có thu hoạch gì không?” Người đồng nghiệp vỗ vai anh, hỏi.

Diệp Tiêu bắt lực lắc đầu: “Chẳng thu hoạch được gì.”

Đồng nghiệp nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Diệp Tiêu, nói: “Trông anh kìa, sắc mặt anh tệ quá, thức đêm đến độ mắt đỏ hoe, anh sẽ hủy hoại sức khỏe của anh mất, tôi thấy anh không nên nằm chờ ở cái nơi quỷ quái ấy.”

“Tôi chỉ là cảm thấy vụ án bóp cổ liên hoàn có khả năng có liên quan tới vụ tự sát của Thành Thiên Vũ một năm trước.”

“Tại sao lại có liên quan? Anh không đưa ra được chứng cứ gì, con người anh có quá tin vào trực giác của mình, theo kinh nghiệm của tôi, phá án không thể dựa vào trực giác.” Nói xong, đồng nghiệp đưa Diệp Tiêu đến căn phòng của nạn nhân đang nằm, vừa đi vừa nói: “Từ vụ án thứ ba đến nay, hung thủ đã im hơi lặng tiếng hơn, anh biết trong lòng tôi phức tạp đến thế nào không?”

“Đương nhiên là tôi có thể hiểu được, chúng ta là cảnh sát, hy vọng có thể thu được nhiều manh mối về tội phạm, nhưng khi chúng ta có được nhiều manh mối hơn thì cũng có nghĩa là lại có thêm một người bị sát hại. Có lúc, chúng ta cũng hy vọng hẳn ta sẽ không bao giờ gây án nữa, nhưng nếu như vậy, có thể chúng ta chỉ dựa vào những manh mối hiện có sẽ không bao giờ bắt được hẳn ta.” Diệp Tiêu thoáng thở dài.

“Đúng vậy, điều này thật quá mâu thuẫn.”

Nạn nhân mặc một bộ đồ ngủ màu trắng nằm ngửa dưới sàn, trên cổ nổi bật vết màu đen. Diệp Tiêu không muốn nhìn khuôn mặt nạn nhân, anh biết nạn nhân của vụ ám sát bóp cổ liên hoàn sẽ có nét mặt như thế nào.

Trong phòng liên tục xuất hiện ánh đèn nhấp nháy, họ đang chụp lại hiện trường có cả mấy người lấy dấu vân tay và dấu chân, nhưng Diệp Tiêu hiểu rõ, khả năng lấy được dấu vân tay hoàn chỉnh vô cùng nhỏ bé nhưng dấu chân thì lại có hy vọng, bởi vì hôm qua trời mưa to, dấu chân bị ướt sẽ lộ rõ. Anh nhớ rất rõ cơn mưa rào tối qua. Buổi tối, anh nằm một mình trong ngôi nhà đối diện ngôi nhà đen, chỉ có một manh chiếu, những giọt mưa từ ngoài cửa sổ để mở bay vào rơi vào người anh, suýt chút nữa làm anh cảm lạnh. Thế nên, sau nửa đêm anh không dám nằm nữa, chỉ có thể ngồi bên cửa sổ theo dõi ngôi nhà đen đối diện.

Diệp Tiêu quay người rời khỏi căn phòng nạn nhân đang nằm đứng trước cửa sổ to rộng chạm đất ở ngoài phòng khách. Nhìn từ đây, tầm nhìn rất rộng chỉ có điều cơn mưa rào đã khiến cho mọi vật trước mắt đều trở nên mơ hồ. Diệp Tiêu nói với người đồng nghiệp đứng sát anh: “Tôi cứ cảm thấy hiện trường vụ án lần này lộn xộn hơn ba vụ án trước.”

“Con mắt anh thật tinh tường. Đúng vậy, nạn nhân của ba vụ án trước gần như chưa kịp có bất cứ phản kháng gì, thì đã bị giết còn vụ án này, nạn nhân và hung thủ đã xảy ra giằng co. Tôi nghĩ có lẽ nạn nhân có tính cảnh giác khá cao, cũng có thể là có sức khỏe hơn.”

“Anh không nhận thấy sự thay đổi của hung thủ sao?”

“Sự thay đổi của hung thủ?” Đồng nghiệp hơi ngạc nhiên.

Diệp Tiêu gật đầu sau đó anh từ từ chỉ ngón tay lên trần nhà phía trên đầu. Đồng nghiệp ngẩng đầu lên, liền kêu lên kinh ngạc: “Trời ơi!”

Bởi vì, anh đã nhìn thấy hai hàng chữ đỏ ở trên trần nhà: “Chê đôi khúc gỗ ta tất sẽ xuất hiện, di chuyển phiến đá người tất sẽ tìm thấy ta.”

Diệp Tiêu lạnh lùng nhìn hai hàng chữ trên đầu trong chốc lát anh liền tưởng ngay đến cuốn sách: “Mắt mèo” anh cầm từ ngôi nhà đen ra. Anh lại nhìn dãy tủ kệ cửa sổ trên tủ hiện rõ hai vết chân màu đen.

Diệp Tiêu nói với người đồng nghiệp còn đang kinh ngạc: “Chắc chắn hẳn đã giẫm lên tủ để viết chữ lên trần.”

“Nhưng hẳn lấy gì để viết nhỉ?”

Diệp Tiêu lạnh lùng nói: “Vừa rồi anh không chú ý thấy ở khóe miệng nạn nhân có rất ít máu sao?”

“Đúng vậy, ba vụ án trước ở khóe miệng nạn nhân đều chảy rất nhiều máu.”

Diệp Tiêu gật đầu: “Rõ ràng hung thủ đã lấy khăn để thấm máu trên miệng nạn nhân, sau đó dùng máu tươi trên khăn viết lên trần nhà, giống như là họa sĩ dùng giẻ lau chấm vào mực tàu vẽ tranh vậy.” Vừa nói toàn thân anh vừa run rẩy giống như bị sốt rét.

“Anh sao thế? Có phải là thấm mưa cảm lạnh rồi không?” Đồng nghiệp vỗ vai anh, hỏi đầy quan tâm.

“Không, tôi không sao. Tôi đang nghĩ, chắc chắn hung thủ cố tình chơi

trò đấu trí với chúng ta.”

Đồng nghiệp gật gật đầu, ánh mắt lạnh lùng nói: “Diệp Tiêu, anh nói phải, xem ra trước đây tôi đã coi thường anh rồi.”

Lúc này, ngoài trời mưa rất to, Diệp Tiêu và đồng nghiệp của anh đều ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào mười chín chữ được viết bằng máu trên trần nhà.

“Chê đôi khúc gỗ ta tất sẽ xuất hiện, di chuyển phiến đá ngươi tất sẽ tìm thấy ta.”

Chương 50

Ngoài trời mưa âm u khiến Vũ Nhi cảm thấy buồn ngủ. Cô dự định tranh thủ hai ngày nghỉ cuối tuần ở nhà hoàn thành nốt công việc Hứa Văn Minh giao cho cô, nhưng bây giờ cô chẳng có chút tâm trạng nào cả, tất cả mọi câu từ đều biến thành nước mưa, cuối cùng hóa thành một đám mực đen. Giờ đây, cô đang bước vào thư phòng.

Vừa bước vào phòng, cô liền để ý và ngoái đầu lại nhìn máy camera ở góc tường. Hôm qua cô bảo Đồng Niên kiểm tra máy quay tối hôm đó, xem trong phòng này có phải là đã từng xuất hiện ánh nền hay những hiện tượng khả nghi khác không, nhưng Đồng Niên lại bảo với cô là chẳng có gì cả, trong bộ nhớ của máy quay chẳng ghi lại gì chỉ có màn đêm đen dài dằng dặc.

Vũ Nhi đến bên cửa sổ thư phòng, đóng cửa sổ lại, giọt nước mưa gõ vào cửa kính, phát ra âm thanh trong trẻo nhịp nhàng. Cô rút từ trong tủ sách ra một cuốn sách được xuất bản từ những năm 80 - "Những cuộc điều tra của quan Địch - Tứ tất bình" bởi cô thường nghe nói ngòi vào bàn bên cửa sổ nghe mưa rơi và đọc sách là một điều vô cùng thú vị.

Quả nhiên, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ gần như là đang đệm nhạc cho cô, hòa cùng với tiếng giở sách. Vũ Nhi bỗng cảm thấy giữa các trang sách tỏa ra mùi vị kỳ quái, cô biết trong các cuốn sách cũ đều có mùi, nhưng chắc chắn không phải mùi cô đang ngửi thấy.

Cô dần dần cảm thấy căng thẳng, thế nhưng những câu chữ của Robert Hans ven Gulik lại khiến cô bình tĩnh trở lại, từ từ cuốn vào những vụ án ly kỳ thời Võ Tắc Thiên.

Nửa ngày đã trôi qua, mưa vẫn rơi, khi Vũ Nhi giở đến mấy trang cuối sách, đọc đến chỗ Địch Nhân Kiệt lật tẩy linh hồn bí ối âm mưu giết vợ của Đằng huyện lệnh, bỗng từ trang cuối cùng của cuốn sách rơi ra một tấm ảnh.

Vũ Nhi nhìn tấm ảnh trắng đen kẹp trong cuốn sách, bỗng ngẩn người, bởi vì trong bức ảnh chính là khuôn mặt của Vũ Nhi.

Đây là một tấm ảnh chụp trong phòng, không nhìn rõ bối cảnh, khuôn

mặt cô trong ảnh không nhìn rõ vào ống kính, mà hướng ra ngoài cửa sổ, lạnh lùng nhìn bầu trời.

Vũ Nhi nhìn khuôn mặt mình trong ảnh, lần đầu tiên cô phát hiện ra, không ngờ ánh mắt mình lại đẹp thế lương đến thế. Đây chính là sự kết hợp hoàn mỹ của duy mỹ và u buồn, có lẽ còn ẩn dấu thứ gì đó thần bí. Trong mắt cô ẩn dấu điều gì? Chính Vũ Nhi cũng không nói rõ được.

Cô ngửi thấy mùi mực nát tỏa ra từ tấm ảnh, giống như mùi của cuốn sách này, bên góc còn hơi quăn lại.

Nhưng, Vũ Nhi không nhớ nổi mình đã chụp bức ảnh này. Cô nghĩ, có thể là Đồng Niên đã chụp lén, cô biết Đồng Niên có một máy ảnh kiểu cũ, loại máy gập, lúc chụp ảnh, mắt phải nhìn từ trên xuống dưới, ảnh chụp ra đều có màu sắc và phong cách kiểu này.

Vũ Nhi cầm lấy tấm ảnh chạy lên căn phòng ở tầng ba, Đồng Niên đang ngồi trong phòng xem ti vi, sáng hôm nay anh đã chuyển cả ti vi và vi tính trong phòng ngủ tầng hai lên đây.

“Đồng Niên, anh chụp lén bức ảnh này phải không?”

Đồng Niên cầm lấy bức ảnh từ trong tay Vũ Nhi, ngay lập tức, mặt anh lộ ra thứ cảm xúc rất đặc biệt, rõ ràng anh tỏ ra hơi sợ hãi, sau đó ngẩng đầu nhìn Vũ Nhi chăm chăm, nhưng lại không nói gì.

“Anh trả lời đi chứ.”

Đồng Niên vẫn nhìn bức ảnh, trong mắt anh dường như ẩn dấu điều gì.

“Anh im lặng là ngầm thừa nhận phải không?”

Vũ Nhi lấy lại tấm ảnh trong tay Đồng Niên, sau đó rời khỏi phòng, chợt cô đưa tay sờ vào viên đá mắt mèo trên ngực mình.

Chương 51

Ở tầng ba của ngôi nhà đen, Vũ Nhi và Đồng Niên nằm ép vào nhau trên chiếc giường hẹp.

Đã nửa đêm nhưng họ đều chưa ngủ. Bỗng giữa đêm đen vang lên giọng Vũ Nhi: “Tối qua, có phải con mèo đó lại đến không?”

“Anh quên rồi.” Đồng Niên lạnh lùng trả lời.

“Anh đã vuốt ve nó, ôm nó, phải không?”

Đồng Niên ngừng một lát, sau đó nói bằng giọng mũi trầm đục: “Anh đã làm như vậy à? Anh không biết, cũng có thể, có thể là anh đã xem nó như con mèo mẹ anh nuôi hồi anh còn nhỏ.”

“Anh và nó có thân thiết không?”

“Em nói tới con nào? Con trước đây hay con bây giờ? Anh chỉ nhớ anh đã từng rất yêu con mèo đó, yêu đến phát điên, nó đẹp lắm, đẹp đến mê hồn, khiến ta khó mà có thể kìm lòng nổi, nhưng hồi đó anh chỉ là một đứa trẻ.” Anh bỗng cười đau khổ.

“Anh nói bố anh đã giết nó, sao ông lại làm như vậy?”

“Bởi vì ông ghen.”

Trong đêm tối vang lên giọng nói đầy kinh ngạc của Vũ Nhi: “Ghen với một con mèo?”

“Đúng vậy, bố anh ghen với con mèo đó, bởi mẹ anh ngoài tình yêu dành cho anh thì đều dồn cả vào con mèo đó.”

“Nói như vậy, có nghĩa bố anh coi con mèo đó như tình địch? Cho nên mới giết nó.”

“Gần như thế.”

“Đồng Niên, dòng họ nhà anh có phải là có căn bệnh di truyền gì không?” Vũ Nhi bạo gan hỏi.

“Ý em là gì vậy?” Hơi thở của Đồng Niên trở nên gấp gáp.

“Ý em muốn nói về phương diện tâm lý.”

“Em muốn nói là thần kinh anh không bình thường?”

Vũ Nhi thở dài: “Em xin lỗi, em chỉ lo anh có bị di truyền bệnh tâm lý của dòng họ anh không, chứ em không có ý gì khác, có thể bác sĩ Mễ nói đúng, nơi sâu kín trong tâm hồn mỗi người chúng ta đều ẩn chứa một con quỷ. Có lẽ trong trái tim em cũng có một con.”

“Đủ rồi, đừng nói những lời kiêu như vậy trong căn phòng này.”

“Tại sao? Căn phòng này có gì đặc biệt sao?” Vũ Nhi hỏi đến cùng.

“Đúng vậy, căn phòng này có ý nghĩa đặc biệt đối với gia đình anh. Được rồi, đừng hỏi nữa, nếu không em sẽ gặp phiền phức đấy.” Sau đó, anh ra hiệu không được lên tiếng, miệng khẽ suyt một tiếng, như là sợ lời trò chuyện của họ sẽ bị người khác nghe lén vậy.

Nhưng Vũ Nhi vẫn hỏi nhỏ một câu: “Anh nói xem, tối nay nó có đến không?”

“Em nói ai?” Đồng Niên chột căng thẳng.

“Em nói con mèo đó.”

Lúc này anh mới thở phào, nói: “Anh muốn giết nó.”

Vũ Nhi hầy nhẹ Đồng Niên: “Nếu anh giết nó, em sẽ lập tức chuyển khỏi ngôi nhà đen.”

Cả hai đều im lặng, họ đều hy vọng sớm chìm vào giấc ngủ.

Nửa giờ đồng hồ sau...

“Nghe kia!” Đồng Niên phá vỡ sự im lặng.

“Em nghe thấy rồi, rất nhẹ, giống như tiếng nhạc.” Vũ Nhi trả lời bên tai anh, giọng nói của cô thoáng run rẩy.

“Đúng vậy, đúng là thứ âm thanh này. Thật lạ quá, sao có thể được truyền từ trong phòng ngủ tầng dưới lên nhỉ? Vũ Nhi, có phải là em quên chưa tắt máy CD không?”

“Không thể nào, hôm nay em còn chưa bật máy CD.” Vũ Nhi càng nói càng sợ.

Đồng Niên lặng lẽ ngồi dậy: “Anh nhất định phải đi xem cho rõ.”

Vũ Nhi kéo tay anh: “Đừng, anh đừng đi.”

“Em đừng cản anh.” Đồng Niên xuống giường, mở cửa phòng. Khi anh bước vào hành lang, phát hiện Vũ Nhi đang ở phía sau, anh ra hiệu Vũ Nhi không được nói, nhẹ nhàng bước xuống tầng hai.

Đồng Niên đi tới trước phòng ngủ ở tầng hai, Vũ Nhi thận trọng theo sát anh. Quả nhiên cô nghe thấy thứ âm thanh nhẹ nhẹ đó, hình như là nhạc khiêu vũ du dương, hơn nữa từ trong phòng truyền ra tiếng bước chân khiêu vũ nhịp nhàng. Lúc này, Vũ Nhi cảm thấy trái tim mình dường như không thể chịu đựng nổi nữa.

Cô nhìn thấy Đồng Niên không mở cửa ngay, mà thận trọng ghé mắt vào mắt mèo trên cửa, nhìn vào trong, Vũ Nhi nhìn Đồng Niên, cô không biết Đồng Niên rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì, chỉ thấy anh đờ người đứng trước cửa, mắt dán chặt vào mắt mèo, cứ giữ nguyên tư thế đó suốt mấy phút liền.

Đột nhiên, Đồng Niên quay đầu lại nhìn Vũ Nhi, trong ánh mắt anh tràn đầy nỗi sợ hãi, toàn thân run rẩy, bộ dạng anh lúc này khiến cho Vũ Nhi cũng căng thẳng theo. Vũ Nhi bạo gan hỏi Đồng Niên: “Anh đã nhìn thấy gì vậy?”

Đồng Niên muốn nói, miệng há rất to, nhưng lại không thốt ra lời nào, xem ra anh đã sợ hãi đến cực độ, gần như mắc chứng mất tiếng. Cuối cùng, anh chỉ có thể chỉ tay vào cửa phòng ngủ.

Vũ Nhi hít thở sâu, cô nghĩ, dù là trong phòng có thứ hãi hùng đến đâu, cô cũng phải nhìn cho rõ, cô mở cửa phòng.

Đèn trong phòng ngủ vẫn sáng, không có ai cả, tiếng nhạc kỳ quái đó

cũng biến mất tăm mất tích. Trong phòng chỉ có sự im lặng đến rợn người, còn có cả Đồng Niên và Vũ Nhi đang im lặng nhìn nhau không nói.

Sắc mặt Đồng Niên đã trở thành một mảng xám xịt.

Bỗng nhiên, Vũ Nhi phát hiện ra cửa tủ quần áo cũ của mẹ Đồng Niên để lại đang mở. Trên sàn nhà còn có một chiếc váy liền của phụ nữ. Cô nhặt chiếc váy màu trắng này lên, chiếc váy này không phải của cô, rõ ràng nó là váy để trong tủ quần áo mà mẹ Đồng Niên đã mặc.

Vũ Nhi đi đến trước gương ở bàn trang điểm, ướm chiếc váy đang tỏa mùi kỳ quái lên mình. Cô chợt phát hiện chiếc váy này rất vừa với cô, mặc dù kiểu cách của chiếc váy là mười mấy năm về trước, nhưng vẫn rất sạch sẽ, vẫn giữ được màu trắng tinh khiết. Vũ Nhi để chiếc váy lên trước người, giống như là cô đã mặc chiếc váy này vậy, chợt cô cảm thấy mình trong gương lại biến thành một người khác. Đúng lúc này, Vũ Nhi nhận ra sắc mặt của Đồng Niên ngày càng tệ hơn, anh không nói một lời nào, bước ra khỏi phòng.

Vũ Nhi thở dài, cất chiếc váy trắng trở lại trong tủ quần áo. Cô sờ những bộ trang phục cách đây mười mấy năm trong tủ, cô cảm giác thật đặc biệt trên những ngón tay cô, dường như đã sờ đến được thân thể người phụ nữ đã mất tích một cách thần bí.

Vũ Nhi đóng cửa tủ quần áo lại, sau đó bước ra hành lang, cô nhìn thấy ánh đèn sáng trong một gian phòng khác, cô bước vào, thấy Đồng Niên đang xem máy quay camera. Anh vừa mới bật đoạn quay vừa rồi ở trong phòng, như phát hiện ra chẳng có gì cả, đoạn băng đó lại bị xóa đi, giống như có một bàn tay che trước ống kính. Anh ngồi bệt xuống sàn, lặng yên không nói.

Vũ Nhi bước đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng nói: “Đồng Niên, rốt cuộc vừa rồi anh đã nhìn thấy gì vậy?”

Đồng Niên từ từ quay mặt lại, sắc mặt anh vô cùng nhợt nhạt khiến Vũ Nhi cảm thấy sợ hãi, anh nói bằng chất giọng khô khốc: ”Cô ấy đang khiêu vũ?”

“Khiêu vũ! Anh nói ai đang khiêu vũ?”

“Anh nhìn qua mắt mèo vào trong phòng, nhìn thấy một người phụ nữ đang khiêu vũ theo điệu nhạc. Không, không phải một người phụ nữ, không có đầu, cũng không có đôi chân, chỉ là một chiếc váy màu trắng, chiếc váy mẹ anh đã từng mặc. Nói cách chính xác hơn, tự chiếc váy đó đang khiêu vũ, nó cứ quay tròn, kết hợp với điệu nhạc, bước từng bước nhịp nhàng, giống như một linh hồn màu trắng, trông giống như có một người phụ nữ đang mặc chiếc váy đó khiêu vũ.”

“Anh tận mắt nhìn thấy điều này sao?” Vũ Nhi há to miệng.

“Tuyệt đối chính xác, chính mắt anh nhìn thấy.” Đồng Niên khẳng định chắc chắn, sau đó anh ngẩng đầu nhìn trần nhà, ghé sát miệng vào tai Vũ

Nhi, như là đang nói một bí mật nào đó: “Anh đã nói với em, mẹ anh không hề bỏ đi, bà vẫn luôn ở trong ngôi nhà này. Anh biết bà thích khiêu vũ, bà thường mặc chiếc váy màu trắng đó, nghe đoạn nhạc đó, giống y như vừa rồi.”

“Anh nói là âm hồn sao?” Vũ Nhi cũng bị chính câu nói của mình làm cho sợ hãi.

“Không, không phải là âm hồn, bà, bà đang ở cạnh chúng ta.” Đột nhiên, Đồng Niên giơ tay ra, nắm lấy thứ gì đó giữa không trung, Vũ Nhi lùi mấy bước, dựa vào bức tường lạnh giá. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy bên ngoài cửa sổ tối đen, con mèo đó đang trèo lên bệ cửa sổ, lạnh lùng nhìn con người đang ở trong phòng qua lớp cửa kính.

Đồng Niên quay đầu lại, anh cũng phát hiện ra con mèo đó, anh lập tức lao tới trước cửa kính, đuổi con mèo đi.

Chương 52

Vào lúc hoàng hôn, trong tòa soạn Họa báo hoa trên biển chỉ có Đồng Niên và La Tư, những người khác đều đã về hết từ lâu rồi, chỉ có hai người bọn họ vẫn đang sắp xếp lại những bức ảnh mới rửa ra mấy hôm nay, chuẩn bị biên tập.

La Tư nhìn cơn mưa ngâu bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng nói: “Đồng Niên, cậu mau về nhà đi, chắc Vũ Nhi đang đợi cậu, để mình làm nốt cho.”

(??) “Thế thì đến nhà mình ăn tối đi, chỉ cách đây mười phút đi bộ.”

Đồng Niên gật đầu, nhìn La Tư lướt qua. Anh ngồi trước bàn việc của mình, sắp xếp lại những bức ảnh ghi tên Thượng Hải, chợt nghĩ ra điều gì, từ tốn nói: “La Tư, mình cứ luôn cảm thấy đã từng có người chết ở căn phòng này.”

“Cậu nói gì cơ?” Cô kinh ngạc, trợn trừng mắt nhìn anh.

“Cậu sao thế? Sao mà căng thẳng thế, chỉ là mình có cảm giác kỳ lạ thế thôi. Đặc biệt là khi mình nhìn thấy cánh cửa sổ đó.” Anh giơ tay ra, chỉ về phía cửa sổ trước bàn làm việc của mình, bên ngoài cửa sổ là làn mưa giăng giăng.

La Tư thở dài, gật đầu nói: “Đúng vậy, cậu đoán đúng lắm, anh ấy đã nhảy từ cửa sổ đó. Đó là một năm trước, anh ấy tên Thành Thiên Vũ, ở căn phòng này, đâm vô cửa sổ lao ra ngoài. Hơn nữa, lúc còn sống, anh ấy đã dùng cái bàn mà cậu đang ngồi đây.”

Đồng Niên im lặng một lúc, sau đó đứng dậy, chậm rãi nói: “Anh ấy cũng là phóng viên ảnh à?”

“Đúng vậy, anh ấy rất yêu thích quay phim chụp ảnh.”

“Tại sao anh ấy lại tự tử?”

Sắc mặt La Tur trở nên trắng bệch, cô hoảng hốt trả lời: “Mình, mình không biết.”

Đồng Niên im lặng, anh cúi đầu nhanh chóng hoàn thành công việc dang dở, sau đó nói: “Chúng ta đi thôi.”

Họ bước ra khỏi ban biên tập bước vào hành lang, La Tur chợt hỏi: “Cậu có quen anh cảnh sát tên Diệp Tiêu không?”

“Có quen, anh ấy là bạn trai của chị gái Vũ Nhi lúc còn sống. Về sau chị gái Vũ Nhi mất, đã mất liên lạc với anh ấy. Bây giờ, anh ấy vì việc liên quan đến vụ án, đã tìm đến ngôi nhà đen điều tra.”

“Anh ấy điều tra được gì rồi?” La Tur thoáng căng thẳng. Đúng lúc đó, cửa cầu thang máy bật mở, họ bước vào trong.

Thang máy nhanh chóng lao xuống nhưng con người lại có cảm giác nổi bồng bênh. Đồng Niên từ tốn nói: “Mình không biết Diệp Tiêu đã phát hiện ra điều gì. Nhưng hình như anh ấy rất có hứng thú với ngôi nhà đen. Sao cơ, cậu cũng quen anh ấy à?”

“Một năm trước khi Thành Thiên Vũ chết, anh ấy đã đến hỏi mình. Cách đây khoảng một tuần, anh ấy lại đến lần nữa, còn đặc biệt nhắc đến cậu.”

“Cậu nên nói cho anh ấy biết những điều cậu biết.”

Sắc mặt La Tur càng trở nên xấu hơn, cô nói giọng run rẩy: “Đồng Niên, cậu đang nghi ngờ mình giấu giếm chuyện gì sao?”

“Không, mình không có ý như vậy.”

Thang máy đã xuống đến tầng trệt họ bước ra khỏi thang máy, cùng lặng lẽ bước ra khỏi tòa nhà, gương ô lao vào giữa cơn mưa.

Chỉ loáng sau, La Tur đã dẫn Đồng Niên về đến nhà cô. Đến trước cửa, Đồng Niên để ý thấy trên cửa căn hộ của cô cũng lắp một con mắt mèo. Căn hộ không rộng lắm, nhưng rất sạch sẽ, trên tường treo rất nhiều ảnh, trong ảnh, La Tur đang tươi cười tí mắt còn La Tur thật lúc này ủ rũ mặt mày.

“Một mình cậu sống ở đây à?”

“Đương nhiên.” Nói xong cô chạy vào bếp bắt đầu nấu cơm.

Nửa tiếng sau một bữa tối thịnh soạn đã được bày ra bàn ăn. Đồng Niên gần như không hề làm khách, cầm đũa lên ăn ngay, La Tur nhìn bộ dạng của Đồng Niên, mới nở nụ cười nói: “Đồng Niên, trước đây cậu không giống thế này.”

“Sao cậu cứ nói như vậy mãi? Lẽ nào trong mắt cậu, mình mãi là trẻ con sao?”

“Cậu cần phải biết, những ký ức hồi nhỏ của con người thường có thể ảnh hưởng tới cả đời.”

Đồng Niên nhận ra ý tứ trong lời nói của cô, anh hỏi khẽ: “Ký ức của cậu là gì?”

“Ký ức của mình không quan trọng, quan trọng là ký ức của cậu.”

“Của mình?” Đồng Niên chỉ tay vào đầu mình, sau đó lẩm bẫm: “Ký ức

của mình, không, mình không có ký ức, không có.”

“Có phải là ký ức của cậu quá đáng sợ không?”

Đồng Niên cúi đầu, nói đầy đau khổ: “Đừng có kích thích mình, xin cậu đừng.”

La Tư lạnh lùng nhìn anh, nói khẽ: “Cậu bé mít ướt, mau ăn cơm đi.”

Đồng Niên không còn tâm trạng để ăn ngấu nghiến nữa, anh chẳng ăn được mấy nữa. Sau khi La Tư ăn xong liền thu dọn bàn ăn, cô từ tốn nói: “Vào phòng ngồi một lát đã.”

Đồng Niên bước vào phòng, bức tường trong phòng được quét màu hồng nhạt, thêm cả chiếc giường khiến ta có cảm giác ấm cúng. Anh vừa ngồi xuống đã định đứng dậy, nhưng La Tư kéo tay anh lại, cô nhẹ nhàng nói: “Bên ngoài vẫn đang mưa.”

“Mình mang ô mà.”

“Hãy ngồi với mình thêm chút nữa, được không?” Cô dịu dàng nói, thứ âm thanh dường như có thể làm tan chảy mọi thứ.

Cuối cùng Đồng Niên cũng ngồi xuống, anh nhìn vào mắt La Tư, nói: “Chắc cậu đang có tâm sự.”

“Đúng vậy, mình đã nói với cậu, Sảnh Sảnh - phóng viên ảnh trước cậu cũng là người bạn thân của mình, cô ấy từng bị người khác mưu sát. Chính mình đã phát hiện ra thi thể của Sảnh Sảnh, cô ấy chết vô cùng đáng sợ, cô ấy đã bị bóp cổ cho đến chết.” Vừa nói cô vừa sờ lên cổ mình.

“Bóp cổ chết?” Đồng Niên chột giơ tay ra giữa khoảng không làm một động tác bóp cổ.

La Tư gật đầu: “Mình rất sợ, mình sợ tên hung thủ đó cũng sẽ tìm đến đây. Đạo này, mình hay gặp ác mộng, mình thường mơ thấy có một người đứng bên giường mình giơ đôi tay lạnh giá ra bóp chặt lấy cổ mình, khiến mình dần dần ngạt thở, cho đến chết.”

“Cậu rất lo sợ.”

“Đúng vậy, mình rất lo sợ, vô cùng lo sợ. Cứ mỗi khi bên ngoài có tiếng gõ cửa, mình đều hồn bay phách lạc, cho nên, mình đã lắp mắt mèo lên cửa, mình không mở cửa cho bất cứ người lạ mặt nào.” Đột nhiên cô nắm lấy tay Đồng Niên.

Đồng Niên cảm thấy tay cô rất lạnh, hơn nữa còn đang run rẩy, anh biết cô đang lo sợ, cô cần bàn tay ấm áp của một người đàn ông, thế nên anh cũng nắm chặt tay cô. Anh nhẹ nhàng nói: “Cậu sẽ không sao đâu.”

Đến lúc này, La Tư mới bình tĩnh đôi chút, nói: “Đồng Niên, ngoài ra mình còn thường mơ thấy một người.”

“Ai?”

“Mẹ cậu.”

Đồng Niên há to miệng: “Cậu nói mơ thấy ai cơ?”

La Tư cúi đầu, nói: “Mình không nói dối cậu đâu, mình thực sự mơ thấy

mẹ cậu, mình mơ thấy bà thơm mình. Bà là một người phụ nữ rất đẹp, bà đã từng là thân tượng của mình, thật đấy.”

“Nhưng, bà đã mất tích mười mấy năm rồi.”

“Mình cảm giác bà vẫn ở trong ngôi nhà đen.”

Đồng Niên thoáng run lên: “Sao lại nói vậy?”

“Hôm đó trời mưa và có sấm sét mình vào ngôi nhà đen cùng trò chuyện với Vũ Nhi một lúc, mình cứ cảm thấy vẫn có hình bóng mẹ cậu trong ngôi nhà đen, khi mình lên tầng hai nhà cậu dường như có một bóng đen của một người phụ nữ lay động.”

“Đừng nói nữa.” Đồng Niên cắt ngang lời cô, hai người cùng yên lặng, chỉ có mưa ngoài cửa vẫn đang rơi.

Cuối cùng Đồng Niên đứng dậy, bàn tay La Tur vẫn kéo chặt tay anh. Anh quay đầu lại, nhìn vào mắt La Tur nói: “La Tur, đã đến lúc mình đi.”

La Tur thoáng thờ dài, cuối cùng cũng thả tay ra nhẹ nhàng nói: “Đồng Niên, cậu nhất định phải đối xử tốt với Vũ Nhi.”

“Đương nhiên mình sẽ làm như vậy.”

Nói xong, Đồng Niên rời khỏi đó, sau khi bước ra khỏi phòng, anh quay đầu lại nhìn con mắt mèo trên cửa nhà La Tur. Sau đó, theo thói quen, anh ghé mắt vào mắt mèo, ngoài chút ánh sáng, anh chẳng nhìn thấy gì nữa cả. Anh lắc đầu, tự cười nhạo sự ngu ngốc của mình, bước nhanh ra ngoài.

Chương 53

Mưa tiếp tục rơi.

Diệp Tiêu lái xe đến trước ngôi nhà thờ nhỏ trên đường Cao Lan, anh nhìn thấy Vũ Nhi đang đứng đợi anh trước cổng. Vũ Nhi cầm ô, dáng vẻ đứng trong mưa trông rất quyến rũ. Không đợi Diệp Tiêu xuống xe, cô đã vội chạy bước ngắn đến, tự mình mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Diệp Tiêu chăm chú nhìn Vũ Nhi rồi nhẹ nhàng hỏi: “Sao lại phải ra ngoài hôm trời mưa gió thế này?”

“Bởi vì hôm nay Đồng Niên ở nhà, có vài lời em không tiện nói.” Trên tóc Vũ Nhi có dính vài hạt mưa, những hạt mưa này long lanh trong suốt khiến Diệp Tiêu chú ý.

“Nhưng tại sao lại chọn chỗ này để gặp mặt?” Diệp Tiêu chỉ ra nhà thờ nhỏ bên ngoài cửa xe.

“Bởi vì em thấy nhà thờ này rất đẹp, đáng tiếc, bên trong lại chỉ là tiệm ăn.” Vũ Nhi nói vẻ đầy luyến tiếc. Thực ra, là vì cô nhớ lần đầu tiên cô và Đồng Niên gặp nhau, cũng chính tại nhà thờ này.

“Nhà thờ này được người Nga lưu vong tại Thượng Hải xây dựng vào những năm 30, nhưng hiện nay ở Thượng Hải dường như không còn tín đồ

Cơ đốc chính thống nữa. Vũ Nhi, vừa rời lái xe đến đây, dọc đường anh nhìn thấy rất nhiều ngôi nhà cổ từ những năm 20, 30. Những ngôi nhà đó tạo cho anh cảm giác rất dễ chịu, nhưng chỉ có ngôi nhà đen đem lại cho ta cảm giác âm u. Vũ Nhi, lần trước em gọi di động cho anh là có việc gì vậy?”

“Chỉ là em cảm thấy sợ hãi. Hôm đó sao anh lại ở Sùng Minh?”

Diệp Tiêu quay đầu, nhìn cửa xe phía bên kia, nói: “Có chút việc riêng thôi. Em nói đi, trong ngôi nhà đen lại xảy ra việc gì vậy?”

“Đồng Niên đã chuyển lên ở tầng ba rồi, buổi tối em không dám ngủ một mình, đành phải lên tầng ba ngủ. Em thực sự rất sợ hãi, em luôn cảm thấy có ai đó đang ẩn nấp trong ngôi nhà đen.”

“Em có tận mắt nhìn thấy không?”

Vũ Nhi lắc đầu nói: “Không, em không nhìn thấy rõ.”

“Nếu đã thế, em cũng đừng suy nghĩ lung tung.”

“Em còn phát hiện ra trong một căn phòng trên tầng ba có rất nhiều tranh sơn dầu, nội dung những bức tranh đó làm cho em sợ. Trong tranh có một người phụ nữ, nhưng phân mặt đều bị mực xóa nhòa hết. Diệp Tiêu, anh có thể giúp em điều tra về hồ sơ của bố mẹ Đồng Niên không?”

“Vì sao?”

“Mẹ Đồng Niên mất tích hơn mười năm trước, nhưng Đồng Niên luôn cho rằng mẹ anh vẫn chưa hề đi khỏi, vẫn ở lại trong ngôi nhà đen. Em muốn làm rõ chuyện này.”

“Được, đợi anh bận hết vụ án gần đây, anh nhất định sẽ điều tra giúp em.” Diệp Tiêu nhìn vào mắt Vũ Nhi, buột miệng nói: “Vũ Nhi, mắt em thật giống mắt chị em.”

“Chị? Có phải là anh nhìn thấy em là lại nghĩ đến chị? Có phải anh rất nhớ chị gái em?”

Diệp Tiêu bỗng cảm thấy trong đôi mắt có một mê lực kỳ lạ, loại mê lực này vượt xa Tuyết Nhi. Hơi thở của anh bỗng trở nên gấp gáp, không dám nhìn cô nữa, nhìn thẳng phía trước nói: “Vũ Nhi, có một việc anh muốn nói với em. Dạo này xảy ra mấy vụ ám sát, tất cả nạn nhân đều là những cô gái trẻ độc thân, họ đều bị bóp cổ chết, có thể khẳng định một điều, mấy vụ án này đều do cùng một kẻ gây nên.”

“Đã bắt được hãn chưa?” Vũ Nhi giật nảy mình.

Diệp Tiêu thở dài, hơi ngưng ngừng nói: “Tạm thời vẫn chưa, nhưng em hãy tin rằng, sớm muộn gì anh cũng bắt kẻ đó phải chịu sự trừng trị của pháp luật. Còn về động cơ gây án của hung thủ, đến giờ vẫn chưa điều tra ra. Có lẽ, hung thủ vẫn sẽ tiếp tục tìm kiếm mục tiêu để gây án, trước khi phá được vụ án này, anh mong em cũng nên cẩn thận một chút, sau khi tan ca, cố gắng về nhà sớm. Nếu không được thì hãy gọi Đồng Niên đến đón em. Buổi tối không được mở cửa cho người lạ, đặc biệt là lúc ở nhà một mình.”

Vũ Nhi giơ tay sờ cổ mình, nói: “Đáng sợ như vậy sao?”

“Anh không đùa đâu, đã có bốn mạng người rồi, bốn cô gái vô tội. Anh nghĩ, tên hung thủ máu lạnh hiện giờ vẫn không ngừng tìm kiếm đối tượng gây án, em nhất định phải cẩn thận. Anh đã hứa với chị em sẽ bảo vệ em, đây là trách nhiệm của anh.” Sắc mặt Diệp Tiêu vô cùng nghiêm túc.

“Em sẽ cẩn thận.”

Diệp Tiêu gạt đầu, khởi động xe: “Được rồi, bây giờ anh đưa em về nhà, sau này khi ra ngoài một mình, cần phải chú ý.”

Xe đi một lát trên con phố nhỏ, rồi nhanh chóng lướt trên cầu vượt. Cơn gạt nước mưa liên tục gạt lên gạt xuống trên cửa kính. Vũ Nhi nhìn những tòa nhà cao ốc bên ngoài cửa xe, cảm giác như thể mình đang ở giữa khe núi có cơn hồng thủy đang trào dâng.

Khoảng hai mươi phút sau, họ đến trước ngôi nhà đen. Diệp Tiêu dừng xe, lấy từ trong túi ra một cuốn sách, đặt vào trong tay Vũ Nhi: “Trả lại cho các em.”

Tên cuốn sách này là - “Mắt mèo”.

“Đây là cuốn sách anh lấy ở trên bàn trong thư phòng phải không?” Vũ Nhi vuốt bì ngoài lạnh giá của cuốn sách.

“Đúng vậy, anh đã đọc hết cuốn sách rồi. Bây giờ trả nó về với chủ. Được rồi em mau vào nhà đi, anh không vào đâu.”

“Tạm biệt.” Vũ Nhi nhét cuốn sách vào trong túi của mình, sau đó xuống xe, bước vào trong ngôi nhà đen. Diệp Tiêu không đi ngay, mà dừng xe vào trong ngõ nhỏ phía bên kia đường, sau đó tiếp tục đi về hướng ngôi nhà đằng sau ngôi nhà đen.

Vũ Nhi vừa bước vào phòng khách, đã nhìn thấy sắc mặt nặng trịch của Đồng Niên: “Em đi gặp Diệp Tiêu phải không?”

Vũ Nhi lặng yên giây lát, sau đó gạt đầu.

“Anh biết em đi ra ngoài thì nhất định là tìm anh ta.” Đồng Niên ngồi trên ghế sofa, ngẩng mặt nhìn trần nhà.

“Không được sao?” Vũ Nhi không vui, nhưng trước khi cô ra khỏi cửa, cô đã đoán biết được thái độ của Đồng Niên.

“Đương nhiên là được, em có quyền và lý do của mình.” Dường như anh rất buồn ngủ, thở một hơi dài thườn thượt.

Vũ Nhi ngồi xuống cạnh anh, ghé sát bên tai anh, hỏi: “Đồng Niên, các bức tranh ở tầng ba là do ai vẽ?”

“Các bức tranh ở tầng ba?” Đồng Niên nhíu mày nói: “Vừa khéo, khi nãy anh cũng mới xem, đó là tranh mẹ anh để lại, anh đã từng nói với em, bà là giảng viên của học viện Mỹ thuật.”

“Em thấy tranh của bà, đứng từ góc độ nghệ thuật rất đẹp, nhưng lại tạo cho người xem cảm giác sợ hãi.”

“Tất cả mọi sợ hãi đều là duy mỹ.”

“Ai nói vậy chứ?”

“Anh nói đây.” Đồng Niên lấy tay chỉ vào mình.

Vũ Nhi không muốn tranh luận thêm về vấn đề này, cô nói với Đồng Niên: “Đồng Niên, hôm nay Diệp Tiêu nói với em dạo này xảy ra mấy vụ ám sát liên hoàn, nạn nhân đều là những cô gái trẻ sống độc thân, họ đều bị bóp cổ chết.” Nói xong, cô thoáng phác một cử chỉ trên cổ mình.

Thần sắc Đồng Niên lập tức trở nên nặng nề, anh nhìn vào cổ Vũ Nhi, rồi quay đầu, chậm rãi nói: “Em còn nhớ người phóng viên trước đây của Hoa báo hoa Thượng Hải mà anh đã từng nói với em không?”

“Em còn nhớ, anh nói cô ấy bị mưu sát.”

“Thực ra, cô ấy chính là một trong những nạn nhân của vụ ám sát liên hoàn mà em vừa nhắc tới.”

Vũ Nhi mặt biến sắc, cô không ngờ vụ ám sát lại gần họ như vậy, cô trầm ngâm hồi lâu, rồi mới hỏi: “Sao anh biết?”

“La Tư nói cho anh biết.”

“Vậy anh vẫn muốn tiếp tục làm công việc này sao?” Vũ Nhi thoáng cảm thấy bất an.

“Vũ Nhi, chẳng phải em vẫn luôn khuyến khích anh sao?”

“Nhưng, nhưng bây giờ xảy ra bao nhiêu chuyện đáng sợ như vậy.”

Chợt Đồng Niên ôm chặt lấy cô, dịu dàng nói bên tai cô: “Vũ Nhi, chỉ cần có anh ở bên em, em sẽ không sao cả.”

Vũ Nhi nhìn chăm chăm vào mắt anh, cảm thấy trong đôi mắt anh có một loại mê lực đặc biệt, khiến cô trở nên thư thái, cô mỉm cười gật đầu.

Chương 54

“Cậu đến đây à?”

Mễ Nhược Lan mỉm cười nói với Đồng Niên. Tóc cô che lấp hất phân nửa khuôn mặt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Đồng Niên khiến anh cảm thấy hơi lúng túng. Cô tiếp tục nói: “Thực ra tôi đã đoán được cậu sẽ đến đây, Vũ Nhi của cậu đâu? Cô ấy không đi cùng cậu sao?”

“Cô ấy không biết tôi đến đây.”

Mễ Nhược Lan lắc đầu nói: “Cậu không nên giấu cô ấy.”

Ánh mắt Đồng Niên dừng lại bên ngoài cửa sổ phía sau cô, các bông hoa bên ngoài vườn hoa đã tàn hết, anh nói đầy duyên tiếc: “Tiết xuân dài sợ hoa sớm nở, hương hồ lạc hồng vô số.”

“Anh cũng thích tận từ ư?”

“Tôi chỉ nhớ hồi tôi còn nhỏ, bố tôi thường đọc bài từ này.”

“Hãy nói về bố cậu đi.”

Đồng Niên lắc đầu: “Đó là việc xa xưa rồi, ấn tượng của tôi về ông chỉ có thể mà thôi. Năm tôi mười tuổi, ông đã mất do một sự cố.”

“Thế còn mẹ cậu?”

“Trước khi bố tôi qua đời không lâu, bà đã mất tích, không hề thấy xuất hiện nữa.”

“Trông bà ấy thế nào?”

“Mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp nhất trên đời.”

Mẽ Nhược Lan mỉm cười: “Thế thì cậu rất hạnh phúc.”

“Không, tôi không hạnh phúc. Chính vì thế mà tôi đã mất mẹ.”

“Đồng Niên, xinh đẹp không có tội.” Mẽ Nhược Lan chậm rãi nói, dường như đang chỉnh lại cách nói của anh.

Ánh mắt của Đồng Niên bỗng trở nên lạnh lùng đến lạ thường, trả lời: “Trong con mắt của một số người, xinh đẹp là cái tội bẩm sinh.”

Mẽ Nhược Lan lấy tay xoa cằm mình, nghĩ một lát, nói: “Được rồi, giờ hãy nói về giấc mơ của cậu đi.”

Một đồng hồ sau, Đồng Niên đứng dậy, tự mở cửa, rồi anh chợt quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Mẽ Nhược Lan nói: “Bức tranh ở cuối hành lang là do ai vẽ?”

“Cậu muốn nói bức tranh mắt mèo hút hồn người à?”

Đồng Niên gật đầu.

“Đó là bức tranh do Hứa Văn Minh vẽ.”

“Cám ơn.” Đồng Niên đi thẳng không quay đầu lại.

Mẽ Nhược Lan thở dài, lập tức cầm bút viết một hàng chữ vào cuốn sổ: Cậu ấy có một ký ức tuổi thơ khủng khiếp và bóng đen tâm lý.

Đột nhiên, một cánh cửa nhỏ trong văn phòng này chợt bật mở, người từ đó bước ra chính là Hứa Văn Minh.

“Em không thích anh nghe lén cuộc nói chuyện của em với người khác.”

Sắc mặt Hứa Văn Minh trầm xuống. Anh nói: “Đối với em, anh ta chỉ là một bệnh nhân của em mà thôi.”

“Không, ở đây không có bệnh nhân gì cả, nếu có, chúng ta đều là bệnh nhân. Chúng ta không thể cứu vớt người khác, chúng ta chỉ có thể cứu vớt được chính mình thôi.” Mẽ Nhược Lan lạnh lùng nói.

“Nhưng, hình như em rất có hứng thú đối với anh ta?”

“Đúng thế, em có hứng thú đối với giấc mơ của anh ấy. Thế còn anh, anh hứng thú với cái gì của anh ấy?”

Hứa Văn Minh không trả lời, anh ngồi xuống đối diện với Mẽ Nhược Lan, nhìn ra ngoài cửa sổ, vườn hoa bên ngoài còn rất ít hoa, chỉ còn lại màu xanh mướt.

Mẽ Nhược Lan tiếp tục nói: “Có phải gần đây anh gặp chuyện gì rắc rối lắm phải không?”

“Đúng vậy, vô cùng rắc rối.”

“Anh có thể giải quyết được không?” Giọng cô dịu dàng hẳn, xem ra, cô vẫn còn quan tâm đến Hứa Văn Minh.

Hứa Văn Minh tuyệt vọng nói: “Không, anh vĩnh viễn không thể giải quyết được.”

“VẬY em có thể giúp gì được anh không?”

“Em vừa nói, chẳng ai có thể cứu vớt được người khác, chúng ta chỉ có thể cứu vớt được chính mình thôi.”

Nói xong Hứa Văn Minh đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng.

Chương 55

Diệp Tiêu vẫn canh giữ trong ngôi nhà đối diện ngôi nhà đen. Nhưng Đồng Niên và Vũ Nhi đã ra khỏi nhà, anh ngồi xuống đất nghỉ một lát.

Sáng sớm hôm nay, Diệp Tiêu vẫn còn ở trong Sở mở một cuộc họp. Cả Sở nghiên cứu tỉ mỉ phát hiện mới trong vụ ám sát bóp cổ thứ tư - hung thủ để lại chữ viết trên trần nhà. Tất cả mọi người đều không thể ngờ được, họ chưa bao giờ gặp phải một tình huống như vậy, hung thủ sau khi gây án lại dùng chính máu của nạn nhân để viết một hàng chữ giống như để thách đố cảnh sát.

Diệp Tiêu lại đọc nhẩm hàng chữ này một lượt, anh cảm thấy đây rất có thể là một lời ám thị, hung thủ thật sự đang chơi trò trốn tìm với cảnh sát.

Cái gọi là “chê đôi miếng gỗ” và “chuyên đời phiến đá” không phải là nguyên liệu gỗ và đá giống các đồng sự trong Sở đã bàn tán, thật không ngờ họ nói cần đến cửa hàng nguyên vật liệu xây dựng để truy tìm manh mối của hung thủ. Thực ra “gỗ” và “đá” chính là một loại ám thị của biểu tượng, biểu tượng này ở ngay cạnh chúng ta, chỉ có điều chúng ta chưa chú ý đến, chỉ cần lật trần được tầng biểu tượng này, là có thể phát hiện ra được bí mật thật sự.

Diệp Tiêu nghĩ, có lẽ manh mối ở ngay bên cạnh mình? Cứ mãi nghĩ, anh lại đứng dậy, phóng tầm mắt về phía đối diện - ngôi nhà đen.

Bỗng anh nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ từ phía sau mình. Anh lập tức quay người ghé sát tai vào cửa phòng, quả nhiên có tiếng bước chân của một người, đang đi qua hành lang để tiến vào đây. Diệp Tiêu hít một hơi thật sâu, yên lặng nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài.

Cuối cùng, tiếng bước chân đó cũng đến trước cánh cửa phòng anh, anh cảm nhận thấy một bàn tay đang kéo cửa. Diệp Tiêu nhanh nhẹn tránh sang một bên, cửa bật mở, dường như người bên ngoài cũng phát hiện ra Diệp Tiêu đang ở trong phòng, lập tức lao về phía bên kia hành lang. Diệp Tiêu đuổi theo, anh giật nẩy mình, chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng giống như âm hồn lao nhanh ra khỏi hành lang âm u.

“Đứng lại.” Diệp Tiêu vội bám sát theo. Nhưng động tác của bóng người màu trắng đó nhanh đến kỳ lạ, Diệp Tiêu vốn không nhìn rõ, chỉ nhìn thấy

bóng lưng mờ nhạt đó đang lay động.

Diệp Tiêu đuổi theo đèn cầu thang, từ tầng ba xuống tầng hai rồi xuống tầng trệt thì đã không còn nhìn thấy bóng người đó nữa, giống như một đám mây mù tan biến giữa không trung. Tầng trệt vô cùng lộn xộn, vô số những tấm gỗ, đồ gia dụng cũ đã che khuất ánh sáng, cũng che khuất luôn tầm nhìn của con người. Anh dường như nghe thấy thứ âm thanh kỳ quái nào đó, nhưng kết cấu căn nhà quá phức tạp, khiến anh không thể nào phát hiện ra phương hướng phát ra âm thanh.

Diệp Tiêu bất giác nhận ra, nếu lúc này có người bắn sau lưng thì anh chỉ có thể ngồi im chờ chết, hơi thở anh lập tức trở nên gấp gáp, anh nhặt một cái gậy ở dưới đất lên.

Chợt anh nghe thấy tiếng mở cửa, anh vội vàng chạy ra ngoài. Khi anh mở công, anh nhìn thấy một người đàn ông ngoài 30 tuổi đang đứng ở đó.

“Anh là ai?” Diệp Tiêu đẩy anh ta vào góc tường.

Người đó tỏ ra rất kinh ngạc, muốn kêu lên nhưng lại không thốt lên được, chỉ có thể nói bằng giọng nghèn nghẹn: “Tôi tên là Hứa Văn Minh, xin hãy thả tôi ra, tôi đưa anh tiền.”

Diệp Tiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, sao anh ta lại nói ra những câu như vậy? Lại thành ra mình trộm cướp trần lột tiền của anh ta. Diệp Tiêu lôi thẻ cảnh sát ra trước mặt anh ta nói: “Tôi là cảnh sát.”

“Tôi không phạm pháp.” Hứa Văn Minh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm trả lời.

“Vừa rồi sao anh lại lên?”

“Lên, tôi chưa lên, tôi vừa đi đến cánh cổng này.”

“Thật sao?”

Hứa Văn Minh nói một cách khốn khổ: “Xin hãy tin tôi, đương nhiên là thật rồi.”

Diệp Tiêu thoáng băn khoăn, lẽ nào thực sự nhận nhầm người? Vừa rồi người lên tầng là một người khác? Anh buông Hứa Văn Minh ra và nói: “Hãy đưa tôi xem chứng minh thư của anh.”

“Được.” Hứa Văn Minh lập tức rút chứng minh thư của mình trong túi ra đưa cho Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu nhìn một lát, đúng là chứng minh thư của Hứa Văn Minh, nhưng anh vẫn ghi lại tên và số chứng minh thư của Hứa Văn Minh vào trong cuốn sổ. Sau đó, anh lạnh lùng nói: “Ngôi nhà này đóng cửa bỏ trống, bên trong không có ai, anh đến đây làm gì?”

Hứa Văn Minh liền ngẩn người, ngơ ngác nhìn mấy ngôi nhà trước sau trái phải, sau đó anh lau mồ hôi nói: “Tôi đến tìm người.”

“Anh tìm ai?” Khi hỏi câu này Diệp Tiêu rất cảnh giác.

“Tôi tìm một cô gái tên Vũ Nhi.”

Diệp Tiêu ngạc nhiên: “Gì cơ? Anh tìm Vũ Nhi? Anh và cô ấy có quan

hệ gì?”

Hứa Văn Minh lấy danh thiệp ra đưa cho Diệp Tiêu: “Tôi là giám đốc công ty của Vũ Nhi, có chút việc cần bàn bạc với cô ấy, không tin, anh có thể gọi điện thoại cho cô ấy.”

“Anh tìm nhầm chỗ rồi, nhà Vũ Nhi là ngôi nhà phía trước.” Diệp Tiêu chỉ vào ngôi nhà đen phía trước.”

“Ồ, thực sự xin lỗi, lâu lắm rồi tôi không đến đây, đã nhầm nhà rồi.”

“Nhưng, hôm nay Vũ Nhi đi làm mà.”

“Thật vậy sao? Tôi không thấy cô ấy ở công ty, có lẽ bây giờ cô ấy đang ở công ty rồi. Thế thì tôi trở về công ty xem sao, tôi có thể đi được chưa?”

Diệp Tiêu nhìn vào mắt anh ta, cuối cùng cũng gật đầu.

“Cám ơn, vậy tôi đi đây.” Hứa Văn Minh định quay người, Diệp Tiêu gọi giật lại: “Hứa Văn Minh, tôi lấy danh nghĩa cảnh sát nói với anh, mọi việc xảy ra hôm nay ở đây, anh không được nói với bất cứ ai.”

Hứa Văn Minh hiểu ý gật đầu: “Đương nhiên tôi hiểu, tôi sẽ không nói với bất cứ ai, tôi sẽ coi như chưa từng gặp anh.”

“Anh mau đi đi.”

Hứa Văn Minh quay người, bước nhanh khỏi đó. Diệp Tiêu để ý thấy, khi anh ta tới đầu ngõ, còn cố ý nhìn bốn phía, Diệp Tiêu bỗng muốn gọi anh ta lại hỏi thêm vài câu, nhưng anh ta đã ngồi vào trong một chiếc taxi bên đường và đi mất.

Diệp Tiêu thì thầm với chính mình, “Người vừa rời rớt cuộc có phải anh ta không?”

Diệp Tiêu lắc đầu, lại quay vào trong ngôi nhà, anh tìm kiếm rất lâu ở tầng trệt, nhưng vẫn không tìm thấy bất cứ dấu vết gì. Thế nên anh đành quay trở lại trong căn phòng tầng ba.

Khi anh mở cánh cửa phòng ở tầng ba, anh lập tức ngăn người kinh hãi, ngồi bệt xuống trước bức tường hồi lâu giống như một bức tượng.

Trên bức tường khi này vẫn là màu trắng tinh, giờ đây, Diệp Tiêu nhìn thấy một hàng chữ vết mực còn chưa khô: “Chê đôi miếng gỗ, ta tất sẽ xuất hiện, chuyển dời phiến ta, người tất sẽ tìm thấy ta.”

Chương 56

Cơn mưa ngâu đã tạnh.

Vũ Nhi ngồi trong thư phòng, cô mở cuốn sách Diệp Tiêu trả lại cho cô, nhẹ nhàng đọc tên sách” “Mắt mèo”.

Khi phát hiện ra cuốn sách này, nó được đặt trên chiếc bàn này, bây giờ nó lại về vị trí ban đầu. Cô không hiểu tại sao cuốn sách này lại có sức hấp dẫn mạnh đối với Diệp Tiêu đến như vậy. Cô vốn không định đọc cuốn sách này, nhưng nhớ đến đôi mắt của Diệp Tiêu, cô không kìm lòng được, liền mở trang đầu cuốn sách.

Trong trang sách thứ hai, Vũ Nhi nhìn thấy một hàng chữ viết tay bằng mực đen: “Chẻ đôi miếng gỗ ta tất sẽ xuất hiện, chuyển dời phiến đá người tất sẽ tìm thấy ta.” Vũ Nhi lại nhẹ nhàng đọc lại một lượt, cứ cảm thấy trong 19 chữ này ẩn chứa thứ gì đó vô cùng đặc biệt. Ai đã viết những chữ này? Đang băn khoăn những câu hỏi đó, cô lại giở trang tiếp theo, ở đây in tên cuốn sách: “Mắt mèo”, dưới tên sách còn có tên tác giả: Đồng Tuyết Thôn.

Trang kế tiếp không có mục lục, vào phần nội dung chính luôn, Vũ Nhi đọc nhẩm đoạn đầu tiên lên.

Mưa ngâu, lại là mưa ngâu, mưa ngâu của Thượng Hải luôn làm tôi khó chịu, buồn bực. Tôi dựa vào cửa sổ, thế giới bên ngoài đã chìm vào cơn mưa đêm, nước mưa rơi theo cánh cửa kính, tụ lại bên bệ cửa sổ. Tôi bỗng nhìn đồng hồ, chắc chiếc đồng hồ lớn treo trong tòa lầu hải quan cũng đang gõ 10 tiếng.

Tôi không bật đèn, mà châm một cây nến, ánh sáng lờ mờ của ngọn nến chiếu vào tủ sách phía sau lưng tôi. Một bóng người màu đen đang ngồi đối diện, khuôn mặt bị màn đêm bao phủ, ngồi trầm mặc hồi lâu. Bất chợt, trên bầu trời xuất hiện một luồng tia chớp, tiếng sấm trong chốc lát tràn ngập cả căn phòng. Tôi cảm thấy cả ngôi nhà đang run rẩy. Mưa càng lúc càng to, gõ mạnh vào cửa kính không biết mệt mỏi, phát ra những âm thanh đáng sợ.

Ngọn nến chập chờn bất định, tôi phát hiện ra bóng người đối diện in lên bức tường trắng tinh, giống như yêu ma quỷ quái hung dữ. “Tại sao lại cứ nhất định chọn đêm nay?” Tôi cất tiếng hỏi nhỏ.

“Ta thích mưa của đêm nay.”

“Nhưng tôi không thích. Trong đêm như thế này, thường xảy ra những việc đáng sợ.”

“Lẽ nào người đã sợ?”

Lại một tiếng sấm rền, làm tủ sách lung lay như muốn đổ ập xuống, tôi vội lùi lại phía sau chặn tủ sách mới thoát khỏi bị những cuốn sách yêu dấu của tôi đè lên người.

“Không, tôi chỉ là có dự cảm không lành, trong ngôi nhà này, dường như

có âm hồn xuất hiện, lẽ nào, là hai...”

“Suyt! Người nghe thấy không?”

“Nghe thấy gì cơ?”

“Tiếng ca của âm hồn.”

Rồi tôi từ từ nhắm mắt lại lắng nghe, cuối cùng tôi thực sự đã nghe thấy...

Khi Vũ Nhi đang nơm nớp lo sợ khi đọc đến đây, bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô, cô lập tức thét lên thất thanh, cô còn tưởng rằng chính là âm hồn trong cuốn sách này đang đứng sau lưng cô.

“Đừng sợ, anh đây mà.” Thì ra là Đồng Niên, anh ôm chặt lấy Vũ Nhi, an ủi cô. Vũ Nhi há miệng thở dốc, vẫn chưa hoàn hồn.

“Em đang đọc gì thế?” Đồng Niên hỏi nhỏ, anh giơ tay ra, nhìn bìa cuốn sách đang để trên bàn. Khi anh nhìn thấy tên cuốn sách “Mắt mèo”, liền run rẩy, lập tức hỏi Vũ Nhi: “Chẳng phải em nói cuốn sách này đã bị Diệp Tiêu mượn rồi sao?”

“Anh ấy đã trả lại cho em rồi, em mới đọc phần mở đầu.”

“Mới chỉ là phần mở đầu sao? Được rồi, về sau đừng đọc nữa.”

Vũ Nhi vùng ra khỏi tay anh, thắc mắc: “Tại sao?”

“Không tại sao cả, điều này tốt cho em.” Đồng Niên cất cuốn “Mắt mèo” vào tủ sách, sau đó dịu giọng nói: “Vũ Nhi, đi theo anh.”

Anh kéo tay Vũ Nhi bước lên cầu thang, bước đến trước cửa phòng căn phòng cuối cùng của hành lang tầng hai.

“Em chưa vào đó bao giờ.” Vũ Nhi nói khi đứng trước cửa.

“Chúng ta vào xem đi.”

Đồng Niên đẩy cửa phòng, lúc này Vũ Nhi mới phát hiện ra đây thực ra là một căn gác xép. Một nửa bức tường xây nghiêng, cánh cửa sổ được xây trên phần nghiêng đó.

Đồng Niên mở cửa sổ, bên ngoài chính là phần mái của ngôi nhà đen. Ánh sáng sau cơn mưa hiếm hoi tràn vào, khiến Vũ Nhi bất giác đi đến trước cửa sổ. Đồng Niên nói bên tai cô: “Chúng ta ra ngoài xem đi.”

“Ra ngoài? Bên ngoài là mái nhà mà?”

“Em không muốn đứng ở nóc nhà nhìn toàn bộ diện mạo của ngôi nhà đen sao?”

Vũ Nhi do dự một lát, cuối cùng cũng gật đầu. Sau đó Đồng Niên trèo ra ngoài cửa sổ, rồi giơ tay ra đón Vũ Nhi ra. Không khí trên mái nhà vô cùng trong lành, Vũ Nhi hít thở thật sâu, từ khi chuyển đến sống trong ngôi nhà đen, cô chưa bao giờ cảm thấy sáng khoái như thế này.

Từ nơi đây có thể nhìn xuống toàn diện mạo ngôi nhà đen, mái nhà cao cao dựng đứng hai bên, đến phần giữa thì độ dốc lại rất ít, thế nên Đồng Niên và Vũ Nhi có thể thoải mái dạo bước trên đó. Đồng Niên dắt tay Vũ Nhi đến bên cột ống khói, họ ngắm nhìn các viên ngói đen trên khắp mái

nhà. Đồng Niên tiện tay nhặt một miếng ngói, ở kẽ ngói còn mọc rêu xanh.

Bất chợt, họ nhìn thấy thứ gì đó màu trắng từ mái nhà lướt qua, sau đó nó dừng lại, quay lại nhìn Đồng Niên và Vũ Nhi. Đó là con mèo trắng, trên đuôi có mấy đốm lông đỏ đang thu hút tầm mắt của họ.

“Nó đẹp quá, có lẽ nó thường đi dạo trên mái nhà.” Vũ Nhi nhẹ nhàng nói.

Đồng Niên không nói gì, chỉ lặng lẽ ngắm nó. Bỗng nó nhảy về phía trước, và mất hút ở phía bên kia mái nhà. Vũ Nhi thoáng lo lắng, Đồng Niên nắm chặt tay cô, nói: “Không sao đâu, nó là chuyên gia trèo ống nước mà.”

Vũ Nhi gật đầu, rồi lại nhìn về phía xa, cô có thể nhìn thấy các ngôi nhà tầng cổ, còn có cả vài tòa kiến trúc cao tầng bên ngoài đường cái, cô nhẹ nhàng nói: “Chỗ này thật tuyệt.”

“Đúng vậy, hồi nhỏ anh thường xuyên ngồi trên mái nhà ngắm bầu trời. Hồi đó, bầu trời rất đẹp, thường có những đàn bồ câu bay qua, trong không trung vang lên tiếng kêu vui nhộn của chúng, anh cảm thấy anh chính là một con trong đàn bồ câu đó.” Đồng Niên chột giơ tay ra, trông giống như một con chim lớn đang giang cánh bay cao.

Anh giơ tay sang ngang giống như thập tự giá bước đến bên viên mái nhà, nếu cứ tiến thẳng tiếp sẽ là “bờ vực của sự sống”. Vũ Nhi vội theo anh, nắm lấy áo anh, nói: “Đồng Niên, anh định làm gì vậy?”

Đồng Niên nhìn xuống dưới, sau đó chỉ tay xuống đất phía dưới tầng ba, nói: “Bố anh ngã từ đây xuống đây.”

Vũ Nhi thoáng run rẩy, cô thận trọng thò đầu ra ngoài mái hiên, ánh mắt cô nhìn thẳng xuống dưới đất khiến cô cảm thấy choáng váng. Cô nhìn thấy trên mảnh bùn đất mọc đầy cỏ dại, lẽ nào máu tươi của người chết đã làm cho cỏ mọc tươi tốt? Cô lập tức xua tan đi ý nghĩa đáng sợ này, rồi rụt người trở lại phía trong.

“Chúng ta mau vào đi.” Vũ Nhi thận trọng bước đến cửa sổ gác xép, Đồng Niên lặng lẽ đỡ cô vào trong gác xép, trước khi anh trèo vào trong cửa sổ, anh chột quay đầu nhìn sang cửa sổ tầng ba của nhà đối diện.

Chương 57

Diệp Tiêu không hiểu tại sao La Tư lại hẹn anh ở những nơi thế này, tiếng người ồn ào khiến anh buồn bực, khó chịu. Anh đi qua hành lang vòng tròn của quán bar, chiếc ti vi trong quán bar đang chiếu World Cup, đội bóng Hàn Quốc và Ý đang bắt đầu vào sân, mọi người trong quán đều chăm chú nhìn vào màn hình, có lẽ họ sẽ uống thâu đêm. Diệp Tiêu chẳng hứng thú với thứ đồ uống trong cốc, cũng chẳng mặn mà gì đối với bóng đá, niềm hứng thú duy nhất của anh chính là bắt được hung thủ thật sự.

Anh nhìn thấy La Tư tại một góc quán bar: “Tại sao lại gặp ở đây?” Vừa ngồi xuống, Diệp Tiêu đã cất tiếng hỏi.

La Tư nhẹ nhàng trả lời: “Bởi vì ở đây đông người, dạo này tôi rất sợ cô độc.”

Trông cô rất mệt, vành mắt đỏ đỏ, chắc là mất ngủ: “Được rồi, cô có chuyện gì, cô hãy nói đi.”

La Tư dừng trong giây lát, định nói nhưng lại thôi, cô uống một ngụm rượu vang, sau đó gằn như cô đã có đủ dũng khí, nhìn vào mắt Diệp Tiêu nói: “Thực sự tôi đã giấu anh một số chuyện.”

Diệp Tiêu sững sờ, quả nhiên là thế, anh đã đoán đúng, nhưng anh vẫn không thể hiện ra điều gì trên nét mặt, nói rất bình tĩnh: “Tốt lắm, bây giờ cô hãy nói cho tôi nghe.”

“Diệp Tiêu, không phải là tôi cố tình giấu anh đâu, chỉ vì tôi sợ.”

“Được rồi, tôi không phải là quan tòa, không có quyền phán quyết cô có tội hay không, chỉ cần cô nói tôi nghe sự việc mà cô biết là được rồi.”

La Tư gật đầu, rồi lại uống một ngụm nước, cúi đầu, chậm rãi nói: “Một năm trước, vào cái đêm Thành Thiên Vũ tự sát, anh ấy đã đi đến ngôi nhà đen.” Rồi cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Diệp Tiêu, thấy Diệp Tiêu trông rất bình tĩnh, cô tiếp tục nói: “Thành Thiên Vũ rất thích quay phim, lúc ấy anh ta đang chuẩn bị tham gia cuộc thi phim tài liệu cá nhân. Một lần, anh ấy hỏi tôi, ở đâu có căn nhà cổ thần bí có thể quay phim, tôi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, tại sao phải đi đến ngôi nhà cổ thần bí để quay phim tài liệu? Anh ấy trả lời, anh ấy thích mạo hiểm và có sự thách thức. Lúc đó, anh ấy cứ lẳng nhặng bám theo tôi, vì vô tình tôi đã nhắc đến một số việc liên quan đến ngôi nhà đen. Cuối cùng, tôi đành phải nói cho Thành Thiên Vũ địa chỉ của ngôi nhà đen.”

“Ngôi nhà cổ thần bí? Tại sao nói ngôi nhà đen là ngôi nhà cổ thần bí?”

Cô chậm rãi nói: “Đây chỉ là một thứ cảm giác, bởi vì trong ngôi nhà đó cất giấu nhiều bí mật. Hồi tôi còn nhỏ, tôi thường nghe thấy bà nội tôi kể những chuyện kỳ quái về ngôi nhà đen.”

“Chuyện kỳ quái?”

La Tư trầm ngâm, cô nhìn trừng trừng vào mắt Diệp Tiêu, có lẽ cô còn đang do dự.

“Xin hãy nói cho tôi.” Diệp Tiêu tiến lại gần cô, trịnh trọng nói: “La Tư, tôi muốn nói với cô, từng câu nói của cô lúc này đều có thể rất giúp ích cho việc phá án, lẽ nào cô không muốn tìm ra hung thủ thực sự đã giết Sảnh Sảnh sao?”

Cuối cùng, La Tư cũng gật đầu, cô nhẹ nhàng nói: “Được, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ nói cho anh tất cả. Hơn mười năm trước, mẹ Đồng Niên mất tích một cách vô cùng thần bí, bố Đồng Niên cũng bỏ mạng vì sự cố, Đồng Niên rời khỏi Thượng Hải, ngôi nhà đen bị đóng cửa từ đó, không ai dám

vào đó nữa. Vài năm sau, gia đình tôi cũng chuyển đi, nhưng tôi không bao giờ quên được ngôi nhà đen, cũng không thể quên được Đồng Niên và mẹ Đồng Niên, có lẽ ký ức tuổi thơ ảnh hưởng quá lớn tới con người.”

Đúng lúc đó, cầu thủ Vieri đã ghi bàn cho nước Ý, cả quán bar chìm ngập trong tiếng reo hò hoan hô, nên cô ngược đầu, uống thêm ngụm rượu. Diệp Tiêu gật đầu: “Những việc này tôi đều biết, La Tư, cô uống ít thôi.”

“Không, chỉ thế này tôi mới có thể gây mê cho thần kinh của mình được, như vậy dễ chịu hơn. Về ngôi nhà đen, có một truyền thuyết mà chắc chắn tôi sẽ nói với anh. Khi tôi còn nhỏ, thường nhìn thấy mẹ Đồng Niên đeo một sợi dây chuyền có ngọc đá.”

“Là mắt mèo?” Diệp Tiêu nhớ đến sợi dây chuyền Vũ Nhi cho anh xem hôm trời mưa.

“Sao anh biết? Đúng vậy, là đá mắt mèo, rất mê hồn, đặc biệt là khi ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào có thể phát ra phản quang kỳ lạ, đeo trên cổ mẹ Đồng Niên quả là sự kết hợp hoàn hảo. Nhưng về viên ngọc mắt mèo này lại có một truyền thuyết vô cùng đáng sợ.” La Tư tiến sát gần Diệp Tiêu, ra vẻ thần bí nói bên tai Diệp Tiêu: “Trong viên đá mắt mèo, giam cầm một linh hồn tội lỗi.”

Diệp Tiêu lập tức né đầu tránh, cố gắng giữ khoảng cách với cô, lạnh lùng nói: “Đây chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

“Nhưng, những người sống xung quanh ngôi nhà đen đều tin vào truyền thuyết này. Bà nội tôi đã nói cho tôi nghe, hồi “Cách mạng văn hóa”, trong ngôi nhà đen đã xảy ra mấy việc đáng sợ liên.”

“Vụ hung án nhà họ Kim?” Diệp Tiêu nhớ đến vụ thảm án của gia đình Kim Văn Dung xảy ra năm 1975.

”Đúng vậy, đó chỉ là một việc trong số đó. Toàn bộ những điều này đều do bà nội nói với tôi, bởi vì hồi đó bà tôi rất thân với gia đình nhà họ Kim chuyển vào sống trong ngôi nhà đen, thường xuyên sang chơi nhà nhau. Tôi còn nhớ bà nội tôi có nói, vào một buổi tối cuối thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, bà đến ngôi nhà đen chơi với gia đình nhà họ Kim, chợt phát hiện ra trên cổ bà chủ nhà họ Kim có đeo một sợi dây chuyền. Cần phải biết rằng, vào thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, gần như không có ai đeo những đồ trang sức như dây chuyền. Cho nên, bà nội tôi lấy làm kinh ngạc vô cùng, hơn nữa, trên sợi dây chuyền đó, còn khảm một viên đá, chính là viên đá mắt mèo đó.”

Lúc đó, trước mặt Diệp Tiêu hiện ra hình ảnh Vũ Nhi đang đeo sợi dây chuyền đó, cuối cùng anh cũng thể hiện chút căng thẳng: “Bà nội cô có biết sợi dây chuyền đó sao?”

“Đúng vậy, bà nội tôi sống ở ngôi nhà đối diện với ngôi nhà đen hơn 50 năm, bà tôi thân quen với từng người sống trong ngôi nhà đen. Bà nói với tôi, bà nội Đồng Niên đã từng đeo sợi dây chuyền đó, vào năm xảy ra “Cách

mạng văn hóa” hồng vệ binh tiến vào ngôi nhà đen, đấu tố và đánh đập người nhà Đồng Niên, kết quả, ông nội và bà nội Đồng Niên không thể chịu đựng được sự lăng nhục của họ nên cả hai người đã uống thuốc ngủ tự tử tại tầng ba của ngôi nhà đen. Nghe nói, vào cái đêm họ tự sát, hàng xóm xung quanh còn nghe thấy tiếng nhạc khiêu vũ vọng ra từ ngôi nhà đen. Khúc nhạc khiêu vũ vang lên suốt cả một đêm, như thể thực sự có mấy chục người đang ca hát nhảy múa trong ngôi nhà đen vậy. Và ngày hôm sau, khi hồng vệ binh lao vào trong ngôi nhà đen, thì phát hiện thấy họ đã trở thành những cái xác cứng đờ rồi.”

“Đúng là rợn tóc gáy, La Tư, cô chắc chắn bà nội cô nhớ rõ mọi chuyện xảy ra trong quá khứ chứ?”

“Lẽ nào anh nghi ngờ bà nội tôi đã lẩn sao?”

Diệp Tiêu không biết trả lời ra sao.

“Không, tôi nhớ hồi tôi còn nhỏ, bà nội rất khỏe mạnh, tinh thần cũng rất ổn, đặc biệt là trí nhớ rất tốt, không bị đãng trí như những người già khác. Tôi tin chắc là bà không nhớ nhầm, hơn nữa, không chỉ mình bà, những người hàng xóm xung quanh ngôi nhà đen đôi khi trong lúc trò chuyện cũng nhắc đến những việc kỳ quái xảy ra trong ngôi nhà đen. Cho nên, bà nội tôi không cho tôi vào trong ngôi nhà đen, nhưng tôi vẫn cứ lén đi, bởi mẹ Đồng Niên rất quý tôi.” La Tư lại uống thêm ngụm rượu, mặt cô đã ửng đỏ. “Phải rồi, phần trước tôi đã nói đến đâu rồi nhỉ?”

“Cô nói tới một buổi tối cuối thời kỳ “Cách mạng văn hóa” bà nội cô phát hiện ra trên cổ cô chủ nhà họ Kim đeo sợi dây chuyền có viên đá mắt mèo.”

“Phải rồi, điều này khiến bà nội tôi vô cùng kinh ngạc, bởi vì bà biết sợi dây chuyền này thuộc về nhà họ Đồng, đã từng được đeo trước ngực bà nội Đồng Niên. Từ sau khi ông nội và bà nội Đồng Niên tự sát, mọi người không còn nhìn thấy sợi dây chuyền này nữa. Không biết bà chủ nhà họ Kim tìm được sợi dây chuyền mắt mèo này ở đâu. Hơn nữa, còn có người nói, chính sợi dây chuyền này đã đem đến vận xui cho gia đình nhà họ Đồng trong ngôi nhà đen. Lúc đó, khi bà nội tôi nhìn thấy bà chủ nhà họ Kim đeo sợi dây chuyền đó, đã cảm thấy người nhà họ Kim có gì đó không bình thường, cảm giác rất khó nói ra, từ động tác, từ những câu nói kỳ quặc của họ. Quả nhiên, mấy tháng sau, cả nhà họ Kim sống trong ngôi nhà đen đã xảy ra thảm án, người phụ nữ đeo sợi dây chuyền mắt mèo cầm dao chém chết chính chồng mình, rồi lại chém bị thương con trai của mình, sau cùng treo cổ tự vẫn.”

Diệp Tiêu nhớ lại những tài liệu về gia đình nhà họ Kim được tìm thấy trên vi tính trong Sở, những ghi chép trong hồ sơ về vụ thảm án xảy ra trong ngôi nhà đen vào năm 1975 quả đúng như vậy, La Tư không hề lừa dối anh. Giờ đây, điều anh muốn biết là tại sao người phụ nữ nhà họ Kim lại làm như vậy, anh nói với La Tư nghi vấn của mình.

La Tur lắc đầu nói: “Trời mới biết tại sao người phụ nữ đó lại gây ra chuyện đáng sợ như vậy. Bà nội tôi nói với tôi, bình thường người phụ nữ nhà họ Kim cư xử rất hòa nhã, chồng của bà cũng rất bình thường, thế nên bà nội tôi mới thường xuyên qua lại với họ, nếu không, bà nội tôi sẽ không dễ dàng gì mà vào trong ngôi nhà đen. Tóm lại, đây là một vụ án vô cùng kỳ lạ, nhưng bà nội tôi lại khẳng định, sự điên rồ của người phụ nữ nhà họ Kim chắc chắn có liên quan đến sợi dây chuyền mắt mèo. Tôi tin vào phán đoán của bà nội tôi, bà nhìn người rất chuẩn.”

Giờ đây Diệp Tiêu có thể khẳng định tại sao khi Kim Văn Dung nhìn thấy sợi dây chuyền mắt mèo Vũ Nhi sợ ý để lộ ra, lại kinh ngạc đến cực độ, giống như nhìn thấy ác quỷ vậy, cuối cùng đã nhảy xuống đường ray tàu, không may trở thành ma dưới đường xe sắt.

Thì ra tất cả mọi sự việc này đều bắt đầu từ vụ hung án ly kỳ xảy ra trong ngôi nhà đen vào năm 1975. Không rõ mẹ của Kim Văn Dung do đâu mà có được sợi dây chuyền đó. Dù thời đó không có ai đeo đồ trang sức, nhưng mê lực của ngọc đá mắt mèo đủ để khiến mọi phụ nữ khó lòng chống đỡ nổi. Cho nên, bà đã lén đeo sợi dây chuyền mắt mèo ở nhà. Nhưng chỉ mấy tháng sau, mẹ Kim Văn Dung đã trở nên điên khùng, không ngờ đã chém chết chồng mình, còn suýt chém chết cậu con trai Kim Văn Dung của mình, cuối cùng tự sát, từ đó Kim Văn Dung trở thành trẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ.

Chả trách, trong ký ức tuổi thơ của Kim Văn Dung, viên đá mắt mèo này lại để lại một vết thương lớn không gì chữa lành được, trong suy nghĩ của Kim Văn Dung, viên đá mắt mèo này gắn liền với ký ức đầy máu tanh đáng sợ, là sự sợ hãi, chết chóc và hủy diệt. Cho nên, sau hơn 20 năm, khi ông lại một lần nữa nhìn thấy viên đá mắt mèo đó ở trên ngực Vũ Nhi, đã lập tức gợi lại ký ức mà ông không bao giờ muốn nhớ đến, ông quá sợ hãi viên đá mắt mèo đó, lòng ông tràn ngập sự đau khổ, khiến tinh thần ông bỗng chốc bị suy sụp hoàn toàn, cách giải thoát duy nhất chỉ có thể là cái chết.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” La Tur thấy Diệp Tiêu ngồi ngẩn người, mãi chẳng nói tiếng nào, dường như đang đắm chìm nghĩ ngợi điều gì.

Lúc này, Diệp Tiêu mới định thần lại, anh nhận ra mình đã có thái độ không phải, liền ngại ngùng nói: “Xin lỗi, có phải bộ dạng vừa rồi của tôi ngổ lăm không?”

“Có phải anh sợ rồi không?”

Diệp Tiêu lắc đầu: “Cô nghĩ tôi là ai chứ? Tôi là cảnh sát đây.”

“Thôi đi, cảnh sát thì không phải là người sao? Là người thì đều biết sợ.”

La Tur nói thẳng.

Diệp Tiêu thoáng run, anh phát hiện ra ánh mắt của người phụ nữ đối diện rất sắc bén, giống như bà nội của cô vậy. Anh nhẹ nhàng nói: “Có thể cô nói đúng, cô nói tiếp đi.”

“Bà nội tôi nói với tôi, sau khi xảy ra vụ huyết án nhà họ Kim, sợi dây

chuyên mắt mèo từng đeo trên cổ bà chủ nhà lại biến mất. Đã từng có người tỉ mỉ tìm kiếm sợi dây chuyên trong ngôi nhà đen, nhưng đều không thấy. Hồi đó trong ngôi nhà đen, ngoài gia đình nhà họ Kim, còn có mười mấy hộ gia đình nữa, họ vào ở hồi cướp nhà. Bà nội còn nói, sau khi xảy ra vụ huyết án nhà họ Kim không lâu, lại xảy ra một vụ án nữa. Một hộ gia đình họ Trương, vợ ông Trương tự nhiên chết mà không rõ nguyên nhân, rất nhiều người đều đoán là bị đầu độc chết. Còn con trai nhỏ nhà họ Trương về sau cũng ngã từ tầng trên xuống chết. Xảy ra nhiều vụ án như vậy, chẳng ai biết được nguyên nhân, cho nên, những hộ gia đình khác đều rất sợ hãi, dần dần chuyển ra khỏi ngôi nhà đen, không dám quay trở lại nữa.”

“Nói như vậy, ngôi nhà đen bị bỏ trống à?”

“Không, bà nội nói, trong ngôi nhà đen vẫn còn lại một người, ông ta chính là người duy nhất của nhà họ Đồng. Hai năm sau ông lấy vợ, đón một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp vào sống trong ngôi nhà đen, rồi sinh ra Đồng Niên.”

“Vậy họ chính là bố mẹ Đồng Niên.” Diệp Tiêu gật gật đầu.

“Đúng vậy, sau khi bố mẹ Đồng Niên kết hôn không lâu, bỗng một hôm, mọi người lại nhìn thấy sợi dây chuyên đẹp mê hồn xuất hiện trên cổ cô dâu mới nhà họ Đồng, cũng chính là sợi dây chuyên mắt mèo thần bí đó. Chẳng ai biết được sợi dây chuyên đã mất tích lại được tìm thấy ở đâu. Khi đó, truyền thuyết đáng sợ về sợi dây chuyên đó đã được truyền ra xung quanh ngôi nhà đen, mọi người đều không dám đến gần sợi dây chuyên đó, sợ rằng sợi dây chuyên đó sẽ đem đến vận xui cho mình. Nhưng khi tôi còn nhỏ, tôi rất bạo, chẳng biết sợ là gì, cho dù bà nội tôi đã dặn đi dặn lại, tôi vẫn thường đến ngôi nhà đen. Có thể, ngoài sự quý mến mẹ Đồng Niên, tôi còn say mê viên đá mắt mèo tuyệt đẹp trên ngực bà nữa.”

“Ấn tượng của cô về bố Đồng Niên ra sao?”

“Tôi rất ít gặp ông ấy, trong ký ức hồi nhỏ của tôi, ông là một người đàn ông trầm mặc, tôi không thích ông. Hồi tôi 11 tuổi, mẹ Đồng Niên đã biến mất một cách rất thần bí, từ đó trở đi, ngọc đá mắt mèo cũng biến mất luôn.” La Tư thở dài một hơi rất nhẹ nhõm, cuối cùng, cô cũng cảm thấy dễ chịu, đã nói hết mọi điều cất giấu trong lòng, cũng coi như là một sự giải thoát trên phương diện tinh thần.

“Đây là tất cả những gì cô biết sao?”

“Đúng vậy, tất cả.” Cô lại uống một ngụm, tiếp tục nói: “Tôi vốn không muốn nói những việc liên quan đến ngôi nhà đen và đá mắt mèo cho Thành Thiên Vũ nghe, nhưng anh ấy cứ bám riết lấy, tôi chẳng còn cách nào khác, đành phải nói những việc này cho anh ấy.”

“Lúc đó, sao không nói với tôi?”

“Bởi lúc đầu, tôi không ngờ Thành Thiên Vũ lại đến ngôi nhà đen thật, nhưng về sau, tôi càng nghĩ, càng thấy kỳ lạ, hơn nữa phát hiện thấy máy

quay phim của anh ấy bị anh đưa về Sở công an, thì tôi mới nghĩ có thể Thành Thiên Vũ đã đi tới ngôi nhà đen thật. Một năm sau, tôi luôn thấy rất áy náy, tôi nghĩ, sẽ có một ngày tôi nói toàn bộ sự việc này cho anh.” Khóe mắt cô hơi ướt.

“VẬY SAO GIỜ CÔ MỚI NÓI CHO TÔI?”

“Bởi cái chết của Sảnh Sảnh. Cô ấy chết thảm quá, cô ấy là người bạn thân nhất của tôi, tôi rất sợ, sợ hung thủ sẽ đến tìm tôi. Hơn nữa, tôi đã đến ngôi nhà đen, đã gặp Vũ Nhi, còn sắp xếp cho Đồng Niên làm bù vào chỗ trống của Sảnh Sảnh, càng lúc tôi càng cảm thấy, trong ngôi nhà đen thực sự có điều gì đó bí mật. Và tôi thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy hung thủ bóp chặt lấy cổ tôi”. Giọng cô càng lúc càng nhỏ, đến tận khi không thốt nên lời.

Diệp Tiêu thờ dài, hể nhìn thấy phụ nữ rơi lệ là anh lại khó xử, chỉ có thể an ủi cô: “La Tư, cảm ơn cô đã nói cho tôi tất cả những điều cô biết. Cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, nếu cô cảm thấy có nguy hiểm, có thể gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào, tôi sẽ đến ngay.”

“Diệp Tiêu, anh có thể ở cùng tôi thêm một lúc nữa không?”

“Có một anh cảnh sát bên cạnh có cảm giác an toàn hơn phải không?”
Diệp Tiêu cười nói: “Cô xem kia, xung quanh có nhiều người như thế, có ai dám mưu hại cô chứ? Được rồi, đừng sợ, tôi đưa cô về nhà.”

Họ rời khỏi quán bar, khi Diệp Tiêu thanh toán tiền, liếc qua màn hình tivi, đội Ý vẫn đang dẫn trước một bàn, thời gian còn lại của trận đấu còn rất ít, anh nghĩ, đội Hàn Quốc chắc bị loại thôi. Đáng tiếc, khi Diệp Tiêu và La Tư rời khỏi quán bar không lâu, người Ý đã bị ông trọng tài tiễn về nhà.

Sau khi bước ra khỏi quán bar, thế giới bên ngoài vẫn rực rỡ ánh đèn xanh đỏ, Diệp Tiêu hỏi cô: “Có cần tôi lấy xe đưa cô về nhà không?”

“Không cần đâu, tôi tự về được rồi. Tạm biệt.” La Tư vẫy tay, nhưng khi vừa định bước đi, lại quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Diệp Tiêu nói: “Tôi cứ cảm thấy đêm nay sẽ xảy ra chuyện.”

Chương 58

Sau lưng lạnh toát, giống như một miếng sắt đặt dưới lưng, cột sống dường như sắp gãy. Đồng Niên vẫn nhắm mắt và bắt đầu thở dốc, nhưng toàn thân lại không hề nhúc nhích được. Chợt anh cảm thấy có một đôi mắt sắc lạnh đang nhìn anh. Ánh mắt lạnh lùng đó như thể muốn xuyên qua làn da anh. Anh không thể chịu đựng thêm được nữa, cuối cùng cũng mở mắt ra.

Tối đen, trước mắt là một màn đêm đen kịt, không biết đôi mắt đáng sợ đó đã biến đi đâu mất.

Đồng Niên không hiểu vì sao phía dưới lưng mình lại cứng và lạnh đến thế, anh lấy tay sờ soạng, không giống chiếu trúc, cũng không phải là sàn nhà, có vẻ giống nền xi măng. Sao lại là nền xi măng nhỉ? Anh chợt dạ, bắt đầu sờn gai ốc. Anh cố gắng dốc toàn bộ sức lực ngồi dậy, đây là đâu vậy nhỉ? Một luồng gió thổi vào lưng anh, khiến từng đốt sống lưng anh đau nhói.

Anh đứng dậy, nhờ vào chút ánh sáng yếu ớt trong màn đêm, anh phát hiện ra trước mắt anh có một cái cầu thang, bên cầu thang có một hàng lan can xi măng, đằng sau là một lối đi, giờ thì anh có thể khẳng định, chỗ này không phải ở trong ngôi nhà đen.

Không phải ở trong ngôi nhà đen? Vậy thì đây là đâu?

Nhưng, Đồng Niên có thể chắc chắn một điều, không phải anh đang mơ, anh nhớ rõ, tối qua anh ngủ lúc khoảng 10h, Vũ Nhi thấy mệt, nên đã ngủ trước 30 phút. Trong căn phòng ở tầng ba của ngôi nhà đen, Đồng Niên nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng điều khiến anh không thể tưởng tượng nổi là giờ đây mình lại nằm ở đây. Đồng Niên lắc mạnh đầu, quay người nhìn vào cửa căn phòng bên lối đi, trên cửa viết “501”, anh cũng phát hiện một con mắt mèo trên cửa. Khi anh ghé sát mắt vào mắt mèo theo thói quen, cửa liền bị khuôn mặt anh chạm vào từ từ mở ra, thì ra cửa không khóa.

Lúc này, cửa phòng đã mở ra một nửa, nhưng Đồng Niên lại ngăn người đứng nguyên bên ngoài, không dám bước vào, đã lớn bằng ngàn này, chưa bao giờ anh dám tự tiện bước vào phòng người khác. Hồi lâu sau, anh mới nắm lấy tay cầm ở cửa, thò người vào trong phòng. Trong phòng đèn vẫn còn sáng, Đồng Niên đứng ở cửa nhìn vào trong, chợt anh nhìn thấy một cái cẳng chân phụ nữ duỗi thẳng trên nền nhà trơn bóng, cái cẳng chân này đã cứng đờ, mũi chân hướng thẳng về phía trước.

Trong giây lát, anh nghe thấy tiếng va đập của răng mình, tim anh như chực nhảy ra khỏi lồng ngực. Đồng Niên cố gắng kìm nén sự sợ hãi của mình, cuối cùng cũng nén được phát ra tiếng kêu, vội vàng lao ra ngoài.

Anh liền chạy một mạch xuống dưới năm tầng lầu, chạy ra khỏi khu chung cư, hoảng loạn lao ra khỏi đường cái. Anh không biết bây giờ là mấy giờ, chắc phải quá nửa đêm rồi. Đồng Niên chạy liều về một hướng nào đó, anh nghĩ, nếu bây giờ bị cảnh sát tuần tra bắt gặp, chắc chắn sẽ cho anh là kẻ trộm. Nhưng anh không thể nào không chế nổi sự sợ của mình, không biết chạy bao lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy con đường quen thuộc. Đi thẳng theo con đường này thì sẽ đến được con phố nhỏ nơi có ngôi nhà đen.

Đồng Niên đã chạy một giờ đồng hồ, đến tận khi nhìn thấy mái nhà và cột ống khói của ngôi nhà đen sừng sững trước mắt. Anh thở dốc và bước vào trong nhà. Trong gian phòng của tầng ba, anh nhìn thấy Vũ Nhi vẫn đang ngủ say, lúc này đã là bốn giờ sáng.

Anh tuyệt vọng, đồ vật xuống sàn nhà, lặng lẽ chờ đợi ánh bình minh.

Chương 59

Diệp Tiêu nằm trên chiếu, ánh sáng ban ngày phủ lên mi mắt anh, cuối cùng anh cũng ngồi dậy một cách khó khăn.

Mấy hôm nay ngủ dưới sàn nhà, khiến lưng anh phải chịu đựng thử thách. Anh dụi mắt, đêm qua anh đã gắng gượng đến mười một giờ, đến lúc thực sự không thể cố thêm được nữa, anh mới ngủ. Bây giờ anh lại rướn người lên bệ cửa, nhìn sang ngôi nhà đen đôi diện, anh nhìn thấy Vũ Nhi vẫn đang nằm trên giường ở tầng ba, còn Đồng Niên thì lại bước loanh quanh trong phòng, trông dáng vẻ Đồng Niên rất lo lắng, dường như miệng còn lẩm bẩm. Diệp Tiêu cảm thấy Đồng Niên hôm nay thật bất thường, hy vọng anh không làm Vũ Nhi tỉnh giấc.

Anh lắc đầu, chuyển tầm nhìn vào trong phòng, ánh mắt lại nhìn thẳng vào hai dòng chữ trên tường. Khi mắt anh nhìn thấy mười chín chữ này, anh cảm thấy như mười chín cái đinh đang đâm vào tim anh.

Diệp Tiêu không xóa dòng chữ gai mắt đó, mà để nguyên chúng ở trên tường, có lẽ như vậy càng có thể kích lệ nghị lực của anh. Anh không ngờ khi anh đang ở đây để theo dõi người khác, thì lại có kẻ cũng đang theo dõi anh ở một chỗ nào đó, rồi dụ anh ra ngoài, vào trong căn phòng này để viết hai hàng chữ đó. Diệp Tiêu cảm thấy điều này là một sự sỉ nhục đối với anh, một sự khiêu khích ngông cuồng tột cùng, nghĩ đến đây, tay anh nắm chặt lại, đập mạnh lên một bức tường khác.

Đột nhiên, điện thoại của anh đổ chuông.

“Alo, Diệp Tiêu phải không?” Ở đầu dây bên kia vang lên giọng anh bạn đồng nghiệp, Diệp Tiêu vừa nghe thấy giọng cậu ta, liền dự cảm thấy có chuyện không hay.

“Là tôi đây, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Lại xảy ra vụ án bóp cổ. Tôi đang ở hiện trường vụ án, anh đến đây được không?”

“Đây là vụ thứ năm.” Diệp Tiêu bất giác nói: “Tôi đến ngay, tạm biệt.”

Anh lại liếc nhìn sang ngôi nhà đen. Vũ Nhi đã dậy, Diệp Tiêu lắc đầu, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Hai mươi phút sau, anh đã đến hiện trường vụ án, là tầng năm của một khu chung cư bình thường. Anh đẩy cửa phòng 501, chào đồng nghiệp, đồng nghiệp nói: “Vẫn giống như mấy vụ án trước, sáng sớm nay hàng xóm phát hiện ra cửa phòng hé mở, hiếu kỳ vào xem, liền phát hiện ra thi thể.”

Diệp Tiêu gật gật đầu, không nói gì, bởi vừa nhìn đã thấy ngay cái cẳng chân trần và mũi chân hướng thẳng về phía trước. Bỗng anh cảm thấy rất

khó chịu, loại cảm giác này rất kỳ lạ, thực sự anh không hề sợ hãi, nhưng vừa nhìn thấy cẳng chân cứng đờ này đã khiến anh liên tưởng đến thứ gì đó.

Diệp Tiêu thận trọng bước đến gần người chết, cuối cùng anh cũng nhìn thấy rõ mặt nạn nhân - La Tư.

Bỗng chốc, khuôn mặt anh như đông cứng lại, anh không thể tin vào mắt mình, cô gái La Tư trước mắt anh đã biến thành một cái xác lạnh lẽo cứng đờ, một vết bóp cổ màu đen hằn lên ngang cổ cô.

Diệp Tiêu ngoảnh đầu ra chỗ khác, lồng ngực thở phập phồng. Vừa mới tối qua, anh đã cùng cô ngồi trong quán bar. La Tư kể cho anh nghe hết những điều cất giấu trong lòng cô, anh cảm thấy biết ơn La Tư. Nhưng Diệp Tiêu không thể nào ngờ tới, chính tối qua, mình trở thành người cuối cùng nói chuyện với La Tư.

Anh đi đến cửa, trên cửa không hề có vết tích cạy cửa, anh nhớ mình đã dặn dò La Tư không được mở cửa cho người lạ, hơn nữa, chính La Tư cũng dự cảm thấy được mỗi nguy hiểm nào đó, nhưng sao cô ấy vẫn mở cửa? Trừ khi cô ta quen biết kẻ đó.

Diệp Tiêu chợt phát hiện ra trên thanh nẹp cửa có một vết đen nhỏ, anh cầm chiếc đèn pin, soi vào vết đen đó, và nhìn thật kỹ, đây là một vết vân tay, vết vân tay rất rõ ràng.

Diệp Tiêu nhìn vết vân tay đó, như thể nhìn thấy khuôn mặt kẻ đó, anh gật gật đầu, thì thầm với chính mình: “Trăm lần cũng có một lần sơ suất, cuối cùng hẳn cũng bị lời đui đời.”

Anh lập tức gọi các đồng nghiệp đến, lấy mẫu vân tay.

Sau đó, Diệp Tiêu đẩy cửa bước ra ngoài, dựa đầu vào tường, lạnh lùng nói: “Bất luận là chẻ đôi miếng gỗ hay là chuyển dời phiến đá, ta cũng nhất định bắt người phải lộ diện dưới ánh mặt trời.”

Một tia nắng xuyên qua kẽ hở của hành lang cầu thang, chiếu thẳng vào mặt anh.

Chương 60

Cả ngày, Đồng Niên không hề ra khỏi cửa, anh đi đi lại lại trong căn phòng ở tầng ba, đến trưa, tòa soạn gọi điện thoại cho anh, hỏi anh tại sao không đi làm, đồng thời còn nói cho anh biết một tin mới nhất: La Tư chết rồi.

Đặt điện thoại xuống, toàn thân anh lạnh toát, ngồi đờ đẫn xuống giường, không hề nhúc nhích. Thật lâu sau, anh mới đi xuống cầu thang, vào căn phòng đặt thiết bị theo dõi ở tầng hai, bật màn hình và toàn bộ thiết bị. Anh bật đoạn băng quay căn phòng ở tầng ba vào đêm qua. Khi trên thiết bị theo dõi hiện lên thời gian lúc 1 giờ 01 phút, anh nhìn thấy mình từ trên giường

bước xuống thận trọng bước ra khỏi phòng và anh không nhìn rõ khuôn mặt mình. Đồng Niên lập tức đổi sang máy theo dõi ở hành lang, một bóng người đi qua hành lang rồi đi xuống cầu thang. Cuối cùng, anh chuyển sang máy theo dõi ở phòng khách, nhìn thấy bóng người đó, chính là anh, từ từ bước ra khỏi cửa chính ở tầng một.

Đồng Niên tắt băng và máy quay camera, anh ngồi ngẩn người hồi lâu, sau đó bắt đầu hồi tưởng lại mọi việc xảy ra đêm qua. Nhưng anh vẫn không hề nhớ được rằng đêm qua anh đã đi đến đó, anh không biết sao mình lại ra khỏi giường, cũng không nhớ mình đã rời khỏi ngôi nhà đen. Trong đầu anh chỉ ghi nhớ mình đứng lên khỏi nền đất lạnh lẽo, khi tỉnh lại thì phát hiện ra mình không ở trong nhà nữa, sau đó anh phải chạy hết cả tiếng đồng hồ mới về đến ngôi nhà đen.

Trời ơi, lẽ nào chính mình...

Đồng Niên không dám nghĩ tiếp nữa, tầm nhìn của anh bắt đầu trở nên mơ hồ, anh lập cập bước ra khỏi phòng.

Ở hành lang, anh nhìn thấy con mèo trắng đó, anh bỗng cảm thấy ánh mắt nó nhìn chăm chăm vào anh như đang cười nhạo anh, anh tức giận, lớn tiếng quát nó: “Đến cả mày cũng cười nhạo tao à? Mày đang cười tao ngốc chứ gì?”

Con mèo không trả lời, chỉ tiếp tục nhìn anh với ánh mắt đó. Đồng Niên lao đến trước mặt nó, đá mạnh một cái, con mèo nhanh nhẹn tránh sang một bên, ánh mắt nó toát ra tia nhìn hung ác. Nhưng Đồng Niên còn bực bội hơn, anh lớn tiếng thét lên: “Con súc sinh khôn khiếp, tao phải giết mày, giết ngay.”

Con mèo đó nhanh chóng biến mất, Đồng Niên chỉ cảm thấy đầu mình nặng trĩu, từ từ ngã xuống sàn hành lang. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Đồng Niên cũng từ từ tỉnh lại, anh phát hiện mình đang nằm trên giường, Vũ Nhi đang ngồi cạnh anh.

“Cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đồng Niên chớp chớp mắt, không biết nên trả lời ra sao, anh nhận thấy màn đêm đã bao phủ bên ngoài cửa sổ, trong giây lát, anh mới mở miệng nói: “Không, không có chuyện gì cả, có lẽ do dạo này làm việc khá mệt, nên nằm dưới sàn nghỉ một lát, không ngờ ngủ luôn.”

Lúc này Vũ Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng nói: “Không sao là tốt rồi, Đồng Niên, em thực sự rất lo cho anh, sáng nay em nhìn thấy anh cứ đi đi lại lại trong phòng, em cảm thấy anh có gì đó không ổn. Nhưng mong rằng sự lo lắng của em chỉ là sự lo lắng hão huyền. Được rồi, em đã chuẩn bị xong cơm tối cho anh từ lâu rồi, bây giờ chắc đã nguội lạnh để em xuống dưới hâm nóng đồ ăn cho anh.”

Nói xong, Vũ Nhi ra khỏi phòng.

Đồng Niên ngồi thẳng dậy, mơ màng nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ.

Bất chợt, anh lật giường lên, tìm kiếm thứ gì đó trong cái rương dưới gầm giường. Anh muốn tìm một sợi dây thừng, tối đến khi đi ngủ, anh sẽ buộc chặt mình vào giường.

Bỗng chuông điện thoại kêu.

Tiếng chuông điện thoại hồi hả vang lên, từng đợt đều kích động mạnh đến con tim Đồng Niên. Anh nghe thấy tiếng Vũ Nhi từ dưới tầng vọng lên: “Đồng Niên, em đang hâm nóng canh cho anh, anh nghe điện thoại đi.”

“Alo” Anh nói giọng run rẩy.

Đầu dây bên kia không ai nói cả, chỉ có tiếng thở hổn hển nhẹ nhàng truyền tới, kiểu trầm mặc này khiến Đồng Niên vô cùng hoảng sợ. Trong giây lát, anh cúp luôn điện thoại. Đầu anh đầm đìa mồ hôi, nhìn chăm chăm vào máy điện thoại.

Chương 61

Đã hơn sáu giờ, trong công ty, ngoài Hứa Văn Minh, chỉ còn lại một mình Vũ Nhi, cuối cùng cô cũng hoàn thành xong tờ áp phích quảng cáo cho phòng khám của Mễ Nhược Lan, cô nhìn tác phẩm của mình, thầm nghĩ chắc Mễ Nhược Lan sẽ rất hài lòng. Có điều làm cô thấy lạ, là sắc mặt của Hứa Văn Minh hôm nay rất khó coi, cả ngày anh đều nhốt mình trong phòng làm việc, không gặp bất cứ ai.

Khi Vũ Nhi đem tác phẩm đã hoàn thành của mình bước vào phòng của Hứa Văn Minh, phát hiện ra anh đang ngồi lặng lẽ hút thuốc, cô nhìn thấy trong gạt tàn đầy những mẩu thuốc lá, ít nhất cũng phải hơn hai mươi cái. Rõ ràng Hứa Văn Minh rất bất ngờ trước sự xuất hiện của Vũ Nhi, anh nói đầy hoang mang: “Vũ Nhi, sao cô còn ở đây? Lẽ ra cô phải về từ rất lâu rồi chứ.”

“Nhưng tôi đang cố gắng làm cho xong tấm áp phích quảng cáo của bác sĩ Mễ. Bây giờ tôi đã làm xong rồi, anh xem qua một chút.”

Hứa Văn Minh vội vàng đón lấy tác phẩm của Vũ Nhi, nhưng anh chưa thềm ngó qua đã đặt nó sang một bên, sau đó lạnh lùng nói: “Được rồi Vũ Nhi, tôi rất hài lòng.”

“Giám đốc Hứa, anh đã xem đâu?” Vũ Nhi hơi thất vọng.

“Bởi vì tôi tin cô. Không còn sớm nữa, cô mau về đi, ngày mai là cuối tuần, hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Hứa Văn Minh hất hất tay, giống như đang đuổi cô vậy.

Vũ Nhi gật đầu, quay người rời khỏi đó, cô thu dọn xong đồ, khi bước ra đến cổng công ty, bỗng nhìn thấy một người đàn ông gần ba mươi tuổi đi đến. Cô chưa gặp người đàn ông này bao giờ, nhìn thấy anh ta tiến vào công ty, cô thoáng nghi ngờ, liền hỏi: “Xin hỏi, anh tìm ai.”

Người đàn ông đó dừng lại, mặc dù dáng vẻ anh rất nho nhã, nhưng lại nhìn trân trân vào Vũ Nhi hồi lâu, ánh mắt đó khiến cô mất tự nhiên. Cuối cùng, anh ta cũng cất lời: “Xin lỗi, tôi tìm Hứa Văn Minh.”

Lúc này, Vũ Nhi mới thở phào, cười nói: “Giám đốc Hứa đang ở trong, mời anh vào.”

“Cám ơn cô.” Người đàn ông cũng mỉm cười lịch sự, sau đó vòng qua Vũ Nhi đi vào bên trong.

Vũ Nhi lại quay đầu nhìn, lắc lắc đầu, thấy mình đa nghi quá. Sau đó cô đi khỏi công ty. Bên ngoài, đèn điện đã sáng trưng, cô chợt cảm thấy hơi áy náy, hôm nay lại để Đồng Niên phải chuẩn bị cơm tối cho cô rồi.

Gần 7 giờ, Vũ Nhi mới về đến nhà, cô bước vào phòng khách ở tầng một, thấy trên bàn ăn đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn, trong đó nổi bật nhất là một cái nồi lớn ở giữa bàn, đang bốc khói nghi ngút, từ trong nồi tỏa

ra mùi hương thơm hấp dẫn xộc thẳng vào mũi Vũ Nhi.

Đồng Niên mỉm cười nhìn cô. Vũ Nhi cũng cười với anh, cô thấy giờ đây, Đồng Niên đã trút bỏ được đáng vẻ ủ dột, còn cả bữa cơm tràn ngập hương vị cuộc sống thường ngày khiến cô rất vui, thậm chí đã làm cô quên hết sự mệt mỏi của cả ngày làm việc vất vả. Vũ Nhi cảm thấy đã rất lâu mình chưa được thư giãn thế này, cô tiến đến bên bàn ăn, hít hà hương thơm từ nồi canh ngon, sau đó hỏi Đồng Niên: “Thơm quá, canh gì vậy anh?”

“Chắc em đã đói rồi, anh đặc biệt chuẩn bị cho em đây.” Đồng Niên mỉm cười vuốt mái tóc cô. Sau đó anh lấy một cái bát con, múc từ trong nồi canh mấy thìa canh và thịt. Vũ Nhi đón lấy bát canh thịt tươi ngon, tinh nghịch nói: “Đồng Niên, em còn không biết anh giỏi nấu canh thịt thế này.”

“Bây giờ thì em biết rồi chứ. Mau ăn đi, chỉ đợi em thôi.”

Vũ Nhi mỉm cười gật đầu, múc thìa canh đưa vào miệng, quả nhiên mùi vị của canh tuyệt ngon, kích thích đầu lưỡi và toàn bộ cơ quan vị giác của cô.

“Thế nào?” Đồng Niên đứng bên hỏi.

“Em lớn bằng ngần này, chưa bao giờ được ăn món canh nào tuyệt vời đến thế này.” Vũ Nhi trả lời, cô nhanh chóng ăn hết số thịt và canh trong bát.

Đồng Niên mỉm cười, rồi lại múc cho cô thêm một bát. Vũ Nhi thực sự rất đói, lại một lần nữa, cô ăn một mạch hết sạch bát canh. Cứ thế, Đồng Niên múc cho cô hết bát này đến bát khác, Vũ Nhi ăn đầy hào hứng. Cô cảm thấy hôm nay cái dạ dày của cô thật kỳ lạ, thường ngày không thể ăn được nhiều như vậy, giờ đây cái bụng cô như thể lúc nào cũng thèm đồ ăn. Mười lăm phút sau, Vũ Nhi đã ăn hết nửa nồi canh, bên cạnh bát đã có một đồng xương nhỏ. Cuối cùng cô cũng đã ăn no, nhưng cơm và những món khác thì chưa hề động tới.

Giờ đây, bụng cô đã hơi căng tròn, cô lấy tay xoa bụng mình, cười nhạo mình, nói: “Tôi nay chắc phải đi vệ sinh mấy lần.”

“Nhìn em ăn kia.” Đồng Niên nhẹ nhàng lau mỡ dính trên mép cô.

Vũ Nhi cười nói: “Em đi lau mặt.” Cô tiện tay lấy một chiếc khăn mặt bước vào nhà bếp, khi cô lau xong mặt bên bồn nước, cô chợt phát hiện ra trong túi rác để ở phía dưới bếp nấu có một đám máu. Vũ Nhi cúi người xuống, nhìn kỹ, có vẻ như là nội tạng. Cô bỗng cảm thấy buồn nôn, rồi tiện tay mở một cánh cửa tủ bếp, cô liền thét lên một tiếng đáng sợ.

Cô nhìn thấy một bộ da mèo bị lột sống, không sai, đúng là con mèo trắng đó, mấy đốm nhỏ trên đuôi mèo đang đung đưa phía dưới bộ da mèo. Trông giống như một thi thể bị xử án treo cổ, một ít máu vẫn còn theo cái đuôi nhỏ xuống.

Vũ Nhi lập tức hiểu ra ngay, món canh tươi ngon vừa rồi, thực ra chính là nấu từ thịt của con mèo này. Cô sờ vào dạ dày mình, cảm thấy như món

canh thơm ngon ban nãy bỗng chốc biến thành thi thể thối rữa, đang chuyển động khắp trong cơ thể, cô lập tức quỳ sụp xuống đất, cơn buồn nôn trào dâng. Vũ Nhi òa một tiếng, há to mồm, nôn thốc nôn tháo toàn bộ thức ăn trong dạ dày.

Vũ Nhi một tay chống xuống đất, một tay vuốt ngực mình, cô cứ thế nôn, kéo dài chừng mười mấy phút, cô nghĩ cô đã nôn ra toàn bộ ba bữa ăn trong ngày hôm nay ra rồi. Lúc nôn, cô cảm nhận thấy Đồng Niên đang đứng sau lưng, lạnh lùng nhìn cô.

Đợi đến khi cô thực sự không còn nôn được gì ra nữa, Vũ Nhi quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt lạnh giá của Đồng Niên. Anh lắc đầu, nói giọng tiếc rề: “Thật tiếc quá, một nồi canh thịt mèo ngon như vậy, bị em làm lãng phí quá.”

Vũ Nhi há to miệng thở dốc, khó nhọc đứng dậy, lúc này cô không muốn nói với Đồng Niên một chữ nào cả, cô ngẩng đầu nhìn lại bộ da mèo bê bết máu, rồi đẩy Đồng Niên ra, chạy ra ngoài.

“Vũ Nhi, em đi đâu vậy?” Đồng Niên gọi ở phía sau cô.

Nhưng cô chẳng nghe thấy gì, cô đẩy cánh cổng sắt, lao ra khỏi ngôi nhà đen. Cô hoang mang chạy trong con hẻm đang chìm trong bóng tối, gió lạnh thổi tới, nước mắt cô tuôn rơi. Vũ Nhi không dám tin tất cả mọi việc vừa xảy ra đều là sự thật, con mèo trắng đẹp đẽ vô ngần, thật không ngờ lại bị Đồng Niên giết chết, cuối cùng bị nấu thành một nồi canh mèo, còn để cô ăn nữa. Cô cảm thấy có cảm giác tội lỗi, có lẽ đây là tội khởi thủy của con người.

Cô vừa nghĩ vừa chạy, bỗng cô va phải ngực một người, cô chỉ cảm thấy ngực người này rất ấm áp, bèn phó mặc tất cả cứ lao vào.

“Vũ Nhi, em làm sao vậy?” Diệp Tiêu lên tiếng.

“Diệp Tiêu, hãy đưa em đi khỏi đây, đưa em đi khỏi ngôi nhà đen, mau lên.” Vũ Nhi vừa khóc vừa nói, nước mắt cô dưới ánh trăng phát ra phản quang mê hồn.

Diệp Tiêu do dự trong chốc lát, anh cảm thấy Vũ Nhi trong lòng mình thật vô cùng đáng thương, như một con mèo nhỏ bị ức hiếp vậy. Anh cần phải bảo vệ cô, cuối cùng anh gật đầu, đưa Vũ Nhi rời khỏi con hẻm, vào trong xe ô tô anh giấu ở bên kia đường. Sau đó anh khởi động xe, đưa Vũ Nhi rời khỏi đây.

Chương 62

Diệp Tiêu không biết mình có nên đưa Vũ Nhi về nhà anh không, nhưng ngoài nơi này ra, anh chẳng còn nơi nào để đưa Vũ Nhi đến. Lúc này, tâm trạng của Vũ Nhi đã khá hơn đôi chút, không cần Diệp Tiêu đỡ nữa, tự mình bước vào nhà Diệp Tiêu.

Anh rót cho Vũ Nhi một cốc nước, Vũ Nhi cầm lấy cốc, vừa uống vừa kể lại cho Diệp Tiêu nghe chuyện đáng sợ vừa xảy ra, nói xong, nước mắt cô lại thi nhau rơi xuống.

Diệp Tiêu cũng rất đỗi ngạc nhiên, anh nhíu mày nói: “Có thể Đồng Niên thực sự có vấn đề về tâm lý.”

“Em không biết, chỉ cảm giác, từ sau khi xảy ra sự việc lần trước, anh ấy trở nên không bình thường. Nhưng hôm nay, khi em vừa về nhà, thấy anh ấy lại trở lại như trước đây, thật không ngờ lại xảy ra sự việc này.” Vũ Nhi lau nước mắt, nhẹ nhàng đặt cốc nước xuống.

“Nhưng pháp luật không có quy định giết một con mèo là phạm pháp.”

“Nhưng em không biết anh ấy còn làm những việc gì nữa.” Vũ Nhi thở dài: “Thôi, em không muốn nhắc đến điều này nữa, nó làm em gặp ác mộng.”

Diệp Tiêu đứng dậy, sau khi đi quanh căn phòng nhỏ một vòng, anh nói: “Vũ Nhi, em có quen La Tư không?”

“Cô ấy giờ là đồng nghiệp của Đồng Niên, em cũng đã gặp cô ấy một lần, em thấy cô ấy là một cô gái tốt.”

“Cô ấy chết rồi, sáng sớm hôm qua phát hiện ra xác cô ấy.”

“Trời ơi.” Vũ Nhi cúi đầu, hình như lặng lẽ cầu nguyện cho cô ấy.

“Vũ Nhi, anh đã nói cho em nghe về vụ ám sát liên hoàn, La Tư chính là nạn nhân mới nhất.” Diệp Tiêu lại dừng lại, nói: “Ngay buổi tối cái đêm La Tư bị sát hại, anh còn trò chuyện rất lâu với cô ấy.”

“Bọn anh đã nói gì?”

“Nói rất nhiều việc liên quan đến ngôi nhà đen, đặc biệt là về sợi dây chuyền mắt mèo.”

Vũ Nhi chột lo lắng, cô giơ tay sờ lên ngực: “Anh nói cái này à?” Sau đó, cô tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, cầm lên tay, viên đá mắt mèo cứ đung đưa, giống như ánh nến lung linh. Vũ Nhi nói tiếp: “Diệp Tiêu, anh hãy nói cho em biết La Tư đã nói những gì?”

“Vũ Nhi, hôm nay trạng thái tinh thần em không được tốt, anh không muốn tiếp tục phá hoại tâm trạng của em, chắc em hiểu được ý anh. Nhưng em yên tâm, sớm muộn gì anh cũng sẽ nói cho em biết sự thật.”

“Ý anh là, trong sợi dây chuyền mắt mèo này có ẩn chứa thứ gì đó tà ác, giống như nỗi sợ hãi của người đàn ông nhảy xuống đường ray tàu đối với sợi dây chuyền này phải không?” Vũ Nhi đã đoán ra ít nhiều: “Nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Tiêu lắc đầu: “Anh chỉ mong muốn em cũng phải chú ý tới sự an toàn của bản thân. Hãy đeo sợi dây của em lại đi, trong viên đá mắt mèo đó không có u linh gì đâu.”

Vũ Nhi thở dài, lại đeo sợi dây chuyền vào cổ.

“Anh yên tâm đi, coi như vì chị gái, em cũng sẽ tiếp tục sống.”

Vũ Nhi gạt đầu nói, chợt cô nhìn thấy khung ảnh trên bàn làm việc bên cạnh giường của Diệp Tiêu, trong khung là ảnh của Tuyết Nhi. Vũ Nhi đi đến bên giường, cầm khung ảnh lên, nhìn ảnh Tuyết Nhi, nhẹ nhàng nói: “Chị.” Sau đó, cô quay đầu lại nói với Diệp Tiêu: “Anh vẫn luôn nhớ tới chị em à?”

Diệp Tiêu ngừng một lát, chậm rãi nói: “Cũng có lúc, đặc biệt là khi đêm xuống.”

“Em cũng vậy.” Vũ Nhi đã hết căng thẳng, cô tự nhiên ngả người xuống giường, nói: “Chị gái có một người bạn trai như anh thật là hạnh phúc.”

“Nhưng cô ấy đã được hưởng hạnh phúc chưa? Thực ra anh là người vô dụng, ngay cả người mình yêu nhất, cũng không thể bảo vệ nổi.” Anh vừa nói vừa cúi đầu xuống.

“Nhưng, có lúc em rất ngưỡng mộ chị, khi chị còn sống, mỗi lần nhìn thấy anh, thậm chí em có chút ghen tị với chị.” Vũ Nhi nói ra tình cảm thật của mình trong quá khứ.

“Ghen tị?” Diệp Tiêu hiểu ý tứ ẩn chứa trong câu nói của cô, anh nhìn Vũ Nhi đang dựa vào đầu giường, dưới ánh đèn mờ, trông cô vô cùng xinh đẹp, đặc biệt là khuôn mặt vừa mới khô nước mắt, anh chợt cảm thấy người phụ nữ vừa khóc xong có sức lôi cuốn nhất. Và một suy nghĩ hoang đường, bạo dạn, chợt lướt qua trong suy nghĩ anh, nhưng anh lập tức lắc mạnh đầu: “Không, Vũ Nhi, em có cuộc sống của em, anh có cuộc sống của anh.”

Vũ Nhi chợt thoáng chốc thất vọng, cô gạt đầu. Diệp Tiêu đứng dậy nói: “Vũ Nhi, em mệt rồi, em nghỉ sớm đi.”

“Thế còn anh thì sao?”

“Anh không sao, anh có chỗ ngủ ở bên ngoài. Em yên tâm, 8h sáng mai anh sẽ đến đón em.” Nói xong, Diệp Tiêu đi thẳng ra ngoài.

Anh xuống tầng dưới, ngồi vào trong xe, rồi lái nhanh về hướng ngôi nhà đen.

Chương 63

Vũ Nhi mơ thấy chị gái.

Cô chỉ nhớ Tuyết Nhi mỉm cười với cô, ngồi giữa một bông hoa trắng mờ ảo, giống như thiên thần vậy, và nói gì đó với cô. Khi Vũ Nhi tỉnh lại thì không nhớ được chị đã nói gì với cô trong giấc mơ. Cô quay đầu về phía bàn, lại thấy khuôn mặt chị, cô mỉm cười với chị gái.

Đã 7 giờ 30, cô nhớ Diệp Tiêu nói rằng 8 giờ sẽ đến đón nên cô vội vàng dậy chuẩn bị. Diệp Tiêu đến rất đúng giờ, Vũ Nhi phát hiện ra mắt anh hơi đỏ, chắc là không ngủ đủ giấc. Cô nói đầy áy náy: “Diệp Tiêu, làm phiền anh quá, làm anh không được ngủ ngon.”

“Không sao, chỉ cần em ôn là được.”

Vũ Nhi im lặng một lúc rồi nói: “Diệp Tiêu, đưa em về ngôi nhà đen đi.”

Diệp Tiêu thoáng ngần người, sau đó chậm rãi nói: “Anh hy vọng em có thể suy nghĩ thật kỹ lưỡng và cẩn thận.”

“Em đã suy nghĩ kỹ rồi, em nghĩ, em có thể tha thứ cho Đồng Niên, em tin anh ấy không phải là loại người ưa bạo lực.”

“Em thực sự hiểu cậu ấy sao? Vũ Nhi, có đôi khi, chúng ta không thể quá tin tưởng vào cảm giác của mình.”

“Xin lỗi, anh Diệp Tiêu, em đã quyết định rồi, em sẽ cẩn thận.”

Diệp Tiêu gật đầu, anh cũng không có lý do gì để giữ cô lại, anh trịnh trọng nói: “Vũ Nhi, anh tôn trọng sự lựa chọn của em, nhưng em nhất định phải cẩn thận. Được rồi, bây giờ anh sẽ đưa em về.”

Nửa tiếng sau, họ đã về đến ngôi nhà đen. Diệp Tiêu ấn chuông cửa, cánh cổng sắt nhanh chóng được mở ra, gương mặt Đồng Niên xuất hiện.

“Đồng Niên, tôi đưa Vũ Nhi về cho cậu đây.”

“Mau vào đi!” Đồng Niên nói đầy sợ hãi, cúi đầu, đón Diệp Tiêu và Vũ Nhi vào nhà.

Ngôi trong phòng khách, Đồng Niên cúi đầu nói với Vũ Nhi: “Vũ Nhi, anh xin lỗi, em hãy tha thứ cho anh. Anh cũng không biết tại sao lại giết con mèo đó, anh thực sự không cố ý, sau khi em bỏ đi, anh mới hiểu rõ cuộc mình đã gây ra chuyện gì. Anh thực sự rất hối hận, tối qua anh đã ra ngoài tìm em khắp nơi, cả đêm qua anh không chợp mắt được.”

Diệp Tiêu bí mật gật đầu, tối qua anh nấp ở tầng ba trong căn nhà đối diện, quả thực anh nhìn thấy mãi quá nửa đêm Đồng Niên mới trở về ngôi nhà đen.

Vũ Nhi không chú ý đến điều này, cô không nói một lời nào, chỉ nhìn Đồng Niên, trong lòng xót xa.

“Vũ Nhi, anh biết tất cả những việc làm anh làm đã khiến em sợ hãi, nhưng đây không phải do anh cố ý, anh xin thề sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế nữa. Vũ Nhi, em biết anh không thể sống mà không có em, nếu em đi, có lẽ anh sẽ chết mất.”

Diệp Tiêu không thích kiểu nói này của Đồng Niên, anh cảm thấy nói như vậy cứ như là cố ý lấy tính mạng của mình ra để uy hiếp, nhưng qua ánh mắt và nét mặt Đồng Niên khi nói, có lẽ Đồng Niên thực sự chân thành, điều này khiến Diệp Tiêu cũng dần cảm thấy mơ hồ.

Rõ ràng Vũ Nhi bị xúc động mạnh trước những lời nói của Đồng Niên, cô hiểu Đồng Niên không thể rời xa cô. Cô thở dài, sau đó nói với Diệp Tiêu: “Diệp Tiêu, cảm ơn anh. Em nghĩ bây giờ em và Đồng Niên cần nói chuyện riêng với nhau một lát.”

Đồng Niên cũng đứng dậy, khuôn mặt nặng nề cao giọng nói: “Tôi xin thề, nếu như tôi ức hiếp Vũ Nhi, tôi sẽ ngã từ trên đỉnh mái nhà đen này

xuống mà chết.”

“Đừng...” Vũ Nhi ngăn anh lại.

Diệp Tiêu lại nói với Vũ Nhi: “Vũ Nhi, em cũng tự cẩn thận đấy.”

Nói xong anh quay người bước đi, đúng lúc đó nghe thấy tiếng Đồng Niên ở đằng sau: “Diệp Tiêu, cảm ơn anh.”

Diệp Tiêu không trả lời, đi thẳng ra khỏi ngôi nhà đen, bỗng bên tai anh dường như lại vang lên lời thề vừa rồi của Đồng Niên.

Chương 64

Nửa đêm, đèn trong phòng hồ sơ của Sở công an vẫn sáng, trong từng ô đều lưu giữ lại tất cả hồ sơ của mấy chục năm qua, những hồ sơ gần đây đã được lưu vào vi tính, nhưng những hồ sơ vụ án trước đây thì vẫn nằm im trong ô cùng lớp bụi thời gian.

Diệp Tiêu phải tốn rất nhiều thời gian mới tìm thấy hồ sơ vụ án mất tích của mẹ Đồng Niên. Anh giờ tập hồ sơ dày cộm, giống như hít thở thấy mùi thời gian. Trước tiên, anh xem những ghi chép đầu tiên.

Ngày 12 tháng 6 năm 1988, cha Đồng Niên là Đồng Gia Hưng đến đồn cảnh sát khu vực nơi họ sinh sống báo án. Theo như lời khai của Đồng Gia Hưng, vợ ông là Tô Tiểu Vân sáng ngày 12 tháng 6 năm 1988 đi làm, nhưng tối hôm đó lại không về nhà. Đồng Gia Hưng đã đến học viện mỹ thuật nơi Tô Tiểu Vân làm việc hỏi, nhưng người trong trường bảo hôm đó Tô Tiểu Vân không hề đến trường. Ông đợi hai ngày, cuối cùng phải đến đồn cảnh sát khu vực báo án mất tích.

Lúc đó, cảnh sát đến nhà Đồng Niên xem xét, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường về phía Đồng Gia Hưng cũng không có điều đáng nghi ngờ. Nhưng, khi cảnh sát đến học viện Mỹ thuật nơi Tô Tiểu Vân làm việc điều tra, có người nói với cảnh sát, quan hệ giữa Tô Tiểu Vân và chồng cô không được tốt lắm, bởi Đồng Gia Hưng nghi ngờ vợ mình có mối quan hệ mờ ám với đồng nghiệp của cô. Nhưng những người quen biết Tô Tiểu Vân đều cho rằng đây là suy đoán vô căn cứ của Đồng Gia Hưng. Nhưng, không lâu sau, Đồng Gia Hưng lại không may ngã từ mái ngôi nhà đen xuống mất mạng, nên vụ án cũng chấm dứt luôn.

Còn về cái chết của Đồng Gia Hưng, có người suy đoán là ông tự tử, nhưng rốt cuộc là tự sát hay sự cố thì cũng không ai dám chắc. Sau khi mẹ mất tích, bố lại bị tai nạn qua đời, cậu Đồng Niên liền đưa đưa cháu đáng thương đến một thành phố nhỏ sinh sống. Từ đó ngôi nhà đen bị đóng cửa bỏ trống, đã từng có người muốn mua ngôi nhà này, nhưng cuối cùng không hiểu vì lý do gì mà bỏ cuộc.

Diệp Tiêu lấy hồ sơ cá nhân của Tô Tiểu Vân ra xem, khi anh nhìn thấy

ảnh của Tô Tiểu Vân, anh chợt ngẩn người, bởi vì người trong ảnh giống hệt Vũ Nhi.

Diệp Tiêu chớp mắt mấy cái, xác định rõ mình không bị hoa mắt nhìn nhầm, ảnh thẻ chứng minh thư đen trắng trước mắt như thể chính là ảnh chụp của Vũ Nhi. Trên đời này, ngoài anh chị em sinh đôi, thực sự có hai người giống y hệt nhau sao? Diệp Tiêu gật đầu, anh tin như vậy.

Có lẽ, đây là một việc duy nhất La Tư biết mà chưa nói với Diệp Tiêu. Rõ ràng La Tư đã sớm nhận ra gương mặt của Vũ Nhi rất giống với mẹ Đồng Niên. Nhưng tại sao La Tư lại không nói cho anh biết nhỉ? Diệp Tiêu thở dài.

Anh lại nhìn tấm ảnh đó, Tô Tiểu Vân trông vẫn còn rất trẻ, chắc bức ảnh này bà chụp khi mới hơn hai mươi tuổi, trong ánh mắt dường như còn ẩn chứa điều gì đó, là duy mỹ hay thê lương? Ánh đèn chiếu vào khuôn mặt bà trong bức ảnh, Diệp Tiêu từ từ tưởng tượng ra dáng vẻ của người phụ nữ đó lúc còn sống.

Chương 65

Mễ Nhược Lan cảm thấy mấy hôm nay hơi mệt mỏi, cô luôn cảm thấy trong vườn hoa nhỏ đằng sau mình luôn ẩn nấp cái gì đó. Mỗi lần nhìn những bông hoa rung rinh, một số suy nghĩ mông lung lại xuất hiện. Có lúc thậm chí khiến cô không dám quay đầu lại nhìn. Cô làm bác sĩ tâm lý bao năm nay, vài tháng nay, bệnh nhân của cô càng ngày càng đông và càng kỳ quái hơn, đó là những trạng thái tâm lý kỳ quái giống như thức ăn bị mốc trong mùa mưa, cứ liên tục mọc ra những sợi lông nhỏ màu xanh khiến ta phát buồn nôn.

Chuông điện thoại reo vang, cô biết anh ta sẽ gọi điện đến, lúc này tiếng chuông điện thoại giống như tiếng chuông khánh giữa vũ trụ, như thê lương mang theo khả năng ru ngủ. Mễ Nhược Lan nhắc máy: “Chào bạn, đây là phòng khám tâm lý Mễ Nhược Lan.”

“Lần trước tôi vẫn chưa nói xong.”

Quả đúng là anh ta, Mễ Nhược Lan thoáng cười nhẹ trên điện thoại: “Tôi vẫn luôn chờ đợi anh, anh hãy kể cho tôi nghe đi.”

“Lần trước tôi nói đến một người đàn ông và vợ ông ta sống trong một ngôi nhà cổ, ngôi nhà đó màu đen, vào mùa hè hàng năm đều phát ra mùi vị thối rữa. Nhưng người phụ nữ đó đã làm thay đổi bầu không khí trong ngôi nhà đó, sự u tối của ngôi nhà ngược lại càng làm nền cho vẻ đẹp của người phụ nữ. Đúng vậy, cô ấy có vẻ đẹp mà cô không thể tưởng tượng ra được. Trên ngực cô ấy luôn đeo sợi dây chuyền mặt đá mắt mèo. Ánh mặt trời chiếu rọi hoặc ánh đèn chiếu của ban đêm, đều có thể khiến ngọc đá mắt

mèo đó phát ra ánh sáng tuyệt đẹp. Có lẽ, cô ấy là người duy nhất trên thế giới này xứng đáng được đeo sợi dây chuyền mắt mèo đó. Chắc cô có thể hiểu được ý tôi?”

“Đúng thế, đương nhiên là tôi hiểu.” Mễ Nhược Lan cười.

“Vậy thì tốt. Ngoài việc này, cô ấy còn là một họa sĩ, thích trốn trong căn phòng ở tầng ba vẽ tranh sơn dầu. Tranh của cô ấy cũng đẹp như chính con người cô vậy, có điều, tranh của cô luôn toát ra một vẻ u uất, như là bị ảnh hưởng từ ngôi nhà đen đó. Cô ấy còn thích đọc sách trong thư phòng ở tầng hai, ở đó có rất nhiều sách, khi không ngồi vẽ cô ấy thường đọc sách cả ngày, mái tóc dài của cô ấy xõa xuống bàn, che khuất nửa khuôn mặt. Những lúc này, thường có một con mèo trắng ngủ bên cạnh cô ấy, con mèo đó cũng rất đẹp, trên đuôi của nó có mấy đốm lông đỏ rực, có thể hút hồn tất cả mọi người.”

“Nhưng anh không nói đến người đàn ông đó.” Mễ Nhược Lan xen vào một câu.

“Người đàn ông đó à?” Điện thoại bỗng im lặng một lúc, rồi mới phát ra giọng anh ta: “Ông ta đánh cô ấy.”

“Anh nói gì? Anh nói là người đàn ông ấy đánh vợ của ông ta?”

“Đúng vậy, ông ta đánh cô ấy, không phải một lần, cũng không phải hai lần mà là thường xuyên. Giữa đêm khuya, dưới ánh đèn lu mờ, ông ta đánh cô ấy. Nhưng cô ấy chưa bao giờ phản kháng, thậm chí chưa bao giờ khóc. Rõ ràng cô ấy rất yêu ông ta, cô ấy không muốn rời xa ông ta. Sau đó có một lần, khi người đàn ông đó dang tay đánh vợ ông ta, con mèo trắng xinh đẹp đó vì bảo vệ chủ nhân xinh đẹp của nó mà cắn xé người đàn ông đó, khiến ông ta vô cùng tức giận, ông ta đã trừng phạt con mèo đó.”

“Trừng phạt như thế nào?”

“Ông ta giết nó, nhân lúc người phụ nữ đó không có ở nhà, con mèo trắng đã bị người đàn ông bóp cổ, sau đó, ông ta lột bộ da lông tuyệt đẹp của nó, treo ở trong nhà, hơn nữa còn lấy thịt nó nấu một nồi canh.”

Mễ Nhược Lan chợt cảm thấy buồn nôn, nhưng cô vẫn nhin được, cô nhẹ nhàng hỏi: “Người phụ nữ đó chắc là rất đau khổ?”

“Đúng vậy, vô cùng đau khổ khi cô ấy phát hiện ra con mèo mình nuôi bị chồng giết chết, lần đầu tiên cô ấy khóc, đáng vẻ cô ấy lúc rơi lệ rất đẹp, thực sự rất đẹp.” Tiếng nói ở phía bên kia lại im bật.

“Anh còn muốn nói gì với tôi nữa?”

“Hôm nay tôi mệt rồi, lần sau sẽ nói tiếp.” Đồi phương đột ngột gác máy.

Mễ Nhược Lan đặt điện thoại xuống, chợt quay đầu lại, một cơn gió thổi lướt qua vườn hoa, bóng bông hoa đang đung đưa trên bức tường.

Chương 66

Vũ Nhi vừa tắm gội xong, ngồi trước bàn phấn chải đầu, tóc cô tỏa làn hơi nóng, khiến chiếc gương ở bàn phấn trở nên mờ mờ. Bất chợt, qua phản xạ của tấm gương mờ, cô dường như nhìn thấy có một người phụ nữ đang đứng ngay sau cô chải đầu. Vũ Nhi giật mình hoảng sợ, suýt kêu lên, vội quay đầu lại, thì nhận ra phía sau lưng chẳng có ai cả, cô đứng dậy, vuốt ngực mình.

“Lẽ nào trong ngôi nhà này đúng là có âm hồn ẩn hiện?” Vũ Nhi thầm hỏi mình. Cô lại nhìn vào gương, chiếc gương trong đêm tối luôn là nhân tố đáng sợ nhất, cô ra sức lau làn nước nóng bao phủ trên gương, tấm gương lại trở lại sáng tỏ như cũ, cô nhìn thấy đằng sau không có gì cả. Vũ Nhi trở nên thận trọng hơn, cô cầm cuốn sách có tên “Mắt mèo” đang để trên bàn phấn, đến chập tối ngày hôm nay, cô đã đọc xong toàn bộ cuốn sách này.

Cô sờ trang bìa cuốn sách, sợi dây chuyền mắt mèo trên trang bìa trông vô cùng nổi bật. Chợt cánh cửa bật mở, Đồng Niên bước vào, anh nhìn thấy cuốn sách trên bàn phấn, sau đó lạnh lùng nói: “Vũ Nhi, anh đã nói, em đừng đọc cuốn sách này mà.”

“Đồng Niên, hãy nói cho em biết, những điều viết trong cuốn sách này đều là thật sao? Em luôn cảm thấy ngôi nhà được miêu tả chính là ngôi nhà đen, ở đây đúng là có âm hồn ẩn hiện như trong cuốn sách viết sao?”

“Em sao vậy? Cứ nghi ngờ không đâu. Đây chỉ là cuốn tiểu thuyết được xuất bản vào những năm 30, là tiểu thuyết, em có hiểu không?”

“Đương nhiên em biết thế nào là tiểu thuyết. Nhưng cuốn tiểu thuyết này miêu tả chân thực quá, chân thực đến độ khiến người ta phải sợ hãi.” Vũ Nhi lại giơ tay sờ ngọc đá mắt mèo trước ngực.

“Cho nên cuốn sách này mới có thể bán rất chạy vào thời kỳ đó.”

“Nhưng, những người phụ nữ được kể trong cuốn sách thì sao. Họ thực sự đã chết cả rồi sao?”

Đồng Niên lắc đầu, nói: “Vũ Nhi, em cần phải nghỉ ngơi.”

“Tác giả cuốn truyện này là Đồng Tuyết Thôn, anh đã từng nghe thấy tác giả này chưa?”

Đồng Niên lạnh lùng nói: “Đó là cụ nội anh.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, cụ là một nhà văn. Cụ nội anh đã kiếm được số tiền bản quyền lớn nhờ cuốn sách “Mắt mèo” này, mới dựng nên được cơ nghiệp này, hơn nữa, ngôi nhà cũng là do cụ tự thiết kế.” Nét mặt Đồng Niên lại dịu trở lại.

Vũ Nhi nâng sợi dây chuyền mắt mèo trước ngực, giơ trước mặt Đồng Niên, nói: “Nói như vậy, sợi dây chuyền mắt mèo được viết trong cuốn sách

này chính là nó, có phải không?”

Đồng Niên nói không chắc chắn lắm: “Cũng có thể.”

“Lẽ nào, trong viên đá mắt mèo này, cũng thực sự ẩn chứa sức mạnh của âm hồn như trong cuốn sách miêu tả?” Cô nhìn chăm chăm vào mặt đá mắt mèo nói.

“Vũ Nhi, đó chỉ là một cuốn tiểu thuyết mà thôi, một cuốn tiểu thuyết trinh thám nhiều điều huyền bí, không phải là sự thực.” Anh giơ tay ra vuốt tóc Vũ Nhi.

“Thật không anh?” Vũ Nhi nhẹ nhàng hỏi, giống như trẻ con vậy.

Đồng Niên cười, nói: “Trông em sợ hãi kìa. Vũ Nhi, không còn sớm nữa, chúng ta lên phòng đi.”

“Không, đêm nay em sẽ ngủ ở đây.” Vũ Nhi lắc đầu, lùi lại một bước.

“Em không yêu anh sao?” Đồng Niên giơ tay ra, định lại gần cô.

“Đừng động vào em. Em chỉ muốn yên tĩnh một mình.”

“Nếu đã thế, sao em còn quay lại đây? Sao em không ở lại chỗ Diệp Tiêu đi? Anh ta chẳng phải là anh rể của em sao? Anh ta sẽ bảo vệ em, em có thể đi tìm anh ta được đấy?” Đồng Niên nói liền một mạch.

Vũ Nhi thất vọng lắc đầu: “Em thật không ngờ anh lại nói như vậy.”

Chợt nơi khóe miệng Đồng Niên lộ ra một sự khinh mạn: “Chắc là em đã qua đêm ở chỗ Diệp Tiêu chứ gì? Giữa hai người có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Anh đang nghi ngờ chúng tôi?” Vũ Nhi há to miệng ngạc nhiên, cô không dám tin đây là câu nói do chính miệng Đồng Niên nói ra.

Đồng Niên cười nhạt một tiếng: “Thực ra, tôi đã sớm nhìn thấu, anh ta chẳng có ý định tốt đẹp gì với cô đâu, còn cô thì cũng không biết liêm sỉ, có phải cô cũng đã hiến mình cho anh ta không? Đúng vậy, anh ta là anh rể của cô, cô đương nhiên có nghĩa vụ thay thế chị gái cô.”

Vũ Nhi không thể nhẫn nhịn được thêm nữa, cô giơ tay lên, giáng cho Đồng Niên một cái bạt tai.

Đây là lần đầu tiên cô đánh anh.

Đồng Niên ôm mặt không nói gì, sắc mặt u ám lạ thường, anh gật gật đầu nhìn Vũ Nhi, trong ánh mắt lộ ra tia nhìn hung dữ, sau đó nhanh chóng rời khỏi căn phòng đó.

Khi chỉ còn lại một mình, cuối cùng Vũ Nhi đã không kìm lòng nổi, cô khóc nức nghẹn không thành tiếng trước bàn phấn. Hồi lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn vào gương, thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt, sau đó cô từ từ đứng dậy, mở cánh cửa tủ quần áo đó.

Trong tủ toàn là quần áo mẹ Đồng Niên để lại. Cô ngửi thấy mùi phụ nữ trong đám quần áo đó. Lẽ nào thứ mùi này có thể lưu giữ được lại trong tủ những mươi mấy năm sao? Không, cô lắc đầu, cô nghĩ, có lẽ chỉ là sự tưởng tượng của mình thôi.

Vũ Nhi muốn sắp xếp lại tủ quần áo của mẹ Đồng Niên. Cô lấy những bộ quần áo đẩy ra ngoài, để từng bộ lên giường.

Thoạt nhiên, cô nhìn thấy một cái váy dài màu trắng, chiếc váy dài được đặt ngay ngắn trên giường, như thể thực sự có người phụ nữ dáng người cao ráo đang nằm ngửa trên giường. Ngoài ra còn có rất nhiều quần và áo, đều có kiểu dáng của thời đó, mặc dù có hơi cũ, nhưng đều sạch sẽ. Từ những trang phục của người phụ nữ có thể nhận ra được gu thẩm mỹ của người đó. Vũ Nhi phát hiện ra con mắt thẩm mỹ của mẹ Đồng Niên rất giống mình, màu sắc ưa thích cũng rất giống, có lẽ, bởi vì đều làm về mỹ thuật.

Chợt Vũ Nhi phát hiện ra mấy vết đỏ mờ trên một chiếc áo lót. Lúc đầu cô tưởng là hoa văn, nhưng khi nhìn kỹ thì phát hiện ra không phải thế, những vết màu đỏ nhạt đó, thực ra là... vết máu.

Đúng vậy, vết trên áo lót chính xác là vết máu. Mới nhìn trông giống như mấy bông hoa đào mới hé nở. Trên áo lót mười mấy năm trước, sao lại có vết máu được nhỉ? Chỉ có thể là máu người chủ mặc chiếc áo này.

Bỗng chốc, Vũ Nhi nghĩ ngay tới một số điều rất đáng sợ.

Cô nhìn chiếc áo lót có vết máu này, trong đầu bỗng hiện lên cảnh tượng trên người phụ nữ đó cứ trào ra máu tươi, vết thương chông chéo. Vũ Nhi lập tức liên tưởng đến bức tranh trong phòng tranh ở tầng ba, một người phụ nữ lưng trần, trên lưng đầy kín vết thương.

Cuối cùng Vũ Nhi đã hiểu ra - chủ nhân của chiếc áo lót này bị đánh đập và ngược đãi.

Bên tai cô liên vang lên tiếng kêu thét thảm thiết của một người phụ nữ, nó vang lên từ từng góc ngách trong ngôi nhà. Cô không dám tiếp tục nhìn vào những trang phục mẹ Đồng Niên để lại, cô lại cất số quần áo đó vào trong và đóng chặt cửa tủ lại.

Sau đó, Vũ Nhi hít thở một hơi thật sâu, cảm giác toàn thân không còn chút sức lực, cô ngã vật người xuống giường. Không biết mất bao lâu, cô chìm dần vào trong giấc ngủ.

Có lẽ đã quá nửa đêm, một thứ âm thanh kỳ quái lọt vào tai cô, từ từ kéo cô ra khỏi giấc ngủ. Đó là tiếng bước chân người, từ tầng trên truyền xuống, từ xa đến gần, trong ngôi nhà vắng vẻ này, nó càng trở nên âm u đáng sợ. Cuối cùng cô cũng mở mắt ra, sờ tay lên ngực, âm thanh đó càng lúc càng gần. Vũ Nhi lặng lẽ bước xuống giường, sau đó mở cửa phòng. Mặc dù trong hành lang tầng hai không có ánh sáng, nhưng Vũ Nhi vẫn nhìn thấy một bóng đen.

Bóng đen đó càng lúc càng tiến lại gần, khiến con tim Vũ Nhi đập loạn xạ, nhưng cô không muốn lẫn trốn, ngược lại, cô còn dồn hết dũng khí tiến đến, cuối cùng cô đã nhìn rõ - đó là Đồng Niên.

Nhưng Đồng Niên mặc dù mở to mắt nhưng lại không có chút phản ứng gì đối với Vũ Nhi chỉ có cách anh trong gang tấc, như thể Vũ Nhi không hề

tồn tại. Vũ Nhi cũng không lay gọi anh, mà giữ một khoảng cách nhất định với anh cho đến tận khi Đồng Niên đi vào phòng ngủ. Nhìn vào mắt Đồng Niên, Vũ Nhi cảm thấy vô cùng kỳ lạ, cô giơ tay hươ hươ trước mắt Đồng Niên, nhưng anh không hề chớp mắt, như thể người mù vậy. Vũ Nhi nín thở, đứng ngay cạnh Đồng Niên, quan sát mọi cử chỉ kỳ quái của anh.

Đồng Niên bắt đầu đi vòng quanh phòng, đi hết vòng này đến vòng khác, khiến Vũ Nhi hơi choáng đầu. Cuối cùng, anh mở ngăn kéo bàn, lấy ra một cây nến, anh lấy bật lửa châm nến, ánh nến trong tay anh tỏa sáng.

Sau đó, Đồng Niên cầm nến bước ra khỏi phòng, Vũ Nhi đi theo sau anh, nhìn thấy mắt anh ghé sát vào mắt mèo trên cửa thư phòng bên cạnh. Đồng Niên mở cửa thư phòng, đặt nến lên bàn viết, rồi rút từ trong tủ sách một cuốn sách. Dưới ánh nến lờ mờ, Vũ Nhi không nhìn thấy rõ tên sách, chỉ nhìn thấy không biết Đồng Niên lấy ở đâu ra một cái bút mực, viết vào trang đầu cuốn sách:

“Chê đôi miêng gỗ ta tất sẽ xuất hiện, di chuyển phiến đá người tất sẽ tìm thấy ta.”

Vũ Nhi nhìn thấy hai hàng chữ đó, toàn thân run rẩy, cô vội lấy tay bịt chặt miệng, không cho mình kêu lên.

Rồi Đồng Niên đặt bút xuống, anh gục đầu xuống bàn, nhắm mắt lại. Chỉ một lát sau, Vũ Nhi đã nghe thấy hơi thở đều đều phát ra từ mũi Đồng Niên, anh đã ngủ say.

Giờ thì Vũ Nhi cũng đã hiểu, thì ra Đồng Niên bị mắc bệnh mộng du. Cô sống cùng Đồng Niên lâu như vậy, nhưng Vũ Nhi chưa bao giờ phát hiện ra anh bị mắc căn bệnh này, không còn nghi ngờ gì nữa, chính ngôi nhà đen này đã khiến anh bị bệnh mộng du. Đồng Niên không hề biết mình đang làm gì, có lẽ khi anh tỉnh dậy, anh sẽ chẳng nhớ gì hết, điều băn khoăn duy nhất là tại sao mình lại nằm đây.

Nhưng Vũ Nhi không muốn đánh thức anh dậy. Cô đóng cửa sổ thư phòng, sau đó lấy từ phòng bên cạnh một cái chăn dạ, cẩn thận đắp lên người Đồng Niên. Cuối cùng, cô thổi tắt nến, trở về phòng ngủ.

Cô lại nằm lên giường, từ từ nhắm mắt lại, thầm nói với mình: “Ngày mai sẽ ra sao đây?”

Chương 67

Khi Đồng Niên tỉnh dậy, phát hiện ra mình đang gục đầu xuống bàn viết, trên người còn đắp một chiếc chăn dạ. Anh mơ màng nhìn xung quanh, không biết phải làm gì, nhưng anh nhanh chóng hiểu ra tại sao mình lại ở đây. Anh nhìn thấy một cây nến đã bị châm và cuốn sách đang giở, trên trang đầu cuốn sách có dòng chữ:

“Chê đôi miếng gỗ ta tất sẽ xuất hiện, di chuyển phiến đá người tất sẽ tìm thấy ta.”

Anh lắc đầu, bước ra khỏi thư phòng. Vũ Nhi đã đi làm, anh không biết tối nay cô có còn quay về nữa không, nhưng bây giờ anh quyết định phải đi làm một việc.

Nửa tiếng sau, Đồng Niên đến tòa soạn Họa báo hoa trên biển, từ khi La Tư chết, tòa soạn trở nên vắng vẻ, nhiều người không chịu đi làm, họ đều nói căn phòng này bị xúi quẩy vì Thành Thiên Vũ tự sát ở đây. Lúc này, ban biên tập cũng vẫn vắng tanh, Đồng Niên nhẹ nhàng bước vào, anh lại nhìn thấy cánh cửa sổ đó, chợt cảm thấy trước mắt xuất hiện hình bóng Thành Thiên Vũ, mặc dù anh chưa bao giờ gặp người này, nhưng có thể cảm nhận sự tồn tại của anh ta trong căn phòng này.

Đồng Niên mở tủ hồ sơ để ở góc trong cùng trong phòng, ở đây cất giữ tất cả số tạp chí từ khi thành lập tờ Họa báo hoa trên biển. Họa báo hoa trên biển là tòa soạn báo lâu đời có lịch sử hơn bảy mươi năm, thành lập năm 1930 tại Thượng Hải. Có một thời, đây là tạp chí bán chạy trong giới Tô giới Pháp ở Thượng Hải, nhưng vào cuối những năm 50, bị đình chỉ xuất bản, đến tận những năm 80 mới được khôi phục lại.

Anh giở tập dưới cùng, đó là số ra đầu tiên của tờ Họa báo hoa trên biển. Anh nhìn thấy rất nhiều bài viết của các danh nhân văn hóa và rất nhiều những bức ảnh chụp các tòa kiến trúc thịnh hành thời đó trong cuốn tạp chí cổ xưa này. Đồng Niên giở tiếp số thứ hai, sau khi lật giở tới số thứ mười mấy được sắp xếp theo thứ tự thời gian xuất bản, trước mắt anh bỗng hiện lên một bức ảnh trắng đen chụp ngôi nhà đen.

Lập tức, Đồng Niên nín thở, anh thậm chí sợ rằng hơi thở của mình có thể thổi tan tờ giấy mỏng manh này. Đúng vậy, đó đúng là bức ảnh ngôi nhà đen, cột ống khói cao cao, mái nhà có hai bên thật dốc, còn có cả tường vây quanh nhà, giống y như bây giờ. Bên dưới bức ảnh ngôi nhà đen còn có một dòng chữ chú thích: Nơi xảy ra vụ huyết án thần bí.

Sắc mặt Đồng Niên chợt trở nên trắng bệch, anh không dám đọc tiếp nữa, gập tờ tạp chí được xuất bản năm 1936 này lại. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời càng lúc càng xám xịt, anh hít thở sâu một hơi, rồi lại mở tờ Họa báo hoa trên biển ra. Thì ra bức ảnh ngôi nhà đen được đính kèm với một chuyên đề tin tức. Anh chưa vội xem phần chính của bài viết, mà giở sang trang sau, ở đây có một bức ảnh trắng đen, dưới bức ảnh cũng có kèm theo một hàng chữ chú thích: “Nghị phạm giết người Đồng Tuyết Thôn”.

Đồng Niên nhìn thấy một người đàn ông trầm uất trong bức ảnh, khoảng chừng ba mươi tuổi, ánh mắt dường như đang nhìn vào một cõi xa xăm nào đó, tràn ngập nỗi thương cảm.

Đột nhiên, Đồng Niên giơ bàn tay phải của mình ra, giơ lên trước mắt và chăm chú nhìn.

Chương 68

Khi Diệp Tiêu rời khỏi ngôi nhà đối diện ngôi nhà đen, ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng hai và tầng ba của ngôi nhà đen, những cánh cửa sổ này đều chìm trong bóng đêm. Bất chợt anh có một dự cảm có thể hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó? Anh do dự trong giây lát, nhưng cuối cùng vẫn quyết định rời khỏi đây, lái xe đi về hướng Trung tâm quản lý hồ sơ.

Bây giờ là mười giờ, anh cầm giấy giới thiệu của Sở công an, gõ cửa Trung tâm quản lý hồ sơ. Anh chậm rãi bước vào căn phòng lưu giữ tất cả các vụ án hình sự từ năm 1930 đến năm 1940. Nơi đây đã rất lâu rồi không có ai đến, có người bật đèn cho anh, anh nhìn thấy có chút bụi bay lên, sau đó căn phòng chỉ còn lại mình Diệp Tiêu. Anh quay người, nhìn thấy một dãy để hồ sơ, trong từng ô hồ sơ đều lưu giữ những ghi chép của tất cả các vụ án hình sự xảy ra trong mười năm phồn thịnh nhất của Thượng Hải.

Diệp Tiêu mở sách hướng dẫn tra cứu, nhanh chóng tìm thấy mục lục cuốn hồ sơ vụ án năm 1936. Trong hồ sơ các vụ trọng án của năm đó, có một dòng chữ nổi bật: Vụ án giết người của Đồng Tuyết Thôn. Nhìn thấy cái tên này, cuối cùng Diệp Tiêu cũng gật đầu, có một cảm giác như đã từng quen biết. Chiều hôm nay, Diệp Tiêu đã đến Ban quản lý nhà ở điều tra các tư liệu về ngôi nhà đen, ngôi nhà đen được xây dựng vào những năm 1935, là nhà riêng của nhà văn Đồng Tuyết Thôn nổi tiếng thời đó, và Đồng Tuyết Thôn chính là cù nộ của Đồng Niên.

Diệp Tiêu mở sách hướng dẫn tra cứu, nhanh chóng tìm thấy mục lục cuốn hồ sơ vụ án năm 1936. Trong hồ sơ các vụ trọng án của năm đó, có một dòng chữ nổi bật: Vụ án giết người của Đồng Tuyết Thôn. Nhìn thấy cái tên này, cuối cùng Diệp Tiêu cũng gật đầu, có một cảm giác như đã từng quen biết. Chiều hôm nay, Diệp Tiêu đã đến Ban quản lý nhà ở điều tra các tư liệu về ngôi nhà đen, ngôi nhà đen được xây dựng vào những năm 1935, là nhà riêng của nhà văn Đồng Tuyết Thôn nổi tiếng thời đó, và Đồng Tuyết Thôn chính là cù nộ của Đồng Niên.

Mười phút sau, cuối cùng Diệp Tiêu đã tìm thấy tập hồ sơ dày cộm của vụ án Đồng Tuyết Thôn năm xưa. Tập hồ sơ dày này không ngờ nặng đến thế, khiến lần đầu cầm nó lên, chút nữa anh đã tụt tay làm rơi xuống đất. Anh cẩn thận phủi lớp bụi bám trên tập hồ sơ, vẫn không thể hiểu nổi tại sao nó lại có thể nặng đến thế, lẽ nào nó còn có sức nặng của thời gian? Anh hít thở một lát thật sâu, nhìn ánh đèn lơ mờ, sau đó từ từ mở tập hồ sơ.

Trước tiên, anh nhìn thấy sơ yếu lý lịch cá nhân của Đồng Tuyết Thôn.

Đồng Tuyết Thôn nguyên quán Hải Ninh - Chiết Giang sinh vào thời nhà Thanh. Năm thứ tám thời Dân quốc, đi du học ở Pháp, học chuyên ngành văn học Âu châu thời kỳ trung đại. Năm 20 thời Dân quốc, làm việc cho một

tờ báo tô giới Pháp ở Thượng Hải. Từ năm 22 thời Dân quốc, phụ trách đăng tải nhiều kỳ tiểu thuyết trinh thám cho các tờ báo lớn, tạo được tiếng vang trên văn đàn và tên tuổi được xếp cùng với những tác giả nổi tiếng như Trình Tiểu Thanh. Năm 23 thời Dân quốc, xuất bản cuốn tiểu thuyết dài: “Mắt mèo” đã trở thành sách bán chạy ở Thượng Hải, được mọi người bình luận “cả thành phố tranh nhau mua truyện của Đồng Tuyết Thôn”. “Mắt mèo” bán được với số lượng rất lớn đã đem lại cho Đồng Tuyết Thôn số tiền bản quyền khổng lồ, năm sau liền xây dựng một căn nhà riêng lẻ tại số 35 đường Trần Đức, trong khu vực tô giới Pháp, được mệnh danh là “Ngôi nhà đen”. Năm 25 thời Dân quốc, Đồng Tuyết Thôn gây án và bị xử tử hình bằng án phạt treo cổ.

Diệp Tiêu giờ trang sau, đây là toàn bộ báo cáo điều tra vụ án Đồng Tuyết Thôn, được chia làm hai bản dày cộm, một bản là tiếng Pháp, một bản tiếng Trung, tên người viết báo cáo là Joke, cảnh sát quốc tịch Pháp của tô giới Pháp. Có thể nhận ra, bản báo cáo này vốn được viết bằng tiếng Pháp, sau khi hoàn thành mới được đồn cảnh sát dịch ra bản tiếng Trung, Diệp Tiêu từ từ giờ báo cáo bằng tiếng Trung ra, trang đầu tiên của bản báo cáo viết như sau:

Tôi - Joke bằng sự trung thành và trách nhiệm đối với trị an của Tô giới đã hoàn thành việc phá vụ án kỳ bí này. Đây là vụ án kỳ bí nhất mà tôi đã từng trải qua, để phòng ngừa hậu họa, tôi xin được yêu cầu nhà cầm quyền Tô giới bảo mật bản báo cáo này, tuyệt đối không được truyền ra bên ngoài.

Diệp Tiêu rất băn khoăn, đã phá vụ án sao lại phải bảo mật bản báo cáo vụ án? Và lại còn phải “phòng ngừa hậu họa” vậy là có ý gì?

Lúc này, ánh đèn lạnh lẽo trong căn phòng hồ sơ chiếu lên gương mặt Diệp Tiêu, trong con ngươi mắt anh phản chiếu những hàng chữ được viết cách đây hơn 60 năm. Những chữ này như là một bức tranh sinh động tái hiện lại cho anh câu chuyện giống như cơn ác mộng xảy ra cách đây 66 năm.

Chương 69

Vũ Nhi nằm trên giường trong phòng ngủ ở tầng hai, cô mơ thấy mình đang đi giữa đám cỏ bên sông.

Trên đám cỏ bên sông đều đọng những giọt sương, cơn gió thổi qua khiến chúng thoáng lay động. Cô cứ đi, đi mãi giữa đám cỏ, đi từ sáng sớm cho đến tối, đến tận khi mặt trăng đã treo lơ lửng giữa bầu trời. Cuối cùng khi màn đêm đã hoàn toàn bao vây quanh cô, cô bắt đầu chạy cuống cuống trên đường, ven bờ sông. Cô vừa trẻ trung, vừa khỏe mạnh, cô chạy khỏe khoắn trông như một con tuần lộc.

Không biết đã chạy mất bao lâu thời gian Vũ Nhi chạy đến thượng nguồn của con sông, ở đó hiện ra một cánh đồng hoang. Thượng nguồn rất hoang vu, hoang vu đến độ nhức mắt, nhưng cô vẫn đi dọc theo sông không mục đích.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một bộ xương trắng nổi lên giữa dòng nước trong vắt, dưới ánh sáng trắng phát ra phản quang âm. Từ bộ phận xương hông của bộ xương này có thể đoán được đây là bộ xương của phụ nữ. Những chiếc xương thon dài, dường như là một thứ sản phẩm nghệ thuật tinh xảo đẹp đẽ, trắng đến độ hơi hoa mắt. Mặc dù dáng vẻ đầu lâu này khiến cô phát buồn nôn, nhưng bộ xương này vẫn thu hút toàn bộ sự chú ý của cô. Một vài cây rong quấn lấy ngón chân bộ xương. Vũ Nhi chợt cảm thấy tư thế này rất đẹp, nó có khí chất cao quý khó có thể diễn tả được thành lời. Thế là Vũ Nhi từ từ tiến lại gần bộ xương, cô muốn nhìn rõ hơn nữa, ví dụ trong hốc mắt bộ xương rốt cuộc còn ẩn dấu điều gì. Cuối cùng cô bước lên phía trước, nhưng chưa kịp bước thứ hai, cô đã rơi xuống nước.

Nước sông sâu đến không ngờ, nước lạnh thấu xương. Vừa rồi cô vẫn còn có thể nhìn được đáy sông qua làn nước trong vắt, thế mà bây giờ cô lại phát hiện ra mình bị rơi vào màn đêm đen dày đặc, thậm chí cô không nhìn thấy được gì cả. Cô không hề phản kháng giây giụa, tất cả như đã được sắp xếp trước, cô buộc phải đến con sông này, cô cũng buộc phải rơi xuống nước.

Giờ đây, cô đã chìm xuống đáy, những cây rong quấn quanh lấy cổ cô. Những cọng rong quấn vào cổ cô ngày càng chặt, cảm giác giống như sợi dây thừng trên giá treo cổ. Cô cũng sắp trở thành phụ nữ bị chết đuối, vĩnh viễn nằm yên dưới đáy nước tối đen, bị rong rêu bao phủ, giống như là xác ướp dưới nước, cuối cùng cũng sẽ trở thành một bộ xương trắng mới, cùng làm bạn với bộ xương trắng kia đến muôn đời.

Trước khi chết, cô chỉ muốn có mở mắt nhìn.

Cô đã mở được mắt ra.

Dưới ánh đèn ngủ mờ mờ của phòng ngủ, cô nhìn thấy khuôn mặt Đồng Niên. Mặt anh đang đối diện với Vũ Nhi, khuôn mặt đỏ bừng bừng, nhưng đôi mắt lại đang nhắm, dưới mi mắt là con ngươi mắt dường như liên tục cử động. Miệng anh tím ngắt và run rẩy. Cô muốn gọi anh nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh gì, lúc này cô mới chợt nhớ ra, những cọng rong rêu lạnh giá đang thít chặt lấy cổ cô, cô sẽ nhanh chóng bị chết đuối. Giờ đây, cọng rong rêu bám quanh cổ cô đã biến thành đôi tay của Đồng Niên, đôi tay này đang bóp chặt lấy cổ Vũ Nhi.

Đây không phải là giấc mơ.

Vũ Nhi cảm thấy đôi tay bóp cổ cô ngày càng mạnh hơn, dần dần, tầm nhìn của cô cũng bị nhòa đi, không còn nhìn thấy rõ khuôn mặt Đồng Niên nữa, chỉ cảm thấy nét mặt anh rất đau khổ. Đầu óc Vũ Nhi cũng càng lúc

càng nóng, mặt cô dường như sắp bị thiêu đốt, cô cảm thấy có một đám lửa đang cháy trong não cô, còn thân thể cô thì lại giống như bị đưa vào phòng ướp lạnh băng. Cô cảm thấy mình lại sắp bị chìm xuống, trước mắt là màn đêm đen tối mịt mù, lần này không phải cô chìm xuống đáy nước mà là địa ngục.

Đột nhiên, đôi tay đang bóp nghẹt lấy cổ cô bỗng lỏng ra.

Đồng Niên cuối cùng cũng cắt đứt được những cọng rong rêu trong tích tắc, khi Vũ Nhi bị rơi xuống địa ngục.

Anh mở to mắt, nhìn thấy khuôn mặt đỏ của Vũ Nhi, còn cả đôi mắt vô hồn. Anh há miệng to, giơ đôi tay lên trước mắt nhìn. Anh không dám tin đây lại có thể chính là tay của mình.

Vũ Nhi đã hồi sinh, từ từ nổi lên mặt nước, khi cô thò đầu ra khỏi mặt nước, cô lại nhìn thấy Đồng Niên.

Cô mở to mắt và chớp mấy cái, sau đó cô cũng như những người suýt chết đuối vừa được vớt lên, há to miệng nôn nước ra ngoài, nhưng cô chỉ nôn khan, chẳng nôn ra được gì cả. Cô há to miệng hít thở, khi sắc mặt dần dần trở lại bình thường, cô ho khan mấy tiếng, đến khi trong cổ họng có thể phát ra âm thanh.

“Anh muốn giết em à?”

Chương 70

Thượng Hải năm 1936, có vô số người cùng tụ hợp tại thành phố này, trong số họ phần đông là đến từ Diêm Thành, Dương Châu, Nam Thông, Thiệu Hưng, cũng có một số người đến từ Paris, Beclin, New York, Singapore. Họ đến mang theo những ước vọng của mình, có thể họ sẽ được toại nguyện, có thể họ sẽ chẳng thu được gì. Những người này hoặc là đi thuyền đến đỗ ở bến cảng số 16 bản thiu, vừa đến bến là nhìn thấy hình bức điêu khắc mang tính biểu tượng bên sông Hoàng Phố, hoặc là đi tàu hỏa đến, xuống ga tàu phía Tây hỗn loạn, tràn ngập những áp phích quảng cáo thuốc lá, hoặc là dựa vào đôi chân, đi từ nông thôn xa xôi đến thành phố này. Trong số họ, những người biết chữ Hán, vào ngày đầu tiên đến Thượng Hải, hầu hết đều nhìn thấy một tờ báo, trong trang thứ tư của tờ báo có một bản tin như sau: “Vụ án bóp cổ lại xảy ra, nữ sinh vô tội đã nát một đời hoa...”

Những vụ án này phần lớn xảy ra trong bộ phận tô giới Pháp, khiến Trưởng mật thám Joke Saphia vô cùng đau đầu nhức óc. Sáu vụ án mạng với cùng một phương thức gây án xảy ra liên tục chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi. Những người bị hại đều là nữ giới sống độc thân, trong số họ, người thì là cô giáo trẻ, người thì là nữ y tá thực tập trong bệnh viện, người thì là sinh viên đại học thuê nhà bên ngoài, còn có cả cô gái khuê các của dòng họ lớn

trốn ra ngoài, tìm kiếm bầu trời tự do, được gọi là “phụ nữ thời đại mới”. Tất cả bọn họ đều tự tay mở cửa cho hung thủ, hơn nữa dường như đều trong tình trạng không hề đề phòng, bị hung thủ bóp chặt cổ mà chết. Hung thủ không hề cướp bóc tài sản, cũng không hãm hiếp, những người bị hại dường như cũng không có thâm thù với ai, không ai có thể nói rõ động cơ gây án của hung thủ. Tóm lại, vụ án vô cùng ly kỳ phức tạp, giống như là cơn mưa ngẫu mù mịt năm đó.

Trong tô giới Pháp ở Thượng Hải, những vụ án không tìm ra hung thủ vốn đã quá nhiều, thêm vài vụ nữa thì đối với Trưởng mật thám cũng là điều rất bình thường. Thế nhưng, từ sau khi nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng Đinh Mộng Điệp đã đóng mười mấy phim điện ảnh cũng bị giết bởi chính hung thủ đó, đã khiến đồn cảnh sát Tô giới đứng ngồi không yên. Tất cả mọi tờ báo trong thành phố đều đăng tin cái chết của Đinh Mộng Điệp, tất cả các giới các ngành đều tiếc thương người con gái hồng nhan bạc mệnh. Dưới sự săn tìm tin tức của các phóng viên, vụ ám sát liên hoàn đã thành linh xuất hiện trên báo, toàn dân thành phố lúc này mới biết được thì ra thân tượng Đinh Mộng Điệp của họ không phải là nạn nhân đầu tiên, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng, và đồn cảnh sát Tô giới chỉ là một lũ ăn hại, cứ mặc cho hung thủ điên cuồng gây án mà không có chút kế sách gì.

Cùng lúc đó, trong tô giới còn xảy ra mười mấy vụ án mất tích, những người mất tích đều là những cô gái trẻ. Có người suy đoán những người mất tích không may này liệu có phải họ đã gặp hung thủ giết người hàng loạt hay không? Nhà cầm quyền Tô giới phải chịu đựng áp lực dư luận vô cùng nặng nề, đành hạ lệnh cho Joke Saphia người đang phụ trách vụ án này, buộc phải phá án trong vòng một tháng, nếu quá thời hạn mà không phá án được thì ông sẽ phải trở về Pháp.

Khi đó, cuốn tiểu thuyết kinh dị “Mắt mèo” của Đồng Tuyết Thôn đang bán chạy khắp Thượng Hải. Joke Saphia cũng là độc giả trung thành của Đồng Tuyết Thôn. Joke đã đọc cặn kẽ toàn bộ cuốn “Mắt mèo”, phát hiện một số tình tiết phạm tội trong cuốn sách rất giống với vụ án bóp cổ mình đang thụ lý, thế nên Joke đã đến thăm nhà Đồng Tuyết Thôn. Khi lần đầu tiên Joke bước vào ngôi nhà đen, ông cảm thấy bầu không khí trong ngôi nhà này vô cùng quái dị, trên từng cánh cửa phòng đều lắp ngược một con mắt mèo, một mình Đồng Tuyết Thôn sống trong ngôi nhà to thế này, còn vợ con ông vẫn ở lại quê. Thế nhưng, Đồng Tuyết Thôn đã để lại cho ông ấn tượng tốt đẹp, ông ta mặc chiếc áo dài, mặt mày sáng sủa, trông rất phong độ, vừa có vẻ nho nhã của văn nhân Trung Quốc, vừa có sự phóng khoáng của văn nhân phương Tây, hơn nữa còn nói tiếng Pháp rất lưu loát, khiến Joke rất khâm phục.

Qua cuộc nói chuyện, Joke nhận ra Đồng Tuyết Thôn có trí tuệ hơn người. Đồng Tuyết Thôn say mê tiểu thuyết trinh thám, các tác phẩm thời kỳ

đầu của ông đều có nội dung trình thám phá án, tình tiết hấp dẫn, khéo léo, tinh tế có thể sánh ngang với Conan Doyle. Thế nên khi Joke mạnh dạn kể cho Đồng Tuyết Thôn về tình tiết vụ án, đồng thời mời Đồng Tuyết Thôn, người tinh thông suy đoán trình thám hợp tác phá án. Đồng Tuyết Thôn lập tức nhận lời, đồng thời còn đưa ra ngay những gợi ý hữu ích khiến Joke vui mừng khôn tả.

Sau đó, Joke đã mời Đồng Tuyết Thôn đến kiểm tra hiện trường vụ án. Sau khi Đồng Tuyết Thôn điều tra hiện trường vụ án, lập tức phát hiện ra một mắt xích quan trọng mà đồn cảnh sát đã bỏ qua, trong căn phòng của tất cả các nạn nhân đều có cuốn “Mắt mèo”, trong cuốn sách còn có chữ ký của chính Đồng Tuyết Thôn. Có thể khẳng định những nạn nhân này đều là độc giả trung thành của “Mắt mèo”, còn xin chữ ký của Đồng Tuyết Thôn lúc mua sách, đây không thể là sự ngẫu nhiên, nó cho thấy, hung thủ rất có thể vì điều này mà có động cơ gây án. Đồng Tuyết Thôn phán đoán thêm: hung thủ rất có thể là một độc giả trung thành của “Mắt mèo”, có thể vì quá say mê cuốn sách này, đến độ tẩu hỏa nhập ma, đã mất đi lý trí và nhân tính, đã mô phỏng theo những hình thức phạm tội trong cuốn sách. Hơn nữa đối tượng gây án của hung thủ cũng chính là những độc giả của “Mắt mèo”, ở đây có điều rất khả nghi.

Joke có được đầu mối quan trọng mà Đồng Tuyết Thôn đã phát hiện ra, càng khâm phục Đồng Tuyết Thôn hơn, đồng thời thường xuyên đến Đồng phủ thăm viếng, cùng bàn luận về vụ án. Những lúc không bàn luận về vụ án, hai người còn thường xuyên trò chuyện về văn hóa Pháp. Joke vô cùng yêu thích tác phẩm “Không gia đình”, và Đồng Tuyết Thôn lại hiểu biết rất nhiều về Huygo, khiến Joke như gặp được người bạn cũ nơi đất khách quê người. Joke và Đồng Tuyết Thôn trở thành đôi bạn tâm giao, có lúc hai người bàn luận vụ án tới tận đêm khuya, nên Đồng Tuyết Thôn đã giữ Joke ngủ lại trong ngôi nhà đen.

Nửa tháng trôi qua, mặc dù được sự giúp đỡ của Đồng Tuyết Thôn vụ án đã có tiến triển đáng kể, liên tục phát hiện ra những manh mối mới, nhưng những vụ án bóp cô vẫn xảy ra như cũ khiến người dân Thượng Hải thấp thỏm lo âu, rất nhiều cô gái sống độc thân vì sợ gặp họa nên thi nhau lấy chồng, bỗng chốc những người đàn ông độc thân vui sướng hân hoan. Đồng thời với những việc này, cấp trên ở đồn cảnh sát càng thúc ép Joke gay gắt hơn, sửa thời gian phá án từ một tháng thành mười ngày. Vụ án mặc dù có tiến triển, nhưng Joke vẫn đau đầu nhức óc, tâm trạng buồn bực, ông đến ngôi nhà đen để dốc bầu tâm sự với Đồng Tuyết Thôn.

Đêm hôm đó, bên ngoài trời đổ mưa phùn, Joke và Đồng Tuyết Thôn cùng uống rượu dưới ánh nến, mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, cuối cùng Joke uống say mềm, ngủ gục luôn tại ngôi nhà đen. Nửa đêm, Joke chợt bừng tỉnh bởi thứ âm thanh kỳ lạ, lúc đó, men rượu cũng đã dần tiêu tan, ông

nghe thấy rất rõ, đó là tiếng kêu thét thảm thiết của một phụ nữ, âm thanh đó khiến ông hồn bay phách lạc. Ông lao ra khỏi phòng, chợt phát hiện trong hành lang có một bóng đen giống như u linh đang lay động theo tiếng kêu thét hãi hùng. Joke trở nên cảnh giác, lấy hết dũng khí, đi theo bóng đen đó.

Bóng đen đó giống như bóng ma, ra khỏi ngôi nhà đen, lúc đó trên đường tịnh không có một bóng người, trời đổ mưa phùn, Joke liền mình đội mưa đi theo bóng đen đó. Bóng đen dần dần di chuyển đến trước cửa một hộ dân, gõ cửa.

Joke nấp ở chỗ tối bên góc tường, nghe rõ từ bên trong nhà phát ra tiếng con gái: “Ai đây?”

Bóng đen trả lời: “Tôi đến đưa cuốn “Mắt mèo”.”

Cửa nhanh chóng được mở ra. Bóng đen bước thẳng vào phòng. Sau đó trong phòng vọng ra tiếng nói chuyện. Đột nhiên âm thanh đó im bật. Joke lập tức lao vào phòng, dưới ánh đèn, một người đàn ông đang bóp chặt cổ cô gái. Joke đâm cho người đàn ông đó ngã nhào, thì phát hiện ra người đàn ông đó chính là Đồng Tuyết Thôn.

Vụ án bóp cổ chân động khắp Tô giới đã kết thúc như vậy.

Chương 71

“Xin lỗi em, Vũ Nhi” Ánh mắt Đồng Niên mơ màng, anh nhìn đôi tay mình nói: “Anh không cố ý.”

Vũ Nhi há to miệng, đến tận lúc này trên cổ cô vẫn hằn lên vết bóp cổ màu đỏ tía, cô sờ lên cổ, sau đó lắc đầu, cất cái giọng yếu ớt vừa mới hồi phục lại: “Anh suýt chút nữa đã bóp cổ em đến chết, anh lại còn nói là anh không cố ý sao?”

“Không, Vũ Nhi, em nghe anh nói. Vừa rồi anh nhớ rất rõ mình đang nằm ngủ trên giường ở tầng ba, anh nằm mơ, anh nằm mơ thấy em đang nằm trong lòng tên cảnh sát có tên Diệp Tiêu đó, em và Diệp Tiêu đang cười nhạo anh, nói anh là kẻ thần kinh, muốn nhốt anh vào trong trại tâm thần. Anh mới cảm phần cực độ, liền lao đến bóp cổ em. Khi anh tỉnh lại, anh mới phát hiện ra, thật không ngờ anh thực sự đang bóp cổ em. Anh xin lỗi, Vũ Nhi, anh không cố ý, anh vốn không hề biết mình đang làm gì.”

“Anh thật điên rồ.” Cuối cùng Vũ Nhi đứng dậy, cô cảm thấy hơi thở của mình vẫn còn rất khó khăn, chỉ có thể lấy tay chống vào bàn trang điểm để đứng vững.

Cô nhìn thấy hình mình trong gương bàn phấn, nhìn thấy vết hằn bị bóp cổ nhức nhối trên cổ mình, cô cảm thấy người phụ nữ đáng thương ở trong gương không phải là cô mà là một người khác, một người phụ nữ đã mất nhiều năm trước đây. Qua tấm gương, cô lại nhìn thấy sợi dây chuyền mắt mèo trước ngực mình, cô đau khổ lắc đầu, nước mắt từ từ rơi xuống, sau đó, cô tháo sợi dây chuyền ra khỏi cổ, đặt trả lại vào tay Đồng Niên.

“Vũ Nhi, em định làm gì vậy?” Đồng Niên thận trọng đón lấy sợi dây chuyền.

“Đây là sợi dây chuyền của nhà họ Đồng các anh, em trả lại cho anh.” Cô lạnh lùng nói. Nói xong, cô chậm rãi tiến ra cửa.

Đồng Niên nói đầy hoang mang: “Vũ Nhi, em định đi đâu?”

“Từ đâu đến thì trở về đó.”

“Ý em là, em muốn rời khỏi ngôi nhà đen, rời khỏi anh? Em muốn đi tìm cái tên Diệp Tiêu đó?” Đồng Niên lắc mạnh đầu: “Không, Vũ Nhi, em không thể làm như vậy được.”

Anh kéo tay Vũ Nhi lại.

“Thả em ra.” Vũ Nhi giãy giụa, nhưng vô ích, sức lực ở bàn tay của Đồng Niên càng lúc càng mạnh, cuối cùng đã kéo Vũ Nhi rời khỏi phòng, Vũ Nhi kêu lên: “Anh định làm gì?”

“Vũ Nhi, anh không thể mất em.”

Đồng Niên kéo Vũ Nhi lên bậc cầu thang dẫn lên tầng ba, cầu thang chìm trong bóng tối phát ra những âm thanh hải hùng, cứ kêu cọt két trong

bóng đêm như vậy. Vũ Nhi vẫn luôn giãy giụa, phản kháng, nhưng dường như toàn thân đã kiệt sức, đành để Đồng Niên lôi vào phòng.

Mắt Vũ Nhi đã bị nước mắt làm nhòa đi, nhưng cô vừa bước vào phòng đã gặp mặt ngay một bức tường màu trắng, cô cảm thấy bức tường này phát ra ánh phản quang hết sức kỳ lạ, ánh phản quang này rất nhức mắt, khiến cô không lạnh mà run. Đồng Niên đóng cửa lại, sau đó chỉ vào bức tường trắng đáng sợ, nói: “Hãy nhìn bức tường này.”

Chương 72

Vào mùa mưa phùn năm 1936, cuối cùng mọi người đã biết được hung thủ thực sự của vụ án bóp cổ liên hoàn, tên hắn ta là Đồng Tuyết Thôn.

Ngày thứ hai sau khi bắt được Đồng Tuyết Thôn, Trưởng mật thám Tô giới Pháp Joke Saphia đã khám xét ngôi nhà đen. Thực ra, khi đó ngay cả anh cũng hoài nghi liệu có phải đã bắt nhầm người, mặc dù đã bắt được Đồng Tuyết Thôn ngay tại hiện trường khi đang gây án, nhưng Joke vẫn giữ lại chút tia hy vọng, anh vẫn cố thuyết phục mình sự việc đêm qua chỉ là ngẫu nhiên, không liên quan gì đến những vụ án liên hoàn trước đó. Nhưng, khi anh lên tầng ba của ngôi nhà đen, anh đã ngửi thấy mùi thối rữa, nó khiến anh suýt ngất đi. Khi Joke run rẩy bước đến trước cánh cửa một căn phòng ở tầng ba, anh không dám tùy tiện mở cửa, mà ghé mắt vào mắt mèo lấp ngược nhìn vào trong phòng.

Anh nhìn thấy một con mắt phụ nữ.

Joke liên tưởng đến âm thanh đáng sợ nghe thấy tối qua, khiến anh không lạnh mà run, nhưng anh vẫn quyết định mở cửa phòng. Không có người phụ nữ nào cả, nói một cách chính xác, là không còn ai sống sót. Bởi vì trong phòng này đặt mười mấy cái gương to, trong mỗi cái gương đều có thi thể một người con gái.

Lại thêm một phát hiện kinh người: Thì ra ngôi nhà đen chính là một căn phòng đáng sợ, có mười mấy oan hồn đang nằm im lìm trong căn phòng ở tầng ba. Những người thân của mười mấy người mất tích đã đến nhận diện, những thi thể nằm trong các gương này chính là người thân mất tích của họ. Đồn cảnh sát Tô giới Pháp lập tức tiến hành lục soát toàn bộ ngôi nhà đen, còn tìm được rất nhiều thư của những cô gái trẻ là nạn nhân bị bóp cổ chết.

Thì ra những cô gái bị chết thảm đều là những độc giả trung thành thần tượng Đồng Tuyết Thôn, họ và Đồng Tuyết Thôn vẫn giữ liên lạc qua thư từ, qua lại vô cùng thân thiết, những câu chữ trong các bức thư đó thể hiện tình yêu đơn phương sâu sắc và những hoang tưởng của họ đối với Đồng Tuyết Thôn. Còn Đồng Tuyết Thôn, rất có thể đã lợi dụng điều này, đã sát hại họ khi họ không hề có chút đề phòng. Và những xác chết được phát hiện trong

ngôi nhà đen, chắc chắn là những người chủ động đến ngôi nhà đen để gặp Đồng Tuyết Thôn xin được thỉnh giáo, họ vẫn ảo mộng, muốn được nhìn thấy phong thái của nhà văn nổi tiếng, kết quả là tự chui đầu vào rọ, cừu rơi vào miệng hổ.

Vụ án Đồng Tuyết Thôn lập tức gây tiếng vang lớn, các nhân sĩ trong tô giới Pháp đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu, họ không thể nào tin đó là sự thật, ai nấy đều thi nhau biện hộ cho Đồng Tuyết Thôn, nhưng họ cũng chẳng có mấy chứng cứ cụ thể, chỉ có thể lấy lý do Đồng Tuyết Thôn “là một thư sinh điềm đạm nho nhã, sức trời gà không chặt” để khẳng định anh ta không thể là kẻ sát nhân. Về sau, có người lại cho rằng đây là âm mưu của nhà cầm quyền Tô giới, một là vì mãi vẫn chưa phá được vụ án, cần có người đứng ra chịu tội; hai là nhà cầm quyền Tô giới rất có thể có sự kỳ thị đối với người Hoa, nên đã lập kế hoạch hãm hại Đồng Tuyết Thôn. Thế nhưng, tại tòa án, tất cả những lời biện hộ này đều là vô ích, đồn cảnh sát đã đưa ra vô số chứng cứ vô cùng xác thực, Đồng Tuyết Thôn là kẻ sát nhân chính là một sự thực không thể chối cãi được.

Nhưng Đồng Tuyết Thôn đã khiến mọi người phải ngỡ ngàng, anh không hề thừa nhận tội lỗi của mình. Anh kiên quyết khẳng định mình không hề giết người, anh nói mình không hề có động cơ gì giết người, còn nói mình chưa từng lên tầng ba trong ngôi nhà đen, nên cũng không biết chút gì về những thi thể được tìm thấy ở đó cả. Nhưng anh nói đúng là mình có năm mơ thấy một số giấc mơ hãi hùng, nội dung những giấc mơ đó đều liên quan tới việc giết người. Thế nhưng, tất cả những điều này không giúp ích được gì cho việc xét xử vụ án, bởi vì quan tòa đã khẳng định Đồng Tuyết Thôn có tội.

Đúng lúc tòa án chuẩn bị tuyên án, có một vị luật sư người Hoa đứng ra muốn biện hộ cho Đồng Tuyết Thôn. Vị luật sư này đồng thời cũng là bác sĩ. Được sự chấp nhận của nhà cầm quyền Tô giới, ông đã tiến hành quan sát tỉ mỉ Đồng Tuyết Thôn đang bị giam cầm trong ngục, thậm chí ông còn quan sát Đồng Tuyết Thôn vào ban đêm, ông đã mạnh dạn đưa ra kết luận: Đồng Tuyết Thôn bị mắc chứng mộng du.

Sau khi nghe kết luận của vị luật sư, quan tòa vô cùng kinh ngạc, để chứng thực điều này, nhà cầm quyền đã đến kiểm chứng tại một bệnh viện nổi tiếng do người Pháp xây dựng lên. Nửa năm trước, Đồng Tuyết Thôn đã từng chữa bệnh một thời gian ở bệnh viện này. Khi đó, bệnh viện đã phát hiện ra Đồng Tuyết Thôn bị mắc chứng mộng du, thường xuyên thức dậy lúc nửa đêm, đi ra bên ngoài làm những việc mà người bình thường khó mà tưởng tượng nổi, rồi lại trở về ngủ tiếp, thế nhưng anh không hề biết, hoặc chỉ cho rằng đó là giấc mơ mà thôi. Một vị bác sĩ nổi tiếng người Pháp sau khi phát hiện ra căn bệnh của Đồng Tuyết Thôn, đã có một chuyên đề nghiên

cứu về việc này.

Vị bác sĩ người Pháp đó sẵn sàng ra tòa để làm chứng, chứng minh Đồng Tuyết Thôn thực sự bị mắc bệnh mộng du. Điều này cũng có thể chứng minh được rằng, Đồng Tuyết Thôn rất có thể nửa đêm chạy ra ngoài giết người trong tình trạng không hề ý thức được gì, sau đó lại quay trở về và tiếp tục ngủ, sáng hôm sau tỉnh dậy thì không còn biết gì cả. Khi đó, luật sư biện hộ và bác sĩ người Pháp đều cho rằng tất cả các hành động trong trạng thái mộng du đều là vô thức, Đồng Tuyết Thôn không thể nào phải chịu trách nhiệm đối với tội lỗi mà anh đã gây ra trong lúc mộng du.

Bác sĩ người Pháp còn trần thuật một đoạn dài, ông cho rằng Đồng Tuyết Thôn quả đúng là bị mắc căn bệnh mộng du, nhưng đây chỉ là biểu tượng bề nổi, nguyên nhân ở tầng sâu hơn chính là trong con người ông tồn tại hai loại nhân cách. Trong cuộc sống hàng ngày, Đồng Tuyết Thôn là một nhà văn điềm đạm nho nhã, tài hoa hơn người, có lòng hảo tâm, lương thiện, thường xuyên giúp đỡ người nghèo và trẻ em, hoàn toàn là hình mẫu của mọi người. Thế nhưng khi màn đêm buông xuống, một nhân cách khác trong con người Đồng Tuyết Thôn liền xuất hiện, khiến anh trở thành một tên ác quỷ hút máu người, hoàn toàn bị bạo lực khống chế. Hai loại nhân cách này lại cùng lúc tồn tại trên một con người, thật đúng là sự kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ. Hai loại nhân cách này luôn tranh đấu trong cơ thể Đồng Tuyết Thôn, khiến Đồng Tuyết Thôn vô cùng đau đớn, thế nhưng chính sự trải nghiệm nỗi đau khổ bởi sự giằng xé giữa thiện và ác đã khiến anh viết ra cuốn tiểu thuyết “Mắt mèo”.

Cuối cùng, bác sĩ người Pháp còn nhấn mạnh, loại căn bệnh trên phương diện tinh thần rất có thể có tính di truyền, thậm chí ông còn đưa ra vài bệnh án tương tự xảy ra ở châu Âu để chứng minh. Và theo điều tra về gia tộc họ Đồng, phát hiện ra bố và ông nội Đồng Tuyết Thôn đều tự sát do tinh thần rối loạn.

Luật sư biện hộ đã đưa ra kết luận, ông cho rằng Đồng Tuyết Thôn không phải là một tội phạm mà là một bệnh nhân. Mặc dù đôi tay anh đã giết chết hơn mười mạng người, nhưng đó là do một linh hồn khác gây ra, linh hồn tội lỗi độc ác đó sống nhờ vào thân thể của Đồng Tuyết Thôn, gây ra tội tày trời, đứng ở góc độ này mà nói, Đồng Tuyết Thôn cũng chính là nạn nhân. Đồng Tuyết Thôn không hề biết anh đã làm những gì, cho nên anh không thể bị tội cố ý giết người, cũng không nên ở đây chịu xét xử, mà cần đưa ngay đến bệnh viện để được theo dõi nghiêm ngặt, hạn chế các hành vi tự do của anh, sau đó tiến hành chữa trị lâu dài cho anh.

Khi đó, tòa án phong tỏa nghiêm ngặt mọi tin tức không thể truyền ra bên ngoài, tất cả những ghi chép lời biện hộ của vị luật sư bào chữa này đều bị kẹp chặt vào hồ sơ, không hề được mọi người biết đến.

Các vị quan tòa cũng tranh luận kịch liệt về vấn đề này, mặc dù họ công

nhận những lời làm chứng của vị bác sĩ người Pháp, cũng cho rằng lời biện hộ của vị luật sư người Hoa quả thực rất phù hợp với lý trí con người. Nhưng, điều quan trọng là áp lực đến từ nhà cầm quyền Tô giới và dư luận. Một vụ ám sát liên hoàn và những tình tiết của vụ án khiến ai nấy đều phải hãi hùng, làm kinh động cả Thượng Hải. Vì vậy, nếu không đưa phạm nhân lên giá treo cổ, thì cho dù các vị quan tòa có bao nhiêu lý do chính đáng đi chăng nữa, kết quả tất yếu sẽ là, họ đều mất đi chức vụ của mình, bị nhà cầm quyền Tô giới khai trừ, bị nhấn chìm trong những lời phỉ nhổ của dư luận.

Lời phán quyết cuối cùng của các vị quan tòa chính là: Đồng Tuyết Thôn mang tội cố ý giết người, bị xử tử hình.

Ba ngày sau, Đồng Tuyết Thôn bị đưa lên giá treo cổ.

Một tháng sau, Joke Saphia từ chức ở Tô giới Pháp, rời Thượng Hải trên một chiếc tàu khách trở về Pháp, khi chiếc tàu này cập bến cảng cuối cùng - Mácxây, thì phát hiện ra Joke Saphia đã mất tích, anh cứ như là đã bốc hơi vậy, biến mất trong bầu không khí giữa biển khơi.

Ba tháng sau khi Đồng Tuyết Thôn bị hành hình, vợ và con trai anh ở quê đã đến Thượng Hải. Hai mẹ con họ dọn vào sống trong ngôi nhà đen, từ đó sống cách ly với thế giới bên ngoài, không ai biết mười mấy năm sau đó, trong ngôi nhà đen lại xảy ra chuyện gì.

“Đúng là một cơn ác mộng.”

Sau khi đọc xong toàn bộ hồ sơ tiếng Trung, Diệp Tiêu chậm rãi nói với mình như vậy. Anh ngẩng đầu, thở dài, và nghĩ, chắc sáu mươi năm trước, Joke Saphia khi hoàn thành bản báo cáo điều tra vụ án của Đồng Tuyết Thôn, đây chính là cơn ác mộng của ngôi nhà đen? Có lẽ, cơn ác mộng này đã kéo dài suốt sáu mươi năm, cho đến tận hôm nay, vẫn chưa chấm dứt - anh buộc phải đặt dấu chấm hết cho cơn ác mộng này.

Đột nhiên, điện thoại di động của Diệp Tiêu kêu lên. “Alo, Diệp Tiêu à?”

Lại là giọng nói của anh bạn đồng nghiệp, Diệp Tiêu thầm cầu mong rằng đừng xảy ra việc gì đáng sợ nữa. “Tôi đây, tôi đang ở trung tâm quản lý hồ sơ.”

“Đừng lo, không phải tin xấu đâu. Hiện giờ tôi đang ở trong Sở, mọi người đang làm tăng ca đêm, đã có kết quả dấu vân tay phát hiện ở trên cửa nhà La Tư. Diệp Tiêu, anh may thật đấy, anh đúng là đã gặp phải vận may lớn. Anh đoán đúng, chính là anh ta...” Giọng anh đồng nghiệp thể hiện rõ sự hưng phấn.

“Tốt lắm, tôi sẽ đi ngay.” Anh bình tĩnh trả lời. Diệp Tiêu gằn như chạy bước nhỏ ra khỏi trung tâm quản lý hồ sơ, chui vào trong xe, vặn chìa khóa. Đã nửa đêm, xe cộ trên đường cái vẫn nườm nượp, trong thành phố này mọi người đều hăng say từng giây từng phút không biết mệt mỏi.

Chương 73

“Hãy nhìn bức tường này.” Đồng Niên chỉ bức tường và hét lên, tiếng của anh vang vọng khắp cả ngôi nhà đen, như thể bọt sóng bắn tung lên giữa biển khi ném một hòn đá xuống.

“Đây chỉ là một bức tường.” Vũ Nhi mếu máo nói.

“Không, đây không chỉ là một bức tường, đây là một sinh mạng.” Bàn tay Đồng Niên vuốt ve mặt bức tường một cách âu yếm, “nó có cảm giác, nó có máu, có thịt, nó đang sống, sống mãi. Em sợ nó lắm phải không? Chẳng phải em nói thường xuyên nghe thấy những âm thanh đáng sợ sao? Chẳng phải em rất sợ ngôi nhà đen thần bí này sao? Chẳng phải em nói trong ngôi nhà đen có âm hồn sao?”

“Em xin anh, anh đừng nói nữa.”

“Không, anh phải nói. Anh phải nói cho em biết, u linh đó ẩn náu trong bức tường này.”

Bỗng nhiên Vũ Nhi cảm thấy bức tường này như một tấm gương phát ra ánh phản quang rất mạnh, trong ánh phản quang, cô nhìn thấy khuôn mặt mình, cô không thể phân biệt nổi hình nào là hình của chính mình, hình nào là ảo ảnh. Thế rồi, bỗng chốc mọi thứ đều trở thành ảo giác, bức tường vẫn là bức tường, cô vẫn là cô.

Đồng Niên lắc đầu, anh rút ra một cái búa sắt rất to ở dưới gầm giường ra, cái búa sắt to ngoại cỡ này chỉ có thể nhìn thấy ở những công trình xây dựng. Anh cười với Vũ Nhi, rồi giơ cao cái búa sắt lên.

Vũ Nhi nhắm chặt mắt lại.

Vài giây sau, Vũ Nhi nghe thấy tiếng động ầm ầm, giống như tiếng nổ của một thứ gì đó. Cô mở mắt, nhìn thấy bức tường trắng trước mắt đã bị đập vỡ một miếng to. Đồng Niên lại giơ búa lên nện thật mạnh vào bức tường, vôi vữa trắng thi nhau rơi xuống, bắn tung tóe khắp nơi, gạch và vữa vụn biến thành lớp bụi mù tràn ngập khắp căn phòng,

Vũ Nhi bịt chặt mũi, hét lên: “Đừng đập nữa.”

Đồng Niên dường như không nghe thấy, anh lại giơ cái búa lên đập mạnh, rồi thở hổn hển, nói: “Chẳng phải em muốn nhìn thấy chân tướng của u linh đó sao? Được, anh sẽ cho em nhìn thấy rõ, nhìn thật rõ.”

“Chẻ đôi khúc gỗ, ta sẽ xuất hiện, chuyển dời phiến đá, người tất sẽ tìm thấy ta. Được rồi, bây giờ hãy để chúng tôi chẻ đôi khúc gỗ, chuyển dời phiến đá.”

Đồng Niên hét lên, giơ búa lên và đập điên cuồng vào bức tường, đến tận khi Vũ Nhi thực sự nhìn thấy thứ gì đó bên trong bức tường - cô nhìn thấy một khúc xương trắng.

Đồng Niên cũng dừng lại, anh nhìn khúc xương lộ ra khỏi bức tường,

toàn thân run rẩy, đột nhiên anh bỏ chiếc búa xuống, quỳ xuống dưới đất, miệng lầm bầm: “Đúng là ở đây thật sao?”

Sau đó, Đồng Niên đứng dậy, cẩn thận lấy tay phủi những gạch vữa đã bị búa đập vỡ. Một bộ xương hoàn chỉnh dần lộ ra trước mắt Vũ Nhi.

Đây là một bộ xương nằm trong bức tường.

Tim Vũ Nhi đập thành thịch, cô ngẩn người đứng đó, đến tận khi lớp bụi từ bức tường bị đập vỡ đã nằm im dưới sàn nhà, cô mới nhìn rõ toàn bộ diện mạo của bộ xương. Cô kinh ngạc phát hiện ra, đây chính là bộ xương xuất hiện trong giấc mơ của cô ban nãy. Qua bộ phận xương chậu, có thể phán đoán đây là bộ xương của một người phụ nữ. Xương trắng phát ra ánh sáng rùng rợn đáng sợ, tư thế đứng như kiều bà vẫn còn sống, chỉ có điều thiếu mất một bộ da thịt.

Không ai có thể ngờ được, trong bức tường ở tầng ba của ngôi nhà đen, lại chôn giấu một bộ xương phụ nữ.

Vũ Nhi há to miệng kinh ngạc: “Ý anh là...”

Đồng Niên gật đầu: “Đúng vậy, bà chính là mẹ anh.”

“Trời ơi!” Vũ Nhi giơ tay lên bịt miệng.

“Bây giờ có phải bà rất đẹp không? Vũ Nhi, anh xin lỗi, có một việc anh vẫn luôn giấu em, anh đã muốn nói cho em điều này ngay từ lần đầu tiên gặp em, nhưng anh không có đủ dũng khí. Bây giờ, em đã nhìn thấy bà, anh nghĩ cần phải nói với em. Em biết vì sao lần đầu tiên khi gặp em, anh đã yêu em rồi không? Bởi vì, em giống y hệt mẹ anh.”

Vũ Nhi sờ lên mặt mình nói: “Anh nói gì cơ?”

“Khuôn mặt em giống hệt khuôn mặt mẹ anh, giống như là sinh đôi vậy. Khi lần đầu tiên gặp em, anh còn tưởng gặp mẹ anh khi anh còn nhỏ, cho nên mới nhìn em bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy.”

Vũ Nhi dường như sắp ngã khụy xuống, thì ra, ngay từ ngày đầu khi cô và Đồng Niên quen biết nhau đã được định sẵn là một sai lầm. Tại sao số phận lại sắp xếp cho họ gặp gỡ nhau. Số phận chết tiệt! Cô chợt nhớ tới bức ảnh đó, bức ảnh kẹp trong cuốn “Tứ tất bình”. Cô vốn tưởng đó là bức ảnh của cô, Đồng Niên đã chụp trộm, giờ đây cô đã hiểu người trong ảnh đó là ai: “Thì ra bức ảnh đó...”

“Đúng vậy, bức ảnh em phát hiện ra, thực ra là ảnh mẹ anh. Đó là ảnh bố anh chụp, khi ông chụp bức ảnh đó, anh vẫn còn nằm trong bụng mẹ. Còn nữa, phòng vẽ tranh bên cạnh, tất cả những bức tranh ở đó đều là tác phẩm của mẹ anh, trong đó có một bức tự họa của mẹ anh, khuôn mặt bà trong tranh đã bị anh bôi mực lên.”

“Đủ rồi.” Vũ Nhi lắc đầu nói: “Chẳng phải anh đã từng nói bà mất tích sao?”

“Đúng vậy, anh đã nói bà mất tích. Nhưng anh đã từng nói, bà không hề rời khỏi anh, bà luôn ở trong ngôi nhà này.” Đồng Niên ngừng một lát, khước

mắt anh ứa lệ: “Vũ Nhi, chẳng phải em luôn muốn biết những thắc mắc của em khi lần đầu tiên bước vào ngôi nhà này sao?”

“Anh nói anh không nhớ được.”

”Đúng vậy, anh đã quên. Nhưng mấy hôm nay, cuối cùng anh cũng nhớ lại những việc đã từng xảy ra - chính anh ta nói cho anh bí mật trong bức tường này, cũng chính anh ta nói cho anh biết bí mật về dòng họ nhà anh.”

“Bí mật của dòng họ nhà anh?”

Vũ Nhi mở to đôi mắt hãi hùng.

Chương 74

Diệp Tiêu lái xe, đi đến trước ngôi nhà đen với tốc độ nhanh nhất, anh nhìn mái nhà và cột ống khói cao cao trong màn đêm bao la, ngôi nhà giống như một pháo đài cổ của Pháp trong thời kỳ trung đại, trong những đêm tối như đêm nay, ma quỷ ra vào, uông linh tụ họp. Rồi một điều dự cảm kỳ quái lại xuất hiện trong tâm trí anh.

Anh không gõ cửa mà đi luôn vào ngôi nhà phía sau ngôi nhà đen trước, và như mọi ngày anh đi lên căn phòng ở tầng ba, nhìn sang cửa tầng ba của ngôi nhà đen.

Anh nhìn thấy đèn sáng trong căn phòng tầng ba. Vũ Nhi đứng im bất động, nét mặt có vẻ vô cùng sợ hãi. Đồng Niên đứng cạnh cô, cầm đĩa mồ hôi, đầu tóc rối bù, nhìn từ xa có thể thấy ánh mắt hung dữ của Đồng Niên. Còn bức tường trong phòng hình như đã bị đập vỡ, dưới đất lộn nhon đống gạch vữa vụn. Trong bức tường anh nhìn thấy thấp thoáng một bộ xương trắng ớn.

Anh lạnh toát sống lưng.

Diệp Tiêu nhào người ra cửa sổ nhìn sang phía đối diện, cuối cùng, không kìm lòng được, anh biết Vũ Nhi chắc chắn đang phải đối mặt với sự nguy hiểm, anh cần phải bảo vệ cô, anh hít thở thật sâu, sau đó hướng về phía đối diện gọi to: “Vũ Nhi”.

Tiếng gọi của Diệp Tiêu xuyên qua màn đêm tĩnh mịch, giống như một mũi tên lao thẳng vào ngôi nhà đen.

Vũ Nhi giật nảy mình, lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh cô nhìn thấy một bóng người đứng ở cửa sổ tầng ba ở ngôi nhà đối diện. Đồng Niên cũng nhìn thấy, anh lao đến cửa sổ, rồi lăm bắm chửi thề. Sau đó, anh quay người nắm chặt tay Vũ Nhi, kéo cô ra khỏi phòng.

Diệp Tiêu nhìn thấy hết mọi việc, anh giận là mình không thể lập tức nhảy ra khỏi cửa sổ bay sang căn phòng đối diện. Anh quay người lao ra khỏi phòng chạy thật nhanh xuống tầng dưới rồi lao nhanh về phía ngôi nhà đen.

Cánh cổng sắt bên ngoài ngôi nhà đen khóa chặt, anh lấy vai húc mạnh, nhưng cánh cửa không mở ra. Rồi anh chợt nghĩ ra điều gì, lập tức quay người chạy đến đám cây bên ngoài ngôi nhà đen. Trong đầu anh lại hiện lên nội dung cuốn băng Thành Thiên Vũ quay một năm trước đây. Anh lấy chiếc đèn pin mang bên mình ra, soi sáng bụi cây tối om phía trước, lấy tay rẽ các cành cây, lần theo những hình ảnh xuất hiện trong cuốn băng, cuối cùng cũng tìm thấy lỗ hồng trên bức tường bao quanh ngôi nhà đen.

Anh làm giống như những gì Thành Thiên Vũ đã làm trong cuốn băng thần bí đó, bước qua lỗ hồng trên bức tường, sau đó đi vòng đến cửa ngôi nhà đen. Anh soi đèn pin vào cổng sắt thấy không có dấu vết cánh cửa vừa bị mở, như vậy có nghĩa là Vũ Nhi và Đồng Niên vẫn ở trong ngôi nhà đen, anh mới yên tâm cắm đèn pin vào ngôi nhà đen.

Bước vào phòng khách ở tầng một, anh lên tiếng gọi Vũ Nhi. Thế nhưng anh chỉ nghe được âm thanh đáng sợ vọng lại, âm thanh đó va đập tới mọi góc ngách của ngôi nhà đen giống như ánh sáng phản quang nhức mắt trong tấm gương, âm thanh rất chói tai như thể xé rách màng nhĩ tai Diệp Tiêu. Lẽ nào, ngôi nhà này lại có sự sống? Và giờ đây nó bắt đầu nổi giận, giống như một năm trước đây Thành Thiên Vũ - người khách không mời tự ý lao vào ngôi nhà này gặp phải.

Diệp Tiêu đi một vòng khắp các phòng ở dưới tầng một, anh đẩy tất cả cửa các phòng đang đóng, trước khi mở cửa, anh đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất. Nhưng anh không dám ghé mắt nhìn vào những con mắt mèo trên cửa, anh sợ mình cũng sẽ bị những con mắt mèo đó mê hoặc, rồi rơi xuống vực sâu vô tận giống như Thành Thiên Vũ. Anh tin chắc trong những con mắt mèo lấp ngược này có ẩn giấu thứ gì đó rất đáng sợ. Thế nhưng khi cánh cửa được mở ra lại chẳng thấy gì chỉ có luồng không khí chết chóc lao đến.

Anh leo lên tầng hai mở cửa phòng ngủ của Vũ Nhi, không có ai chỉ có luồng ánh sáng lạnh lẽo được phát ra từ tấm gương trên bàn phấn. Sau đó, anh lại lao vào phòng chính trong căn phòng này, anh đã nhìn thấy cuốn “Mắt mèo” nhưng trong phòng vẫn không có ai. Anh mở căn phòng thứ ba bên trong để trọn bộ thiết bị theo dõi, anh rất muốn bật lên xem, nhưng giờ đây anh phải cứu Vũ Nhi trước. Anh tiếp tục đi sâu vào phía trong tầng hai, đến tận nhà vệ sinh cuối cùng của hành lang tầng hai cũng vẫn không có ai.

Trước khi Diệp Tiêu lao lên tầng ba, trong não anh chợt lướt qua cảnh tượng trong cuốn băng của Thành Thiên Vũ. Anh lắc đầu tự nhắc không được suy nghĩ linh tinh, sau đó anh chạy thẳng một mạch lên tầng ba.

Bỗng anh lại nghe thấy tiếng kêu thét hãi hùng. Tiếng kêu thét thê lương đó lập tức truyền khắp cả ngôi nhà đen, xuyên qua làn da của Diệp Tiêu, giống như một chiếc kim nhọn đâm thẳng vào tim anh. Anh có thể khẳng định, đó không phải là giọng Vũ Nhi. Nhưng âm thanh đáng sợ này không hề

xa lạ gì đối với Diệp Tiêu, anh nhận ra ngay đây là âm thanh trong cuốn băng Thành Thiên Vũ đã quay cách đây một năm.

Diệp Tiêu cuối cùng đã trải nghiệm được cảnh tượng hãi hùng mà Thành Thiên Vũ đã trải qua, anh có thể đoán được Thành Thiên Vũ đã bị suy sụp tinh thần trong khung cảnh tối tăm và tiếng kêu thét thê lương này cho đến khi tự sát. Lúc này đây, Diệp Tiêu cũng sắp sửa suy sụp, anh cảm thấy người phụ nữ đó đang ngay sau lưng giờ đây, đôi tay lạnh giá bóp lấy cổ anh.

Nhưng Diệp Tiêu chợt nhớ đến Vũ Nhi, anh không thể cứ thế này mà chết được, anh còn phải cứu Vũ Nhi, anh đã hứa với Tuyết Nhi là sẽ bảo vệ em gái cô ấy, anh yêu Tuyết Nhi. Vì Tuyết Nhi anh phải cố gắng sống tiếp. Cuối cùng anh mở được cánh cửa ở tầng ba, chính là khoảnh khắc cánh cửa mở ra, âm thanh hãi hùng đó đã biến mất. Anh quay đầu lại lấy đèn pin soi ra hành lang, chẳng có người phụ nữ đáng sợ nào, u linh đã chạy trốn rồi. Giờ đây, anh không còn sợ hãi gì cái thứ gọi là u linh nữa, anh đã chẳng còn biết sợ hãi nữa.

Diệp Tiêu nhìn thấy bộ xương trong bức tường ở căn phòng này. Bộ xương đứng đó, hốc mắt sâu hoắm dường như ẩn giấu thứ gì trong đó. Anh lắc đầu lao sang phòng bên cạnh, trong gian phòng này treo sáu bức tranh, lướt mắt nhìn qua bức tranh nào cũng khiến anh sùng sốt. Anh không kịp nhìn lâu hơn, anh lao vào gian phòng thứ ba, đây chỉ là một căn gác xếp nhỏ, hai bên tường đều dốc, cửa sổ trời hướng ra ngoài mở toang.

Không thấy Vũ Nhi và Đồng Niên. Họ đi đâu được nữa? Diệp Tiêu lùi lại một bước nhìn trần nhà trên đầu, lẽ nào họ đã bị bốc hơi bởi một sức mạnh thần bí nào? Cứ thế biến mất tăm, mất tích trong bầu không khí trong ngôi nhà đen? Không. Diệp Tiêu bỗng run rẩy. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng Vũ Nhi: “Anh Diệp Tiêu.”

Nhưng âm thanh này lại nhanh chóng biến mất, tiếp theo anh nghe thấy những tiếng bước chân lộn xộn trên đỉnh đầu. Diệp Tiêu chợt hiểu ra họ không hề biến mất mà đã lên tận mái ngôi nhà đen. Anh lập tức chui ra khỏi cửa sổ trời của căn gác xếp, đi lên mái nhà cao cao.

Bất chợt anh thấy hơi vầng đầu, anh thận trọng giẫm lên mái ngói, soi đèn pin khắp xung quanh. Cuối cùng anh nhìn thấy Vũ Nhi và Đồng Niên, họ đang rúm người bên cạnh cột ống khói. Diệp Tiêu đi về phía họ, Vũ Nhi cũng hét lên, nhưng lại bị Đồng Niên bịt chặt miệng.

Đồng Niên lớn tiếng nói: ”Diệp Tiêu, anh không được lại đây. Anh mà tiến thêm một bước nữa tôi sẽ dẫn Vũ Nhi nhảy xuống dưới.”

Diệp Tiêu dừng bước, anh nhìn phía sau Đồng Niên và Vũ Nhi chính là mái hiên dốc thẳng đứng.

Một luồng gió thổi tới, lướt qua mắt Diệp Tiêu, anh chợt có cảm giác trên khuôn mặt Đồng Niên dường như còn hiện lên một bóng người khác - Đồng Tuyết Thôn.

Chương 75

Lúc này, Vũ Nhi yên lặng nằm trong tay Đồng Niên, họ đang ngồi trên mái ngói đen của mái nhà, mây ngọn đèn pha từ khắp nơi chiếu sáng mặt cô, cô nghĩ, chắc khuôn mặt mình giờ rất nhợt nhạt và xấu xí, giống như bộ xương trong bức tường vậy.

Họ đã bị cảnh sát bao vây, trên mái nhà, trong ngôi nhà đen, còn ở cả dưới đất, đều có đầy cảnh sát và đèn cảnh sát, những âm thanh huyền ảo không ngừng vang lên, xe cảnh sát vẫn đang đi đến đây, những tiếng còi cảnh sát từ xa tiến lại gần chui vào tai Vũ Nhi. Cô bỗng cảm thấy đêm nay mình thật có lỗi với những người hàng xóm xung quanh ngôi nhà đen, họ lại phải trải qua một đêm mất ngủ.

Vũ Nhi nhìn Diệp Tiêu, trong số tất cả các cảnh sát, anh gần họ nhất, trên mái nhà rộng hơn 20m², phía sau anh còn có mấy người cảnh sát, vịn vào cửa sổ trời. Cô ngẩng đầu nhìn Đồng Niên, cô nhận ra Đồng Niên đang run rẩy, nét mặt anh vô cùng đau khổ, một cơn gió thổi qua mái tóc rối bù của anh, cô nhìn thấy mấy giọt nước mắt của Đồng Niên rơi xuống, rồi rơi vào môi cô, nóng nóng và có vị mặn chát.

“Đồng Niên, chúng ta lại đó đi, em không muốn ngồi ở đây thêm nữa.” Cô dịu dàng nói bên tai Đồng Niên.

“Không, Vũ Nhi, anh đã không còn đường lùi nữa, em có biết câu thành ngữ “Cười trên lưng hổ khó xuống” chưa? Bây giờ chúng ta không phải là đang ngồi trên mái nhà mà đang cười trên lưng hổ dữ.” Đồng Niên nói nhỏ, chợt ánh đèn pha chiếu thẳng vào mặt anh, khiến anh chói mắt, vội lấy tay che.

Lúc đó, Vũ Nhi nghe thấy Diệp Tiêu nói với người bên cạnh: “Các anh cẩn thận một chút, đừng chiếu ánh đèn thẳng vào mặt nghi phạm và con tin.” Sau đó Diệp Tiêu nói to với Đồng Niên: “Đồng Niên, hãy thả Vũ Nhi ra, mọi việc khác, chúng ta đều có thể thương lượng được mà.”

Diệp Tiêu tiếp tục nói: “Vũ Nhi vô tội, tôi biết anh yêu cô ấy, thì hãy để cô ấy được tự do. Đồng Niên, anh không cảm thấy bắt Vũ Nhi làm con tin là việc làm rất vô liêm sĩ sao?”

Nghe đến đây, Vũ Nhi nhẹ nhàng nói với Đồng Niên: “Đồng Niên, họ đã coi anh là nghi phạm, coi em là con tin của anh. Nhưng em tin anh, anh chẳng phải là nghi phạm gì cả, anh vô tội, chúng ta rời khỏi đây đi, đến chỗ anh Diệp Tiêu, anh hãy nói rõ mọi sự việc, em cũng sẽ giải thích giúp anh. Em sẽ nói với anh Diệp Tiêu, anh không hề ép buộc em, em không phải là con tin của anh, em tự nguyện lên đây theo anh.”

“Không, em không lừa nổi họ đâu.” Anh ôm Vũ Nhi chặt hơn. “Vũ Nhi, đằng sau chúng ta là mái hiên, chỉ cần lùi một bước, mọi điều phiền não sẽ

được giải thoát. Hơn mười năm trước, bố anh cũng ngã từ đây xuống mà chết, anh vẫn luôn tin rằng, thực ra chính ông nhảy xuống, ông làm như vậy, có lẽ là một kiểu sám hối, bây giờ, anh cũng đang sám hối.”

“Anh đang sám hối cái gì? Anh không hề phạm tội gì mà.”

“Không, Vũ Nhi, thực ra em không hiểu anh. Điều này không thể trách em được, bởi vì trước đây, anh cũng không hiểu chính mình. Còn bây giờ, cuối cùng anh cũng đã thực sự hiểu được mình là cái thứ gì rồi. Ác quỷ, anh chính là một tên ác quỷ.” Anh nói lớn, sau đó dừng lại giây lát: “Vũ Nhi, chắc dạo này em cũng phát hiện anh bị chứng mộng du.”

“Đúng vậy, em có phát hiện ra, anh cần phải đi chữa.”

“Không, đã quá muộn rồi. Đến tận hôm nay, anh mới hiểu hết tất cả mọi việc đều do anh gây ra, đều là do đôi tay này của anh.” Nói xong, Đồng Niên giơ bàn tay mình lên trước mặt Vũ Nhi: “Đôi bàn tay này đã gây nên tội tà trời, bản thủ và bỉ ổi, còn em thì lại không hề biết gì cả. Thực ra, chính anh cũng bị đôi tay tội lỗi này qua mặt. Anh vốn không tin mình có thể gây ra những việc như vậy, nhưng những việc đáng sợ xảy ra trong ngôi nhà đen lại khiến anh không thể nghĩ ra điều gì. Tối hôm đó, anh phát hiện ra, thật không ngờ mình lại ngã trước cửa nhà La Tư, khi anh phát hiện ra cô ấy, cô ấy đã chết rồi. Anh nghĩ, chắc là anh đã bóp cổ cô ấy đến chết trong lúc vô thức.”

“Ý anh là, vụ án bóp cổ chính là do anh gây ra.” Vũ Nhi run rẩy hỏi.

Đồng Niên đau khô gật đầu, chột anh ngẩng đầu nói to với Diệp Tiêu: “Diệp Tiêu, tôi biết người trốn trong căn nhà đối diện ngôi nhà đen để theo dõi tôi chính là anh, chắc anh đã sớm nghi ngờ tôi phải không? Anh làm tốt lắm, trong khi chính tôi cũng không biết mình đã làm những gì, thì anh đã nhận ra rồi. Đúng vậy, bây giờ, cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra rồi, vụ án bóp cổ liên hoàn chính là do tôi gây ra. Thì ra tất cả những cơn ác mộng đó đều là thực, từ khi tôi trở lại sống trong ngôi nhà đen, tôi đã nằm mơ thấy những cơn ác mộng đó, tôi mơ thấy nửa đêm, tôi chạy ra khỏi ngôi nhà đen, đi đến nhà cô gái độc thân xa lạ, lừa cô ta mở cửa, rồi bóp cổ cô ta tới chết. Tôi vẫn cho rằng đó chỉ là mơ mà thôi, là hư cấu, nhưng giờ thì tôi biết, đó không phải là giấc mơ, mà là sự thực.”

Diệp Tiêu không trả lời, anh nhìn chăm chăm vào Đồng Niên và Vũ Nhi.

Đồng Niên tiếp tục hét lên với anh: “Chẻ đôi khúc gỗ, ta sẽ xuất hiện, chuyển dời phiến đá, anh cuối cùng cũng đã tìm thấy tôi rồi.”

“Không!” Tiếng thét thất thanh của Vũ Nhi vang lên bên tai Đồng Niên: “Đồng Niên, anh không làm những chuyện đó, em không tin anh là loại người đó!”

“Vũ Nhi, lẽ nào em thực sự phải chờ đến lúc anh bóp cổ em đến chết em mới thực sự hiểu anh sao?” Nói xong, anh giơ tay sờ lên vết lằn đỏ trên cổ

Vũ Nhi do chính anh gây nên.

“Em nguyện tin rằng anh chỉ bóp cổ một mình em.” Vũ Nhi vừa khóc vừa nói.

“Không, em chỉ là một người bị hại cuối cùng trong tay anh mà thôi.”

Tiếng Diệp Tiêu chợt vang lên: “Đồng Niên, lúc này anh cần phải bình tĩnh, những lời anh nói tôi đã nghe cả rồi, tất cả những điều này sẽ trở thành chứng cứ trên tòa án, tôi hy vọng anh có thể suy nghĩ kỹ.”

“Chứng cứ trên tòa án? Anh cho rằng tôi sẽ chịu ra tòa giống như cụ nội của tôi sao? Không, tôi không cho anh cái cơ hội đó đâu.” Đồng Niên hét lên.

“Cụ nội? Việc này thì có liên quan gì đến cụ nội anh?” Vũ Nhi nhẹ nhàng hỏi Đồng Niên.

“Bởi sáu mươi năm trước đây, cũng chính ở Thượng Hải, cụ nội anh mỗi đêm đi lang thang khắp Thượng Hải lúc đêm khuya, cụ cứ thế bóp cổ chết những cô gái vô tội thân tượng cụ. Trong gian phòng ở tầng ba, cụ còn cất giấu rất nhiều xác của phụ nữ, cụ là con ác quỷ mang trong mình hai loại nhân cách. Cuối cùng cụ bị xử tử hình treo cổ. Anh đã xem những ghi chép về việc này trên tạp chí những năm 30, sự việc này đã gây chấn động lớn thời kỳ đó.”

“Những việc này cũng có quan hệ gì với anh?”

“Lẽ nào em không biết rằng một số căn bệnh về tinh thần có thể di truyền hay sao? Đúng vậy đấy, khi anh rời khỏi phòng khám của bác sĩ tâm lý Mã Nhược Lan, anh mới hiểu, rất có thể anh bị di truyền lại gien của dòng họ, đây chính là gien tội ác, nó ẩn sâu trong huyết mạch. Khi anh bước vào ngôi nhà này, gien tội ác này dần dần chiếm lĩnh cơ thể anh, hình thành nên một loại nhân cách nữa, và loại nhân cách này của anh vô cùng tội lỗi, tàn độc vô ngần, giống như bị quỷ nhập vậy.” Nói xong, anh ngược lên bầu trời đêm và gầm lên, trút tất cả mọi điều đau khổ trong lòng.

“Đồng Niên, anh muốn nói rằng anh có hai loại nhân cách?”

Đồng Niên gật đầu, từ tốn nói: “Đúng vậy, em đã từng ngủ cùng giường với ác quỷ.”

Vũ Nhi run rẩy, cô ôm Đồng Niên, nói: “Không, anh không phải là ác quỷ, anh có thể tự thú, bây giờ vẫn còn kịp.”

“Không kịp nữa rồi, anh đã sát hại năm sinh mạng vô tội, đủ để bắn chết anh vài lần rồi. Anh phải sám hối với họ, anh cần phải xuống địa ngục.” Chợt Đồng Niên nhìn Vũ Nhi bằng ánh mắt vô cùng kỳ lạ: “Vũ Nhi, hãy đi theo anh, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau.”

Vũ Nhi gật đầu, nói: “Chúng ta đi đâu?”

“Địa ngục.”

Đồng Niên ôm Vũ Nhi, đi về phía mái hiên, anh nói thầm bên tai Vũ Nhi: “Em là người cuối cùng.”

Chương 76

Có thể đêm nay thực sự sẽ xảy ra chuyện gì?

Suốt một đêm, Mễ Nhược Lan bị ám ảnh bởi ý nghĩ này, đến tận quá nửa đêm, cô vẫn ở trong phòng khám suy nghĩ về điều này.

Chuông điện thoại reo.

Lần này, cô hơi do dự, tay cô để trên điện thoại, nhưng không cầm lên. Chuông vẫn reo, như thể là tín hiệu từ địa ngục đã thúc giục cô, cuối cùng, cô cũng nhấc máy.

“Lại là tôi đây.” Đối phương nói trong điện thoại, dường như mang theo nụ cười đắc ý kỳ bí.

“Tôi đoán được là anh.”

“Tôi cũng đoán hiện giờ cô đang ngồi lại phòng khám.”

“Anh còn muốn nói gì?”

“Tôi chỉ sợ cô không dám nghe tiếp.”

Mễ Nhược Lan ngẩn người, rồi mỉm cười, nói: “Tôi thích đi sâu vào tâm hồn người khác, tôi không cho rằng người sợ hãi sẽ là tôi.”

“Vậy thì người sợ hãi sẽ là tôi sao?” Đối phương cũng cười: “Cô sẽ nhanh chóng biết tôi là ai ngay thôi.”

“Hãy nói đi.”

“Cám ơn cô có thể nhẫn nại lắng nghe, tôi nói thật lòng đây. Tôi đã kể, có một người đàn ông và một người phụ nữ sống trong ngôi nhà màu đen, người đàn ông đó nghi ngờ người vợ xinh đẹp không chung thủy với mình, ông ta thường xuyên đánh cô ấy, còn cô ấy luôn cam chịu. Cuối cùng, đến một hôm, người đàn ông đó không thể kiềm chế nổi sự hoài nghi đối với người vợ, ông ta nổi cơn điên, vào một đêm, ông ta đưa vợ lên phòng ở tầng ba. Đột nhiên người phụ nữ phát hiện ra chồng mình đã trở thành một người khác, đó chính là một con ác quỷ. Con ác quỷ đó đã chiếm lĩnh cơ thể người đàn ông đó, giơ đôi tay ra, bóp cổ người phụ nữ đó.”

Mễ Nhược Lan cảm thấy ghê sợ, cô giơ tay lên sờ vào cổ mình, nói: “Sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu dây bên kia yên lặng, dường như chột ngừng thở, nửa phút sau, cuối cùng anh cũng thốt ra một câu: “Ông ta bóp cổ vợ mình cho đến chết.”

“Thượng đế sẽ không tha thứ cho ông ta.” Mễ Nhược Lan lạnh lùng nói.

“Tất nhiên rồi, thượng đế đương nhiên không tha thứ cho ông ta. Chính ông ta cũng không thể tha thứ cho bản thân. Đó là một đêm thật hãi hùng, nửa đêm linh hồn ma quỷ xuất hiện trong căn nhà cổ xưa, âm hồn tà ác đã khống chế người đàn ông đó, dùng đôi tay ông bóp cổ chết người vợ của ông, người phụ nữ xinh đẹp đáng thương đó.”

Mễ Nhược Lan bỗng ngắt lời anh ta: “Âm hồn tà ác? Anh nhìn thấy âm

hồn đó ư?”

“Đúng vậy, tôi nhìn thấy nó trong trái tim tôi.”

“Tôi hiểu rồi.”

Âm thanh bên đầu dây kia tiếp tục vang lên: “Sau khi giết người, người đàn ông đó đã tỉnh lại. Nhưng, người vợ xinh đẹp của ông đã biến thành một cái xác lạnh giá, ông mới nhận ra rốt cuộc mình đã làm gì. Ông rất đau khổ, cũng rất sợ hãi, sau khi trải qua sự dày vò dần vật, ông quyết định che giấu tội lỗi của mình. Suốt đêm, ông chuyển gạch, vôi vữa về, ông trốn trong gian phòng tầng ba, bỏ ra thời gian đúng một ngày một đêm để chôn chặt xác vợ vào trong bức tường. Từ đó về sau, người phụ nữ bị chôn vùi mãi mãi trong bức tường ở tầng ba đã biến thành một oan hồn, du đãng khắp nơi trong ngôi nhà đó.

“Về sau, người đàn ông đó thì sao?” Mễ Nhược Lan lần đầu tiên nghe thấy câu chuyện đáng sợ, nên hơi căng thẳng.

“Người đàn ông tội lỗi đó nói dối là vợ ông ta mất tích. Nhưng ông ta không thể nào tha thứ cho tội lỗi mình gây ra. Cuối cùng, một hôm, ông đi lên mái nhà bên trên tầng ba, nhảy lầu tự sát. Tôi đã nói, thương để không tha thứ cho ông ta, chính ông ta cũng không tha thứ cho bản thân.”

Mễ Nhược Lan thở phào, rồi cô nhanh chóng phản ứng, chậm rãi nói: “Tôi nghĩ, người đàn ông đó có lẽ có hai loại nhân cách, có lúc, ông ta không biết mình đang làm gì.”

Cô lại bắt đầu phân tích tâm lý, như thể đang nói với những người bệnh đáng thương cần cô giúp đỡ.

Đột nhiên, cô nghe thấy thứ âm thanh vô cùng đáng sợ vang lên từ phía sau, cô đang định xoay người lại xem, tiếng trong điện thoại lại vang lên:

“Đúng vậy, cô nói đúng lắm. Cô là một phụ nữ thông minh tuyệt đỉnh, có lúc, tôi thực sự muốn vuốt ve làn da mượt mà của cô, còn nữa, cả chiếc cổ thon dài mê hồn của cô nữa.”

Bỗng từ phía sau lưng cô vang lên tiếng cười nho nhỏ.

Tiếng cười đó đến từ địa ngục.

Mễ Nhược Lan lần đầu tiên phải đối mặt với sự kinh hãi, khi cô định quay người lại, một bàn tay to khỏe đã bóp chặt lấy cổ cô.

Chương 77

Bầu trời phía trên ngôi nhà đen vẫn là màn đêm đen, thế nhưng ở đằng đông đã xuất hiện vài tia sáng, buổi đêm dài đằng đặc cũng sắp trôi qua.

Trên mái nhà của ngôi nhà đen, Đồng Niên kéo Vũ Nhi về phía mái hiên không phản kháng, cô dường như bị rút hết sức lực, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen, mặc cho số phận.

“Anh định làm gì?” Diệp Tiêu hét lớn, không thể đợi thêm được nữa anh bắt chấp nguy hiểm, giẫm lên những viên ngói trên mái và lao về phía trước. Đột nhiên, anh thấy Đồng Niên đứng lại bên mép mái hiên, nên anh cũng dừng bước, anh sợ mình mà lao đến sẽ ép Đồng Niên ôm Vũ Nhi cùng nhảy xuống.

Sống và chết, đây luôn là đề tài vĩnh hằng của con người, có đôi khi chỉ cách nhau 1 mm.

Lúc này, Vũ Nhi dường như mất đi cảm giác, cô nhắm mắt lại, cảm tưởng đầu mình đã treo lơ lửng bên ngoài mái hiên, cơn gió thổi vi vu lướt qua tóc cô, cô có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Cô cảm nhận được Đồng Niên vẫn đang run rẩy, không biết tiếp theo đây, Đồng Niên sẽ làm gì.

Một phút sau, cô bỗng cảm thấy trên cổ mình có một sợi dây gì đó, cô giơ tay lên sờ, sờ thấy một mặt đá trên ngực mình. Cô mở mắt, nhận thấy khuôn mặt Đồng Niên sát cạnh cô. Đồng Niên đang mỉm cười với cô. Anh nâng viên ngọc đá mắt mèo đã được anh đeo trở lại trước ngực cô lên và nói: “Vũ Nhi, bây giờ anh trả lại sợi dây chuyền mắt mèo cho em, nó mãi mãi thuộc về em.”

“Đồng Niên, anh đừng đi.” Cô nói giữa tiếng khóc nức nở.

“Vũ Nhi, xin em hãy tin rằng anh mãi mãi yêu em. Nhưng anh là kẻ có tội, anh buộc phải xuống địa ngục. Em hãy gắng sống tốt.”

“Không!” Vũ Nhi dốc toàn bộ sức lực của mình hét lên.

Nhưng Đồng Niên lại chỉ tay về phía đằng đông trên bầu trời, mặt cười và nói: “Em nhìn kia, trời sắp sáng rồi.”

Vũ Nhi không phân biệt được phương hướng, chỉ cảm thấy ở một góc nào đó nơi đường chân trời một tia sáng đang phá vỡ màn đêm bao phủ xung quanh, cô khẽ khàng hỏi: “Anh nhìn thấy ánh hừng đông không?”

“Anh nhìn thấy rồi, bầu trời ở đó đẹp tuyệt vời.” Đồng Niên hướng về phía đó nói: “Vũ Nhi, ở đó đẹp thật đấy, bây giờ anh phải đi đến đó, mẹ anh đang đợi anh ở đó.”

Đồng Niên mỉm cười, đứng dậy sau đó anh lao về phía trước, nhảy xuống dưới.

Vài giây sau một loạt âm thanh thân người va đập từ dưới đất truyền lên.

Đồng Niên thực sự đã xuống địa ngục, hoặc là lên thiên đường? Vũ Nhi không dám nhìn xuống dưới, nước mắt như dòng suối trong vắt trào ra, viên đá mắt mèo trước ngực cô bỗng phát ra luồng ánh sáng kỳ dị, cô khẽ nói với mình: “Đồng Niên, Vũ Nhi mãi yêu anh.”

Diệp Tiêu lặng lẽ đứng bên cạnh Vũ Nhi nhìn xuống khoảng từ phía dưới ba tầng lầu, cảnh sát đang vây quanh thân thể nhầy nhụa máu thịt của Đồng Niên. Đồng sự của Diệp Tiêu nhẹ nhàng đi đến sau anh, nói: “Tất cả đã kết thúc.”

Tất cả đã kết thúc thật sao?

Chương 78

“Trời sắp sáng rồi.”

Diệp Tiêu hướng về phía đông, chậm rãi nói. Anh đứng tần ngần ở tầng dưới ngôi nhà đen, nhìn các đồng sự bận rộn làm việc, anh chỉ muốn được yên tĩnh một lát.

Chợt anh nhìn thấy Vũ Nhi nằm trên cánh cửa thương được khiêng ra khỏi ngôi nhà đen. Rõ ràng cô đã bị kinh hãi tột cùng, cô sẽ được đưa đến bệnh viện để chữa trị. Diệp Tiêu lao đến bên Vũ Nhi, anh nhìn thấy Vũ Nhi nước mắt đầm đìa khắp khuôn mặt, cô nhắm chặt mắt, trông nét mặt Vũ Nhi vô cùng đau khổ. Diệp Tiêu biết lúc này không nên làm phiền cô, cô đang chìm đắm trong sự đau khổ khi mất đi người mình yêu thương. Anh nhìn theo Vũ Nhi đến khi cô được đưa lên xe cấp cứu rời khỏi ngôi nhà đen, anh thầm nói với Vũ Nhi: “Vũ Nhi, em đừng bao giờ trở về ngôi nhà đen nữa.”

“Cậu ấy đã thực hiện lời thề của mình.” Diệp Tiêu khẽ nói, anh nghĩ lại lời thề của Đồng Niên trước mặt anh. “Nếu như tôi ức hiếp Vũ Nhi tôi sẽ ngã từ trên mái nhà ngôi nhà đen xuống mà chết.”

Diệp Tiêu không quay lại ngôi nhà đen nữa, anh đã chịu đựng ngôi nhà đó quá đủ rồi. Anh đã dặn kỹ các đồng nghiệp, cần phải tháo tất cả các con mắt mèo trên cánh cửa của các phòng đem về Sở. Dù các đồng nghiệp không hiểu nổi yêu cầu này, nhưng họ vẫn làm theo.

Bỗng nhiên sau lưng anh lại vang lên giọng nói quen thuộc của anh bạn đồng nghiệp: “Diệp Tiêu, chúc mừng anh.”

“Có gì đáng chúc mừng chứ?” Giọng nói của Diệp Tiêu tràn ngập sự buồn bã.

“Sao anh lại cau mày thảo nào thế? Hung thủ vụ án bóp cổ liên hoàn cuối cùng cũng đã bị anh bắt, cần phải biết rằng, vụ án lớn thế này cả đội chúng ta cũng rất khó gặp được đấy. Lần này ít nhất anh cũng phải được khen hạng nhất đấy nhỉ?” Ánh mắt của anh bạn đồng nghiệp toát ra sự ngưỡng mộ, rồi anh ta lại thở dài và tiếp tục nói tiếp: “Trước đây tôi cứ tưởng câu chuyện mộng du giết người như ác quỷ Jack chỉ xuất hiện trong truyền thuyết của Luân Đôn vào thế kỷ XIX, thật không ngờ lần này chúng ta lại thực sự nhìn thấy ác quỷ Jack của Trung Quốc.”

Diệp Tiêu không bình luận gì, anh nhìn ngôi nhà đen phía sau lưng, trong mắt anh ánh lên thứ gì đó rất đặc biệt.

Anh chậm rãi nói: “Mặc dù Đồng Niên đã thừa nhận mình chính là hung thủ của các vụ án bóp cổ. Nhưng tôi vẫn cảm thấy có một số điểm nghi vấn chưa được làm rõ.”

“Chẳng phải chúng ta đã đối chiếu dấu vân tay sao? Dấu vân tay rõ nét phát hiện ở trên cửa của nhà La Tư chính là của Đồng Niên.” Anh bạn đồng

nghiệp nói rất chắc chắn.

Diệp Tiêu lại thở dài, nói: “Nhưng tôi vẫn cảm thấy đêm nay, ngoài nơi đây, còn xảy ra sự việc nào đó.”

“Còn có sự việc gì nữa? Ở đâu?”

Tiếng chuông điện thoại của anh chọt vang lên.

Mắt Diệp Tiêu nhìn chăm chăm vào chiếc di động gài ở thắt lưng anh bạn đồng nghiệp. Anh ta thấy ánh mắt Diệp Tiêu có gì đó khác lạ, anh bắt máy: “Alo, là tôi đây... gì cơ? Anh nói gì? Giống y như mấy vụ án trước á? Không thể như vậy được, anh chắc chắn? Trời ơi, được rồi, chúng ta sẽ đến đó ngay.”

Anh bạn đồng nghiệp tắt máy, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, anh từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Diệp Tiêu nói: “Anh đoán không sai, đúng là còn xảy ra việc khác, đã xảy ra vụ án bóp cổ thứ sáu.”

Diệp Tiêu gật đầu, anh nắm tay thành nắm đấm, rồi cùng đồng sự lao về phía xe ô tô.

Chương 79

5h30' sáng, trời đã sáng tỏ.

Diệp Tiêu và đồng nghiệp đến phòng khám tâm lý của Mã Nhược Lan. Ở cửa phòng khám, anh nhìn kỹ mấy bức tranh quảng cáo, anh biết đó là sản phẩm của Vũ Nhi, anh chỉ cảm thấy những hình ảnh trong bức tranh quảng cáo dường như chính là cảnh trong giấc mơ của anh.

Họ nhanh chóng đến hiện trường vụ án, Diệp Tiêu không chú ý đến nạn nhân đang nằm dưới đất ngay, mà anh chú ý đến vườn hoa nhỏ phía sau căn phòng. Anh nhận ra mấy bông hoa gần sát cửa sổ đã tàn, nhiều cánh hoa dính lên cửa sổ kính, giống như những vết máu lấm tẩm.

Đã có mấy cảnh sát đợi họ ở trong phòng. Đồng nghiệp của Diệp Tiêu quan sát tỉ mỉ nạn nhân Mã Nhược Lan, anh khẳng định chắc chắn với Diệp Tiêu, dù xét trên phương thức gây án hay vết hằn trên cổ nạn nhân đều thực sự giống y hệt những vụ án trước, do cùng một hung thủ gây ra. Thời gian tử vong của nạn nhân vào khoảng bốn giờ sáng, vừa khớp với thời gian Đồng Niên dìu Vũ Nhi cùng đối mặt với cảnh sát ở trên mái ngói nhà đen. Diệp Tiêu chú ý đến một chi tiết ở hiện trường vụ án, chiếc điện thoại trên bàn làm việc chưa đặt vào đúng vị trí, ống nghe bị rơi xuống bàn, treo lủng lẳng bởi dây điện thoại.

Anh bạn đồng nghiệp lắc đầu bất lực nói: “Thật không ngờ, thì ra đến tận bây giờ, hung thủ thực sự vẫn nhón như ngoài vòng pháp luật. Nhưng sao Đồng Niên lại phải tự nhận chứ?”

Diệp Tiêu không trả lời câu hỏi của đồng nghiệp, mà nói khẽ, “thời gian

báo án chưa đến năm giờ sáng, ở đây ngoài nạn nhân và hung thủ, thật khó mà tưởng tượng nổi còn có người nào nữa. Cho nên, tôi muốn gặp người báo án.”

Thế là, họ đến một gian phòng khác, ở đây, Diệp Tiêu nhìn thấy người báo án, đó là Hứa Văn Minh.

Diệp Tiêu nhớ ngay đến sự việc xảy ra ở ngôi nhà đối diện ngôi nhà đen hôm trước, chính là người đàn ông đang đứng trước mặt anh đây. Diệp Tiêu đẩy Hứa Văn Minh đến tường lạnh lùng nói: “Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Nhìn khuôn mặt Diệp Tiêu, Hứa Văn Minh cũng nhớ ra, anh nói đầy sợ hãi: “Sao lại là anh? Tôi không hề nói chuyện đó với bất cứ ai, thật đấy, xin hãy tin tôi.”

“Tôi không nói điều đó.” Diệp Tiêu thả anh ta ra, từ tốn nói: “Xin lỗi, anh hãy kể lại sự việc vừa mới xảy ra.”

“Nạn nhân tên là Mễ Nhược Lan, tôi là bạn của cô ấy. Sáng sớm hôm nay, tôi gặp phải cơn ác mộng, tôi mơ thấy cô ấy bị người khác sát hại, tôi rất sợ hãi, nên muốn đến xem thế nào.”

Diệp Tiêu biết lý do này rõ ràng là nói dối, kiểu nói dối ngu ngốc thế này anh đã nghe quá nhàm rồi, thường thì mọi người thường bịa ra một số lý do để che giấu sự riêng tư, không muốn người khác biết. Nhưng, anh vẫn cứ hỏi thêm: “Vào lúc chưa đến năm giờ sáng sao? Sao anh biết cô ấy ở phòng khám mà không phải ở nhà? Xin lỗi, tôi hỏi một câu khá riêng tư, ngoài việc là bạn bè như anh vừa nói, rốt cuộc giữa anh và nạn nhân có mối quan hệ gì?”

“Điều này...” Hứa Văn Minh hơi căng thẳng, anh cúi đầu, chậm rãi nói: “Anh đoán quả không sai, giữa tôi và cô ấy có một mối quan hệ mờ ám.”

“Tôi hiểu rồi.”

Hứa Văn Minh tiếp tục nói: “Lúc đầu, tôi đã gọi điện đến nhà Mễ Nhược Lan, nhưng không ai nhắc máy. Sau đó, tôi lại gọi vào di động của cô ấy, cũng vẫn không ai trả lời. Tôi đoán có thể đã xảy ra chuyện gì, tôi cảm thấy cô ấy có khả năng đã ở lại phòng khám. Mễ Nhược Lan trước đây có đưa cho tôi chìa khóa của phòng khám, nên tôi có thể tự vào được, khi tôi bước vào phòng làm việc của cô ấy, tôi liền phát hiện ra ngay thi thể của cô ấy, sau đó tôi lập tức báo án.”

Anh bạn đồng nghiệp đã ghi chép lại tất cả, sau đó anh đưa Hứa Văn Minh đến Sở công an để viết tường trình. Trước khi Hứa Văn Minh đi khỏi, Diệp Tiêu chợt nhớ ra anh là sếp của Vũ Nhi, liền nói với Hứa Văn Minh.

“Anh là sếp của Vũ Nhi phải không? Hôm nay cô ấy không thể đi làm được.”

“Vũ Nhi đã xảy ra chuyện gì?”

“Đồng Niên của cô ấy đã chết rồi.”

Trong mắt Hứa Văn Minh toát ra tia nhìn sợ hãi, anh lắc đầu, rồi đi ra

cùng với đồng nghiệp của Diệp Tiêu, anh sẽ bị đưa đến Sở công an để viết tường trình.

Diệp Tiêu đi đi lại lại mấy vòng trong phòng khám, anh còn xem danh sách những người đến khám, anh nhìn thấy tên Đồng Niên, anh chợt nghĩ ra điều gì. Khi anh đi tới cuối hành lang, anh chợt nhìn thấy một bức tranh sơn dầu vẽ mắt mèo.

Mắt mèo đang lạnh lùng nhìn anh.

Chương 80

Trước khi trở về Sở, Diệp Tiêu trở lại ngôi nhà đen. Nói một cách chính xác, anh không bước vào ngôi nhà đen, mà đi thẳng vào ngôi nhà phía sau ngôi nhà đen. Anh lao nhanh lên tầng ba của ngôi nhà, mở gian phòng anh vẫn dùng để theo dõi ngôi nhà đối diện.

Đầu tiên Diệp Tiêu nhìn thấy hai hàng chữ trên tường, đây chính là sự sỉ nhục và kích thích mà hung thủ đã để lại cho anh. Sau đó, ánh mắt anh dịch chuyển sang mấy khung ảnh treo trên bức tường khác.

Anh lấy khung ảnh xuống, trên khung ảnh có một lớp bụi dày bao phủ, anh lấy tay phỉ nhẹ lớp bụi, trong những bức ảnh đen trắng đó, anh nhìn thấy một bức chụp toàn thể gia đình. Cả gia đình gồm bốn người, bố mẹ ở độ tuổi trung niên ngồi trên ghế, hai cậu thiếu niên đứng phía sau họ, cậu đứng bên trái chừng mười tám, mười chín tuổi, còn cậu đứng bên phải chắc khoảng mười lăm, mười sáu tuổi. Anh nhìn lại khuôn mặt người thiếu niên đứng bên trái, khuôn mặt này khiến anh liên tưởng đến Hứa Văn Minh trẻ đi mười mấy tuổi, chắc sẽ có khuôn mặt như thế này. Còn ánh mắt cậu thiếu niên bên phải trông vô cùng u sầu, như thể đang ẩn giấu điều gì.

Chợt Diệp Tiêu phát hiện ra phía sau lưng khung ảnh có kẹp thêm một số thứ, dường như có một lớp ở giữa. Anh mở từng kẹp giữa sau khung ảnh, nhìn thấy trong đó để một tập giấy vẽ. Những trang giấy này dường như khá lâu năm rồi, ở góc đều có vết mốc, ố vàng. Trên giấy là tranh ký họa bằng bút chì, trên từng bức tranh đều ghi rõ ngày hoàn thành, có tất cả mười mấy bức, Diệp Tiêu giờ đến bức tranh có thời gian lâu nhất, đó là ngày 10 tháng 12 năm 1987.

Trong tranh có một ô cửa sổ rộng, bên trong cửa sổ có một bàn phấn trang điểm, trước bàn phấn có một người phụ nữ tóc dài đang ngồi. Có thể nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ đó trong gương của bàn phấn, cô ta rất xinh đẹp, đang chải mái tóc dài, trước ngực cô còn đeo một sợi dây chuyền. Diệp Tiêu nhìn sang ngôi nhà đen qua cửa sổ, bức tranh này chính là vẽ cảnh trong phòng ngủ. Ở tầng hai có thể khẳng định, tất cả những thứ trong bức tranh này được vẽ từ chính góc độ này.

Diệp Tiêu giờ tiếp theo đúng trình tự thời gian, anh nhìn thấy người phụ nữ trong tranh thường xuyên ngồi trong một gian phòng vẽ tranh, trong những bức tranh này, hình tượng người phụ nữ dường như vô cùng hoàn mỹ. Diệp Tiêu còn cảm thấy khuôn mặt của người phụ nữ trong tranh có vài phần giống Vũ Nhi.

Trong bức tranh tiếp theo, có xuất hiện một người đàn ông, người đàn ông đó giơ tay lên tát vào mặt người phụ nữ. Một bức tranh kế tiếp đều thường xuyên xuất hiện cảnh người đàn ông đánh đập người phụ nữ. Trong đó có một bức tranh người phụ nữ nằm dưới đất, đê lộ tám lưng trần, trên lưng chằng chịt những vết thương.

Thời gian hoàn thành mấy bức tranh cuối là ngày 19 tháng 6 năm 1988. Thoạt tiên anh nhìn thấy người đàn ông và người phụ nữ đang nói chuyện trong phòng, nét mặt vô cùng đáng sợ. Tiếp theo là cảnh người đàn ông bóp chặt cổ người phụ nữ. Cảnh tượng cuối cùng, hình như người phụ nữ đã chết, cô bị dính chặt vào bức tường, người đàn ông đang dùng gạch, vữa để xây một bức tường mới lên trên người phụ nữ, đây là bức tranh cuối cùng.

Diệp Tiêu lại hướng ánh mắt sang cửa sổ tầng ba đối diện, bây giờ, bức tường đó đã được dọn, bộ xương đó cũng đã được đưa đến Sở công an để điều tra. Cuối cùng anh đã hiểu, bộ xương đó là của ai và cô ấy đã bị ai sát hại. Diệp Tiêu rút di động, gọi cho đồng nghiệp: “Alo, tôi, Diệp Tiêu đây, Hứa Văn Minh có còn ở đó không?”

“Vừa viết tường trình xong, đang làm thủ tục cho anh ta đi.”

Diệp Tiêu vội nói: “Đừng để anh ta đi, tôi còn có một số việc cần hỏi anh ta. Còn nữa, anh hãy giúp tôi kiểm tra xem, Hứa Văn Minh ở đâu trước năm hai mươi tuổi? Cám ơn.”

Chờ đợi giây lát ở đầu dây bên kia vang lên giọng đồng nghiệp, anh nói địa chỉ nhà mà hơn mười năm trước Hứa Văn Minh đã sống - chính là ngôi nhà này.

Diệp Tiêu lắc đầu: “Tôi đã đoán đúng, cám ơn anh, nhớ phải giữ anh ta lại, tôi về ngay đây. Tạm biệt.”

Rõ ràng, lần trước khi Diệp Tiêu phát hiện ra Hứa Văn Minh ở dưới nhà, anh ta đã nói dối, anh ta không phải đến thăm Vũ Nhi, mà là đến thăm lại nhà cũ. Diệp Tiêu cất khung ảnh và các bức tranh ký họa vào trong cặp của mình, rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Chương 81

Khi Diệp Tiêu trở lại Sở, Hứa Văn Minh vẫn còn đang trả lời các câu hỏi, và viết bản tường trình dài dằng dặc. Nhưng Diệp Tiêu không đi thẳng đến gặp Hứa Văn Minh mà ngồi vào trước máy vi tính, mở kho dữ liệu cá nhân của dân cư toàn thành phố.

Anh đang tra tư liệu về Hứa Văn Minh và các thành viên trong gia đình anh ta.

Thì ra, Hứa Văn Minh sống từ bé đến hai mươi tuổi ở ngôi nhà phía sau ngôi nhà đen. Sau đó, Hứa Văn Minh thi đỗ vào Học viện Mỹ thuật, sau khi tốt nghiệp Học viện Mỹ thuật, anh đi du học, chuyên ngành quảng cáo, đến tận ba năm trước mới về nước, mở công ty quảng cáo Đối Song. Qua những tư liệu lưu giữ trong máy tính, Hứa Văn Minh chưa hề phạm pháp lần nào.

Bố mẹ Hứa Văn Minh, gặp tai nạn giao thông khi đi du lịch nước ngoài vào tháng 01 năm 1990, lúc đó Hứa Văn Minh đang học ở Học viện Mỹ thuật, trong nhà chỉ còn lại một mình cậu em trai Hứa Thiên Minh. Sau khi bố mẹ qua đời, Hứa Thiên Minh do tâm trạng u buồn, mắc chứng trầm cảm nên thường xuyên nghỉ học. Từ đó tâm trạng cậu lúc tốt lúc xấu. Năm 1993 cậu được chú ruột đưa đến bệnh viện ở vùng khác để chữa trị chứng bệnh trầm cảm. Nhưng đến năm 1998, Hứa Thiên Minh tự ý rời khỏi bệnh viện đó và không ai biết cậu ta đã đi đâu, từ đó về sau, không còn bất cứ ghi chép gì trong hồ sơ của cậu.

Sau khi xem hết những thông tin này, Diệp Tiêu lấy khung ảnh mang từ căn phòng đó ra, nhìn kỹ thiếu niên bên phải trong bức ảnh chụp cả gia đình. Ánh mắt cậu thiếu niên đó vô cùng u buồn, u buồn đến độ làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

Diệp Tiêu cầm theo khung ảnh và rời khỏi phòng đi sang gian phòng Hứa Văn Minh đang viết bản tường trình. Hứa Văn Minh vừa nhìn thấy Diệp Tiêu tiến vào nét mặt thoáng biến sắc. Diệp Tiêu lạnh lùng nhìn anh ta, sau đó đặt khung ảnh trước mặt Hứa Văn Minh. Hứa Văn Minh lập tức ngẩn người, Diệp Tiêu chậm rãi nói: “Lần trước khi chúng ta gặp nhau, anh đã nói dối, có đúng vậy không?”

Hứa Văn Minh ngập ngừng giây lát, cuối cùng cúi đầu và nói: “Đúng vậy, tôi đã nói dối. Tôi chỉ muốn về thăm lại nhà cũ, chẳng lẽ lại không được?”

“Nếu đã vậy, sao anh lại còn nói dối?”

Hứa Văn Minh không trả lời.

“Được, vậy tôi hỏi anh, Hứa Thiên Minh là ai?”

Nghe thấy cái tên này, Hứa Văn Minh lập tức ngẩng đầu lên: ”Thiên Minh? Nó là em trai tôi.”

Sau đó, Diệp Tiêu lấy những bức tranh ký họa ra, bày từng bức ra trước mặt Hứa Văn Minh, hỏi: “Ai vẽ những bức tranh này?”

Hứa Văn Minh nhìn những bức tranh đó, bỗng chốc khuôn mặt anh trắng bệch, toàn thân anh mềm nhũn, miệng cũng lắp ba lắp bắp: “Tôi không phạm tội, tôi thực sự không có tội.”

“Tôi tin anh không có tội, thế nên chỉ cần anh nói ra hết những gì anh biết, anh có thể chứng minh anh không phạm tội.”

Hứa Văn Minh gật đầu nói: “Được, tôi sẽ nói cho các anh. Những bức tranh anh đem đến không phải do tôi vẽ, mà là em trai tôi - Hứa Thiên Minh vẽ. Hồi nhỏ, tôi và em trai đều rất thích vẽ. Chúng tôi sống trong ngôi nhà đối diện ngôi nhà đen, từ cửa sổ của chúng tôi có thể quan sát thấy mọi việc xảy ra trong ngôi nhà đen. Khi đó trong ngôi nhà đen có vợ chồng họ Đồng và cả con của họ nữa. Người phụ nữ đó rất xinh đẹp, đã cuốn hút tôi và em trai nên chúng tôi thích vẽ tranh ký họa người phụ nữ đó.”

“Người phụ nữ đó có phải là mẹ Đồng Niên không?”

“Đúng vậy. Có thể người phụ nữ đó là một họa sĩ, điều này đã kích lệ giấc mơ trở thành họa sĩ của hai anh em tôi, chúng tôi cũng học vẽ một cách đầy phấn khích, đặc biệt là em trai tôi. Tôi phát hiện ra nó có tình cảm đặc biệt đối với người phụ nữ trong ngôi nhà đen, nó bắt đầu thường xuyên ngھn cổ ra khỏi khung cửa sổ để quan sát tất cả mọi sự việc xảy ra trong ngôi nhà đen, thậm chí nó còn mua cả ống nhòm để nhìn trộm người phụ nữ ở nhà đối diện. Hồi đó, tôi đã sợ nó sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, tôi nhận thấy, nó đã thích người phụ nữ đó. Nhưng khi đó, nó mới chỉ là cậu bé mười lăm, mười sáu tuổi, tình yêu của nó rất mơ hồ, rất thuần khiết, không hề có chút vẩn đục nào, chỉ đơn giản là một kiểu si tình. Nó hay nhìn ngôi nhà đen và vẽ ký họa, có lúc thậm chí còn vẽ ngoại cảnh người đàn ông đánh đập người phụ nữ trong ngôi nhà đen. Em trai tôi rất thương người phụ nữ đó, nó căm hận người đàn ông đó, thậm chí nó còn viết thư tình cho người phụ nữ đó.

“Vậy mấy bức tranh sau cùng thì sao?” Diệp Tiêu chỉ vào mấy bức tranh ghi chép lại cảnh mẹ Đồng Niên bị sát hại.

“Tôi không chính mắt nhìn thấy sự việc xảy ra đêm hôm đó, ngày hôm sau em trai mới nói cho tôi biết. Nó nói nó hận người đàn ông đó, hận đến cực điểm, người đàn ông đó đã cướp đi tình yêu duy nhất của nó, nó hy vọng ông ta chết đi. Thế là, nó viết cho người đàn ông vài lá thư đe dọa, viết hết những cảnh nó nhìn thấy hôm đó vào trong thư, thật không ngờ, chẳng bao lâu người đàn ông đó đã bị ngã từ trên mái nhà xuống và mất mạng, tôi đoán, chắc ông ta nhận được lá thư đe dọa sợ quá nên tự sát.”

“Về sau em trai anh thế nào?”

Hứa Văn Minh thở dài nói: “Từ sau khi người phụ nữ trong ngôi nhà đen qua đời, em trai tôi đã thay đổi hoàn toàn, nó trở nên u uất, đêm nào cũng gặp ác mộng. Chắc là do đêm hôm sau khi tận mắt chứng kiến toàn bộ quá

trình mưu sát, nó chịu đựng sự sợ hãi và kích động quá độ, tạo thành một vết thương tâm lý nghiêm trọng không bao giờ có thể xoa dịu được. Thực ra, nó vốn là một đứa thông minh, trí tuệ của nó hơn hẳn tôi. Hồi nó còn nhỏ, ai cũng nói nó sẽ làm nên nghiệp lớn, ai ngờ cánh cửa sổ đó đã hủy hoại cả cuộc đời nó. Sau khi bố mẹ tôi gặp tai nạn, nó đã thực sự mắc chứng trầm cảm, bị đưa vào bệnh viện. Sau đó, tôi đi ra nước ngoài du học, dần dần cũng mất liên lạc với nó. Ba năm trước, tôi trở về nước, việc đầu tiên tôi làm chính là tìm em trai tôi, nhưng không tìm thấy, giữa biển người mênh mông biết tìm nó ở đâu.”

Diệp Tiêu gật đầu, anh tin những điều Hứa Văn Minh đang nói đây mới là sự thực. Anh rót cho Hứa Văn Minh một cốc nước, Hứa Văn Minh uống xong tiếp tục nói: “Cảm ơn anh. Cho đến tận một tháng trước, Vũ Nhi đến xin việc tại công ty tôi, tôi nhận ra cô ấy giống y hệt người phụ nữ ở trong ngôi nhà đen, nên tôi lập tức quyết định tuyển dụng cô ấy. Nhưng, điều khiến tôi càng kinh ngạc hơn chính là việc xảy ra cách đây hơn một tuần, tôi nhận được điện thoại của em trai tôi. Tôi đã mất liên lạc với nó bao năm, đột nhiên nó liên lạc, khiến tôi vừa mừng vừa lo.”

“Anh nên mừng mới phải chứ, sao lại lo?”

“Bởi vì giọng nó trong điện thoại rất kỳ quái toàn nói những điều vô cùng khó hiểu, lúc thì đầy tính triết lý, lúc thì lại đầy bạo lực và máu me, tôi cảm thấy, chỗ này của nó có vấn đề?” Vừa nói, anh ta chỉ tay vào đầu mình, anh lắc lắc đầu, rồi nói tiếp: “Trong điện thoại nó hẹn gặp tôi tại ngôi nhà cũ của chúng tôi. Thế nên tôi đã vội vàng đến đó, thật không ngờ lại gặp anh ở đó, lúc đó, tôi rất sợ nên liên tưởng ngay đến những sự việc khủng khiếp, nên đã nói dối anh. Đến tận mấy hôm trước, cuối cùng nó cũng đến công ty tôi, anh em tôi lần đầu tiên gặp sau mười năm xa cách, tôi lẽ ra phải vui mới phải, thế nhưng tôi lại có một dự cảm chẳng lành.”

“Các anh đã nói những gì?”

“Chúng tôi chỉ trò chuyện một lát, chủ yếu ôn lại những chuyện cũ, đặc biệt là những chuyện về người phụ nữ trong ngôi nhà đen. Tôi thấy nó chắc là bị điên rồi, nó vẫn sống trong ký ức của mười mấy năm trước, thậm chí nó còn cho rằng người phụ nữ vẫn còn sống. Nó thường nhắc đến tên Đồng Tuyết Thôn, nó nói nó vô cùng sùng bái người có cái tên Đồng Tuyết Thôn, nhưng Đồng Tuyết Thôn rốt cuộc là ai?”

Chương 82

Cuối cùng Vũ Nhi cũng tỉnh lại, cô từ từ mở mắt, nhận ra mình đang nằm trong phòng bệnh đặc biệt trong bệnh viện. Bệnh viện đã kiểm tra tổng thể, cô không hề bị thương, sáng mai cô có thể rời khỏi đây.

Cô chợt cảm thấy khát nước, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ đã là nửa đêm, cô không muốn làm phiền người khác vào lúc này, thế nên, cô nhắm mắt lại, lặng lẽ hồi tưởng lại tất cả mọi việc xảy ra đêm qua. Cô đã vĩnh viễn mất Đồng Niên rồi, trong óc cô không ngừng hiện lên cái khoảnh khắc cuối cùng Đồng Niên lao mình nhảy xuống. Anh đã chết rồi sao? Đúng vậy, Vũ Nhi nhớ khi mình bị khiêng ra khỏi ngôi nhà đen, cảnh sát đã nói với cô: Đồng Niên đã chết ngay tại chỗ. Nhưng cô vẫn luôn cảm thấy Đồng Niên chưa chết, anh vẫn đang sống bên cạnh cô, mãi mãi bảo vệ che chở cho cô.

Đột nhiên cửa phòng bệnh bật mở, Vũ Nhi lại mở mắt, cô nhìn thấy một người đàn ông bước vào, khuôn mặt người đàn ông trông khá quen, Vũ Nhi cảm thấy mình đã gặp anh ta ở đâu đó. Cô nhớ ngay ra cái hôm ở công ty, sau khi hết giờ làm, có một người đàn ông lạ đến tìm Hứa Văn Minh, chính là anh ta.

Người đó ăn mặc chỉnh tề, trông rất lịch sự, tay trái cầm một cốc nước, tay phải ôm một bó hoa tươi màu trắng, mỉm cười với Vũ Nhi và nói: “Chào em, Vũ Nhi.”

“Anh là ai? Có phải giám đốc Hứa bảo anh đến đây không?” Vũ Nhi hỏi anh ta.

“Đúng vậy, bây giờ tôi là đồng nghiệp mới của cô, giám đốc Hứa có chút việc không đến được, anh ấy bảo tôi đến thăm cô.” Người đàn ông bước đến bên Vũ Nhi, ngồi xuống ghế cạnh giường nói: “Vũ Nhi, tôi nghĩ giờ chắc cô đang khát.” Anh ta giơ cốc nước ra trước mặt Vũ Nhi.

“Cảm ơn anh, đúng là tôi đang khát.” Vũ Nhi cảm thấy cổ họng mình khô khốc lạ thường, giống như là bị thiêu vậy, cô đón lấy cốc nước, uống một hơi hết sạch, dòng nước đã xoa dịu cổ họng cô khiến cô dễ chịu hơn nhiều. Cô nhận ra người đàn ông đang chăm chú nhìn cô và mỉm cười. Nhưng cô vẫn nói rất lịch sự: “Cảm ơn anh đã đến thăm tôi, nhưng giờ đã rất muộn rồi.”

“Không, đêm vừa mới bắt đầu thôi.” Người đàn ông nhẹ nhàng nói, giọng anh ta vô cùng dịu dàng, có sức lôi cuốn mạnh mẽ, sau đó, anh ta tặng cho Vũ Nhi bó hoa trắng đang cầm trong tay.

Vũ Nhi đón lấy bó hoa, ngửi thấy hương thơm từ các bông hoa, một luồng hương nhẹ nhàng được hít sâu vào cơ thể cô, cô cảm thấy rất dễ chịu, còn có thể khiến cô được thanh thản, cô đặt bó hoa lên đầu giường, nói: “Cảm ơn anh. Sao anh lại tặng hoa cho tôi?”

“Cô không chú ý thấy đây là một bó hoa màu trắng hay sao? Tôi nghe nói Đồng Niên đã đi rồi, hoa trắng là để tưởng niệm vong linh.”

Vũ Nhi nhìn những cánh hoa màu trắng, những cánh hoa đó trông thật là thuần khiết, tinh khôi, cô đau khổ gật đầu: “Đúng vậy, Đồng Niên đã mãi mãi ra đi.”

“Cô biết tại sao anh ấy phải ra đi không?” Người đàn ông tiến sát vào cô,

nói. Vũ Nhi chợt nhìn thấy trên trán anh ta có một vết thương, có vẻ như là vết thương mới.

“Bởi vì anh ấy phải chuộc tội. Anh ấy đã phạm tội, tội rất nặng, anh ấy cho rằng anh ấy cần phải lấy tính mạng để chuộc tội.”

“Anh ấy phạm tội với ai?”

Vũ Nhi ngừng giây lát rồi nói: “Anh ấy giết người, giết rất nhiều người, đó là những cô gái vô tội.”

Người đàn ông lắc đầu, từ tốn nói: “Ngoài những người đó, còn có thêm một người nữa.”

“Anh muốn ám chỉ ai?”

“Cô.”

Ngón tay anh ta chỉ thẳng vào mặt Vũ Nhi, sau đó từ từ thu tay lại.

“Tại sao lại là tôi?”

“Bởi vì nhìn cô cô, tôi có thể nhận ra.” Anh ta mỉm cười.

Vũ Nhi giơ tay lên sờ cổ, ngoài sợi dây chuyền, trên cổ cô vẫn còn lưu lại một vết xiết cổ mờ mờ, trong mắt cô thoáng xuất hiện sự sợ hãi, nhưng cô không nói gì.

“Ai đã làm việc này?”

Vũ Nhi quay đầu đi hướng khác, nhìn màn đêm mênh mang ngoài cửa sổ, không kìm lòng nổi và nước mắt đã thi nhau rơi xuống.

“Tôi đoán, chắc là Đồng Niên gây ra, có phải không?”

Cuối cùng Vũ Nhi cũng quay đầu lại, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào: “Đúng vậy!”

Người đàn ông gật đầu, nói: “Tôi đoán không sai. Cô biết tại sao anh ta lại muốn giết cô không?”

“Tại sao?” Vũ Nhi hỏi lại anh ta.

“Bởi vì anh ta nghi ngờ cô phản bội anh ta, anh ta sợ sẽ mất cô.”

“Không, bởi vì anh ấy yêu tôi.” Vũ Nhi cố gắng phản bác lại.

“Yêu và hận chỉ là một giới hạn vô cùng mong manh, yêu đến cực điểm chính là hận.” Anh ta nói nhẹ nhàng bên tai Vũ Nhi, ánh mắt anh ta vô cùng u uất, có lúc, Vũ Nhi thích kiểu ánh mắt này, anh ta tiếp tục nói: “Vũ Nhi, cô đã đọc cuốn hồ công án “Tứ tất bình” chưa?”

“Tứ tất bình? Tôi đọc rồi.” Trước mắt Vũ Nhi dường như xuất hiện cảnh tượng bức bình phong hãi hùng được miêu tả trong truyện.

“Cô có biết tại sao Đẳng huyện lệnh lại dùng câu chuyện Tứ tất bình để che đậy kế hoạch mưu sát vợ của ông ta không?”

Nghe đến đây, Vũ Nhi nhớ đến bức ảnh của mẹ Đồng Niên được kẹp trong mấy trang cuối của cuốn “Tứ tất bình” trong thư phòng, có đợt cô còn tưởng đó chính là cô. Bỗng nhiên, Vũ Nhi cảm thấy vô cùng căm ghét và phẫn nộ đối với Đẳng huyện lệnh trong tiểu thuyết, nên cô nói đầy căm phẫn: “Bởi vì ông ta đố kỵ.”

“Cô nói đúng lắm, đồ kị.” Khi nói, anh ta đặc biệt nhấn mạnh hai âm cuối, “Đồ kị khiến con người phát rồ, đồ kị khiến con người phạm tội. Đồ kị, hung ác, tham lam, lừa dối, phần nộ, kiêu ngạo và dâm dục, tất cả các tội lỗi đều bắt đầu từ những thứ này, bao gồm cả Đồng Niên của cô.”

Vũ Nhi mở to mắt: “Cho nên anh ấy mới muốn giết tôi?”

“Đúng vậy, anh ta đồ kị. Bây giờ, cô còn hận anh ta không?”

“Tôi...” Trong đầu Vũ Nhi bỗng lướt qua những thứ vô cùng kỳ quái, trước mắt cô hiện lên một khoảng không mơ hồ, mờ ảo, cô không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng, cô lắc đầu: “Sao tôi phải hận anh ấy chứ?”

“Bởi vì anh ấy đã bóp cổ cô!” Người đàn ông chợt tỏ rõ sự bức tức, giơ tay ra sờ lên cổ Vũ Nhi, Vũ Nhi cảm thấy đôi tay anh ta lạnh như băng, sự lạnh giá ngấm vào cơ thể cô.

Cô muốn phản kháng, nhưng cô nhận ra mình không thể nhúc nhích được gì, dường như thân thể cô không còn thuộc về cô, trong khoảnh khắc, cô đã nhận ra, người đàn ông trước mắt cô chắc chắn đã bỏ thuốc vào trong cốc nước và đưa cô uống.

“Anh muốn làm gì? Rốt cuộc anh là ai?”

“Tôi muốn làm gì à? Rốt cuộc tôi là ai à? Lẽ nào cô đã quên tôi nào tôi cũng chăm chú ngắm nhìn cô từ cửa sổ?” Người đàn ông cười đau khổ: “Không, cô không thể quên được, không thể quên được! Trên ngực cô đeo viên đá mắt mèo, cô có một con mèo trắng đáng yêu, cô có thể vẽ những bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp, cô thích ngồi trước cửa sổ thư phòng đọc sách.”

“Không anh nhớ nhầm rồi! Đó không phải là tôi.” Vũ Nhi nói thật to, lúc này đây cô chỉ còn đủ sức để nói, trong mắt cô tràn ngập nỗi sợ hãi khi nhìn người đàn ông trước mắt.

“Tôi sao có thể nhớ nhầm được chứ? Bởi vì tôi yêu cô.”

“Anh nói gì cơ?” Vũ Nhi ngăn người nhìn anh ta.

“Tôi nói tôi yêu cô, từ rất lâu rồi, tôi luôn yêu cô, lúc đó tôi mới chỉ là cậu thiếu niên mười sáu tuổi. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn yêu cô. Người đàn ông đó nghi ngờ cô phản bội, có phải vậy không? Ông ta còn thường xuyên đánh đập cô, phải vậy không? Để tôi nói cho cô biết, chỗ này của ông ta có vấn đề, thực sự có vấn đề.” Anh ta chỉ tay vào đầu mình.

“Chỗ này của anh đúng là có vấn đề thật.” Vũ Nhi bạo gan nói.

Nhưng anh ta lại cười, nói: “Xem ra, cô thật sự đã quên rồi. Tôi hôm đó, trong phòng ở tầng ba, ông ta đã bóp chặt cổ cô, càng lúc càng chặt.” Anh ta tiếp tục vuốt ve cổ Vũ Nhi, khiến Vũ Nhi run lẩy bẩy, anh ta vừa vuốt ve vừa nói: “Cuối cùng ông ta bóp chết cô. Đúng vậy, cô đã bị kẻ điên khùng đó sát hại, sau đó, để che giấu tội lỗi vô liêm sỉ của mình, ông ta đã dùng vữa và gạch để chôn chặt cô vào bức tường.”

Vũ Nhi lập tức hiểu ra mẹ Đồng Niên rốt cuộc đã chết như thế nào, nhưng cô không hiểu được vì sao người đàn ông trước mắt cô lại biết được

hết những việc này.

Người đàn ông tiếp tục nói: “Cho đến tận tối hôm đó, cuối cùng cô cũng được cứu thoát ra, có người đã đập vỡ bức tường đó, cô đã được tự do, cô lại trở về chốn nhân gian. Giờ đây, người yêu cô tha thiết đang đứng trước mặt cô.”

“Anh điên rồi!” Vũ Nhi vừa khóc vừa nói.

“Đúng thế, tất cả mọi người đều nói tôi điên, thực ra, bọn chúng mới là đồ điên! Chỉ có bọn điên mới cho rằng thiên tài là kẻ điên. Tại sao bọn chúng lại nói như vậy? Đó là những linh hồn xấu xa tà ác, linh hồn xấu xa tà ác.” Anh ta hẳn giọng nguyên rủa, trông bộ dạng anh ta lúc này thực sự giống một tên ác quỷ: “Cho nên, bọn chúng nhất định phải bị trừng phạt, cách tốt nhất để trừng phạt bọn chúng, chính là...”

Thoáng một cái, đôi tay lạnh giá của anh ta bóp chặt lấy cổ Vũ Nhi, Vũ Nhi cảm thấy cổ họng đau nhức, khó thở, cô muốn hét lên, nhưng lại không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

Vừa bóp chặt cổ Vũ Nhi, anh ta vừa nói: “Thật tuyệt quá, ta cũng bóp cổ những cô gái khác như vậy đấy, từ đứa đầu tiên, đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, tới qua là đứa thứ sáu, còn cô là đứa thứ bảy. Ta đã đưa bọn chúng lên thiên đàng như vậy đấy. Ở trên đó chắc chắn rất đẹp, các cô hẳn phải biết ơn tôi lắm, haha. Ví dụ, cái cô tên La Tư, cô ta biết cô, khi ta nhắc cô với cô ta, cô ta còn khen ngợi cô, khi cô ta còn chưa nói hết câu, ta đã bóp chặt cổ cô ta, giống y như lúc này vậy, chỉ mấy phút sau, cô ta đã tắt thở. Khi ta bước ra khỏi nhà La Tư, ta đã nhìn thấy một người đàn ông tên Đồng Niên đi đến trước cửa nhà cô ta, con người tội nghiệp đó đang mộng du. Khi anh ta tỉnh lại, chắc chắn anh ta sẽ cho rằng chính anh ta giết La Tư.”

Nơi khóe mắt Vũ Nhi chảy ra hai hàng lệ nóng bỏng, giọt lệ này dành cho Đồng Niên đáng thương vô tội của cô.

“Cô khóc à?” Người đàn ông ghé sát vào tai cô, nói: “Không phải khóc đâu. Tối hôm ta nói chuyện với Đồng Niên ở tầng ba, anh ta cũng khóc. Bởi vì ta nói cho anh ta biết, mẹ anh ta bị chôn trong bức tường trong gian phòng đó. Anh ta là kẻ dã man, anh ta thừa hưởng tính hung tàn của bố anh ta, anh ta đã đánh ta, khiến đầu ta bị một vết thương lớn, chảy rất nhiều máu, máu của ta đã chảy xuống sàn nhà tầng ba.”

Vũ Nhi nhìn vết thương trên đầu anh ta, cuối cùng cô đã hiểu vết máu cô phát hiện ra trong phòng ở tầng ba là của ai.

“Được rồi, đừng khóc nữa. Cô có biết không? Vốn dĩ, ta đã chuẩn bị để Đồng Niên thay ta hoàn thành kế hoạch của ta, ta vẫn tưởng anh ta hoàn toàn thừa hưởng gien di truyền của gia tộc họ Đồng, tiếc rằng ta đã sai. Thật không ngờ, trong thời khắc then chốt anh ta lại tha cho cô, điều này chứng tỏ anh ta là một kẻ nhu nhược. Ta thật sự cảm thấy rất lạ, lạ lắm, trải qua bao nhiêu việc như vậy, ảo giác và sự hoang tưởng đã hoàn toàn chiếm ngự trái

tim anh ta, nhưng đến thời khắc cuối cùng tại sao anh ta đột nhiên lại không cảm giận cô nữa? Sự phẫn nộ của anh ta sao bỗng dung lại tiêu tan hết? Ta thực sự không tài nào hiểu được.” Anh ta lắc đầu thật mạnh.

Giờ thì những giọt nước mắt nóng hổi của Vũ Nhi thi nhau rơi xuống, nếu lúc này cô có thể nói, cô muốn lớn tiếng nói với kẻ máu lạnh trước mặt cô rằng. Anh không hiểu được Đồng Niên của tôi, có thể, nổi sợ hãi và thù hận có thể hủy diệt linh hồn và thể xác của một con người, nhưng lại không thể hủy diệt được tình yêu.

Hơi thở của người đàn ông thổi vào mặt Vũ Nhi, anh ta chậm rãi nói: “Chắc cô muốn nói gì phải không? Không cần nói, ta biết rõ trong lòng cô đang nghĩ gì. Bây giờ, ta đành phải tự mình rat ay. Nói thực, ta cũng hơi chán ngán cái trò chơi này rồi đây.”

Cuối cùng cô đã tuyệt vọng.

“Vũ Nhi, để ta nói cho cô biết, ta yêu cô, hãy để chúng ta mãi mãi ở bên nhau.” Ánh mắt người đàn ông toát ra tia nhìn hung dữ, sức mạnh nơi bàn tay anh ta ngày càng tăng, Vũ Nhi chỉ còn nghe thấy âm thanh kỳ quái bên tai, như là tiếng Đồng Niên từ trên trời cao đang vẫy gọi cô, rồi cô dần dần ngất lịm đi.

Chương 83

“Mình đã chết chưa nhỉ?”

Vũ Nhi tự hỏi mình, cô cảm thấy mình đang nằm trong lòng Đồng Niên, hơi thở từ mũi anh đang dịu dàng phả vào mặt cô.

Họ đã lại được ở bên nhau, họ mãi mãi rời xa ngôi nhà đen, rời khỏi thành phố này, trở lại thành phố nơi họ đã gặp gỡ nhau.

Bây giờ cô muốn nhìn thấy Đồng Niên, xem anh có đang mỉm cười giống như trước đây không, thế nên, Vũ Nhi từ từ mở mắt.

Người cô nhìn thấy lại là Diệp Tiêu.

“Vũ Nhi, cuối cùng em cũng đã tỉnh lại rồi.”

“Đồng Niên đâu? Đồng Niên đâu?”

Nghe Vũ Nhi gọi tên Đồng Niên, trái tim Diệp Tiêu chột nhói đau, anh không biết tại sao mình lại có cảm giác này, có thể là do trong tiềm thức của mình nảy sinh một thứ hoang tưởng nực cười đối với Vũ Nhi. Nhưng anh lập tức thoát ngay ra khỏi cảm giác không nên tồn tại này, anh nâng đầu Vũ Nhi lên, nói: “Vũ Nhi, em hãy nhận xem là anh mà.”

“Anh Diệp Tiêu.” Cuối cùng Vũ Nhi cũng đã dần dần tỉnh táo, “Em vẫn còn sống sao?”

“Đương nhiên em vẫn còn sống.” Diệp Tiêu cười.

Vũ Nhi chợt nhớ ra điều gì, nhìn xung quanh vẫn là trong phòng bệnh,

bầu trời bên ngoài cửa sổ đã hơi sáng, trong phòng chỉ có cô và Diệp Tiêu, cô lo lắng hỏi: “Cái người đó đâu anh?”

“Em nói đến Hứa Thiên Minh à? Để anh từ từ nói cho em nghe, mấy giờ đồng hồ trước, anh gọi điện thoại đến bệnh viện, bệnh viện nói cho anh biết vừa có một người tự xưng là người của công ty em đến thăm em. Anh cảm thấy sự việc này rất khả nghi, liền lập tức đến bệnh viện, khi anh bước vào phòng bệnh, anh nhìn thấy một người đàn ông đang bóp cổ em, còn em thì đã ngất lịm. Anh liền lao đến ngăn anh ta lại, anh và hắn đã giằng co một trận kịch liệt trong gian phòng này, anh ta cũng liều mình phản kháng, em nhìn trán anh này.”

Quả nhiên, Vũ Nhi nhìn thấy một vết thương hiện rõ trên trán Diệp Tiêu, còn để lại một vết máu đỏ sẫm.

“Anh Diệp Tiêu, vết thương của anh có nghiêm trọng không?”

“Đã được xử lý sơ qua rồi, anh không sao?” Anh thở dài tiếp tục nói: “Nhưng anh ta không phải là đối thủ của anh, cuối cùng anh ta cũng bị anh dồn đến bên cửa, không còn đường rút chạy. Lúc anh định còng tay anh ta để đưa anh ta về quy án, anh ta chợt nhìn anh mỉm cười, nụ cười vô cùng quái đản, ôi, ánh mắt đó khiến người ta cảm thấy hãi hùng. Anh đã dự cảm được điều gì đó khác thường, khi anh lao đến ôm lấy anh ta, thật không ngờ anh ta đã nhanh hơn một bước lao mình nhảy ra ngoài cửa sổ.”

“Anh ta đã chạy thoát rồi sao?” Vũ Nhi hoảng hốt nhìn ra ngoài cửa sổ phòng bệnh, tưởng tượng ra cảnh tượng người đàn ông đó nhảy ra khỏi cửa sổ.

“Đây là tầng 23 của bệnh viện. Anh ta chết ngay tại chỗ, xác đã bị đưa đi rồi.”

Vũ Nhi vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ dường như ngoài đó là vực sâu vạn trượng. Cuối cùng cô gật đầu, sau đó giơ tay sờ lên cổ mình, vẫn cảm thấy hơi đau, nhưng cô vẫn cố tỏ ra vững vàng, cô nói: “Cảm ơn anh, Diệp Tiêu, anh đã cứu em thoát chết.”

“Vũ Nhi, em đừng nói thế. Thứ nhất, đây chính là chức trách của anh, anh cũng đã hứa với chị gái em phải dùng tính mạng của anh để bảo vệ em.” Diệp Tiêu nhớ đến Tuyết Nhi rồi lại nhìn Vũ Nhi, thực ra trong lòng anh rất nặng nề, anh nghĩ nếu mình đến sớm hơn một chút nữa thôi, thì Vũ Nhi cũng không đến nỗi suýt bị bóp cổ chết.

Vũ Nhi lại thở dài, nước mắt lại trào dâng, chậm rãi nói: “Diệp Tiêu, em phải nói cho anh biết, Đồng Niên vô tội, anh ấy không phải là kẻ giết người, anh ấy không có tội, anh ấy không đáng phải chết. Tất cả mọi tội danh anh ấy thừa nhận lúc ở trên mái nhà ngôi nhà đen, thực ra là do anh ấy tưởng tượng ra mà thôi, anh ấy đã bị tên ác quỷ đó bức hại đến chết.” Sau đó, Vũ Nhi kể lại toàn bộ những gì Hứa Thiên Minh nói với cô lúc này.

Sau khi nghe xong, Diệp Tiêu cũng thở dài, anh lặng lẽ nhìn Vũ Nhi

nước mắt đã đầm đìa trên khuôn mặt Vũ Nhi, chắc chắn cô đang đau đón trước sự ra đi của Đồng Niên. Diệp Tiêu không kìm lòng được, giơ tay lên vuốt mái tóc cô an ủi: “Lẽ ra anh cần phải đoán trước mới phải. Vũ Nhi, em có quen một nữ bác sĩ tâm lý tên Mễ Nhược Lan phải không?”

“Em có quen, chị ấy bị làm sao?”

“Cô ấy chết rồi.” Sau đó Diệp Tiêu kể hết lại cho Vũ Nhi biết về cái chết của Mễ Nhược Lan cùng những sự việc liên quan đến Hứa Thiên Minh mà Hứa Văn Minh đã cung cấp.

Mãi lâu sau mà Vũ Nhi vẫn chưa định thần khỏi nỗi sợ hãi, cô lầm bầm: “Chả trách mà tên công ty của Hứa Văn Minh lại lấy tên là công ty quảng cáo Đồi Song. Em nghĩ Hứa Văn Minh chắc là vô tội.”

“Cũng có thể, Vũ Nhi, chiều hôm qua, anh đã tháo những mắt mèo dính trên cửa phòng trong ngôi nhà đen xuống và đưa đến phòng nghiên cứu, tiến hành một cuộc kiểm nghiệm toàn bộ. Kết quả cuộc kiểm nghiệm khiến ai cũng phải ngỡ ngàng, những mắt mèo đó không đơn giản được tạo thành từ kính thông thường mà là một thứ nguyên liệu vô cùng đặc biệt. Theo suy đoán của chuyên gia, đó là một loại nguyên liệu thiên nhiên có tính phóng xạ yếu.”

“Tính phóng xạ?” Vũ Nhi lập tức liên tưởng đến những nguyên tử đáng sợ.

“Em không phải sợ đâu, chỉ là tính phóng xạ vô cùng yếu ớt cơ bản không ảnh hưởng tới sức khỏe của con người, nhưng loại nguyên liệu này lại có khả năng ảnh hưởng đến sóng điện từ của não người, khiến đại não con người nảy sinh ảo giác.”

“Ý anh là, ảnh nền và bóng người giống như âm hồn mà em nhìn thấy qua mắt mèo đều chỉ là ảo giác của đại não em thôi sao?”

“Đúng vậy, chính anh cũng bị mắc lừa chúng. Và không chỉ là những thứ em nhìn thấy, còn có những âm thanh đáng sợ mà em nghe thấy, ví dụ tiếng bước chân và tiếng thét thất thanh mà người phụ nữ giữa đêm khuya đều bắt nguồn từ sự tác động của tính phóng xạ của những con mắt mèo lắp ngược đối với sóng điện từ bộ não em.”

“Thì ra đây chính là âm hồn và bóng ma mà em đã nhìn thấy.” Vũ Nhi lắc mạnh đầu.

“Đúng vậy, có lẽ cũng chính vì nguyên nhân này mà Đồng Niên mới sinh ra chứng mộng du, hơn nữa còn nảy sinh ký ức sai lệch và hoang tưởng. Anh suy đoán, thậm chí sáu mươi năm trước cụ nội Đồng Niên là Đồng Tuyết Thôn cũng chính vì nguyên nhân này mà dẫn đến tinh thần hoảng loạn, sản sinh hai loại nhân cách, cuối cùng đã gây ra những tội ác kinh khủng.”

Diệp Tiêu chợt nhớ đến vị Trưởng mật thám người Pháp, Joke Saphia đã mất tích giữa biển đại dương, có lẽ ông ta cũng vì vậy mà nảy sinh nỗi sợ hãi tột cùng đối với ngôi nhà đen mà biến mất khỏi thế giới này. Có thể còn có

cả những người sinh sống trong ngôi nhà đen hồi thời kỳ “Cách mạng văn hóa”, ông Kim Văn Dung thật đáng thương, mẹ ông đã chém chết bố ông, rồi suýt nữa lại giết chết ông, cuối cùng mẹ ông cũng tự sát. Còn chính Kim Văn Dung cũng không thể thoát khỏi kiếp nạn, hai mươi năm sau ông vẫn bị mất mèò làm cho hồn bay phách lạc đến độ lao xuống đường ray tàu điện ngầm. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Mất mèò.

“Trời ơi” Vũ Nhi há to miệng kinh ngạc hỏi: “Nhưng ai là người lắp ngược những con mắt mèò đáng sợ đó lên cửa?”

“Chỉ có thể là Đồng Tuyết Thôn. Còn về việc tại sao ông ta làm như vậy và bằng cách nào ông ta có được những nguyên liệu tạo nên con mắt mèò đều trở thành một bí mật không thể nào giải đáp được.” Diệp Tiêu lắc đầu nói: “Trên thế giới này có lẽ rất nhiều bí mật không cho phép chúng ta điều tra đến cùng.”

“Giống như sợi dây chuyền mắt mèò này vậy.” Vũ Nhi từ từ nâng mắt mèò trước ngực mình lên, “Nó đã khiến rất nhiều người sợ hãi, tất cả những người đã từng sống trong ngôi nhà đen, có lẽ họ đều gặp ác mộng vì sợi dây chuyền này.”

“Em có còn nhớ người đàn ông nhảy xuống đường ray xe điện ngầm không? Ông ta vô cùng sợ hãi sợi dây chuyền mắt mèò của em, vào những năm 70 ông ta đã từng sống trong ngôi nhà đen. Ông ta chắc chắn cũng là nạn nhân của ngôi nhà đen, sợi dây chuyền này có thể đã đem lại cho ông ta những ký ức vô cùng đáng sợ thời niên thiếu.

“Thì ra là vậy.” Vũ Nhi hồi tưởng lại ngày đầu tiên cô đi làm, sự việc đáng sợ xảy ra tại ga tàu điện ngầm.

Diệp Tiêu tiếp tục nói: “Còn hung thủ thực sự của vụ án bóp cổ liên hoàn Hứa Thiên Minh, anh đoán thực ra mấy năm nay anh ta luôn ẩn cư trong căn phòng ở tầng ba của ngôi nhà đen, anh ta ở bên cạnh người anh ta yêu cũng chính là mẹ Đồng Niên, bị giấu trong bức tường. Cũng chính vì thế mà anh ta - một người vốn bị mắc bệnh trầm cảm khi sống trong ngôi nhà đen thì bệnh càng trở nên trầm trọng hơn. Một năm trước, khi Thành Thiên Vũ bước vào ngôi nhà đen, những âm thanh hãi hùng được quay trong cuốn băng, e rằng chính là do Hứa Thiên Minh ngụy tạo nên, để cảnh cáo những kẻ tự tiện bước vào ngôi nhà đen. Thành Thiên Vũ thật đáng thương, thần kinh của anh ta lại quá yếu ớt, cuối cùng đã không chịu đựng được mà tự sát. Còn khi em và Đồng Niên quay trở về ngôi nhà đen, sự xuất hiện của em đã kích thích mạnh mẽ Hứa Thiên Minh đang ẩn cư nơi góc khuất bởi vì em trông rất giống mẹ Đồng Niên, thế nên điều này đã tác động mạnh khiến Hứa Thiên Minh thực sự trở nên điên loạn.”

Nghe xong câu cuối cùng của Diệp Tiêu, mặt Vũ Nhi càng tái nhợt: “Em xin lỗi, đây chính là lỗi của em, em không nên quay lại, nếu như không có em, có lẽ tất cả mọi sự việc này sẽ không xảy ra.”

“Không, Vũ Nhi, em là nạn nhân vô tội.”

“Đồng Niên mới thực sự là nạn nhân. Em vẫn còn sống còn Đồng Niên anh ấy đã ra đi vĩnh viễn. Mặc dù ngôi nhà đen và kẻ điên cuồng đã hủy hoại lý trí và tinh thần của anh ấy, nhưng cuối cùng tình yêu anh ấy, chính là tình yêu của anh ấy đã chiến thắng mọi nỗi sợ hãi và thù hận, chiến thắng cả ngôi nhà đen, chiến thắng cả kẻ điên dại đó. Đồng Niên là một người phi thường, em mãi mãi yêu anh ấy.” Vũ Nhi thoáng bị kích động.

Nghe xong lời cô nói, trong lòng Diệp Tiêu bỗng có cảm giác hụt hẫng, anh trầm tư một lúc, rồi anh bỗng có cảm giác ngưỡng mộ Đồng Niên.

Vũ Nhi thở dài, cúi đầu, không nói thêm gì nữa.

Bất giác Diệp Tiêu cảm nhận được ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, anh vội nói: “Vũ Nhi, em nhìn kia mặt trời mọc rồi.”

Vũ Nhi nhìn ra ngoài cửa sổ của tầng 23, mặt trời đang hiện lên. Rồi ánh sáng nhanh chóng lọt vào trong gian phòng bệnh chiếu vào sợi dây chuyền mắt mèo treo trước ngực Vũ Nhi, từ mắt mèo phát ra một luồng ánh sáng thần bí tuyệt đẹp phản xạ vào trong đồng tử mắt Diệp Tiêu.

Chương 84

Vũ Nhi sắp rời khỏi Thượng Hải.

Từ đâu đến thì sẽ trở về đó. Cô đã mua vé tàu thủy trở lại bến tàu khách số 16. Cô bước chậm rãi, trên cả đoạn đường đi, cô chỉ nghe thấy mọi người bàn tán nhau về trận chung kết cúp bóng đá thế giới: Braxin thắng Đức với tỷ số 2-0.

Khi Vũ Nhi nhắc va li hành lý nhỏ gọn đứng ở giữa dòng người tấp nập ở bến tàu, cô không kìm lòng được quay đầu lại nhìn Thượng Hải. Cô cảm thấy những tòa kiến trúc cổ ở bên ngoài đều đang nhìn cô, những ngôi nhà to đùng kia có thể cũng ẩn dấu chuyện ly kỳ. Cô lại nhìn về phía bờ bên kia của sông Hoàng Phố, những tấm kính của tòa nhà cao chọc trời, đối với Vũ Nhi chúng quá xa lạ, quá lạnh lẽo. Thành phố này đã từng đem lại cho cô hy vọng, đã đem lại ước mơ cho cô, nhưng lại cướp đi người yêu duy nhất của cô.

Khi cô định bước đến chỗ soát vé, chợt nghe thấy tiếng gọi tên cô. Vũ Nhi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt Diệp Tiêu.

“Vũ Nhi, nghe nói em sắp đi.” Anh vừa nói vừa thở dốc.

“Đúng vậy, em sắp đi về rồi, có chuyện gì không anh?”

“Không, không có chuyện gì đâu, vụ án đã kết thúc. Anh chỉ muốn đến để tiễn em thôi.” Trông biểu hiện của Diệp Tiêu lúc này rất phức tạp.

Vũ Nhi mỉm cười: “Cảm ơn anh, Diệp Tiêu, em sẽ không quên anh đâu.”

Diệp Tiêu cũng gật đầu, trong óc anh chột lóe qua ý tưởng nực cười, ý tưởng này thúc giục anh nói ra mong ước chân thực nhất trong sâu thẳm trái tim anh: “Vũ Nhi, anh chỉ muốn nói...”

“Anh đừng nói gì hết, em biết anh muốn nói gì.” Vũ Nhi ngắt lời anh.

Diệp Tiêu bỗng cảm thấy vô cùng ngượng nghịu.

Vũ Nhi cười, bình thản nói: “Nếu chị gái còn sống, thì nửa năm nữa, chị ấy sẽ được bế cháu.”

“Ý em là, nửa năm sau, em sẽ sinh một đứa bé?”

Vũ Nhi vuốt ve bụng mình nói: “Nó sẽ là người nối dõi duy nhất của nhà họ Đồng.”

Cuối cùng, Diệp Tiêu cũng đã hiểu, nét mặt anh rất phức tạp, cuối cùng, anh vẫn mỉm cười, nói: “Thật, thật tuyệt quá, chúc mừng em.”

Vũ Nhi gật đầu: “Cảm ơn anh, em phải đi đây, tạm biệt anh!”

“VẬY em có còn quay lại nữa không?”

“Em không biết.” Vũ Nhi lắc đầu: “Tạm biệt nhé, anh Diệp Tiêu!”

Cô nhắc hành lý, bước vào cửa soát vé.

“Vũ Nhi, chúc em lên đường bình an.” Diệp Tiêu hét lớn phía sau lưng cô.

Vũ Nhi quay đầu lại, cuối cùng tặng cho Diệp Tiêu một khuôn mặt tươi cười tuyệt đẹp.

Mấy phút sau, Vũ Nhi đã biến mất giữa biển người mênh mông. Diệp Tiêu ngẩn người nhìn theo, trong lòng vô cùng hụt hẫng. Anh rời khỏi đó, quay trở lại đường cái, thở dài, lúc này đây, anh chỉ hy vọng mọi người trong thành phố này đều có thể được hưởng cuộc sống bình an và hạnh phúc.

Chột tiếng chuông di động của anh vang lên.

Anh do dự giây lát, sau đó nghe máy, trong điện thoại vang lên giọng nói của đồng nghiệp: “Diệp Tiêu, gay rồi, anh mau đến đây, ngôi nhà đen bị cháy rồi.”

Diệp Tiêu lập tức ngẩn người, lòng anh trĩu nặng, sau đó anh vội vàng đi về hướng ngôi nhà đen. Suốt dọc đường đi, trong đầu anh luôn suy nghĩ liệu có giữ được ngôi nhà đen hay không, thậm chí anh đã tưởng tượng ra cảnh tượng ngôi nhà đen bị thiêu cháy chỉ còn trơ lại những bức tường. Bỗng nhiên, anh lại nảy ra một ý nghĩ, liệu có phải trước khi đi, Vũ Nhi đã phóng hỏa? Đem theo nghi vấn này, anh tăng tốc.

Nửa giờ đồng hồ sau, khi anh đến trước ngôi nhà đen, phát hiện thấy tình hình tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, bề mặt bên ngoài của ngôi nhà đen gần như không bị tổn thất gì, chỉ có một chút khói đen bay ra từ cửa sổ tầng trên. Còn có vài chiếc xe cứu hỏa đang đỗ bên đường.

Anh đồng nghiệp nhìn thấy Diệp Tiêu, lập tức tiến lại, nói: “Diệp Tiêu, cuối cùng anh đã đến. Những người hàng xóm đã phát hiện ra luồng khói đen phát ra từ ngôi nhà đen, sau đó họ đã báo cảnh sát. May mà đội cứu hỏa

kip thời ứng cứu, đã dập tắt được ngọn lửa trong phòng. Trong ngôi nhà đen, còn phát hiện ra một xác chết, anh đoán xem là ai?”

“Ai cơ?” Diệp Tiêu nhíu mày, dự cảm thấy điều gì đó.

“Hứa Văn Minh. Thật không ngờ phải không? Anh ta không bị chết cháy, mà bị chết ngạt trong đám khói dày đặc. Đây chính là tự gây nên nghiệp chướng nên phải đền mạng. Vừa rồi đội cứu hỏa đã giám định lại toàn bộ ngôi nhà đen, trận hỏa hoạn này là do con người gây ra. Xem xét từ đồ dễ cháy trên người Hứa Văn Minh là có thể khẳng định, chính anh ta đã phóng hỏa. Nhưng anh ta không thể ngờ tới, ngôi nhà đen còn chưa bị anh ta thiêu rụi thì chính anh ta đã bị chết sặc.”

“Tôi hiểu rồi.” Diệp Tiêu gật đầu.

“Nhưng, tại sao Hứa Văn Minh lại muốn đốt cháy ngôi nhà đen?”

“Vì anh ta vô cùng sợ hãi và căm hận ngôi nhà này.” Nói xong, Diệp Tiêu bước vào ngôi nhà đen.

Anh bước vào phòng khách đang cháy khét lẹt, nơi đây vẫn còn lưu lại dấu vết những bong bóng dùng để dập lửa, trong không khí tràn ngập mùi khói. Mấy nhân viên cứu hỏa và nhân viên Sở công an đang tỉ mỉ quan sát hiện trường, anh nhìn thấy xác của Hứa Văn Minh đang nằm ngay giữa lối đi, một tấm vải trắng đắp lên thi thể. Lúc này, Diệp Tiêu không muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ta.

Người của đội cứu hỏa nói với Diệp Tiêu, họ đã xem xét tất cả mọi góc ngách trong ngôi nhà đen. Ngôi nhà đen rất may mắn, ngoài phòng khách, bên trong không bị tổn thất gì đáng kể, đặc biệt là những tranh sơn dầu quý giá ở tầng ba hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì.

Diệp Tiêu bóp chặt mũi mình, gạt đầu, anh bỗng phát hiện ra cầu thang ở tầng một vẫn còn đó, trông có vẻ không bị sao cả. Anh giơ tay lắc cầu thang, lên đến tầng hai, anh nhận thấy ở đây cũng không bị ảnh hưởng gì bởi cơn hỏa hoạn, chỉ có bức tường là bám đầy khói đen.

Diệp Tiêu thấy hơi lạ, Hứa Văn Minh sau khi phóng hỏa có đủ thời gian để chạy thoát, sao lại có thể để cho mình bị chết ngạt? Có thể, ngôi nhà này thực sự có sự sống, có thể tự bảo vệ mình, cũng có thể trừng phạt những kẻ rắp tâm phá hoại nó.

Anh cẩn thận bước lên tầng ba, không khí ở đây khá hơn tầng dưới một chút. Diệp Tiêu bước vào phòng tranh trước, quả nhiên, những bức tranh sơn dầu mẹ Đồng Niên để lại đều được gìn giữ như ban đầu. Anh lại một lần nữa tỉ mỉ ngắm nghía những bức tranh này, dường như có thể cảm nhận thế giới nội tâm của người phụ nữ mười mấy năm trước bị người chồng ngược đãi.

Đột nhiên, Diệp Tiêu phát hiện ra bức tranh tự họa của mẹ Đồng Niên không còn giống như lần trước anh xem - anh nhìn thấy khuôn mặt của người phụ nữ trong tranh.

Nhưng, Diệp Tiêu nhớ rất rõ lần trước khi anh bước chân vào căn phòng

này, khuôn mặt người phụ nữ trong tranh bị một đám mực lớn che lấp. Còn bây giờ, đám mực này đã biến mất đi đâu mất, khuôn mặt của người trong tranh đang hiện ra trước mắt anh. Anh dụi mắt mình, khẳng định đã không nhìn nhầm, và quyết cũng không thể nào là ảo giác của mình, mắt mèo ở trên cánh cửa trong phòng này đã bị tháo ra từ lâu rồi.

Diệp Tiêu nhìn khuôn mặt trong bức tranh, khuôn mặt này rất giống khuôn mặt Vũ Nhi, cô ấy tên Tô Tiêu Vân, là mẹ Đồng Niên. Cô ấy là một người phụ nữ tuyệt đẹp, trong ánh mắt toát ra chút u buồn, thế nhưng cũng toát ra tia hy vọng. Mấy hôm nay, Diệp Tiêu vẫn mãi miết suy nghĩ, Tô Tiêu Vân tại sao không rời bỏ ngôi nhà này? Sao cô vẫn cứ lặng lẽ chịu đựng sự ngược đãi dày vò của người chồng. Từ tia hy vọng toát ra từ ánh mắt của người trong tranh, Diệp Tiêu cũng dần hiểu ra. “Nỗi tuyệt vọng và niềm hy vọng luôn đồng hành”. Nhìn bức tranh tự họa của Tô Tiêu Vân, Diệp Tiêu chợt nhớ tới câu nói này của Petofi Sandor. Anh rời khỏi phòng tranh, đến phòng đầu tiên, nhìn bức tường bị đập vỡ, thi thể của người phụ nữ trong tranh đã bị chôn chặt ở đây hơn mười năm. Diệp Tiêu bỗng có cảm giác vô cùng lạ, thứ cảm giác này phát ra từ từng góc bức tường, sàn nhà và trần nhà nữa.

Anh cảm thấy nghẹt thở nên bước đến cửa sổ, nhòai người ra bên ngoài cửa sổ. Diệp Tiêu cúi đầu, bỗng nhiên phát hiện ra ở một góc khuất trên bề mặt cửa sổ có khắc mấy chữ nhỏ. Đó là hai chữ cái, sau chữ cái còn có một dấu chấm nhỏ - “J.S.”

J-S? Có vẻ như đây là tên người viết tắt, Diệp Tiêu giơ tay ra nhẹ nhàng xoa vết khắc, đột nhiên, trước mắt anh dường như hiện lên khuôn mặt của vị Trưởng mật thám người Pháp trẻ tuổi cách đây hàng chục năm về trước. Diệp Tiêu lập tức hiểu ra J.S chính là tên viết tắt của Joke Saphia. Sáu mươi năm về trước, Trưởng mật thám Tô giới Pháp Thượng Hải Joke Saphia cũng giống như Diệp Tiêu lúc này, cũng đang đứng trước cửa sổ này hít thở bầu không khí bên ngoài, hơn nữa còn lưu lại tên mình trên bề mặt cửa sổ.

Diệp Tiêu không muốn nhìn thêm dấu vết Joke Saphia để lại nữa, hãy để vị Trưởng mật thám người Pháp mãi ở lại trong quá khứ. Diệp Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn sang bên đối diện, anh bỗng phát hiện thấy trên tầng ba của ngôi nhà đối diện dường như đã có người chuyển đến. Đó là một đôi thanh niên trẻ, đang chuyển đồ gia dụng vào trong phòng. Chàng trai đó hẳn đã nhìn thấy dòng chữ kỳ quặc trên bức tường, anh ta lắc lắc đầu, sau đó cầm chổi cọ, rắc dung dịch cọ rửa lên trên tường.

Lúc đó, cô gái vừa chuyển đến ở tầng ba trong căn nhà đối diện thò đầu ra ngoài cửa sổ, cô nhìn thấy Diệp Tiêu ở đối diện. Thế nên, cô chào Diệp Tiêu, rồi nở nụ cười rạng rỡ.

Diệp Tiêu cũng cười lại với cô.

Sau đó, anh nhanh chóng rời khỏi căn phòng, trong lòng thầm cầu khẩn:

Hãy để cơn ác mộng của ngôi nhà đen mãi mãi chấm dứt.

Cơn ác mộng thực sự chấm dứt được sao?

Chương cuối

Nửa đêm.

Người con gái chợt quay đầu lại, cô hoảng hốt lay gọi người bạn trai đang ngủ say bên cạnh, trên mặt cô tràn đầy nỗi sợ hãi kinh hoàng, giọng cô run rẩy” Đại Bảo, em vừa mới nhìn thấy, nhìn thấy ánh nến lập lòe trong căn phòng ở ngôi nhà đối diện đã đóng cửa bỏ không.”

“Em ngủ đi, em lại gặp ác mộng rồi.” Anh ta uể oải nói.

“Kỳ lạ thật, lại là ác mộng sao?” Người con gái vịn tay vào bệ cửa sổ mắt mở to, cuối cùng cô cũng dần nhìn thấy trong cửa sổ tối om bên nhà đối diện.

HẾT